

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 27 / Hejmar: 322 / Cotmeh 2008

İmralı sistemini Serhildanlarla yıkacağız

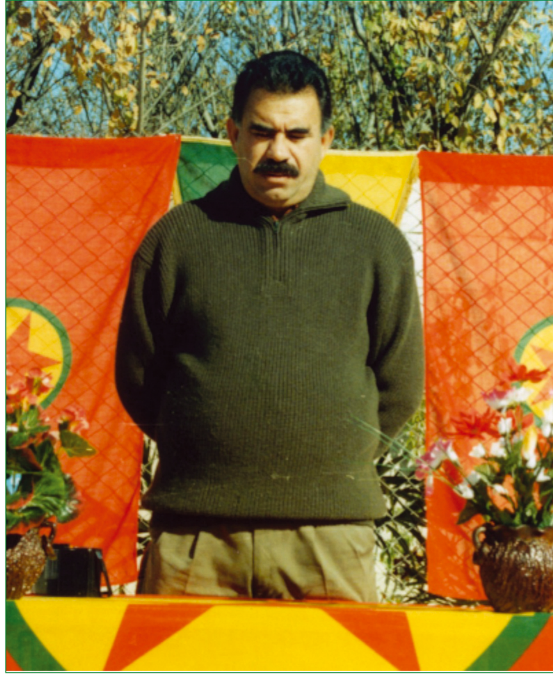
RÊBER APO DEĞERLENDİRİYOR

Komplonun içyüzü iyi anlaşılmadan hiçbir sorunun altından kalkılamaz

Statükoda yaşanan her günü kazanç sanan son derece tutucu bir zihniyetle TC korunmaya çalışılmaktadır. Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemine hayli benzemektedir.

Bana ilişkin komplo TC'nin yaşadığı bu koşullar altında geliştirildi. Komplonun içyüzünü ve taraflarını iyi anlamadan hiçbir sorunun altından kalkılamaz ve TC'nin akıbeti hakkında doğru yorumlarda bulunulamaz.

Bazı ciddi yetersizlikler ve yanlışlıklar da olsa, benim genelde tüm halkların, özelde Kürdistan halkının büyük demokratik çıkışını temsil ettiğim inkar edilemez. 15 Ağustos eylemliliğine kadar bir zihniyet örgütlenmesi geliştirmeye çalıştığım açıktır. Bunu reel sosyalist ve ulusal kurtuluş karması biçiminde bir örgü olarak hazırlamak durumunda kaldığımı, bundan daha gelişkin bir aşamaya güç getiremediğimi de kabul etmek gerekir. 15 Ağustos 1984-15 Şubat 1999 arasındaki on beş yıllık dönem zihniyet örgütlenmesinin eylem dönemidir. Eylemin öne çıktığı süreçtir. Pratiğin en iyi açıklayan olduğu söylenir. Benim de kendimi daha iyi tanımlayabilmem bu pratik süreçle daha iyi açığa çıktı. Temsil ettiğim olgusal gerçeklik, sorunları ve bireyin çözüm olanaklarını iyi denediğim, test ettiğim söylenebilir. Fakat ben derken abartmaya gitmemek önemlidir. Benimki vesiledir. Açığa çıkan, binyıllardır bastırılan bir toplumsal gerçekliğin soy halkıdır. Tanrısallığı çok iyi çözmeme rağmen, kullandığım terminoloji bilimselliğe daha çok yakındır.

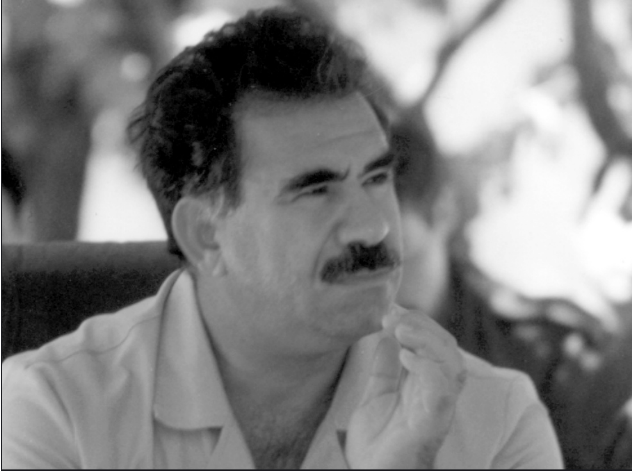

Açığa çıkan Kürdistan halk gerçekliği karşısında, üzerinde binlerce yıldır işbirlikçilik yapanlarla (Gılgameş-Enkidu ikilisinden günümüzde ayan beyan ortaya çıkmış olanlara kadar) fetihçilerin büyük bir rahatsızlığı başladı. Dönemin imparatorluk gücü ABD'nin şemsiyesi altında 1998'de Ankara ve Washington süreçlerini başlattılar. Federe Kürdistan devleti anlamına gelebilecek bir siyasi program üzerinde anlaştılar. Program Ankara yönetiminin himayesi altında yürütülecekti. Bunun karşılığında A. Öcalan'ın başına ve PKK'nin teröristliğine ortak hüküm verilecekti. Bu hüküm objektif olarak 'imha ve tasfiye' demekti. Gizli olmakla birlikte, dikkatli bir siyasi yorumcu antlaşmanın (17 Eylül 1998 Ankara-Washington) çelişkilerle dolu olduğunu, tarafların birbirini kandırmaya çalıştığını, taktik bir yaklaşım olmaktan öteye gitmediğini fark etmekte zorlanmayacaktı. A. Öcalan üzerindeki büyük kıskaç ve takip harekatı bu antlaşmayla dünya çapında hızlandırıldı. ABD'nin en azından bir kanadı kesin kararlılık gösterdi. Bunda İsrail sağının da büyük desteği ve dayatması vardı. İngiltere iyi bir planlama yaparken, İsrail-MOSSAD iyi bir ajanlık faaliyeti ile plana katılım gösterdi. Bu son komplo planı Türk Başbakanı Tansu Çiller'in elli milyon Dolar ödenekli 6 Mayıs 1996 Şam sabotajından (bin kiloluk bomba yüklü araba ile kalınan binaları havaya uçurarak imha etme) sonra, İsrail yönetimi ile yapılan askeri ekonomik antlaşmadan sonra gündeme geldi. Türk Kara Kuvvetleri Komutanının 17 Eylül'de Suriye'ye ültimatom niteliğindeki konuşması ile bir adım daha ilerletildi. Suriye ile savaş gündeme gelince, Suriye yönetiminin 'nasıl istersen öyle git' demesinden başka bir tavır görülmedi.

Halen iç yüzü tam anlaşılamayan ve yarı resmi bir davet olarak nitelendirilebilecek bir çağrı sonrasında 'Atina macerasına' karar verdim. Ülkenin dağlarına yönelmek benim için idealdi. Ancak benim yüzümden binlerce kişinin ölmesine yol açabilecek bu seferi ahlaki kaygılarla erteledim. Siyasi çözüm şansının Avrupa'da denenmesinin daha uygun olabileceği düşünüldü. Zaten ordu kaynaklı olduğuna inandığım 1997'den beri bazı bilgi notları Avrupa örgütümüzce iletilince, bu kanım daha da öne çıktı. Fakat Atina'da beni karşılayan gerçek dost insanlar değil, ünlü Troya kahramanı Hektor'u doğru olmayan bir savaşa çeken erkeklerin tanrısı Zeus'un anlından yaratılmış mitolojik Athena kahpesi oldu. Beni öldürücü bir saha içinde tüm kar zihniyetli uygarlık güçleri ile savaşa zorladı. Karşılığında ise güya Troya'yı (Anadolu) ve Kıbrıs'ı alacaktı. Veya en azından bu yönlü bir politik imkan doğacaktı. Benim gibi herkesin beslendiği 20. yüzyılın reel sosyalist ve ulusal kurtuluşçu ideolojik çizgisi bu hileyi çözemezdi. Tarihte çok ünlü olan ve hem İskender hem de Napoleon'da dile getirilen Athena hilekarlığından beslenmiş Yunan devlet geleneği karşısında Ortadoğu bilgeliği ve yiğitliği ne yapabilirdi?

**** Bu yazı Rêber Apo'nun "Bir Halkı Savunmak" kitabından alınmıştır***

İçindekiler

KÜRT DEMOKRATİK KAMUOYU BIRAKUJİYE YOL VERMEYECEKTİR

"Bugün siyasi olarak sıkışık durumda olan esas olarak Türk devletidir, İran'dır ve kendi içinde çatışmayı yaşayan Araplardır. ABD'nin de bölge politikasında sıkışık durumda olduğu bilinmektedir. Bu durum dikkate alındığında, Kürtlerin birlik olması ve ulusal demokratik politika izlemeleri halinde bütün bölge güçleri karşısında avantajlı duruma geçecekleri görülmelidir. Böyle bir duruş içinde olan Kürtler ABD dahil tüm bölge ülkeleri karşısında politika yapma imkânına sahip olur. Güneyli güçlerin, Türklerin, ABD'nin ya da herhangi bir gücün dayatmalarını kabul etmekten başka çareleri yokmuş gibi davranlalarını kabul etmemek gerekir"

Amerika Birleşik Devletleri reel sosyalizmin yıkılışından sonra 1991 yılında yürüttüğü Körfez savaşıyla dünya liderinin kendisi olduğunu dünyaya ilan etmiştir. Dünyada sistem içi sorunu olan bölgelere bu şekilde yaklaşmış ve çeki düzen vermeye çalışmıştır. Siyasi liderliği yanında ekonomik olarak da dünyanın en büyük ekonomik güç olduğunu kabul ettirmiştir. Soğuk savaş döneminde de NATO'nun en büyük gücü olan ABD, askeri, siyasi, ekonomik gücünü birleştirerek tek kutuplu dünyanın liderliğini üzerine almıştır. ABD, bu liderliğini Irak'a müdahale edip Saddam rejimini yıkarak açıkça kabul ettirmek istemiştir. Avrupa'yı, BM'i, Rusya'yı ve daha birçok ülkeyi yanına alarak Irak'a müdahale etmek istemiş, ancak kendisine açık destek verilmediği gibi muhalif duruş gösterenler de olmuştur. Başta Fransa olmak üzere birçok ülke ABD'nin Ortadoğu'ya müdahalesine destek vermemiştir. Halklar ise zaten çoğunlukla müdahaleye karşı olduğunu eylemleriyle ortaya koymuştur. ABD, başta Fransa ve BM olmak üzere birçok ülkeye, halkların muhalefetine rağmen Irak'a müdahale etmiş ve Saddam rejimini yıkmıştır. Böylelikle siz destek verseniz de vermeseniz de benim gücüm vardır, size rağmen de yaparım, yaklaşımı içinde olmuştur.

Saddam rejimi ABD saldırılarına dayanamamış, kısa sürede yıkılmıştır. Ancak rahat hakimiyet kuracağını ve buradan başlayarak müdahalesini çeşitli biçimlerde bölgeye yayacağını düşünürken Irak'ta ciddi bir direnişle karşılaşmıştır. Afganistan'da büyük bir direnişle karşılaşmıştır. Irak müdahalesinin 2. yılında tek başına bu işi yürütemeyeceğini düşünerek Avrupa'yı da BM'yi de kendi müdahalesine ortak etmeye çalışmıştır. Avrupa ve BM de ABD'siz bir Avrupa'nın, BM'nin olmayacağını görerek karşılıklı tavizlerle bu müdahaleye ortak olmuşlardır. Böylelikle ABD en büyük güç olsa da diğer güçlerin desteğini almadan dünya liderliğini sürdüremeyeceğini anlamıştır. Ha keza Avrupa da kendisini tümden reddeden yaklaşımlarla ABD'nin sonuç almayacağını ABD'ye göstermiştir.

ABD'nin bu sıkıntılarından tabii ki başta bölge ülkeleri olmak üzere birçok güç yararlanmaya çalışmıştır. ABD ilk önce bölge ülkelerinin tümünü kendi istediği siyasal, sosyal, ekonomik sistem içine sokmayı hesaplarken, zorlanmayla birlikte bu ülkeleri kendi müdahalesine hizmet eder hale getirmek için onlarla belirli bir uzlaşma içerisine girmiştir. Bu sıkışıklıktan Rusya, Çin gibi ülkeler de yararlanmıştır. Bu ülkeler ABD'nin en büyük güç olduğunu kabul etseler de kendilerinin de bir güç olduğunu ABD'ye çeşitli biçimlerde hissettirmeye çalışmışlardır. Nitekim ABD'nin, Gürcistan'ın Osetya'ya müdahalesine tam destek vermesinden sonra Rusya'nın bu müdahaleye sert tepkisi gerçekleşti. Rusya *"tamam sen büyük bir güçsün, ama benim çevremde istediğin gibi cirit atamazsın"* mesajını vermiştir. ABD'ye istediği gibi hareket edemeyeceğini göstermek istemiştir. Rusya'nın bu tutumu, ABD'nin dünya liderliğine küçük de olsa bir meydan okumadır. Buradan ABD'nin dünya liderliği bitmiştir ya da bu liderlik tanınmıyor gibi bir sonuç çıkarılmamalıdır. Rusya'nın bu tutumunu soğuk savaş dönemindeki gibi bir karşı koyuş olarak da algılamamak gerekir. Rusya istediği zaman istediği şeyi yapacak güçte değildir. Belirli sınırları aşamaz. Ancak bu tür çatışmalar, çekişmeler kapitalist sistemin de sorunlu olduğunu, öyle kendi içinde de mutlak bir egemenlik, itaat yaratamayacağını ortaya koyması açısından önemlidir.

Siyasal ve askeri olarak yaşadığı sıkıntılar ABD'yi başta Ortadoğu da olmak üzere zorlamaktadır. Bu zorlanmaya şimdi ABD'den başlayarak dünyaya yayılan ekonomik kriz de eklenmiştir. 2008 Eylül ekonomik krizi denen ve esas olarak da mali sistemden kaynaklanan ve giderek sanayi sektörü ve diğer sektörleri de etkileyecek bu kriz, aslında kapitalizmin şimdiye kadar yaşadığı en büyük krizdir. Bu kriz 1929 krizinden daha ağır bir krizdir. Her şeyden önce bu kriz sadece bir ülkeyle sınırlı bir kriz olarak görülmemelidir. Eskiden ekonomik krizler genel olsa da bu düzeyde tüm ülkeleri ağır biçimde vurmazdı. Küresel kapitalizm denen, özellikle de mali sermayenin, finans kapitalin küreselleştiği dünyada finans sisteminden kaynak-

lanan bu kriz tüm dünyayı sarsmış durumdadır. 1929 ekonomik bunalımı daha çok Amerika'da çıkmış, Amerika'yı etkilemişti. Tabii ki Amerika ile birlikte Avrupa'yı da önemli düzeyde etkilemişti. Buna rağmen 1929 krizi bu düzeyde küresel ve dünya çapında bir etki yaratmamıştı. 2008 Eylül krizi ise tamamen bütün dünyayı sarmıştır. Bu açıdan ABD'nin siyasi, askeri olarak belirli sıkıntılar yaşadığı bir süreçte böyle ekonomik bir krizin de ortaya çıkması, ABD'nin siyasal ya da askeri alanda yaşadığı sorunları daha da arttıracak niteliktedir.

Ekonomik krizle birlikte birçok finans kapital kurum çökecektir

ABD dünya liderliğini askeri ve siyasi gücüne dayanarak yapıyordu. Dünyanın en büyük askeri gücüne sahip bu gücü ise kesinlikle ekonomik gücünden ileri geliyordu. Eğer ABD II. Dünya Savaşından sonra dünyada siyasal ve askeri liderliği tümden eline aldıysa bunun en önemli nedeni başta İngiltere olmak üzere diğer ülkeleri ekonomik olarak tümden geçmiş olmasıydı. 2008 Eylül ekonomik alandaki bu sarsıntı ise ister istemez ABD'nin mutlak liderliği konusunda bir sarsıntıyı ortaya çıkaracaktır. Nitekim Almanya merkez bankası başkanı, '*ABD'nin ekonomik liderliği artık tartışmalıdır*', değerlendirmesi yapmıştır. Bu söylemi, ABD'nin siyasi ve ekonomik liderliğinin ortadan kalkması olarak anlamasak bile liderlikte önemli bir gerileme, yıpranma ve itibar kaybı yaşadığı açıktır. Bu söylemlerin ortaya çıkmasını ABD'nin otoritesinin önemli oranda zedelenmesi olarak değerlendirmek gerekir.

Bu ekonomik krizle birlikte birçok finans kapital kurum çökecektir. Nitekim ABD ve Avrupa'da birçok banka çökmektedir. Birçok banka el değiştirmektedir. Devletin müdahalesiyle bankalar iflastan kurtarılmaya çalışılmaktadır. Bu durum başlı başına kapitalizmin liberal ekonomik felsefesinin ciddi biçimde yıpranmasını beraberinde getirmiştir. Bu kriz ile birlikte kapitalizm çöktü, çökecek değerlendirmeleri yanlıştır, ama kapitalizmin büyük sorun yaşadığı, bundan sonra da bu sorunu yaşamaya devam edeceğini söylemek mümkündür.

Kapitalizmin bu kadar sorun yaşamasını ortaya çıkaran esas zaaf tekelcilik ve finans kapitaldi. Finans kapital, sanayi kapitalizminin ya da bugün kullanıldığı biçimiyle reel sektörün çok önünde bir işleve ve etkiye sahip hale gelmişti. Sanayi kapitalizmini kontrol eden de finans kapital olmuştur. Tekelcilik ise her gün daha da devasa boyutlara ulaşarak neredeyse sistemin uru haline gelmiştir. Bu krizle birlikte kapitalizmi bunalıma götüren tekelcilik zayıflamak yerine, daha da artacaktır. Nitekim şimdiden birçok banka ve tekel el değiştiriyor. Büyük bankalar ve tekeller daha da büyüyor. Böylelikle piyasa ekonomisine dayanan kapitalist sistem daha da sorunlu hale gelecektir. Belki müdahalelerle bunalımı yaratan etkenler geçici olarak giderilecek, ama kapitalist sistemin krizi esas olarak artarak derinden derine gelişip daha büyük krizler biçiminde kendini dışa vuracaktır. Kapitalist sistem buna nasıl çare bulur bilemiyoruz. Mevcut para aktarımlarıyla sistemin hastalıklarına köklü çare bulmak mümkün değildir. Azami kâr yasası ya da *"bırakın yapsınlar bırakın geçsinler"* liberal ekonomi felsefesinin bundan sonra da farklı bir sonuç vermesi beklenemez.

ABD'nin ekonomisine güven zedelenmiştir

Bu ekonomik krizle birlikte ABD ekonomisine güven zayıflayacaktır. Çünkü dünyaya bu kadar ekonomik kriz getiren aslında ABD'nin tamamen zincirinden boşalmış bir tüketim toplumu haline gelmesidir. Tüketim toplumu o kadar körüklenmiştir ki herkes tüketmek, daha fazla tüketmek, daha fazla kazanmak hırsı içine sokulmuştur. Tüketim hırsı, büyüme hırsı o kadar körüklenmiştir ki ABD'de herkes ürettiğinden daha fazla tüketme ve elindeki değerleri aşan borçlanma içinde yaşamayı bir alışkanlık haline getirmiştir. Aileler borç alarak yaşamaya, bireyler borç alarak yaşamaya, küçük işletmelerden başlayıp en büyük işletmelere kadar herkes olduğundan fazla borç ve kredi alıp yaşama standardını ve gücünü büyütmeye yönelmiştir. ABD'nin büyük bir refah ve fırsatlar ülkesi olduğu vurgulanarak her türlü borç alınarak yaşanılabilecek bir toplum anlayışı ortaya çıkmıştır. Bireyler borç almış, şirketler ve bankalar birbirlerinden borç almış, bankaların ve tekellerin hisse senetleri matbaalarda basılarak tüm dünyaya satılmış, bunun sonucu borçlar ödenir olmaktan çıkmış, ekonomik kağıtlar karşılığı olmayan kağıt parçaları haline gelmişlerdir. Bu durum sonucu mali sistem iskambilden kağıt şatolar gibi birden bire çökmüştür. ABD şu anda dünyanın en borçlu ülkesi haline gelmiştir. Herkesin sırtından kendisini daha fazla refah içinde yaşatmaya çalışan bir ülke gerçeği ortadadır. Sonunda denge bozulunca da en büyük bankalar ve tekeller gemilerin denizde alabora olması gibi batmışlardır.

Türkiye gibi ülkeler bu krizden çok daha zararlı çıkacaktır

Bu krizin sonuçlarını daha da göreceğiz. Sadece ekonomik sonuçlar değil, siyasal sonuçları da ortaya çıkacaktır. Küresel sisteme, küresel sermayeye karşı güvensizlikler birçok yerde içe kapanmayı getirecektir. Yanlış biçimde küreselleşmenin yanlış biçimde dışa açılmanın ya da ülke sınırlarının yanlış biçimde kapitalizme açılmasının yarattığı ağır sonuçlar herhalde bazı gerici, ulus devletçi çevreler tarafından içe kapanmacı biçimde ele alınacaktır. Çünkü küresel sermayeyle bütünleşmemiş bazı ülkelerin bu krizden daha az zararla çıkacağına şahit olacaklardır. Örneğin şu anda İran böyle bir ekonomik kriz karşısında rahattır, ama Türkiye değildir. Çünkü İran Türkiye ya da başka ülkeler kadar küresel sistemle çok içli-dışlı olmadığı için bu mali krizden daha az etkilenecektir. Ama Türkiye gibi ülkeler bu krizden daha büyük sıkıntılar yaşayacaktır. Bu durum, ulus devletçi

yaklaşımlar doğruymuş gibi bazı eğilimler ortaya çıkaracaktır.

Devlet kapitalizmini öngören yaklaşımlar kesinlikle yanlıştır

Ekonomiye devlet müdahalesi olmalıdır, merkezi planlama yapılmalıdır gibi devlet kapitalizmini öngören yaklaşımlar kesinlikle yanlıştır. Bunlar aslında bir yanlışın kendisini başka yanlışla doğrulatması olur. Bu tür anlayışları mahkûm etmek gerekir. Böyle basit değerlendirmeler ve reel sosyalizmin yaşadığı yanlışlıkları örtme çabaları kapitalizme hizmet etmekten başka bir sonuç vermez.

Bu krizi bahane ederek içe kapanmacı eğilimlere girilmesi karşısında da durmak gerekir. Küresel sermayeye bu kadar kendini siyasal ve ekonomik olarak bağlamak bırakalım bir gelişme yaratmasını, toplumlar için ağır sonuçlar yaratmaktadır. Bu nedenle hem ulus devletçi, dışa kapanmacı yaklaşımlardan uzak durmak hem de küresel kapitalist sisteme entegre olarak halkın hem ekonomik hem de siyasi iradesini ortadan kaldırdığı bir sistemin parçası haline gelmek yanlıştır. Doğru ekonomik doktrin, devlet müdahalesinin olduğu bir sistem değil, tabana dayalı toplumsal ihtiyaçları karşılayan komün ve kooperatifler gibi topluluklara dayalı ekolojik bir ekonomik sistem oluşturmaktır.

Halklar ve uluslar arasında da ilişkiler olmalıdır. Nasıl ki siyasal alanda demokratik haklar konfederasyonunu esas alıyorsak ekonomik alanda da demokratik konfederal bir sistemi esas almak gerekmektedir. Kürt halk Önderi '*ekonomiyi toplumun yaşamından söküp almak, onun kalbini söküp almaktır ve bu da onu en önemli uzuvlarından yoksun bırakmaktır*' diye belirtiyordu. Sınırlar ortadan kalkmalı, ama yerel ekonomilere dayalı bir ilişkiler ağı kurulmalıdır. Değişime ve kâra göre kurulmuş ekonomik sistemleri reddetmek ve ekonominin belirli kurumlar ve merkezler tarafından yönetilerek sömürünün ve kârının olduğu bir sistem içine girmemek gerekir. Demokratik konfederal sistemin ekonomisi de tabana dayanarak kurumlaştırılmalıdır.

"Ekonomiye devlet müdahalesi olmalıdır, merkezi planlama yapılmalıdır gibi devlet kapitalizmini öngören yaklaşımlar kesinlikle yanlıştır. Bu tür anlayışları mahkûm etmek gerekir. Böyle basit değerlendirmeler ve reel sosyalizmin yaşadığı yanlışlıkları örtme çabaları kapitalizme hizmet etmekten başka bir sonuç vermez. Doğru ekonomik doktrin, devlet müdahalesi değildir"

Mevcut ekonomik krizin finans kapitale dayalı küresel kapitalist sistemi ortadan kaldıracak bir sonuç ortaya çıkaracağını beklememek gerekir. Ancak ABD'de yaşanan krizin tüm diğer bölgeleri şiddetli etkilemesi belirli ekonomik havzaların kendisini daha inisiyatifli kılacağı ve kendisini tamamen bir merkezin insafına bırakmayacağı bir model kendini dışa vuracaktır. Zaten Avrupa Birliği ülkelerinde böyle ekonomik havzalar vardır. Uzakdoğu'da da belirli inisiyatifi ve kimliği olan ekonomik havzalar ortaya çıkabilir. Zaten bu yönlü bazı ekonomik birlikler vardır. Bunlar küresel ekonomik sistemden geriye dönme gibi bir durum ortaya çıkarmaz. Bu havzalar dünyadaki diğer ekonomik sistemlerle sıkı ilişki içinde olurlar, uluslararası ekonomik ilişkiler sürer. Ancak belirli bir inisiyatifleri ve kendi ekonomik kurumları olur. Bu ekonomik kriz söz konusu bu tür ekonomik havzaları böyle bir ekonomik yaklaşım ve duruş içine sokabilir. Bunlar önümüzdeki dönemde beklenecek gelişmelerdir. Bu ekonomik duruşlar siyasi açıdan da belirli bir özgünlüğü, belirli bir farklılığı ortaya çıkarabilir. Ancak bu tür yaklaşımlardan dünyadaki küreselleşen ekonomik sistemden bir geriye dönüş de beklenemez.

Bu krizle birlikte kapitalist sistem içinde bazı tedbir mekanizmalarının ve kurumların oluşturulmasından söz edilmektedir. Anlaşılıyor ki sistem güçleri yeni bazı ekonomik kuruluşlar kurarak -IMF ve Dünya Bankası ya da onların yerine başka denetim sistemleri- bu krizden çıkarılan derslerle bazı denetimler ortaya çıkaracaklardır. Sık sık şeffaf bir ekonomik sistem haline gelmekten söz ediliyor. Kredi ve borç sınırından bahsediliyor. Bunlarla mevcut sistemin aksaklıklarını belirli düzeyde gidermeye çalışacaklardır. Nitekim Sarkozy büyük kapitalist devletlerin bir araya gelerek sistemde reformlar yapılması gerektiğini söylemiştir.

Yoksul ülkeler ekonomik model arayışı içine girecekler

Bu krizle birlikte gelişmekte olan ülkeler ile yoksul ülkeler daha temkinli, hatta daha gerçekçi ve doğru bir biçimde ekonomik model arayışları içine gireceklerdir. Kendilerine dayatılan ve tek seçenek olarak gösterilen küresel sermayenin kredileriyle değil de kendi ekonomik potansiyellerine dayanan ve kendi ekonomik iradelerini ortaya çıkacak yerel ekonomileri geliştirme eğilimi içine gireceklerdir. Kaldı ki doğrusu da budur. Finans kapital hakimiyetindeki küresel ekonomik sistemin yerellerdeki birçok ekonomik üretimi çökerttiği bilinmektedir. Dünya kapitalist sistem hegemon güçleri kendi dışındaki ülkelere sürekli alternatif ekonomik faaliyetler dayatmışlardır. Bu yatırım verimsizdir, şunları yapın diyerek, o ülkenin koşullarına uygun ekonomileri çökertmiş, sadece belirli alanlara yönelik üretime sevk etmiş, esas olarak da kendi ekonomik sisteminin taşeronu olacak işler yaptırmışlardır. Küresel kapitalist sistemin krizinin bu ülkelerde yarattığı ağır sorunlar yoksul ülkeleri emperyalist kapitalist sistemin politikalarına karşı daha dikkatli, daha duyarlı hale getirecek ve kendi öz ekonomilerini kurma, bu temelde de siyasal alanda da bir irade ve inisiyatif haline gelme yönünde politikalara daha fazla eğilim göstereceklerdir. Bunlar klasik, ulus devletçi, içe kapanmacı yaklaşımlarla değil, dünyadaki ekonomik, sosyal ve kültürel gelişmeleri takip eden,

olumlu yanlarından yararlanan, ama kendi öz yeterliliğini ve öz iradesini kaybetmeyen politik ve ekonomik bir doktrinle yeni bir tercih yapacaklardır.

Kapitalizmin krizinden halkların çıkarması gereken dersler, Kürt halk Önderinin siyasal, ekonomik ve sosyal olarak ortaya koyduğu teorik ve pratik yaklaşımların ne kadar gerekli ve doğru olduğunu kanıtlaması açısından da önemli bir gelişmedir. Bu ekonomik krizle birlikte Önder Apo'nun ortaya koyduğu siyasal, ekonomik, sosyal ve kültürel projelerin gerçek anlamda topluma alternatif olduğunu ve bunu halklara iyi anlatmak, siyasal ve ekonomik krizlerden kurtulmanın ancak bunların pratikleşmesiyle olacağını göstermek bir görev olarak ele alınmalıdır. Sistemin krizleri ve çözüm yolları iyi ortaya konulursa Önderliğimizin toplumsal örgütlenmede ortaya koyduğu demokratik konfederalizmin gerçekleşmesi daha güncel hala gelecektir. Ekonomik alandaki demokratik konfederal doktrin, sosyal ve siyasal alandaki demokratik konfederal projeleri tamamlayan ve onlara temel olan bir olgu olarak sistemi bütünlüklü hale getirecektir.

Bu ekonomik kriz ABD açısından siyasal sorunlar da ortaya çıkaracaktır. Özellikle Ortadoğu politikasında etkilerini gösterecektir. Yaşanan siyasal sorunlara ekonomik kriz de eklendiğinde ABD'deki genel seçimlerde Demokratların iktidar olması birkaç ay öncesine göre daha fazla olasılık dahilindedir. Bu ekonomik kriz sadece Cumhuriyetçi çevreleri değil, Demokratlara yakın olan ekonomik çevreleri de etkiledi. Küresel ekonomik sistemde giderek büyüyen ve daha çok tüketime yönelik sektör sahiplerinin Demokratlara daha yakın olduğu söylenmektedir. Kim kazanırsa kazansın ekonomik ve siyasi olarak çok farklı politika izlemesi beklenmemelidir. İzleyecekleri politikalar her bakımdan küresel karakter kazanan bir gücün politikası olacaktır. ABD bu ekonomik krizden sonra siyasi olarak içe mi kapanır, yoksa sorunlarını dışa taşırıp gidermek için daha radikal adımlar mı atar, bunları zaman gösterecektir. ABD politikası bu ikisine de yatkındır. Ancak bu kadar küreselleşen ve dış dünyayla bağlantılı bir kimlik kazanan ABD'nin çok fazla içe kapanmayacağı açıktır. Ancak bu siyasal kriz ortamında siyasi risk alma konusunda tereddütler yaşayabilir. Belki bir süre ayağını yorganına göre uzatmak anlamına gelecek biçimde ekonomik ve siyasal olarak hamlesel adımlar atmayabilir. Ancak sorunlarını dışa taşırmak ve kendine göre daha köklü çözümler bulmak için son yıllarda gündemde tutulan İran'a askeri müdahale seçeneğini pratikleştirerek ekonomik ve siyasal sorunlarını dışa taşırabilir. Afganistan'da yaşadığı ağır sorunların Pakistan'ı da sarar olması, Irak'taki sorunun hala devam ediyor olması ABD'yi köklü adımlara da götürebilir. Ekonomik krizin yaşandığı ve siyasal sorunların kendisini uğraştırdığı bir süreci ancak böyle bir adımla atlatacağını düşünebilir. Bu olasılık hala gündemdedir. Ancak ekonomik krizden sonra bölgeye müdahalenin zayıfladığı biçiminde yapılan değerlendirmeler de bir gerçekliği ifade etmektedir.

Güneyli güçler istikrarsız politikalar izliyorlar

Irak somutunda ise politikaları belirli düzeyde belirginleşmeye başlamıştır. Irak politikası giderek daha fazla oturmaktadır. Bu da Irak merkezi hükümetini güçlendirmek, Kürtlerin bazı taleplerini törpülemek, ama Kürtleri de Irak'ta bir güç yapmaya devam etmek, bu temelde de Irak-Güney Kürdistan ve Türkiye'yi uyumlu hale getirerek Ortadoğu'da etkinliğini arttırmak doğrultusunda olmaktadır. Bu siyasal ekseni sorunsuz bir biçimde yarattığı takdirde diğer Ortadoğu ülkeleri üzerinde daha etkili olacağını düşünmektedir. Ancak bu siyasal ekseni yaratmada sorunlar devam etmektedir. Kerkük sorununun çözülememesi ister istemez Irak-Güney Kürdistan, Güney Kürdistan-Türkiye ilişkilerinde sıkıntılar ortaya çıkarmaktadır. Öte yandan Türkiye zaman zaman Güneyli güçlere, 'sizi tanıyacağım' mesajları verse de zihniyeti ve politikaları bunun tersi olduğundan Türkiye ile Güneyli güçler arasında sorun yaratan etkenler varlığını sürdürmektedir. Türkiye'nin kendi Kürt sorununu çözememesi sonucu eski zihniyet devam etmekte, bu da Türkiye'nin Kürt politikasının tüm diğer parçalardaki Kürtlere karşı duruşunun sürmesini beraberinde getirmektedir.

Bölgede politik olarak kendini netleştirmeyen ve istikrarsız bir politika izleyen varsa o da Güney Kürdistanlı güçlerdir. Politik gücünün ve tarzının dayanacağı esas faktörlerin ne olması gerektiğine bir türlü karar vermemişlerdir. Ya da kendilerinin siyasal güç yapacak etkenlerin bütünlüğünü sağlamada bir beceriksizliği yaşamaktadırlar. Bunun en somut ifadesini Kerkük politikasında ve bölge güçlerine yaklaşımda görmekteyiz. Kerkük konusunda ve Irak gene-

linde etkili olmak için diğer parçalardaki Kürt gücüne dayanması gerekirken, on yıllardır yürütülen mücadeleyle ortaya çıkan genel Kürt gücünü doğru biçimde değerlendirememektedir. Halbuki diğer parçalardaki Kürtlere dayansa Kerkük sorununda elini ve pozisyonunu güçlendirebilir, Kerkük'ü Kürdistan'ın parçası olmaktan çıkarmak isteyenlere karşı daha etkili mücadele eder hale gelebilir. Böylece kendi Kerkük politikasını etkili kılabilir. Güney Kürdistanlı güçler bunu yapmadığı takdirde siyasal olarak güçsüz kalarak Kerkük konusunda kaybetmeyle karşı karşıya kalır, bu da hem Irak hem de Güney Kürdistan'daki gücünü bugünkünden çok geriye çeker. Kerkük'te pozisyonunun zayıflaması Irak politikasında da önemli düzeyde gerileme ortaya çıkaracaktır. Kerkük'ün kaybı sadece bir şehrin ya da çevresinin kaybı olmayacaktır. Güneyli güçler siyasal etkinlik olarak çok gerileyecek ve bölge güçlerinin vesayeti altına girmekten kurtulamayacaktır. Kürt halk Önderinin sık sık Katar gibi ülkeleri örnek göstermesi boşuna değildir.

Güneyli güçlerin PKK ile ilişkilerini iyi sürdürmesi gerekir

Güneyli güçler şu paradoksu yaşamaktadır. Kürtlerle, doğal olarak da Kuzey Kürdistan'da Kürt özgürlük hareketiyle, PKK ile ilişkilerini iyi sürdürmeleri gerekmektedir. Mevcut siyasal durum ve Kürdistan genelinde ortaya çıkan ulusal demokratik eğilim ve kendileri dahil tüm Kürtlerin çıkarları bunu gerektirmektedir. Ancak bunu yaptıklarında Türkiye ile bazı sorunlar yaşamayı göze almaları gerekmektedir. Bu durumda Türkiye üzerinden ABD ile de bazı sorunlar yaşamaları gündeme gelebilir. Bu açıdan Güneyli güçler Kerkük konusunda ve genel politikalar konusunda hâlâ net bir politika izleyememektedirler. Bazen tüm Kürtleri, diğer parçadaki Kürtleri dikkate almadan Irak içindeki ve dışındaki sorunları ya merkezi hükümetle ya da diplomasiyle çözme yaklaşımı içine girmekte, bu ilişkilerle temel sorunları çözmede güçsüz kaldıklarını gördüklerinde ise Kürdistan'ın bütün parçalarıyla ilişkilerini sürdürme yaklaşımı içinde olmaktadırlar. Güneyli güçler politikada böyle bir gelgiti yaşamaktadırlar.

Diğer taraftan ise ABD'nin politikası Irak-Güneyli güçler ve Türkiye'yi uyumlu yürütmek istemektedir. Bunu da dikkate almak zorunda kalıyorlar. Ancak PKK'nin yürüttüğü özgürlük mücadelesi söz konusu güçlerin politikalarının Kürt karşıtı yüzünü açığa çıkardığından Güneyli güçlerin bu durumda böyle bir politik eksene ABD'nin istediği biçimde kolayca girmesinin önünde engel çıkarmaktadır. Öte yandan Türkiye'nin Kürt sorunu ve Kerkük sorunu konusunda olumsuz politikası ABD'nin Irak-Türkiye-Güneyli güçler politikasını istediği gibi oturtmasının önünde engel teşkil etmektedir.

Güney Kürdistanlıların politikasında gelgitler olduğu gibi, Türkiye'nin politikasında da gelgitler var. Türkiye bir taraftan ABD'nin politikasına tümüyle yatmaya çalışıyor, ABD politikasıyla uyumlu olmaya çalışıyor, ama diğer taraftan ABD'nin İran istekleri, Güneyli güçlerin tanınması isteği ve başka etkenler Türkiye'yi ABD politikaları konusunda sorunlu hale getiriyor. Bu açıdan ABD'nin yaratmak istediği Irak-Güney Kürdistan-Türkiye eksenindeki politikası Türkiye cephesinde de sorunlu bir haldedir. Oluşturulmak istenen siyasal eksenin Irak cephesi de sorunludur. Mevcut hükümet ile İran arasındaki ilişkiler, İran'ın Irak üzerinde etkisini belirli bir düzeyde sürdürmesi ABD'yi rahatsız etmektedir. ABD Irak hükümetini, Irak'taki Şii güçleri kendi politikasına tam istediği biçimde getirmiş değildir. ABD'nin Sünnilerle Şiileri dengelemek istediği de bilinmektedir. ABD, Irak'ta hala ne Şiileri ne Sünnileri tatmin etmiştir. Şiiler ellerine geçirdikleri gücü bırakmak istemiyorlar. Bunların hepsi ABD'nin esas aldığı Irak, Güneyli güçler ve Türkiye ekseninde yaratmak istediği politikayı sorunlu hale getiriyor. Bu çelişkilerin ve sorunların belirli bir süre daha devam edeceğini söylemek gerekir. Bu ekseni oluşturacak dengelerin nasıl şekilleneceğinin Irak-Türkiye-Güneyli güçler ilişkisinde her gücün pozisyonunun ne olacağı önümüzdeki mücadele sürecinde belli olacaktır. Bu bakımdan önümüzdeki mücadele süreci hem PKK'nin öncülük ettiği Kürt özgürlük hareketi hem Güneydeki Kürt güçleri hem de tüm Kürtler açısından tarihsel önemde sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Bu açıdan böyle önemli bir süreçte tüm siyasi güçlerin doğru politika izlemeleri, kendilerini güç yaparak bu denklem içinde etkili olmaları önem kazanmaktadır.

PKK'nin mücadelesi ABD'yi rahatsız etmektedir

Kürtlerin bu denklem içinde nasıl yer alacakları, ağırlıklarını nasıl ortaya koyacakları da esas olarak PKK'nin öncülük ettiği Kürt özgürlük hareketiyle Türkiye arasındaki mücadele belirleyecektir. Çünkü Türkiye bu eksene girmek isterken esas ağırlık benim olsun diyor. Bu ağırlığıyla başta Kuzey Kürdistan olmak üzere tüm Kürtlerin özgürlük hareketini boğmayı hesaplıyor. Bu açıdan başta PKK öncülüğündeki Kürt özgürlük hareketinin ve diğer parçalardaki Kürtlerin Türkiye'nin bu politikalarını görerek kararlı bir mücadele çizgisi içinde olmaları ve doğru ulusal politika izlemeleri Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelecek on yılları açısından belirleyici etkide bulunacaktır.

PKK'nin mücadelesinin ABD'yi rahatsız ettiği açıktır. ABD, Kürt özgürlük hareketinin mücadele yürütmediği ortamda Türkiye-Irak ve KDP ilişkilerini daha rahat kurabileceğini düşünmektedir. Gerilla mücadele verdikçe, direndikçe ABD'nin kurmak istediği siyasal sistem sıkıntılar yaşamaktadır. Daha doğrusu Kürtleri dikkate almadan bu sistemi oluşturması zorlaşmaktadır. Kürt özgürlük hareketinin mücadele ettiği koşullarda Türkiye bu sistemin oluşması konusunda sorun çıkarmaktadır. Ancak benim istediğim biçimde olursa böyle bir siyasal sistemin içerisine girerim, demektedir. Bu da ABD-Türkiye, Türkiye-Güneyli güçler, Güneyli güçler-Irak arasında sorunlar çıkarmaktadır. Bu açıdan ABD'nin

PKK'nin yürüttüğü mücadeleye karşı olduğu açıktır. Daha doğrusu PKK'nin ateşkes yaparak, yani eylemsiz kalarak beklemesini şu andaki politikasına en uygun taktik olarak görmektedir. Tabii ki bu taktik ABD için uygun olsa bile Kürt özgürlük hareketi için bir ölüm ya da ölümünü getirecek bir siyasal ortamın içine düşmek demektir. Kürtlerin hiçbir çıkar elde etmediği bu mücadelesizlik sürecinde Türk devletinin ve ABD'nin öngördüğü Irak-Türkiye ve Güney Kürdistan siyasal ekseninde hem Kürt özgürlük hareketini etkisizleştirmek hem de Güneyli güçlerin de bu süreçten zararlı çıkmasını sağlamaktır. Bu açıdan Kürt özgürlük hareketi böyle bir sistemin Kürtler aleyhinde kurulmasını kabul etmemektedir. Kürt özgürlük hareketinin yürüttüğü direnişin böyle bir anlamı ve sonucu olduğunu da belirtmek gerekir.

Türk devleti gerçekleştirdiği tüm operasyonlarda başarısız oldu

Türkiye de hem kendi pozisyonunu güçlendirerek Ortadoğu politikasında etkili olmak hem de ABD'nin öngördüğü Irak-Türkiye ve Güneyli güçler politikasında daha fazla güç olmak için Kürt özgürlük hareketini bastırmayı hedeflemektedir. Kürt özgürlük hareketini bastırmak istemesinin en temel nedeni budur. Türk devleti geçen yıl 22 Temmuz'dan sonra bu kararı almıştı. 22 Temmuz öncesi Erdoğan-Büyükanıt uzlaşması da bu temelde olmuştu. Tezkere bu kararın sonucu alındı. Bush-Erdoğan görüşmesi sonrası Türkiye'nin bu amaca ulaşmak için ABD'ye verdiği tavizler sonrası PKK ortak düşman ilan edildi. Hava saldırısı, kara operasyonu, bunların hepsi oldu, ama Türk devleti başarısız oldu. Zap bozgunu sonrası kendi içinde çatışmayı yaşadı. PKK'yi tasfiye etmek için Hükümet-Genelkurmay uzlaşmasına destek veren CHP, MHP ve daha sonra Ergenekon olarak tanımlanan derin devletin eski suç makinaları bu uzlaşmadan desteğini çektiler. Ancak inkârcı sömürgeci karargâhın ABD ve Avrupa'ya dayanarak Kürt özgürlük hareketini bastırma seçeneği dışında başka bir seçeneği olmadığı için AKP ile yürümeye karar verdi. Avrasya gibi başka seçenekleri de tehlikeli gördüğü için Büyükanıt ile yapılan Kürt özgürlük hareketine tasfiye uzlaşması yenilendi. CHP ya da MHP ile Kürt özgürlük hareketini bastırma politikası izlemek, mevcut bölge ve dünya koşullarında riskli görüldüğü için AKP ile bu politikayı yürütme tercih edilmiştir. Bunun sonucu Genelkurmayla AKP uyumlu bir uzlaşma içinde olduklarını her fırsatta göstermek istemişlerdir. Birçok gazeteci yazar da Erdoğan ile Başbuğ arasındaki bu uyumun Kürt özgürlük hareketini tasfiye edebileceğini iddia etmiştir.

Yeni Genelkurmay başkanı Başbuğ, sanki diğer genelkurmay başkanları yeterli mücadele yapmamış, üstüne düşen görevi yerine getirmemiş de kendisi bu işi başaracak bir komutanmış izlenimi vererek göreve başlamıştır. Ben ezeceğim, ama bunu yapabilmem için herkes de buna ortak olmalı çağrısı yapmıştır. Siyasiler başta olmak üzere tüm sivil toplum örgütlerini yürütülen topyekûn savaşın içinde olmasını istemiştir. Türk devleti, Kürt özgürlük hareketini ezmek için bu yönlü kapsamlı hazırlıklar yaparken, Kürt özgürlük hareketi de kendi örgütsel zayıflıklarını gidererek bu temelde Kongre Gel genel kurulunu, PKK kongresini, PAJK kongresini gerçekleştirerek bu imha savaşına karşı direneceğini ortaya koymuştur. Yeni Genelkurmay'ın iddialı söylemlerine, çabalarına da PKK kendi kararlarını ortaya koyarak gereken cevabı vermiştir. Türk devleti demokratik siyasal bir çözümü düşünmediği ve Kürt özgürlük hareketini ezmekte kararlı olduğu için geçen yıl çıkardığı sınır ötesi harekatın tezkeresini Eylül'ün başında bir yıl daha uzatma kararı almıştır. Hükümetle ordu, Kürt özgürlük hareketini şiddetle bastırmaya karar vermişlerdir. Şöyle bir planlama yapmışlardır; askeri operasyonlarla gerilla yıpratılacak, Güneyli güçleri de baskı altına alıp savaşın içine katarak, ABD ve Avrupa Birliğinin desteği de ortak edilerek gerilla darbelenecek yıpratılacak, 2009 Mart'ında gerçekleşecek yerel seçimlerle de Kürt özgürlük hareketi siyasi yenilgiye uğratılarak Kürt sorunu siyasi bir sorun olmaktan çıkartılıp ekonomik sosyal bir soruna indirgenerek bazı tedbirlerle Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi tamamlanacaktır. Eylül ayı başındaki tezkerenin gündeme gelmesi ve AKP hükümetinin "bu tezkere gereklidir, çıkaracağız" demesi, böyle bir tasfiye planının sonucudur.

"Genelkurmay başta siyasiler olmak üzere tüm sivil toplum örgütlerini yürütülen topyekûn savaşın içinde olmasını istemiştir. Türk devleti, Kürt özgürlük hareketini ezmek için bu yönlü kapsamlı hazırlıklar yaparken, Kürt özgürlük hareketi de kendi örgütsel zayıflıklarını gidererek imha savaşına karşı direneceğini ortaya koymuştur"

Bezelê'de Türk ordusuna önemli bir darbe vurulmuştur

Kürt özgürlük hareketi ve halk yapılmak istenen bu topyekûn savaşı görerek bu oyunu bozmak için gerilla mücadelesini ve serhıldanları geliştirme kararı almıştır. Nitekim bunun sonucu Bezelê'de Türk ordusuna önemli bir darbe vurulmuştur. Diyarbakır'da polislere yönelik etkili bir eylem yapılmıştır. Birçok alanda gerillanın yaptığı eylemler Türk ordusunu yıpratmıştır. Türk devleti tezkereyi çıkarıp askeri hazırlıklarını, siyasi, diplomatik ve toplumsal hazırlıklarını yapıp Kürt özgürlük hareketine, gerilla üzerine yürüyüp darbe vurmayı düşünürken, daha operasyona girişmeden, operasyon hazırlıkları yapmadan darbe vurularak operasyon güçleri yıpratılmıştır. Bu darbeler savaşa destek verecek siyasi güçler arasındaki çelişkileri arttırmıştır. Türkiye toplumunda bu savaşın şiddetle ve zorla çözüleceği düşüncesi zayıflamıştır. Hatta *"ordu görevini yapmı-*

yor, orduyla, polisle bu sorun çözülmüyor" tartışması ortaya çıkmıştır. Öyle ki Zap yenilgisinden daha fazla Bezelê eylemiyle ordu yıpratılmıştır. Ordunun toplum içindeki itibarı ve otoritesi zayıflamıştır. Bu durum, orduyu büyük bir moral bozukluğuna, öfkeye, tepkiye sevk etmiştir. Bu, tabii ki Kürt özgürlük hareketinin Kürt sorununun demokratik siyasal yoldan çözülmesi yerine zorla ezilmesi politikası yürütenlere karşı gösterdiği direnişin sonucu ortaya çıkmıştır. Kürt özgürlük hareketinin bu fedaice direnişi Genelkurmay ve AKP uzlaşmasının rahat ve kolay sonuç alamayacağını herkese göstermiştir. Bu eylemlerle ordu ile AKP'nin yaptığı uzlaşmanın sorunu çözemeyeceğinin bir daha ortaya çıkması, orduya çeşitli biçimde destek veren çevreleri kuşkuya düşürmüştür. AKP ile bu sorun çözülmez gibi tartışmalar yeniden gündeme girmiştir.

Bu gelişmeler AKP cephesinde bir panik havası yaratmıştır. AKP, Genelkurmay ile yaptığı uzlaşmaya bağlı olduğu için bu direnişler AKP'nin Kürt karşıtı ve Kürt sorununu şiddetle, zorla ezme yüzünü açığa çıkarmış, bu durumda AKP'yi tepkili ve sinirli hale getirmiş, büyük bir öfkeye ve hezeyan içine sokmuştur. Çünkü Genelkurmay-AKP ittifakının getirdiği faşist saldırılar AKP'nin Kürt karşıtı yüzünü açığa çıkarması, yerel seçimlerde Kürdistan'da istediği sonucu alamayacağı kaygısını ve telaşını ortaya çıkarmıştır. Hatta bu telaş o kadar artmıştır ki siyasal ve demokratik çözüm anlayışında olmadıkları ve bu nedenle tezkerenin uzatılmasını aylar önce kararlaştırdıkları ve topyekûn bir saldırı içinde oldukları halde kalemşorları ve bazı yandaşları tarafından "aslında AKP Kürt sorununu çözecekti de bu eylemeler bu adım atmayı sabote etti, ordunun daha sert yasalar talep etmesini gündeme getirdi" denilerek, açığa çıkan yüzünü perdeleme gayreti içine girmiştir. Bu eylemlerin etkisini boşa çıkarma ve AKP'nin gerçek yüzünün ortaya çıkmasının getirdiği yıpranmayı engelleme telaşı içine düşmüşlerdir.

Genelkurmay savaşta daha fazla inisiyatif istemektedir

Bezelê eylemi ve sonrasındaki direnişler Türk devletini siyasal bir kriz içerisine sokmuştur. Her şeyden önce bir çözüm politikaları olmadığı, sorunu zor yöntemleriyle çözmek istedikleri daha da netleşmiştir. Genelkurmay ve AKP bu eylemlerden çok önce her türlü yol ve yöntemi kullanarak PKK'yi ezme kararı almışlardır. Genelkurmayın uzun süreden beri Türkiye'deki mevcut yasaların polisin ve askerin yürüttüğü mücadeleyi engellediğini söylediğini herkes bilmektedir. Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaşta daha fazla inisiyatifli olmasını istemiştir. AKP ise yasal değişiklikler olmadan da fiili olarak topyekün savaştan söz etmektedir. İster yasa çıkarılsın ister çıkarılmasın baskıların, tutuklamaların, işkencelerin, öldürmelerin bir bütün olarak şiddetin artacağı kesindir.

Bilindiği gibi Türk devleti tezkereyi Bezelê eyleminden çok önce çıkarma kararı aldı. Yasaların daha sert biçimde uygulanması ya da yeni yaslar çıkarılması kararı da Bezelê eyleminden çok önceleri oldu. Yine Bezelê eyleminden önce Türkiye çeşitli yollardan Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaşı esas olarak Güneyli güçlere ihale etme çabalarını sürdürüyordu. Ancak Bezelê eylemi tüm bu politikalarını daha açık biçimde yürütmesini beraberinde getirdi. Çünkü devlet sıkıştı. Sıkışınca bu yönlü çabalarını daha arttırmak ya da açık yapmak zorunda kaldı. Geçen yılki tezkere öncesi, Bush-Erdoğan görüşmesi öncesi yaptıkları gibi Güneyli güçleri baskı altına alarak PKK üzerine sürme çabası içine girdiler. Basında başlattıkları propaganda ve psikolojik savaşla PKK'nin varlığını ve mücadelesini Güneyli güçlerin desteğine bağladılar. Böyle bir kamuoyu yaratarak ve bunu da sürekli basında işleyerek, mecliste dillendirerek bir taraftan ABD, diğer taraftan da Güneyli güçler üzerinde baskı kurmaktadırlar. Güneyli güçlerle ilişkilerini hiçbir zaman kesmedikleri bilinmektedir. PKK'ye karşı bazı konularda ortak hareket ediyorlardı. Örneğin PKK'den adam kaçırtmaya çalışmak, PKK'nin içinde sorunlar çıkar-

OHAL yetkilerinin kullanılabileceğini söylemiştir. Eğer fiili olarak yapabileceğimiz şeyleri yasallaştırırsak yerel seçimleri almamız riske girer, diyerek orduyla baskıcı uygulamaların fiili olarak yürütülmesinde anlaşmışlardır. Orduya *"yasalarımız yeterlidir, siz fiili olarak kullanın, yasa çıkmasa da siz birçok yetkiyi kullanabilirsiniz, bu konuda sorun yoktur, bunları hükümet olarak kaldırabiliriz"* demişlerdir. Bu açıdan önümüzdeki süreçte fiili olarak OHAL yasaları uygulanacaktır. Belki çok fazla yasa değişikliği olmayacaktır, ama geçmişte OHAL dönemindeki polisin ve askerin kullandığı yetkilerin önemli bir bölümü bu süreçte de kullanılacaktır. Zaten tezkere ile bu savaş kararı verilmiştir. Genelkurmay başkanı sürekli

mak ve kaçanları Türkiye'ye teslim etmek gibi birlikte yürüttükleri çabalar her zaman sürmüştür. Türk devleti mevcut durumda bunu yeterli görmeyerek bizzat Güneyli güçleri savaşın içine çekmek, savaşın içinde görmek istiyor. ABD'nin de Türkiye kadar olmazsa da KDP üzerinde baskı yaptığı da bilinmektedir. Irak merkezi yönetimin de Türkiye'nin tezlerine yakın bir yaklaşım içinde olduğu görülmektedir. Önümüzdeki dönemde Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaş, Türkiye-Güneyli güçler arasındaki ilişkilerin nasıl bir düzeyde yürütüleceğine bağlı gelişecektir.

İran PKK'nin tasfiyesi için ABD ile bile ortak politika izleyebilir

İran da PKK'nin tasfiye edilmesi için her türlü ittifaka ve ilişkiye girmeye hazırdır. Amiyane deyimle İran PKK'nin tasfiyesi için şeytanla bile, dolayısıyla ABD'yle bile ortak bir politika izleyebilir. Bu açıdan Türkiye'nin Güneyliler üzerinde baskı kurmasını ve Güneylileri de yanına alarak PKK'nin üzerine yürümesini desteklemektedir. Hatta Türkiye Güneyli güçlerle birlikte böyle bir savaş içine girerse İran da çeşitli biçimlerde bu savaşa destek vererek içinde yer alacaktır. Son zamanlarda Türkiye'nin bombalamalarının ağırlıklı olarak PJAK alanlarına, PJAK karargâhlarını vurmaya yönelik olması, Kürt özgürlük hareketine karşı yürüttüğü savaşta İran'ı yanına almak amaçlıdır.

Güneyli güçlerin Türkiye'nin baskısı karşısında ikircikli politika izledikleri açıktır. On yıllardır izledikleri klasik politika nedeniyle, esas olarak halkın gücüne ve tüm parçalardaki Kürtlerin gücüne dayanma yerine diplomasiyle, dış ilişkilerle bir şeyler elde etme, dış ilişkilerle varlığını sürdürme biçimindeki siyaset tarzını esas almaktadırlar. Bu nedenle Kürt özgürlük hareketiyle ilişkilenme yerine ABD ve bölge güçleriyle ilişkilenme, Türkiye ile ilişki kurup PKK'yi pazarlayarak kendi varlıklarını sürdürme ve güç olma politikası yürütmektedirler. Hâlâ bu politik tarzı ve yaklaşımı bırakmamışlardır. Ancak diğer taraftan da Türkiye'nin inkârcı ve imhacı politikasını her gün yaşayarak gördüklerinden, İran'ın nasıl bir politikası olduğunu bildiklerinden bu politik tarzlarının sonuçları konusunda belirli bir tereddüt yaşamaktadırlar. PKK tasfiye olduğu takdirde Türk devletinin hem kendileri karşısında hem de ABD karşısında pozisyonun güçleneceğini, bunun sonucu da kendi siyasal durumlarının tehlikeye gireceği konusunda belirli bir kaygı taşımaktadırlar. Böyle ikircikli, tereddütlü bir yaklaşım içindedirler. Bu açıdan, Kürtler arası çatışma artık olmaz, PKK'ye saldırmazlar, bu tür politika izlemezler gibi bir yaklaşım içinde olmak gaflet olur. Ama ne olursa olsun bunlar Türkiye'nin yanında yer alır, Kürt özgürlük hareketine saldırır, bunun dışında başka bir politika izlemezler demek de doğru olmaz. Bu açıdan önümüzdeki süreçte hangi politikada kazançlı çıkacaklarını düşünürlerse o tarafa meyil göstereceklerdir.

Güneylilerin nasıl bir politika izleyeceğini bir yönüyle Kürt ulusal kamuoyunun yaratacağı baskı belirleyecektir. Bu açıdan ulusal kamuoyu; eğer Kürt toplumunun beklentilerine ters bir tutum içine girerseniz, Kürt özgürlük hareketine karşı olursanız, mevcut elinizdekileri de kaybedersiniz mesajını vermesi çok çok önemlidir. Güneyli güçlere Türk devletinin istediği doğrultuda politika izlerlerse kendi bindikleri dalı keseceklerini, PKK'nin varlığının ortadan kalktığı bir yerde kendi varlıklarının da güvencede olmayacağının gösterilmesi gerekir. Aslında Güney Kürdistan halkı, toplumu böyle bir bilince sahip, böyle bir duygu içindedir. Ancak Güney Kürdistanlı siyasal güçlerin geçmişten beri izledikleri siyaset tarzı nedeniyle topluma dayanarak kendilerini güç yapmadıklarından, şimdiye kadar bütün parçalardaki Kürtlere dayanarak ve tüm Kürdistan halkının bütününün çıkarını düşünerek siyaset yapmayı temel bir tarz haline getirmediklerinden KDP ve YNK'nin her an Kürt halk tarihi açısından çok olumsuz olacak eğilimleri göstermesi de mümkündür. Bu açıdan Kürt halkının, aydınıyla tüm kurum ve kuruluşlarıyla Kürt kamuoyunun süreci dikkatle takip etmesi gerekiyor. Tabii ki Kürt özgürlük hareketi Güneyli güçlerle ilişkilerini sürdürecek, onların Türkiye'nin ve dış güçlerin baskısına boyun eğmemesini ve onlarla birlikte Kürt özgürlük hareketine karşı olumsuz bir tutum içerisine girmemesini isteyecektir. Öte yandan Kürt kamuoyunun duyarlı olmasını sağlayacaktır. Zaten Kürdistan'da Kürt siyasi güçlerinin bir birine karşı olumsuz tutum içine girmesini istemeyen böyle bir kamuoyu vardır.

Kürtler arasında demokratik ruh ulusal bilinç gelişmiştir

Eskiden Kürt kamuoyu olmadığı için, Kürtler arasında demokratik ruh, ulusal demokratik bilinç gelişmediği için herhangi bir siyasal güç başka bir siyasal güç istedi diye diğer bir Kürt hareketine saldırabiliyordu. Kürt demokratik kamuoyu eksikliği ve Kürtler arasındaki ulusal demokratik birlik ve demokratik uluslaşmanın zayıflığı nedeniyle bu tür çatışmalar ortaya çıkabiliyordu. Ancak Kürtlerin on yıllardır verdiği mücadele sonucu ortaya çıkan demokratik uluslaşma gerçeği ve Kürt kamuoyu gerçeği artık bu tür şeyleri kabul etmiyor. Eğer bu demokratik ulus gerçeği ve Kürt kamuoyuna rağmen hâlâ bir Kürt siyasal gücü başka bir Kürt siyasal gücüne karşı olumsuz tutum takınırsa hem de bu olumsuz tutumu bir siyasal güç istedi diye yaparsa tabii bunu ne Kürdistan tarihi ne de Kürt toplumu kabul edebilir. Bu ihanet gerçeği karşısında da bütün Kürt kamuoyunun demokratik uluslaşmada önemli gelişme sağlayan Kürt halkının karşı durması gerekir. Bu sadece herhangi bir siyasal gücü ilgilendiren bir konu değildir. Bütün Kürtleri ve bütün Kürdistan tarihini ilgilendiren bir konu olarak ele alınmalı ve tavırlar bu çerçevede gösterilmelidir.

Kürt kamuoyunun Kürtler arası savaş istememesini bir yana bırakalım, Kürtler arası birlik ve dayanışma isteği içinde olması Türk devletinin

ya da sömürgeci güçlerin Güney Kürdistanlı güçler üzerinde baskı yaparak Kürtler arası çatışma çıkarılması önünde önemli bir engeldir. Eğer bugün Güney Kürdistanlı güçler Türkiye'nin bütün baskılarına ve Türkiye'den yana tutumuna rağmen Kürt özgürlük hareketiyle karşı karşıya gelmemişse ve Türkiye'nin ve dış güçlerin baskısına direnebiliyorsa bunun nedeni, var olan demokratik Kürt kamuoyudur. Artık Kürt halkı ve toplumu eskisi gibi bir örgüt açıklamasıyla veya çağrısıyla hemen onu destekleyecek durumda değildir. Eğer bir tutum ulusal çıkarlara uygunsa, Kürt halkının özgürlüğünü ve demokrasisini geliştiriyorsa, Kürt toplumu ve aydınları destek vermekte, yoksa rahatsızlığını ortaya koymaktadır. Böyle bir Kürt kamuoyunun oluşması aslında Kürtlerin belli düzeyde demokratik uluslaşma yaşadığını gösteriyor. Bu, Kürt toplumu ve Kürt ulusu için çok önemli bir gelişmedir. Eğer Güneyli güçler herhangi bir sömürgeci güç istedi diye Kürt özgürlük hareketine karşı bir saldırı hareketi içine gireceklerse, böyle bir olumsuzluğu rahatlıkla yapabileceklerse, bu, en başta bir Kürt kamuoyunun olmadığı, dolayısıyla Kürtlerin demokratik uluslaşma içinde olmadığı anlamına gelir. Eğer bir uluslaşmadan ve bu uluslaşmanın demokratik karakterinden söz edeceksek o zaman hiçbir Kürt gücünün sömürgeciler istedi diye başka bir Kürt gücüne saldırmaması gerekir. Bu yönüyle Türkiye'nin baskıları karşısında Güneyli güçlerin nasıl politika izleyeceği bir yönüyle de gerçekten etkili bir kamuoyu var mı, yok mu gerçeği ile bağlantılı gelişecektir. Etkili bir Kürt kamuoyu varsa Kürtlerde demokratik uluslaşma gelişmişse KDP ve YNK Türkiye'nin baskılarına kolay kolay boyun eğmeyecektir. Ama Kürtler hala tam bir ulus olmamışlar ve demokratik bir uluslaşma süreci yaşamamışlarsa veya demokratik uluslaşma gereği ulusal çıkarları gözetecek siyasal güçte değil de hala yerel, çok bencil ve çıkarcı politik zihniyeti yaşıyorlarsa orada aynı toplumun içinden çıkan güçlerin çatışma olasılığı var demektir. Ya da Kürt toplumu ve siyaseti bu gerilikleri aşamamışsa bu gerilikler demokratik uluslaşma karşısında etkisiz kalmamışsa o zaman KDP ve YNK'nin Kürt özgürlük hareketine saldırı durumu da gerçekleşebilir. Bu açıdan Kürt demokratik güçlerinin ve Kürt kamuoyunun KDP ve YNK'nin bazı güçler istedi diye Kürt özgürlük hareketine saldırması ihtimali üzerinde durması ve Kürt demokratik kamuoyunun beklentilerini onlara hissettirecek bir baskı oluşturması gerekir. Bugün Kürtler için en temel ihtiyaç budur.

Kürtlerin kendi kamuoyu gücünü doğru değerlendirmesi gerekiyor

Kürtlerin sadece kendi içindeki sorunlar açısından değil, dışarıya karşı mücadele ederken de Kürt kamuoyunu ve Kürt gücünü değerlendirmesi gerekiyor. Kürtler ne dış sorunlarını sadece diplomasiyle, diplomatik ilişkilerle doğru bir çözüm içine sokabilirler ne de iç sorunlarını sadece görüşmelerle doğru bir politik zemine çekebilirler. Kürt özgürlük mücadelesi bir yönüyle de böyle bir demokratik ulus gerçeği ortaya çıkarmak için yapılmaktadır. Kürt özgürlük hareketi başarısını esas olarak da Kürtleri güç yapma üzerine kurmuştur. Kürtleri örgütlü güç yaptığı takdirde hem kendi içindeki sorunlarını demokratik ulusal temelde çözme hem de dışa karşı güç haline gelerek dıştan gelen saldırıları bu demokratik ulus olmanın yarattığı enerjiyle, güçle, ortaya çıkardığı imkânlarla karşılama anlayışıyla hareket etmiştir. Bütün örgütlenme ve mücadelesinde böyle bir toplum haline gelmeyi temel amaç edinmiştir. Bugün yeterli düzeyde olmasa da bu güç ortaya çıkarılmıştır. Bu açıdan ister Türkiye ister ABD olsun Kürt siyasi güçleri üzerinde baskı yaptığında örgütlü Kürt gücünü, Kürt kamuoyunu devreye sokmak gerekiyor. Başka ülkelerin siyasi gücü, halk iradesi ve bir kamuoyu varsa Kürtlerde de bir kamuoyu bulunduğunun, Kürtlerin de kabul edip etmeyecekleri konular olduğunun gösterilmesi gerekiyor. Her siyasi güç, ben şunu kendi toplumuma kabul ettiremem, kendi ülkem için bu işin kabul edilmesi söz konusu değildir, demekte ve bunu diplomaside bir dayanak olarak kullanmaktadır. Tabii ki sadece bu tür argümanlarla herhangi bir konuda sonuç almak yetmez. Bu söylemlerin sonuç alıcı alabilmesi için bunu söyleyen halkların politik bir güç sahibi olması gerekir. Bunun için de bu politikayı yapan güçlerin her şeyden önce kendi halkının güçlü bir desteğini arkasına alması gerekir. Yoksa sadece sözlerle diplomaside istenilen siyasal sonuçları almak mümkün değildir. Dolayısıyla Kürtler şu ya da bu gücün baskısına karşı direnirken ya da belirli bir hak elde etmek isterken sadece diplomatik ilişkilere güvenmemelidirler.

"Kürtlerin sadece kendi içindeki sorunlar açısından değil, dışarıya karşı mücadele ederken de Kürt kamuoyunu ve Kürt gücünü değerlendirmesi gerekiyor. Kürtler ne dış sorunlarını sadece diplomasiyle, diplomatik ilişkilerle doğru bir çözüm içine çekebilirler ne de iç sorunlarını sadece görüşmelerle doğru bir politik zemine sokabilirler"

Öngörülen bir politika sadece diplomatik ilişkilerle başarılı kılınamaz. Örneğin; Kerkük konusunda sadece dış ilişkilerle sonuç almak mümkün değildir. Zaten yaşananlar sadece dış ilişkilere dayanarak sonuç alınamayacağını öğretmiştir. Kerkük konusunda sonuç almak için esas olarak da Kerkük'teki Kürt halkının örgütlenmesi ve tüm parçalardaki Kürt halkının Kerkük konusunda duyarlı hale getirilmesi şarttır. Bunun dışındaki politikalar konjonktürel durumla ilgilidir. Tabii ki diplomasiyle ilgilenmek lazım, konjonktürel durumu iyi takip edip bundan yararlanmak politikanın bir gereğidir.

Kürt halkı sadece konjonktüre dayalı hareket ederse kaybeder

Bugün uluslararası ve bölgenin konjonktürel durumunu da yakından takip etmek gerekmektedir. Özellikle de Ortadoğu gibi sorunların uluslararasılaştığı, her sorunun bölge ülkeleri tarafından yakından takip edildiği bir coğrafyada tabii ki konjonktürü takip etmek önemlidir. Ama Kürt halkı ve siyasi güçleri sadece konjonktüre dayalı hareket ederlerse kaybederler. Özellikle Kürtlerin karşısında olan ülkeler askeri, siyasi ve ekonomik bir güçtür. Ekonomik ve askeri güçlerine dayanarak siyasal şantaj yapma imkânlarına sahiptir. Bu yönüyle de diplomaside, siyasette kendi güçlerini ortaya koyma avantajlarına sahiptirler. Bunun karşısında da Kürtlerin çok canlı dinamik bir halk gücü vardır. Kürtler, ulusal, siyasal, kültürel düzeyde hakları gasp edilmiş bir halk olarak şu anda özgürlük isteyen, demokrasi isteyen dinamik bir toplumdur. Kendi haklarını büyük bedeller ödeyerek sahiplenme kararlılığında olan bir halk gerçekliğine ulaşmıştır. Bugün Kürtlerin gücü esas olarak da buradan kaynaklanıyor. O zaman bu temel gücü Kürt siyasi güçlerinin, Kürt özgürlük hareketinin çok iyi değerlendirmesi gerekmektedir.

Şu gerçeği açıkça vurgulamak gerekir; bugün siyasi olarak sıkışık olan esas olarak Kürtler değildir. Bugün siyasi olarak esas sıkışıklığı yaşayan Türk devletidir, İran'dır ve kendi içinde çatışmayı yaşayan Araplardır. ABD'nin de bölge politikasında sıkışık olduğu bilinmektedir. Bu durum dikkate alındığında, Kürtlerin birlik olması ve ulusal demokratik politika izlemeleri halinde bütün bölge güçleri karşısında avantajlı duruma geçecekleri görülmelidir. Böyle bir duruş içinde olan Kürtler ABD dahil tüm bölge ülkeleri karşısında politika yapma ve dayatmalar karşısında durma imkânına kavuşurlar. Sanki Türkiye güçlüymüş, İran güçlüymüş, Irak Arap merkezi güçlüymüş, bu nedenle Güneyli güçlerin, Türklerin, ABD'nin ya da herhangi bir gücün dayatmalarını kabul etmelerinden başka çare yokmuş gibi bir yaklaşım kesinlikle politikadan anlamamaktır. Bu da politikayı dinamik olarak ele almamaktır. Ya da esas güçlenen siyasi güçlerin hangisi olduğunu, gerileyenin, durgunluk içinde olanın hangisi olduğunu görmemek demektir.

Bugün Türkiye ciddi bir siyasi kriz içindedir. Büyük ekonomik sorunlar yaşamaktadır. Öyle savaşa ve belirli çatışmalara çok büyük bir güç sarf edecek durumda değildir. Örneğin, Türkiye bugün en fazla da Güney Kürdistan'dan gelen gelirlerle ekonomisini ayakta tutmaktadır. Çünkü Güneydeki yatırımlarından ve ticari ilişkilerinden milyarlarca dolar geliyor. Güney Kürdistan'daki gelirlerin çoğunluğu Türkiye'ye akıyor. Türkiye'deki ekonomik sistem bununla ayakta kalıyor. Eğer bugün Türkiye Güney Kürdistanlı güçlere temkinli davranıyorsa, bunun nedenlerini ekonomik ilişkilerde aramak gerekir.

Türkiye Güney Kürdistan'ı işgal etme macerasına giremez

Öte yandan Türkiye siyasi olarak rahat değildir. İstediği yere askeri olarak öyle rahat giremez. Kürt sorununu çözemeyen, Kuzey Kürdistan'da Kürtlerle bu kadar uğraşan, PKK karşısında bu kadar zorlanan bir Türkiye, Güney Kürdistan'ı işgal etme macerasına giremez. Bu durumda sadece Güney Kürdistanlı güçleri değil, Kuzey Kürdistan başta olmak üzere bütün Kürtleri karşısında bulur. Bu macera sonucu da sadece Güney Kürdistan'ı değil, Kuzey Kürdistan'ı bile kaybeder. Türkler Türkiye tarihinde olmadıkları bir bozgunu yaşarlar. Bu nedenle Türkiye'nin Güney Kürdistan'a girmesinden o kadar ürkememek, korkmamak gerekiyor. Türkiye, Güney Kürdistan'a yönelip büyük bir savaş içine girdiğinde, Kuzey Kürdistan'daki halk da ayaklanacağından bu savaşı nasıl sürdürecektir? Bu durumda Türkiye bölünmeyle karşı karşıya gelir. Bu açıdan özellikle Güneyli siyasal güçler de dahil bütün Kürt partileri politika yaparken kendi pozisyonlarını iyi değerlendirmeleri gerekir. Karşı güçlerin pozisyonunu ve gücünü abartmamak gerekir. Böyle yaklaşmak, Kürtlerin on yıllardır verdiği mücadeleyle geldiği düzeyi görmezlikten gelmek olur. Aksine sömürgeci güçlere pozisyonlarının ve güçlerinin o kadar da fazla olmadığını göstermek gerekir.

Türkiye iç siyaseti şu anda bir uzlaşma içerisindedir, ama her an çatlayabilir, her an Türkiye siyaseti içerden de birbirine girebilir. Bugün pratikleşen Erdoğan-Başbuğ uzlaşması aslında öyle çok güçlü bir niteliğe sahip değildir. Erdoğan ile Başbuğ uzlaşma yapıyor, ama tabanlarında uzlaşma gerçekleşmiş değildir. Ordu içinde AKP'ye tepki vardır. Öte yandan AKP içinde ordunun her an kendine yönelebileceğini düşünerek orduya açıktan olmasa da karşı olan güçler vardır. AKP'ye bağlı kalan gazeteler orduyu rahatsız eden değerlendirmeler ve yorumlar

yapmaya devam etmektedirler. Çünkü orduya dayalı laik klasik siyasi güç odaklarıyla ABD'den güç alarak Türkiye'yi ele geçirmek isteyen işbirlikçi İslamcı çevreler arasında mücadele devam etmektedir. Bu mücadelenin bitmediğini aslında CHP ile AKP arasındaki çatışmada görebilirsiniz. Belki bir yıldır orduyla CHP'nin arası iyi değil, bir sürtüşme ve çekişme var, ama esas olarak hâlâ ortak anlayıştadırlar. Hâlâ Türkiye devleti işbirlikçi siyasal İslam'a tümden teslim edilmiş, orduyla siyasal İslam tümüyle birlikte iç içe geçmiş, böylelikle Türkiye askeri alanda, ekonomik alanda, siyasi alanda, sosyal ve kültürel alanda geçmişten farklı bir sosyal ve siyasal zemine oturmuş değildir. Bu alanlarda yoğun bir mücadele vardır. Belki işbirlikçi siyasal İslam geçmişe göre ideolojik, siyasal, ekonomik ve kültürel bir hamle yapmıştır, kendi konumunu güçlendirmiştir, ama tamamen kendisini devlet içerisinde hegamon hale getirmiş değildir. Bu açıdan Türkiye ile Kürtler karşılaştırıldığı zaman Türkiye'nin pozisyonu gerçekten zor durumdadır.

Bütün Kürtlerin ortak politika izlemesi gerekir

Bugün Kürdistan özgürlük hareketinin Türkiye devleti karşısında inisiyatifli hale geldiğini bağımsız tüm siyasal otoriteler kabul etmektedir. Eğer hâlâ Türkiye ayakta kalıyorsa bu içerde yarattığı ve her an dağılabilecek ittifaktan ileri gelmemektedir. Türkiye'yi ayakta tutan, daha çok dış güçlerin, ABD'nin, Avrupa'nın, İsrail'in desteğidir. İran ve Suriye'nin de kendi Kürt sorunlarından dolayı Türkiye'ye verdiği destek vardır. Türkiye böyle ayakta kalıyor. Ama Kürt siyasi güçleri toplumsal tabandaki birliği kendi politikaları ve tutumları haline getirirse, Güneyli Kürtler başta olmak üzere tüm Kürdistanlılar Türkiye'nin bu politikası karşısında Kürt özgürlük hareketinin yanında olursa Kürtlerin gücü çok artar. Türkiye bu savaşı yürütemez ve Kuzey Kürdistan'da Kürtlerin temel demokratik haklarını kabul etmek zorunda kalır. Türkiye, inkârcılıktan vazgeçip Kuzey Kürdistan'da sorunu çözdüğü zaman, Güney Kürdistanlı güçler de rahatlar ve pozisyonlarını güçlendirir. Bu gelişme Güneylilerin Irak'taki pozisyonunu da güçlendirir. Kuzey Kürdistan'da inkârcılıktan vazgeçmiş ve Kürtlerin temel demokratik haklarını kabul etmiş bir Türkiye, Güney Kürdistan'a artık kaygıyla bakmayan bir politika izler. Bu gerçeğin görülmesi, bunun için bütün Kürtlerin Türkiye karşısında ortak bir politika izlemeleri gerekir.

Tüm Kürtler şu nedenle Türkiye karşısında ortak politika izleme sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Türkiye Kürt politikasındaki tüm gericiliği sadece Türkiye'deki inkârcı sömürgecilik adına değil, bütün Ortadoğu'daki inkârcılık, sömürgecilik adına yürütmektedir. Kuzey Kürdistan'daki özgürlük savaşını tüm bölge gericiliği ve inkârcılık adına bastırmaya çalışıyor. Çünkü bu gericilik Kürdistan'ın özgürlük savaşının bütün parçaları etkileyecek bir özgürlük savaşı olduğunu çok iyi biliyor. Türkiye bütün parçalardaki Kürt halkının özgürlüğünü bastıran gericiliğin öncüsü durumundadır, hepsinin adına bu işi yapmaktadır. Bu nedenle Kuzey Kürdistan'daki Kürt özgürlük hareketi de bütün parçalardaki özgürlüğün motorudur. Kürt özgürlük hareketi bütün parçalardaki özgürlük mücadelesini bastırmak isteyen gericiliğe karşı direnmektedir. Bu gerçeğin bilinerek hareket edilmesi gerekir. Bu yönüyle bakıldığında Güneyli Kürtler Türkiye'nin şantajlarına, tehditlerine boyun eğmemelidir. Türkiye'nin istekleri doğrultusunda hareket etmek hem kendi çıkarlarına değildir hem de Türkiye'nin pozisyonu o kadar güçlü değildir. Eğer Güneyli güçlerle Kuzeyli güçler ortak tutum takınırsa Türkiye'nin bu güç karşısında bırakalım savaşmasını Kürt sorununda çözüm noktasına gelir. Bu açıdan da Güney Kürdistanlı güçler başta olmak üzere tüm Kürt güçlerinin -Türkiye'de var olan burjuva milliyetçi Kürt çevreler dahil- Kürt sorununun çözümsüzlüğü konusunda -bu politikaları sürdürebileceği konusunda- Türkiye'deki inkârcı sömürgeci güçlere cesaret vermemeleri gerekir. Aksine tutumlarıyla, davranışlarıyla bu sorunu çözmek zorundasın, çözmezsen dağılırsın, daha büyük kaybedersin mesajını vermeleri gerekiyor. Şu anda bütün Kürtlere düşen temel görev budur.

İran Kürtler karşısında güçlü bir konumda değildir

Yalnız Türkiye değil, İran da şu anda siyasi olarak Kürtler karşısında öyle güçlü durumda değildir. Bugün ABD ile sorunlar yaşamaktadır. Arap Sünni dünyasıyla sorunlar yaşamaktadır. Türkiye ile belirli ilişkiler içinde olsa da ABD-Türkiye ilişkilerinden dolayı kaygıyla yaklaşmaktadır. Tüm bunlar İran'ın dış politikada çok sorunlu olduğunu göstermektedir. İçerdeyse İran halkıyla sorunları vardır. Demokratikleşmemek için direnen karakteriyle kendi toplumuyla barışık yaşamaktan uzaktır. Öte yandan Doğu Kürdistan halkı karşısında pozisyonu da giderek zayıflamaktadır. Bugün Doğu Kürdistan halkı eskisinden daha fazla ulusal demokratik bilince sahiptir, örgütlenmesini geliştirmektedir. ilk defa bu kadar ulusal sorunlar konusunda canlıdır, daha geniş toplumsal bir bilince kavuşmuştur. Bütün Kürdistan parçalarındaki mücadelenin gelişkinliği de Doğu Kürdistan halkının özgürlük mücadelesine güç vermektedir. Gelinen aşamada İran'ın kendi Kürtlerini ezme şansı kalmamıştır. Bugün sadece İran'ın değil aslında Irak'ın da Türkiye'nin de Suriye'nin de tek başına kendi sınırları içindeki Kürtleri geriletme, etkisizleştirme, bastırma şansı kalmamıştır. Belki de Kürdistan tarihinde Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi açısından en önemli gelişme, herhangi bir sömürgeci gücün tek başına kendi sınırları içindeki Kürtleri bastırma şansının ortadan kalkmış olmasıdır. Bu nedenle sömürgeci güçler birbirleriyle hiçbir zaman olmadığı kadar ilişki içine girme ihtiyacı duymaktadırlar. Bugün kurdukları ilişki geçmişteki Türkiye, İran, Suriye ilişkisinden daha farklıdır. Bu gerçeklikler dikkate alın-

dığında Kürtlerin mevcut sömürgeci ülkeler karşısındaki pozisyonunun zayıf olmadığının görülmesi, ona göre politika üretilmesi gerekiyor.

Suriye açısından da mevcut gerçeklik farklı değildir. Suriye Kürtleri de bugün en güçlü dönemlerini yaşıyor. Öyle zayıf değildirler. Ulusal demokratik bilinçleri çok gelişkindir. Suriye'nin tek başına kendi sınırları içindeki Kürtleri ezmesi, tasfiye etmesi düşünülemez. Belki Suriye'de Kürt nüfusu azdır, ama Suriye'deki Kürt nüfusunu destekleyen büyük bir Kürdistan coğrafyası vardır.

Kürtler arası birlik politikası kaçınılmaz hale gelmiştir

Bütün bunlar dikkate alındığında Kürtlerin kendi aralarındaki birlik politikasının ne kadar önemli hale geldiğinin görülmesi gerekiyor. Dolayısıyla Kürtler arası birliğin stratejik bir yaklaşım ve temel ulusal bir politika olması gerektiği gibi, bu birliği parçalayacak, bu birliği zorlayacak her türlü politika gaflet ve ihanet olarak değerlendirilmelidir. Artık Kürt toplumunun geldiği aşama dikkate alındığında hiçbir Kürt siyasi gücünün şu ya da bu güç istedi diye diğer Kürtlerle kavga yapması düşünülemez. Özellikle de herhangi bir sömürgeci güç istedi diye bir Kürt gücünün diğer bir Kürt gücüne saldırması hiç kabul edilemez.

Irak'ta da Kürtlerin durumu zayıf görülemez. Güney Kürdistanlı güçler sadece kendi gücüyle politika yapar durumda değildir. Güney Kürdistan federasyonunun, Güneyli siyasi güçlerin bütün parçaların bugün kazandığı siyasi ve örgütsel gücü dikkate alarak ve bunu arkasında görerek kendi siyasal güçlerinden öte bir güce dayanarak siyaset yapmaları gerekmektedir. Güneylilerin politika yaparken ortaya çıkan bu Kürt gerçeğini, ulusal gerçekliği görmeleri gerekiyor. Kaldı ki kendi karşılarındaki merkezi hükümet de o kadar güçlü değildir. Irak'taki Araplar arasındaki çatışmaların varlığı bilinmektedir. Onların iç sorunları daha fazladır. Kürtler ise daha fazla birliğe yatkın, birlik olma eğilimi gösterirken, Irak Arapları kendi aralarında tarihe dayanan çok köklü çelişkiler bulunmaktadır. Bu açıdan Irak'taki merkezi hükümetin Kürtlere Kerkük konusunda Hanekin ya da Diyana eyaletinde yaptığı gibi dayatmada bulunması, Kürt bölgelerinde peşmergeleri çıkartmak istemesi, aslında Güney Kürdistanlı güçlerin kendi zayıflığından ve yetersizliğinden ileri gelmektedir. Bu zayıflık da esas olarak dayanacakları siyasal gücü görememe ve bunu arkasına alamamadan kaynaklanmaktadır. ABD'nin Irak'ta çok hakim olduğu söylenemez. Irak'taki merkezi hükümet ABD desteği olmadığı takdirde varlığını sürdürecek güce ulaşmaktan uzaktır. Bugün ABD'nin askeri gücü olmazsa herhalde El Kaide, radikal siyasal İslam kısa sürede şu andaki merkezi hükümetin güçlerini ezip geçebilir. Şu anda pozisyonu güçlü olan Şiiler, Sünni İslam'a dayanan direniş karşısında bugünkü konumunu koruyamaz. Bu açıdan merkezi hükümetin İran ve Türkiye'nin kışkırtmasıyla Güney Kürdistan federasyonunun pozisyonunu geriletme yaklaşımları karşısında Kürtlerin de önemli güç kaynakları olduğunu, siyasal pozisyonlarının zayıf olmadıklarını bilmeleri ve buna göre sağlam duruş içinde olmaları gerekiyor. Irak merkezi hükümetinin Türkiye ve İran'dan destek alarak şoven, milliyetçi anlayışla Irak'ta Kürtleri sınırlama politikası geçmişteki politikaların ve anlayışın bir devamıdır. Bu anlayışı da tabii Kürtlerin kabul etmesi mümkün değildir. Bu açıdan Güney Kürdistanlı siyasi güçlerin bütün parçalarda Kürtlerin gücüne dayanarak politik duruş göstermeleri, kendi siyasi güçlerinin sadece Irak içindeki federasyonun imkânlarıyla sınırlı olmadığını bilerek hareket etmeleri gerekir. Bu temelde Kerkük konusu başta olmak üzere Kürtlerin ulusal, siyasal ve demokratik haklarını korumasını bilmelidirler.

> **"Irak'taki merkezi hükümetin Kürtlere Kerkük konusunda Hanekin ya da Diyana eyaletinde yaptığı gibi dayatmada bulunması, Kürt bölgelerinde peşmergeleri çıkartmak istemesi, aslında Güney Kürdistanlı güçlerin kendi zayıflığından ve yetersizliğinden ileri gelmektedir. Bu zayıflık kendi öz güçlerine güvenmemekten kaynaklanıyor"**

Türkiye başta Kürt sorunu olmak üzere bütün siyasal sorunlardan Güney Kürdistanlı güçleri yanına alır ve PKK'yi ezebilirse kurtulabileceğini sanıyor. Bu nedenle ABD üzerinde baskı kurarak Güneylileri PKK'nin üzerine sürmeyi çok önemli görmektedirler. Çünkü şimdiye kadar dış güçlerden aldığı destekle iç ve dış sorunlarını çözmüşlerdir. Bu nedenle yine ABD eliyle yaşadığı Kürt sorunundan kurtulmayı düşünmektedir. Bunu başaramadıkları takdirde içerde de bölgede de izledikleri politikaların tümü çökecektir. Çünkü tüm politikalarını Kürt sorununu demokratik temelde ve içeride çözme üzerine değil de dışarıdan destek alarak ezme üzerine kurmuşlardır.

Türkiye Güneyli güçleri PKK'nin üzerine sürerek sonuç almak istiyor

Türkiye önümüzdeki süreçte bir taraftan çıkardığı tezkere ve Güney Kürdistanlı güçleri PKK'nin üzerine sürerek askeri sonuç alıp PKK'yi zayıflatmak isterken, diğer taraftan da yerel seçimlerde Diyarbakır, Van, Batman ve Siirt gibi önemli belediye başkanlıklarını ele geçirerek askeri operasyonlarını böyle bir siyasi başarıyla tamamlamak istemektedirler. Türkiye'nin şu andaki bütün politikaları buna kilitlenmiş durumdadır. Türkiye'de Kürt özgürlük hareketini bu temelde bastırma konseptine dayalı bir altı aylık süreç yaşanacaktır. Türkiye'nin gelecek yıl bahardan sonra politikalarının ne kadar sonuç alacağı ise bu altı ayda izledikleri politikalara bağlı olacaktır. Şu kesindir eğer bu altı ay içinde sonuç almazlar, yerel seçimlerde de gerileyerek 22 Temmuz'da aldıkları oyların gerisine düşer-

lerse Kürt sorununun çözümsüzlüğü üzerine dayalı politikalar, Kürt sorununu ezmeye dayalı ittifakların hepsi çökecektir. Böylece Türkiye'nin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözümü konusunda Türkiye yeni bir politik süreç içerisine girebilecektir. Şu anda yaşanan sürecin karakteri böyledir. İlker Başbuğ'un "*PKK kırılma noktasındadır*" dediği esas olarak da budur. Kırılma noktasında olan kendileridir. Kürt özgürlük hareketi karşısında bu altı ay içerisinde herhangi bir sonuç almazlarsa diplomatik, askeri ekonomik, siyasi, sosyal ve kültürel her alanda çökeceklerdir. Çöküş derken mevcut politikaların çökmesinden söz ediyoruz. Şimdiye kadar izlenen politika kırılacak yeni zihniyete dayanan yeni politik yaklaşımlar ve arayışlar ortaya çıkacaktır. Bu bakımdan yürüteceğimiz altı aylık mücadele bir kırılma noktasını ifade etmektedir. Türkiye kırılmaya çok yaklaşmıştır, kırılmak üzeredir. Bu bakımdan bu akıbete uğramamak için bütün iç ve dış imkânlarının hepsini kullanarak, amiyane deyimle en azgın saldırılarını yaparak PKK'yi tasfiye edip bu sorundan kurtulup rahatlamak istemektedir.

Yerel seçimler bu açıdan stratejik öneme sahiptir. Yerel seçimler sadece AKP ile DTP arasında geçen bir mücadele olmayacak, tamamen devletle, yani inkârcı sömürgeci zihniyetle DTP, daha doğrusu Kürt özgürlük hareketi arasında bir mücadele olacaktır. Bu yönüyle buradaki bir mücadele CHP ile AKP'nin Trabzon'da, İzmir'de ya da Eskişehir'deki belediye seçimi konusunda yaptıkları mücadele olarak görülemez. Türkiye Kürdistan'daki seçime herhangi bir seçim olarak bakmamaktadır. Yani belediyenin bir partiden diğer partiye geçmesi olarak bakmıyor. Kürt özgürlük hareketini geriletme ve buna dayanarak siyasi hamle yapma hedefiyle hareket ediyor. Bu nedenle devlet yerel seçimlerde DTP'nin kaybetmesi için bütün imkânlarını kullanacaktır. Baskı, hile, psikolojik savaş imkânlarını kullanarak kesinlikle sonuç almak isteyecektir. Yurtsever demokrat adaylar hakkında kuşku uyandıracaktır. DTP'li belediyeler hakkında yolsuzluk iddiaları ortaya atacaktır. DTP'nin kaybetmesi için her şeyi deneyecektir. Buna sadece askeri ve polisiyle değil, üniversiteleriyle, ekonomik kurumlarıyla, işbirlikçi çevreleriyle birlikte yapacaktır. Kürt demokrat adayların kaybetmesi için psikolojik savaşı en üst düzeyde yürütecektir.

Bilindiği gibi 22 Temmuz'da aldığı yüksek oylara dayanarak başbakan *"Diyarbakır ve Dersim'i de almak istiyorum"* dedi. Dikkat edilirse bu değerlendirme ve istem bir belediye başkanlığını almanın ötesinde bir anlama sahiptir. Seçimden yeni çıkılmış, belediye başkanlığı seçimi ortada yok, böyle bir ortamda bu sözü etmesi tamamen Kürt özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşla bağlantılı ele alınmalıdır. Sadece Türkiye'yi ilgilendiren bir konu olsaydı bu tür söylemlerde bulunmazdı. Bu söylemle aslında 22 Temmuz'da aldığı oya dayanarak Kürt özgürlük hareketini bastırma iddiasını ortaya koydu ve devlete, inkârcı sömürgeci tüm güçlere, Kürt karşıtı herkese *"bakın ben oylarımı arttırdım, bu Kürt özgürlük hareketini ben geriletebilirim"* mesajını verdi. Böylelikle iktidarını pürüzsüz sürdürmenin koşulunu yaratmaya çalıştı. Bu yönüyle Erdoğan'ın "Dersim'i de Amed'i de istiyorum" yaklaşımları çok köklü ve stratejik amaçları olan politik bir yaklaşım olarak görmek lazım. zaten AKP'ye yakın tüm kalemşorlar ve yalakalar Kürdistan'daki seçime böyle bir rol biçiyorlar. İşbirlikçi siyasal kesim aslında buralarda belediyeleri ele geçirerek devleti ele geçirmek istiyor. Bakın Kürt sorununu ben ezebilirim, ben çözebilirim, o zaman ben bunu yapabiliyorsam bu devleti yönetmek ve yönlendirmek de benim hakkımdır, biçiminde devleti tümüyle ele geçirip kendini yerleştirmek istiyor.

Devlet AKP'nin Kürdistan'da kazanması için seferber olacaktır

İzmir'de, İstanbul'da, Ankara'da, Antalya'da, Çukurova'da, Karadeniz'de, Akdeniz'de AKP ile CHP, AKP ile MHP kıyasıya bir mücadeleye girecektir. Bu mücadele sert olacaktır, ama sorun Kürdistan'a geldiğinde Kürdistan tamamen AKP'ye bırakılmıştır. Aslında MHP de Kürdistan'ı AKP'ye bırakmıştır. Kürdistan'da AKP tek ve devlet partisi olarak seçimlere girecektir. AKP de bunu politik üstünlükte bir araç olarak kullanmak istemektedir. Nitekim "Gavur dağının ve Sivas'ın ötesine diğerleri gidemiyor" derken bunu kastetmiştir. Buna da tabii diğerleri öfkelenmiştir. AKP'nin Kürdistan'da kazanmasını isteyecekler, devlet böyle bir politika izleyecek, ama diğer yandan da AKP'nin kalkıp "siz oraya gidemezsiniz" söylemini politik bir ranta dönüştürmesini de sindirememişlerdir. Devlet Bahçeli buna öfkelenmiştir.

Devlet ve AKP yerel seçimleri çok önemsediğinden AKP'nin yerel seçimler öncesi imajını zayıflatacak tutumlardan kaçınacaklardır. Aksine AKP'nin imajını

yükseltecek çeşitli sürpriz açıklamalar da yapabileceklerdir. Bunların hepsi AKP'nin Kürdistan'da kazanması içindir. Bu açıdan yerel seçimlere Kürt demokratik siyasi güçlerinin de, Kürt aydınlarının da, Kürt yurtseverlerinin de, Kürt halkının da kesinlikle büyük bir ulusal demokratik mücadele sorunu olarak bakması gerekir. Bir ulusal sorun, ulusal dava olarak görmeleri gerekiyor. Yerel seçimleri böyle bir yaklaşımla ele almazlarsa kaybederler. Bu da devletin Kürt özgürlük hareketine karşı daha etkili savaş pozisyonuna girmesini beraberinde getirir. Bu nedenle Kürtlerin seçim sürecinde çok duyarlı olması gerekiyor. 22 Temmuz 2007 seçimlerinde görüldüğü gibi, aldıkları oylara rağmen Kürtlerin ulusal sorunu, dil, kimlik, kültür sorunu olmadığına, esas sorunun on yıllardır tekrarladıkları gibi aş-iş sorunu olduğuna yorumlamışlardır. Yerel seçimlerde de AKP alacağı her oya karşılık yine de Kürtlerin kimlik ve özgürlük sorunu yoktur biçiminde yaklaşacaktır. AKP oylarını yükseltirse yine de Kürt sorunu yok, ya da PKK'nin yürüttüğü mücadele Kürt halkının özlemlerini, isteklerini yansıtmıyor gibi bir propaganda içinde olacaktır. Tamamen devlet adına Kürdistan'ı fethetmenin büyük bir adımını atmış olacaktır.

AKP'nin görevi Kürdistan'da siyasal sömürgeciliği inşa etmektir

AKP'nin şu andaki görevi Kürdistan'da siyasal sömürgeciliği yeniden inşa etmektir. AKP böyle bir misyonu üstlenmiş bulunmaktadır. Bilindiği gibi 1990'lı yıllarda serhıldanlarla birlikte siyasal sömürgecilik yıkılmıştır. Sömürgeci sistemin Kürdistan'daki ayağı olan partiler tabela partileri haline gelmiştir. İnkârcı sömürgeci sistem bir özel savaş yöntemi olarak dini kullanıp siyasal İslamcı partilerin Kürdistan'da ayakta kalmasını sağlamaya çalışmıştır.

AKP de şimdi Kürdistan'da bir özel savaş partisi olarak Kürt özgürlük hareketinin karışsına çıkarılarak siyasal sömürgeciliğin ayağı haline getirilmeye çalışılıyor. İyi bilinmelidir ki AKP'nin Kürdistan'da aldığı her oy Kürt sorununun çözümünü geciktiren oylar olacaktır. AKP'nin aldığı oylar, Kürt sorununun çözümü için değil, Kürt özgürlük mücadelesinin çözülmesi ve tasfiyesi için kullanılacaktır. AKP bir özel savaş partisi olarak siyasal sömürgeciliğin ve inkârcı sistemin yeni koşullarda sürdürülmesi için bazı şeyler yapacağını söyleyecektir. Nitekim AKP kalemşorları ya da propagandacıları üniversitelerde Kürdoloji bölümü kurulacaktır, demektedirler. Kürdoloji bölümlerinin açılmasından söz etmek ya da bu tür adımlar atmak Kürt sorununun çözümü için yapılacak şeyler olarak görülmemelidir. Bunlar kesinlikle inkârcı sömürgeciliğin yeni oyunlarıdır. Bir taraftan Kürt özgürlük hareketini, dolayısıyla Kürt halkının özgürlük ve demokrasi özlemlerini bastırma hareketi yürütecekler, diğer yandan Kürtler için bir şey yapıldığını topluma yutturmaya çalışacaklardır. AKP'nin yerel seçimlere doğru giderken el altından yerel seçimlerden sonra bu tür adımlar atacağım propagandası yapacağı şimdiden belli olmuştur. Böylelikle inkârcılıktan vazgeçilmiş ve Kürt sorununun çözümü sağlanacakmış gibi hava yaratacaklardır. Nitekim AKP kalemşorları ve özel savaş merkezi görevlileri şimdiden böyle bir propaganda içine girmişlerdir. Hatta AKP inkârcılıktan vazgeçmiş ve bazı adımlar da atarak sorunu çözecekmiş gibi Kürt halkını kandırma propagandası başlatmışlardır. Bir zamanlar Ergenekoncuların "artık yapılan yapılmıştır, Kürt sorunu diye bir şey ortada kalmamıştır" biçiminde yaptığı propagandayı bugün AKP yanlısı yalakalar ve AKP etkisindeki özel savaş görevlileri yapmaktadır. Bir daha vurgulayalım ki üniversitelerde Kürdoloji bölümü açmak gibi şeyler inkârcılıktan vazgeçmek anlamına gelmemektedir. Aksine inkârcılığı sürdürmenin yeni ideolojik argümanları olarak kullanılmak için bu tür şeylerden söz edilmektedir. Bu aldatmacaya hiçbir Kürt'ün kanmaması gerekiyor. Bu tür şeyleri bir adım gibi görmek inkârcılığa ve sömürgeciliğe hizmet etmek anlamına gelir.

AKP'nin Kürt karşıtı yüzü açığa çıkmıştır

Yerel seçimler öncesi Kürt halkının, hükümetin bu tür iddialarına ya da sözlerine kanmaması gerekiyor. AKP zaten altı yıldır "ben çözmek istiyorum, ordu engelliyor" diyordu. Böyle bir politikayla bazı Kürtleri uyuttu. Bu politika tutmadığı ya da Kürt halkı bunun bir kandırmaca olduğunu anladığı için şimdi başka yalanlarla Kürt toplumunu aldatmak istemektedir. Kürt özgürlük hareketi mücadeleyle AKP'nin Kürt karşıtı yüzünü açığa çıkarınca artık bu kandırma söylemini eskisi gibi kullanmıyor. Bu defa da "ben çözeceğim, Kürt özgürlük hareketi mücadele veriyor, bu da benim çözmemi, adım atmamı engelliyor" gibi bir demagojiye başvurmaktadır. Kürt özgürlük hareketini ezme politikasının üstünü böylelikle örtmeye çalışıyor. Kürt sorunundaki çözümsüz politikalarını, hatta Kürt sorununun varlığından beslenmesini böylelikle toplumun gözünden kaçırmaya çalışıyor. Halbuki Kürt özgürlük hareketi çözümü kolaylaştıran her türlü yaklaşımı göstermiştir. En makul önerilerde bulunmuştur. Hiçbir politik gücün zorlanmadan yapabileceği talepler ileri sürmüştür. 2006 1 Ekim'inde AKP'nin de isteğiyle on ay kadar süren tek taraflı ateşkes ilan etmiştir. AKP bu ateşkesi Kürt sorununun çözümü için kullanacağına, seçim kazanma ve iktidarını sürdürme temelinde değerlendirmiştir. Dolayısıyla AKP sorunu çözmek istiyor da Kürt özgürlük hareketinin eylemleri bunu engelliyor değerlendirmesi tamamen yalandır. Kürt özgürlük hareketinin mücadelesini tasfiye etme ve teslim alma politikalarının AKP versiyonudur. AKP Kürt kimliğinin ve dilinin resmi olarak kabul edildiğini ve inkârcılıktan vazgeçildiğini gösteren adımlar atsın, Kürt özgürlük hareketi bunu destekleyeceği gibi yürüttüğü direnişi de bırakacaktır. Kürt özgürlük hareketi devlet ve iktidar için değil, kimliğin inkârını ortadan kaldırmayı hedefleyen bir varlık-yokluk mücadelesi vermektedir. Kürt özgürlük

hareketi kimliğiyle, diliyle, kültürüyle, demokratik irade olma hakkıyla Kürt varlığı üzerindeki tehdit ortadan kalktığında meşru savunma direnişini bırakacağını defalarca ilan etmiştir. Dolayısıyla AKP'nin "Kürt özgürlük hareketinin mücadelesi adım atmamızı engelliyor" söylemi tamamen bir demagojidir. Herkes de bilmektedir ki Kürt özgürlük hareketi 35 yıldır Kürt sorununun demokratik çözümünü dayatma aktörüdür. İnkârcılığı ortadan kaldırma için fedaice mücadele veren bir çözüm aktörüdür. Bu tür değerlendirmeler psikolojik savaş gereği yapılmıyorsa sadece Kürt toplumunu değil, aynı zamanda kendini kandırmadır.

AKP Kürt sorununu askeri yöntemlerle çözmeyi tercih ediyor

Hatırlatmakta fayda var. Kürt özgürlük hareketi silahlı güçlerini Türkiye sınırları dışına çıkardı ve en makul talepler dile getirdi, ama hiç kimse oralı olmadı. Beş yıllık böyle bir fırsat değerlendirilemedi. 2002'de hükümet olan AKP'nin başbakanı Erdoğan "düşünmezseniz Kürt sorunu yoktur" dedi. 2006-2007 yılında yapılan ateşkese ateşkes isteyenler bile sahip çıkmadı. AKP, ateşkes ortamında Kürt sorununu çözüp Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde hükümetini sürdürme yerine, Genelkurmay'la uzlaşarak hükümetini sürdürmeyi tercih etmiştir. Bu açıdan AKP'nin biz bir şey yapacağız, ama şu gerekçeyle bu gerekçeyle engelliyor iddiaları kesinlikle aldatmacadır. AKP yerel seçime doğru giderken özellikle de Kürt özgürlük hareketinin mücadeleyi yükselttiği bir süreçte bu tür demagoji ve yalanlara başvuruyor. Kürt toplumunun duyarlı olması ve bu yalanlara aldanmaması gerekiyor. Aksine tersini söylemesi gerekiyor. Siz Kürt sorununu bırakalım çözmeyi, geçen yıldan beri askeri yöntemlerle bastırma politikasını tercih ettiniz, tezkereler çıkardınız, geçen seneki tezkere başarısız kalmasına rağmen yeniden tezkere çıkararak askeri yöntemlerle bastırma politikasında ısrar ettiniz, demelidir.

Yeni tezkerenin çıkarılması kararı Bezelê ve Diyarbakır eyleminden çok önce alınmıştır. Kürt özgürlük hareketi AKP'nin ve Genelkurmay'ın birleşerek Kürt özgürlük hareketini zorla bastırma kararı aldığını görünce, Kongra Gel genel kurulu, PKK ve PAJK kongrelerinde bu ezme konseptine karşı direniş kararı almıştır. Bezelê eylemi ya da Kürt halkının özgürlük direnişini yükseltmesi, tamamen inkâr ve imha siyasetine, bu çerçevede çıkarılan tezkereye ve ezme politikasına karşı Kürt özgürlük hareketinin direniş politikasıdır. Bu eylemleri ortaya çıkaran inkâr ve imha siyasetidir. Erdoğan ile Başbuğ'un birleşerek askeri zorla Kürt özgürlük hareketini ezme politikasıdır. Bu gerçekliğin de açık ve net biçimde toplumun önüne koyulması gerekiyor.

Çatı partisini sadece bir seçim ittifakı olarak ele almamak gerekir

Yerel seçim öncesi psikolojik savaşın tırmandırılacağı açığa çıkmıştır. AKP, yerel seçimleri Kürt özgürlük hareketini bastırmada stratejik bir araç olarak görmektedir. Nitekim AKP kalemşorları ve özel savaş görevlileri vasıtasıyla ideolojik, politik saldırılarını arttırmış bulunmaktadırlar. Buna karşı da tabii ki Kürt özgürlük hareketi ve Kürt demokratik güçlerinin, kendilerine yurtsever diyen herkesin inkâr ve imha siyasetinin AKP'yi kullanarak yapmak istediği bu yeni hamle karşısında kendi duruşunu ve mücadelesini net biçimde ortaya koyup bu yaklaşımları boşa çıkarma mücadelesini geliştirmesi gerekmektedir.

Kürt özgürlük hareketinin inkâr ve imha siyasetini Türkiye'de ve diğer sömürgeci ülkelerde boşa çıkarmasının stratejik iki temel politikasının olduğunu söyledik. *Birincisi,* Kürtler arasındaki savaşmayı ve çatışmayı önlemek, böylelikle Türkiye'ye ya da bölgedeki inkârcı güçlere Kürt özgürlük hareketini ezme fırsatını vermemek, onların oyunlarını boşa çıkarmaktır. *İkincisiyse* bütün parçalarda Kürt halkının özgürlük mücadelesinin mevcut sınırlar içindeki demokratik güçlerle çatı partisi, çatı hareketi yaratarak çözme politikasıdır. Bunları bölgedeki ülkelerin demokratikleşmesi ve Kürt sorununun çözülmesi için temel politikalar olarak görmek gerekir. Çatı partisi de izlenen temel stratejinin vazgeçilmez bir aracı olarak görülmelidir. Bu açıdan Türkiye'deki çatı partisinin yerel seçimlerden önce mutlaka gerçekleşmesi gerekir. Çatı partisi sadece bir seçim ittifakı, seçim işbirliği olarak ele alınmamalıdır. Türkiye'yi demokratikleştirme projesi olarak ele almak gerekir. Ama yerel seçimlerde de Türkiye'nin demokrasi güçleriyle bu inkârcı sömürgeci güçlerin seçim ittifakının bir mücadele içinde olacağı açıktır. Bu açıdan çatı partisinin önümüzdeki dönemdeki en büyük politik mücadelelerinden biri de yerel seçimlerde AKP'ye ve diğer inkârcı sömürgeci partilere karşı mücadelesi olarak görülmelidir. Görevlerden biri de çatı partisi etrafın-

da toplanan Türkiye'nin demokrasi güçlerinin bu seçimden başarılı çıkmasını sağlamaktır. Bu açıdan çatı partisinin derhal oluşturulmasını ve çatı partisi temelinde özellikle de Türkiye'deki demokratik adayların ortak seçimini sağlamak gerekmektedir. Sadece Kürdistan alanını değil, Türkiye alanını da inkârcı sömürgeci siyasetin partilerine bırakmamak gerekmektedir. AKP'yi ve diğer sömürgeci partileri sadece Kürdistan'da değil, bütün Türkiye'de geriletmek gerekir. CHP'yi ve MHP'yi de çatı partisinin güçlü olduğu yerlerde geriletmek gerekir. Bu açıdan geciktirilen çatı partisinin bir an önce kurulmasında fayda vardır.

Çatı partisine sıradan bir yaklaşım gösterilmemelidir

Çatı partisinin şimdiye kadar kurulamamasının nedeni dar bir biçimde ele alınmasındandır. Önderliğimizin ortaya koyduğu, Hareketimizin benimsediği ve stratejik bir adım olarak gördüğü çatı partisine basit ve sıradan yaklaşım gösterilmiştir. Çok taktik bir adım olarak ele alınmıştır. Ya bir güç toplama, güç biriktirme ya da bir yerde seçim kazanma çalışması olarak ele alınmıştır. Bunlar kesinlikle kabul edilecek yaklaşımlar değildir. Çatı partisi Kürt özgürlük hareketi açısından Kürt sorununun Türkiye'nin sınırları içinde çözme stratejisinin en temel aracıdır. Bu aracı harekete geçirmeyenler hareketi tabii ki ABD'nin veyahut da milliyetçi çözümlerin kuyruğuna takmanın gafleti içine düşmüş olurlar. Eğer Türkiye'nin demokratik güçleriyle bu sorun çözülmezse o zaman Türkiye ile sonuna kadar savaşarak sorunu çözme yolu denenecek ya da ABD veya başka bir güce dayanarak sorunu çözme gibi başka çözüm politikalarının kuyruğuna takılınacaktır. Bu da tabii ki Kürt özgürlük hareketinin ve Türkiye'deki demokrasi güçlerinin Kürt sorunun çözüm politikalarını boşa çıkarma anlamına gelir. Çatı partisine böyle bakmayan Kürtler de böyle bakmayan Türk demokratları da çok tarihi bir hata işlemiş olurlar. Bu nedenle çok kısa sürede bu sorunu çözerek Türkiye halklarına karşı olan sorumluluklarını yerine getirmelidirler.

Türkiye Kürt sorununu çözerek Ortadoğu'da güç haline gelebilir

Önümüzdeki dönemde Türkiye açısından iki yol vardır. *Birincisi*, Kürt sorununu çözerek Türkiye'yi demokratikleştirerek siyasi, ekonomik ve her alanda güçlendirerek Ortadoğu'da bir demokratikleşme gücü haline gelmektir. Ortadoğu'da böylelikle demokratik özgürlükçü bir rol oynayacaktır. Böylece Ortadoğu'nun uluslararası güçlere, dış güçlere karşı savunulmasında Ortadoğu'nun en temel demokratik iradesi olacaktır. Bu yönüyle geçen yüzyıllarda Ortadoğu coğrafyasının iradesini temsil eden, temsil etmek isteyen bir Osmanlı imparatorluğu gibi bir güç haline gelebilir. Ama bu defa demokratik bir Türkiye ve halkların iradesini esas alan bir irade olarak batıya karşı, dış güçlere karşı Ortadoğu kimliğini temsil edecektir. Eğer Türkiye Kürt sorununu çözerse 21. yüzyılda böyle bir rol oynayabilir. Eğer Türkiye bugünkü gibi Kürt sorununu çözmemede ısrar ederse tabii ki giderek dış güçlere daha fazla bağımlı hale gelecektir. Nitekim Kürt sorununun çözümsüzlüğü bugün Türkiye'yi ABD'ye, Avrupa'ya, dış güçlere daha fazla bağımlı hale getirmiştir. Zaten Avrupa ve ABD Türkiye'nin Kürt özgürlük hareketiyle sorununu demokratik temelde çözmesini istememektedir. Türkiye'de Kürt sorununun demokratik çözümünün önünde sadece Türkiye'deki inkârcı güçler engel değildir, dış güçler de bu çözüm önünde engel durumundadırlar. Bunun da bilinmesi gerekir.

Türkiye Kürt sorununu kendi içinde Kürt siyasi güçleriyle çözmezse bu defa Ortadoğu'da farklı bir rol oynatılacaktır. Bu rol ile Türkiye, ABD, İsrail ve İngiltere'nin hakimiyetinde Ortadoğu halklarına karşı kullanlacaktır. İran'a karşı kullanılan bir güç olacaktır. Bir yönüyle Ortadoğu savaşının içine çekilecektir. Yani Türkiye Ortadoğu halklarının dış müdahaleci güçlere karşı yürüttüğü mücadelede dış güçlerin yanında yer alacaktır. Türkiye giderek Ortadoğu savaşına daha fazla çekilmektedir. Türkiye'nin şu andaki mevcut politikası kaçınılmaz olarak Türkiye'yi böyle bir savaşın içine sokacaktır. Zaten AKP'nin iktidarını sürdürmesi, Türkiye'deki demokratik sol güçlerin birçok yol ve yöntemlerle bastırılması ve bu temelde Türkiye'nin askeri, siyasi olarak tümüyle ABD politikalarına endeksli bir sürece girmesinin önünün açılması aslında Türkiye'nin ABD'nin Ortadoğu müdahalesine sokulmasını ifade etmektedir. Dolayısıyla önümüzdeki altı ay sadece Kürt sorununun demokratik çözümünün olup olmadığını belirleyen bir süreç değil, aynı zamanda Türkiye'de Kürt sorununun demokratik temelde çözüp demokratikleşerek Ortadoğu'da demokratik bir irade mi olacaktır, demokratik irade temelinde Ortadoğu'nun demokratikleşmesinde rol mü oynayacaktır, yoksa dış güçlerin politikaları doğrultusunda Ortadoğu savaşının içine mi girecektir? Önümüzdeki dönemde Türkiye'nin hangi politika içine gireceğinin belirlenmesinde demokratik güçlerin mücadelesi tabii ki belirleyici olacaktır. Eğer demokratik güçler iyi mücadele ederlerse, politikalarını ortaklaştırırlarsa, çatı partisini yaratıp bunu güçlü bir siyasal mücadeleye dönüştürürlerse tabii ki Türkiye demokratikleşme yoluna girecektir. Türkiye böyle bir siyasal tercihle tarihsel bir dönüm noktası yaşayacaktır. Eğer demokrasi güçleri dış güçler tarafından desteklenen Kürt özgürlük hareketinin ezilmesi politikaları karşısında güçlü duramazlarsa, Türkiye'nin dış güçlerden destek alarak Kürt özgürlük hareketini bastırma politikası belli düzeyde sonuç alırsa, Türkiye dış güçlerden aldığı destekle Kürt özgürlük hareketini bastırmasının diyeti karşısında dış güçlere daha da bağımlı hale gelecek ve Ortadoğu savaşının içine girecektir. Dolayısıyla Kürt sorununun demokratik temelde çözümü doğrultusunda değil de savaşın kışkırtılması doğrultusunda politika izleyenler, esas olarak da Türkiye'yi Ortadoğu bataklığının, Ortadoğu'nun savaşının içine çekmek isteyen dış güçler ve buna alet olanlardır.

LANETLİ KOMPLOCULAR KAYBEDECEK KUTSALLIK BU TOPRAKLARDA KAZANACAKTIR

"Örgütümüz ve kadrolarımız için 'yaşam olacaksa özgürce olacak, Önder Apo ile olacak ya da asla' ilkesine sonuna kadar bağlı kalınacaktır. Bu temelde partileşilecek, PKK militanlığında derinleşilecek, meşru savunma mücadelesi yürütülecektir. Anı anına Önder Apo gerçeğiyle yaşanacaktır. Önder Apo, kendi şahsında komployu boşa çıkardı, büyük bir düşünce patlaması yaparak bizim başarılı mücadele vermemiz için her türlü imkânı sağladı. Önderlik gerçeğini sahiplenirsek bizleri yenilmez kılacak değerler verilmiştir. Şimdi bize düşen, tüm bunlara cevap vererek bu büyük mücadeleyi tamamlayıp 35 yıldır kıyasıya süren mücadeleyi Önderliğimizin ve halkımızın özgürlüğüyle taçlandırmaktır"

Uluslararası komplonun 11. yılına giriyoruz. Bu komployu halkımıza, partimize ve insanlığa yaşatanlar lanetlidirler, lanetliliğin temsilcileridirler. Bunları lanetleyerek kutsallığı lanetliliğe karşı yüceltmek gerekiyor.

Uluslararası komployu anlamak, kavramak, tüm boyutlarıyla açığa çıkarıp etkisizleştirmek için Önder Apo büyük çabalar gösterdi. Hâlâ da bu çabaları devam ediyor. Partimiz, halkımız, özgürlük ve demokrasi mücadelesi veren güçler bu uluslararası komployu kavrama, sonuçlar çıkarma, bu temelde kendilerini eğitip donatarak pratikte gereklerini yerine getirmenin çabasını gösteriyor. Komplocu güçler her ne kadar hedeflerine ulaşmadıysa da ancak bu hedeflerine ulaşmak için çabalarını devam ettiriyorlar. Amaçlarından vazgeçmiş değildirler. Önder Apo ise uluslararası komployu boşa çıkarmak, bunu büyük gelişme ve başarıya dönüştürmek için ağır baskı, tecrit, işkence altında ve olanaksızlıklar içinde büyük bir direniş sergilemektedir. İnsanlık tarihinde belki de eşine rastlanmaz veya çok ender olabilecek bir direniş sergileyerek komplocuları boşa çıkardı ve bu süreçten kazanan Önderlik ve halkımız oldu. Önder Apo, komployu kendi şahsında boşa çıkarıp örgüte, halka ve insanlığa büyük değerler kazandırmanın direnişini veriyor. Önder Apo *"buraya gelmeseydim bu düşünce patlamasına, insanlık için büyük gelişmelerin önünü açacak hakikate ulaşamazdım"* diyerek bu sürecin Kürt halkı ve insanlık açısından anlamını ortaya koymaktadır. Önder Apo, özgürlük ve demokrasi için yürüyüşünde sürekli hakikatin peşinde koştu. Hakikati yakaladım dediği yerde bile buna kuşkuyla yaklaştı. Bu kuşku, kendisini sürekli bir arayışa itti. Büyük gelişmeyi, yenilenmeyi bu temelde yaşadı. Daha önce hakikat olarak ortaya konulanların gerçek olmadığını, hatta birçoğunun yalan olduğunu gördü. Hakikat olarak söylenenlerin yalan ve yanlış olduğunu anlayınca o zaman hakikat nedir, nerededir, nasıl ulaşılır dedi, arayışını ve sorgulamasını bu temelde süreklileştirerek hakikate ulaştı. Belki hâlâ ortaya çıkarılması öğrenilmesi gereken gerçekler bulunsa da, hakikat arayışında esas doğrultuyu bulması tüm insanlık açısından büyük bir gelişme olarak görülmelidir.

Önderlik kapitalist modernist sistemi çözerek kendi sistemini ortaya çıkardı

Önder Apo modernist paradigmayı ve daha önce modernist paradigmadan etkilenen klasik sosyalizmi eleştiri temelinde aşıp yeni bir sosyalist paradigmaya ulaştı. Sosyalist ideolojide paradigma değişimini bu temelde gerçekleştirdi. Felsefik ve ideolojik yenilenmeyi oldukça köklü yaptı. İlke ve hedeflerini devlet, iktidar ve savaşa bağlı olmaktan çıkardı. Demokratik, sosyalist ideolojik çizgisini, devletçi ve iktidarcı paradigmadan koparak kadın özgürlüğü ve ekolojik devrime dayalı demokratik toplum paradigmasına dayandırdı. Baskısız, sömürüsüz, devlet egemenliğine dayanmayan bir toplumsal sistem oluşturmayı hedef olarak önüne koydu. Buna demokratik, ekolojik ve cinsiyet özgürlükçü toplum dedi. Sosyalist paradigmada köklü değişiklik yaparak bu temelde ideolojik bir yenilenmeyle devletçi, iktidarcı ve savaşçı paradigmayı terk ederek felsefi, ideolojik, siyasi, örgütsel, askeri hattını buna göre oluşturdu. Bu değişim, özgürlük ve eşitlik ilkelerini demokrasiye bağlamaktır. Demokrasiyi devletin egemenliğinden kurtarmak, devlet dışında bir demokrasi tanımı ve sistemi ortaya çıkarmaktır. Sosyalizmi devlet egemenliğinden koparması, demokrasi ve sosyalizmi birbirine bağlamasıyla yeni bir sosyalist ideoloji tanımı geliştirmiştir. Buna *"Demokratik Sosyalizm"* dedi. Demokrasi ile sosyalizmi birleştirdi. Sosyalizmin özgürlük ve eşitlik ilkeleriyle demokrasinin birleştirilmesi, yeni bir sosyalist paradigmayı ortaya çıkardı. Sosyalizm, özgürlük ve eşitlik özüyle böylelikle doğru biçimde birleşmiş oldu. Devletçi paradigmanın sosyalist ideolojinin özü ile çelişen gerçeğini değiştirdi, sosyalizmi özüne kavuşturarak yaşanılır hale getirdi. Düşünce patlaması eski barajları yıkarak böyle ortaya çıktı. Komployu geliştiren kapitalist, modernist sistemi çözerek ve bunu aşarak kendi sistemini ortaya çıkardı. Komplocuları böyle başarısızlığa uğrattı. Bu komplo sonucu Kürt halkı ve insanlık açısından bir yenilgi değil, bir gelişme ortaya çıkaran bir mücadele süreci yürüttü ve büyük

kazanımlar ortaya çıkardı. Bu kazanımları ideolojik ve pratik olarak partiye, halka ve insanlığa mal etmenin büyük mücadelesini vermektedir. Komploya karşı bu gelişmeleri yaratarak durmakta, komplodan böyle intikam almaya çalışmaktadır.

Komplocular Özgürlük hareketini ve özgür Kürt'ü etkisizleştirmek istediler

Komplonun ABD, İsrail, İngiltere tarafından ve ABD'nin koordinatörlüğünde yürütüldüğü, buna Avrupa Birliği'nin, Ortadoğu-Arap gericiliğinin, sömürgeci güçlerin, Kürt işbirlikçilerin de katıldığı biliniyor. Bazı güçler komplonun başlangıcında, bazıları ise daha sonradan içinde yer almışlardır. Birçok gücün siyasi ve ekonomik çıkarını bu komploya dayanarak geliştirmek istediği ve bundan yararlanarak siyasi ve ekonomik çıkar elde ettiği biliniyor. Komplocu güçlerin Önder Apo ve PKK'ye karşı, özgür Kürt'e karşı uluslararası komployu geliştirmelerinin nedenleri ve amaçları günümüzde bütün yönleriyle derinliğine olmasa da genel hatlarıyla artık biliniyor. Gün geçtikçe de yeni yeni bazı itiraflar ortaya çıkıyor.

Yıllardır Kürdistan'da kapitalist güçlerin yaptığı siyasi ve ekonomik yatırımlar vardı. Kürdistan toplumunun inkâr ve imha sistemine tabi tutulması ve parçalanmışlığı üzerinde sistemin çıkarları vardı. Önder Apo ve PKK Kürdistan'da yeni bir Kürt, özgürlükçü bir Kürt yaratarak Kürdistan'da halkların özgürlük eğilimini geliştirerek, özgür birey ve toplum gerçeği temelinde alternatif bir sistemi ortaya çıkardı. Bu, kapitalist emperyalist güçlerin, sömürgecilerin ve Kürt işbirlikçilerinin çıkarlarını sarsmaya başladı. Kürdistan'ı bu güçlerin kontrolünden çıkarmaya yöneldi. Böylece Kürdistan'ın bu parçalanmışlığı, inkâr ve imha sistemine tabi tutulması üzerinden oluşturulan dengeleri, çıkarları tehdit eder hale geldi. Bütün bu güçler sarsılan, tehlikeye giren çıkarlarını korumak için Önder Apo'ya ve onun öncülüğündeki gelişen Kürt özgürlük hareketine saldırarak bu hareketi ve yarattığı özgür Kürt'ü etkisizleştirmek istediler.

Bu komplonun amacı, Kürdistan'ı yeniden kontrol altında tutmak, Kürtleri kendi amaçları için kullanmaktır. Kürdistan'ı kontrol altında tutmak sadece Kürdistan üzerinde siyasi ve ekonomik çıkarlarını korumak olarak görülmemelidir. Kürdistan'ı ve Kürtleri kontrol etmek bir yönüyle Ortadoğu'yu siyasi ve ekonomik olarak egemenlik altıda tutmak anlamına gelmektedir. Bunu gerçekleştirmek için önlerindeki tek engel olan Önder Apo ve PKK'yi, yani özgür Kürt'ü etkisizleştirip aşmayı hedeflediler. Ortadoğu halklarında gelişecek özgürlük eğilimini böylelikle bertaraf etmek istediler. Kürdistan'ı kontrol altına alarak, Kürt özgürlük hareketini etkisizleştirerek bölgedeki müdahalelerini ve amaçlarını gerçekleştirmeyi öngördüler.

PKK halkların özgürlük eğilimini temsil ediyor

Kapitalist güçler I. Dünya Savaşıyla birlikte Ortadoğu'yu çıkarlarına göre şekillendirmek için Kürdistan üzerinde çıkarlarını koruyacak planlama ve düzenleme yaptılar. Kürdistan üzerinde yürütülen büyük oyunla ülke dört paçaya bölünerek inkâr ve imha sistemine tabi tutuldu. Bunun üzerinden Ortadoğu'da sistemin çıkarlarına dayalı bir sistem, statü yaratıldı. Bugün de bölgede yürütülen 3. dünya savaşıyla bölge küresel sermayenin çıkarlarına göre yeniden şekillendirilmeye çalışılmaktadır. Statükocu güçler yıkılırken, halk özgürlük eğiliminin gelişmemesi için de askeri, siyasi tedbirler alıyorlar. Küresel sermaye ve bölgedeki statükocu güçler bir taraftan birbirleriyle çatışırken, diğer yandan halkların özgürlük eğitiminin gelişmemesi için de tedbir geliştiriyorlar. Bu konuda hem dış güçler hem bölge güçleri halkların özgürlük eğilimini temsil eden PKK ile mücadele yürütüyorlar. Bu nedenle PKK hem küresel sermaye hem de bölgedeki statükocu güçlerle karşı karşıya geliyor. Sadece bu güçlerle karşı karşıya gelmiyor, onların işbirlikçilerinin de saldırısına maruz kalıyor. Çünkü PKK küresel sermayeye, bölgedeki statükocu güçlere ve onlarla işbirliği yapan güçlere karşı halkların özgürlük umudunu temsil etmektedir. Bu nedenle halkların özgürlük umudunu geliştirmek isteyen PKK ile bu güçler arasındaki çelişki ve çatışma giderek derinleşiyor.

Bu güçler, önceleri acaba biz Önder Apo'yu sisteme çekebilir miyiz, diye düşündüler. İlk önce bunun çabasına girdiler, ancak Önder Apo'nun bu sisteme çekilemeyeceğini gördüler. Önder Apo'yu sistemin parçası haline getirmek için birçok yöntem geliştirdiler, ama hiçbirisinde başarılı olamadılar. Önder Apo'yu ve öncülük ettiği hareketi sisteme çekemeyeceklerini gördüklerinde bu defa Kürt işbirlikçilerini devreye soktular. Bunlarla Önder Apo'yu işbirliğine çekmeye çalıştılar. Güney Kürdistan'a çekmek için ne kadar uğraştılarsa da bunda başarılı olamadılar. Bunu anladıklarında başka yollarla etki-

sizleştirmenin kararını verdiler. Aslında kapitalist emperyalist güçler daha grup aşamasında Önder Apo ve geliştirdiği hareketi boğmak istediler. Küçük bir grupken bu hareket ABD öncülüğünde yürütülen komplolarla ortadan kaldırılmak istendi. Türk ve Kürt solundan çeşitli örgütler, aşiretler Hareketin üzerine sürüldü. Önder Apo'ya karşı yoğun iftiralar geliştirildi. Bu tür yöntemlerle hareket tecrit altına alınıp boğulmak istendiyse de sonuç alınamadı. Bazıları yaşanan tarihi çarpıtarak PKK'nin diğer örgütlere saldırdığını söylese de gerçek tam tersidir. Hareketimizin Türkiye ve Kürdistan'da hızla gelişmesini engellemek için planlı saldırılar yürüttüler. Bunlar somut gerçeklikler olduğu gibi, 12 Eylül sonrası hazırlanan bazı örgütlerin iddianamesi daha çok Apoculara yönelik saldırılarla doludur. Bu saldırılarda onlarca kadro, sempatizan ve taraftar katledilmiştir. Hareketimiz bu saldırılar karşısında sadece kendini savunmuştur.

"1998'de Washington anlaşması gerçekleştirildi. Bu anlaşmada daha sonra uygulanan uluslararası komplonun kararı verildi. 9 Ekimde pratikleştirilen komplo, bu anlaşmanın bir parçası olarak görülmelidir. Amerika, YNK ve KDP arasında geliştirilen Washington anlaşmasının arkasında İsrail ve İngiltere de bulunuyordu"

PKK çıkışından itibaren uluslararası güçlerin hedefi durumundadır

1979 yılıyla birlikte Hareketimize karşı yoğun saldırılar yapılmış ve birçok kadromuz ve taraftarımız zindana atılmıştır. Ancak bununla da Hareketimizin gelişiminin önüne geçilemeyeceği anlaşılınca 12 Eylül faşist darbesiyle bu Hareket ezilerek tasfiye edilmek istenmiştir. 12 Eylül öncesi ve sonrası geliştirilen yoğun baskı, işkence ve tutuklamalar da Hareketimizi tasfiye etmeye yetmemiştir. Önder Apo'nun basireti ve öncülüğünde Hareket kendini ayakta tutmuş ve bir mücadele gücü olarak korumuştur. Hareket Lübnan'a çekildikten sonra gelişme gösterdiği süreçte Lübnan'a yapılan İsrail saldırısıyla ezilmek istenmiştir. Hareketimiz bu saldırıdan da varlığını koruyarak çıkmıştır. Hareketimizin gelişimi engellenemeyince ardından Olof Palme cinayetiyle Hareket terörizmle damgalanıp, tecrit edilip büyük bir baskı altına alınarak etkisizleştirilmesi hedeflenmiştir. Bu süreçte NATO Türkiye'yi korumak, PKK hareketini ezmek ve bunun için Türkiye'ye her türlü desteği sağlamakla görevlendirildi. Almanya'ya verilen rol gereği Duseldorf mahkemeleri geliştirdi. PKK bu mahkemelerde terörizmle damgalanarak uluslararası alanda tecrit edilip köşeye sıkıştırılmaya çalışıldı. Bu da sonuç vermedi. 1991'de Türkiye, YNK ve KDP anlaştı. Bu anlaşmayla PKK'nin tecridi ve imhası planlandı. Avusturya'da Celal Talabani ve Hikmet Çetin görüşmesinden sonra PKK terörist ilan edildi. Bunun karşılığında Güney parlamentosu Türkiye tarafından tanındı. Türkiye, KDP ve YNK uluslararası güçlerin ve NATO'nun da desteğini alarak 1992 Ekim'inde imha saldırısında bulundu. Bu saldırıyla PKK'nin iradesi kırılmak ve teslim alınmak istendi. Bu saldırıyla başarılı olunmasa da PKK'nin gelişiminin önü belli düzeyde alındı. Yine bu süreçte Zele'ye çekilen Kürt özgürlük hareketi, güçleri Ferhat üzerinden rehin alınıp kullanılarak savaşta elde edemedikleri sonucu siyasi olarak elde etmek istediler. Ancak bunda da başarılı olamadılar. Ancak uluslararası güçler ve sömürgeciler saldırılarından vazgeçmediler. 1994'te İngiltere Türkiye'ye büyük bir destek sağladı. PKK'ye yönelik saldırıları ve tasfiye ittifaklarını koordine etti. PKK'nin iradesinin kırılması, etkisizleştirilmesi, teslim alınması için Türkiye'ye her türlü destek sağlandı. Türkiye bu desteğe dayanarak Kürdistan'ı boydan boya yeniden işgal etti, binlerce köyü yakıp yıktı, binlerce faili meçhul cinayetler geliştirildi, milyonlarca insanı göçe zorladı. Kürdistan'da büyük bir yıkım gerçekleştirdi. Gerillaya yönelik her türlü saldırı silahı kullanıldı. Bununla hem halkın hem de gerillanın iradesi kırılmak ve teslim alınmak istendi. Bütün bunlara rağmen ne PKK'nin ne Kürt halkının iradesi kırılabildi. Tersine direniş büyüyerek devam etti.

YNK ve KDP komploda yer almasaydı komplonun başarı şansı olmayacaktı

Dış güçlerden her türlü desteği alarak halka ve gerillaya yapılan saldırılar sonuç almayınca 1996'da Önder Apo'nun imhası planlandı. Şam'da bomba yüklü bir araçla suikast yapılıp imha edilmek ve ardından da askeri operasyonlarla gerillaya büyük bir darbe vurulmak istendi. Şam'daki bu suikast girişimi başarısızlığa uğrayınca, bunu tamamlayacak operasyonlar 1997 yılına ertelendi. 1997'de yeniden bir planlama temelinde TC ve KDP ortak saldırısıyla sonuç alınmak istendi. Bir taraftan bu saldırılarla gerillaya darbe vurulmak istenirken, diğer taraftan Celal Talabani eliyle Ferhat ve Botan'ın örgüt içinde etkinliği arttırılmaya çalışıldı. Böylece PKK'de Önderliğin ve Önderlik çizgisinin etkisizleştirilmesi hedeflendi. Bu plan da sonuç vermeyince 1998'de Washington anlaşması gerçekleştirildi. Bu anlaşmadan sonra uluslararası komplonun kararı verildi. 9 Ekim'de pratikleştirilen komplo, bu anlaşmanın bir parçası olarak görülmelidir. Amerika, YNK ve KDP arasında geliştirilen Washington anlaşmasının arkasında İsrail ve İngiltere de bulunuyordu. 9 Ekim 1998'de başlatılan uluslararası komplonun içinde YNK ve KDP etkin biçimde yer almasaydı bu komplonun başarı şansı olmayacaktı. Ne var ki bu komployu en fazla da KDP ve YNK istedi. Çünkü bu komployla önleri açılmış olacaktı. Bunlar istediği için ABD ve diğer müttefikleri bu komployu planlayıp geliştirdi. Çünkü PKK'den önce Kürdistan'da ağırlıkları olan KDP ve YNK'yi kendi çıkarları doğrultusunda istedikleri gibi kullanabilirlerdi. Ama Önder Apo'nun öncülüğünde gelişen Kürt özgürlük hareketi Kürdistan'da KDP ve

YNK'yi oldukça sınırlamıştı. Kendisi için yaşayan ve mücadele eden, yeni ve özgür duruşlu bir Kürt ortaya çıkarmıştı. Bu durum, Ortadoğu halklarına büyük bir güç ve umut vermekteydi. KDP ve YNK, uluslararası güçlerin desteğiyle yeniden Kürdistan'ı ele geçirmek istediler. Çünkü kendilerinin güçleri PKK'yi etkisizleştirmeye yetmiyordu. Bölgeden aldıkları destek de buna yetmiyordu, ancak uluslararası güçlerin desteğiyle PKK'ye karşı durabilir ve sonuç alabilirlerdi. Uluslararası güçlerin desteğini alarak PKK'yi saf dışı etmek istemeleri bu çerçevede gündeme getirildi. Uluslararası güçleri PKK'nin üzerine sürerek, Önder Apo'yu, PKK'yi ve özgürlükçü Kürt'ü etkisizleştirerek yeniden Kürdistan'a egemen olmak istediler.

KDP ve YNK bu gün güç olmalarını PKK'ye borçludurlar

Eğer KDP ve YNK bugünkü konuma ulaştıysa bu PKK'nin mücadelesi üzerinde gerçekleşti. PKK'nin mücadelesini geliştirmesi ve büyümesi uluslararası ve bölgesel güçleri korkuttu. Bunun için YNK ve KDP'ye her türlü desteği ve gücü verdiler. YNK ve KDP bu destekten yararlanarak güç oldular. Bilindiği gibi TC, KDP ve YNK'yi uluslararası alanda kullanarak PKK'yi terörist ilan ettirdi. PKK'yi YNK ve KDP vasıtasıyla uluslararası alanda tecrit etmede önemli bir mesafe aldı. Eğer YNK ve KDP Türkiye ile PKK'ye karşı mücadele etmeselerdi Türkiye'nin PKK'yi tecrit etmeye gücü yetmeyecekti. Uluslararası güçler PKK'nin üzerine bu denli gelmeyecekti. Eğer uluslararası alanda PKK'nin tecridi geliştirildiyse, bunda esas rolü ve görevi KDP ve YNK üstlenmiştir. Bu Türkiye'nin bir başarısı değil, KDP ve YNK'nin başarısıdır. Çünkü Türkiye'nin tezlerini KDP ve YNK uluslararası alanda işlemiştir. Türkiye ile birlikte PKK'ye karşı olduklarını, PKK'nin Kürtleri temsil etmediğini, terörist bir hareket olduğunu belirttiler. Bunun üzerine Türkiye de "ben Kürtlere karşı değil, terörizme karşıyım, PKK terörist olduğu için PKK'ye karşı mücadele ediyorum" argümanına sarılmıştır. "KDP ve YNK ile birlikteyim, benim söylediklerimi bu Kürtler de söylüyor" diyerek Kürt düşmanlığının yüzünü örtmüştür. KDP ve YNK, uluslararası güçlere dayanarak PKK'yi etkisizleştirerek yeniden Kürdistan'a egemen olmak istedi. Bunun için hem sömürgeci devletlerden hem uluslararası güçlerden destek alarak konumlarını güçlendirdiler. PKK'nin mücadelesi üzerinden güç oldular. Güç olmalarını PKK'ye borçludurlar. Ama PKK'nin mücadelesi üzerinden güç olma konumlarını PKK'ye karşı kullandılar ve hala da kullanmaya çalışıyorlar. Eğer PKK'nin mücadelesi olmasaydı KDP ve YNK'nin bugün Güney'de elde ettiklerini hiçbir zaman elde edemeyeceklerini bilmek gerekir.

Komplonun birinci aşaması Önderliğin etkisizleştirilmesiydi

Uluslararası komplo 'yetersiz yoldaşlık ve sahte dostlara' dayanmıştır. Uluslararası komplocu güçler bundan ve örgüt içinde gelişen ve tahribat yaratan, başarıyı engelleyen çeteciliğin durumundan da yararlanıp Kürt işbirlikçiliğini de kullanarak Önderliğin esaretiyle sonuçlanan bir komplo gerçekleştirdiler. Komplonun *birinci* aşaması Önderliğin etkisizleştirilmesiydi. Komplo, Önderliği esir aldı, PKK'yi ve Kürt halkını Önderliksiz bırakmak istedi. Önderlik ile PKK ve Kürt halkını birbirinden koparmayı hedefledi. İmralı sistemi altında büyük bir tecrit, baskı ve işkenceyi geliştirerek Önderliği özgürlükçü duruşundan koparmak ve düşünce üretemez duruma getirmek, bu temelde teslim almak istedi. Böylece PKK'yi ve halkı Önderliksiz bırakarak, birbirinden kopararak sonuca gitmeyi hedefledi. Eğer bunu başarabilseydi PKK ve Kürt halkını teslim alıp sistemin hizmetine sokmaya çalışacaktı. Önderliği esaret altına alsalar da PKK ve halktan koparmayı başaramadılar. Tüm çabalarına rağmen Önderliğin düşünce üretmesini engelleyemediler. Bütün tecrit, baskı ve işkencelerine rağmen Önderliği teslim alamadılar. Aksine Önderlik büyük bir direniş sergiledi, büyük düşünce üretti, komployu yenilgiye uğrattı ve komplo karşısında büyük bir başarı elde etti. Komployu geliştiren sistemi anlayarak, çözerek, aşarak komploculardan büyük intikam aldı ve komplonun başarıya gitmesini engelledi, boşa çıkardı. Komplo karşısında kendini, hareketi, halkı ve insanlığı ideolojik ve teorik olarak donatmanın mücadelesine girişti. Bu mücadelede de çok önemli sonuçlar ortaya çıkardı. Bunun üzerine komplocular *ikinci* aşamayı devreye koydular. Önderlik teslim alınamayınca, nasıl intihara sürüklenebilir, bunun üzerine yoğunlaştılar. Bu tarzda Önderlikten kurtulmak istediler. Önderliğin düşünce üretmesinin önünü almak istediler. PKK'yi ve Kürdistan halkını Önderlikten, Önderliğin düşünce üretiminden mahrum bırakmak istediler. Ama Önder Apo buna karşı da büyük direndi. Teslim olmadığı gibi, intiharı da seçmedi. Tam tersine mücadele arkadaşlarına, Kürt halkına, Türk halkına ve insanlığa karşı görev ve sorumluluklarının bilincinde direnerek komplocuları etkisiz kılma ve mücadeleyi geliştirme çabası içinde oldu. Gösterdiği direniş ve çabayla komplocuların bu yaklaşımını da boşa çıkardı.

Komplonun ikinci aşamasında harekete içten tasfiye dayatıldı

Komplonun ikinci aşamasının devreye sokulmasıyla birlikte PKK yönetimi de hedeflendi. Mümkünse yönetimin tümü, Önderlikten, Önderlik çizgisinden koparılmak ve sisteme çekilmek istendi. Ferhat-Botan ihanetçi, provakatif çetecilerle Hareket tümüyle ele geçirilerek sisteme eklemlenmek istendi. Komplo, ihanetçi Ferhat ve Botan çetesiyle kendini örgüt içine taşıdı, örgüt içinde kendini etkin kılmaya çalıştı. Komplonun birinci aşamasında komplocular dışarıdan saldırırken, ikinci aşamasında ise Ferhat ve Botan ihanetçileriyle hareket içersinde örgütlenerek, kendilerini örgüt içerisine taşıyarak komployu içeriden sürdürmeye ve tam başarıya götürmeye çalıştılar. Sistem kendi zihniyetini, ideolojik ve siya-

si çizgisini, yaşam tarzını, kültürünü, ölçülerini bu ihanetçiler vasıtasıyla içimize taşıdı. Sistem içileşme gelişti. Bu durum, büyük tahribatlara ve kayıplara neden oldu. Komplocular ve işbirlikçiler, Ferhat-Botan tasfiyeci ve provokatif örgütlenmesiyle sonuca gideceklerine inandılar. Bunun için her şeylerini ortaya koydular, her türlü desteği verdiler. Önder Apo bu tasfiyeci, provakatif eğilime karşı 1 Haziran Hamlesini ve PKK'nin yeniden inşasını kararlaştırıp pratikleştirdi. Tasfiyeciliğe böyle müdahale etti. Komplonun içimizdeki örgütlenmesine, hareketin tasfiye edilerek sisteme eklemlenmesine karşı büyük bir mücadeleye girişti

PKK'nin yeniden inşası, 1 Haziran Hamlesi ve bunların ardından Êdî Bese hamlesinin geliştirilmesi tasfiyeciliğin önünü aldı, tasfiyeciliği tasfiye etti. Hareket bu temelde yeniden toparlanmayı sağladı. Yeniden etkin bir biçimde Ortadoğu politikasında yerini aldı. Küresel sermayenin ve işbirlikçilerin bölgedeki çıkarlarını tehdit etmeye başladı. Uluslararası komplo, bunun üzerine *üçüncü* aşamayı başlattı. Çünkü ikinci aşamada ancak yarı yarıya sonuç alabilmişti. Hareketin ikinci aşamayı boşa çıkarması bütün tahribat ve ağır kayıplara rağmen komplonun başarıya gitmesini engellemesi ve yeniden toparlanması küresel sermaye ve işbirlikçilerin planlarını bozup çıkarlarını tehdit ettiği için komplo *üçüncü* aşamayı devreye soktu. Bu aşamayla Önderliğe ve Önderlik çizgisine bağlı kadronun imhası, geriye kalan bütün hareketin kadrolarının, kitlesinin bütün değerleriyle birlikte sisteme entegre edilmesi hedeflendi. Komplonun üçüncü aşamasına karşı da halkımız ve gerillamız büyük bir direnişe geçti. Önder Apo'nun direnişi ve düşünce patlaması yapmasıyla bütünleşen Hareketimiz büyük serhıldanlar ve gerilla direnişiyle bu saldırıya karşı da güçlü bir duruş gösterdi. Gerilla Gabar, Oramar daha sonra Zap direnişiyle bu duruşu ve gücünü dost ve düşman herkese gösterdi. Hareketimiz, Önderliğimizin direnişi ve düşünce gücüyle komployu daha iyi anlamak,

"ABD öncülüğündeki uluslararası komplocu güçler, bölgeye yönelik geliştirdikleri müdahaleyi öncelikle Önder Apo ve PKK'ye karşı geliştirerek başlattılar. Ortadoğu'ya yapılan müdahalenin başlangıcı, Önder Apo'ya karşı geliştirilen uluslararası komplodur. Böylece müdahale önündeki en büyük engel olarak gördükleri Önder Apo ve öncülüğündeki hareket öncelikle hedeflendi"

komployla bağlı gelişen tasfiyeci provokatif eğilimi daha iyi çözümlemek ve bir bütün olarak komploculara karşı mücadeleyi yükseltmek için büyük bir çaba gösterdi. İdeolojik ve örgütsel mücadeleyi yoğunlaştırdı. Bu temelde bir dizi toplantı, konferans ve kongreler gerçekleştirdi. Bunların üzerinden Kongra Gel'in 6. Genel Kurulu, PKK'nin 10. Kongresi ve PAJK 7. Kongreleri gerçekleşti. Nasıl ki komplo kendisini yeniden örgütleyerek hedeflerine ulaşmak için üçüncü aşamayı başlattıysa buna karşı Önder Apo ve öncülüğündeki Hareketimiz ve halkımız da birinci ve ikinci aşamadan sonuçlar çıkararak üçüncü aşamaya karşı daha büyük bir kararlılık ve büyük eylemliliklerle durdu.

Özgürlük hareketi bütün bölgede halkların özgürlük umudu oluyor

Komplo ve işbirlikçileriyle hareketimiz arasındaki çelişki ve çatışma derinleşerek devam etmektedir. Uluslararası komplo öncülüğe saldırarak parti ve halkı öncüsüz bırakmak istedi. Parti ve halkın iradesini kırarak özgür Kürt'ü etkisizleştirmeyi amaçladı. YNK ve KDP'yi egemen kılmak, özgür Kürt'ü yok etmek, Kürdistan'ı tümüyle uluslararası sermayeye açarak Kürtleri tümden sistemin hizmetine çekerek kendi amaçları doğrultusunda bölge halklarına karşı kullanmayı hesapladı. Komplo, Önder Apo ve öncülüğündeki Kürt özgürlük hareketi etkisizleştirilmeden, özgür Kürt yok edilmeden Kürdistan'a egemen olmak, Kürdistan'ı tümüyle sistemin hizmetine çekmek, Kürtleri bölgede amaçları temelinde kullanmak mümkün değildi. Önder Apo ve öncülüğündeki Özgürlük hareketi ve bunun yarattığı yeni Kürt, bırakalım sistemin çıkarlarına hizmet etmeyi, sistemle mücadeleyi esas alıyordu. Bu sisteme alternatif siyaseti ve yaşamı ortaya çıkarıyordu. Bütün bölgede halkların özgürlük umudu oluyordu. Bu sistemin bölgeye egemen olmasını, bölgeyi yeniden düzenlemesini, bölgeyi tümüyle küresel sermayenin çıkarlarına hizmet edecek biçimde düzenlenmesini engelliyordu. Bu açıdan bu engelin ortadan kaldırılması ve bütün Kürdistan'ın işbirlikçi çizgiye teslim edilmesi, işbirlikçi çizginin egemen kılınması gerekiyordu. Bu gerçekleşmeden kesinlikle küresel sermayenin Ortadoğu'ya hâkimiyeti sağlanamazdı. Ortadoğu'ya hâkim olmayan bir küresel sermayenin varlığını koruması ve uluslararası alandaki sorunlarını aşması çok zordu. Ne pahasına olursa olsun sistemin geleceği ve çıkarları açısından Ortadoğu'nun ele geçirilip yeniden düzenlenmesi, bunun için de öncelikle Kürdistan üzerinde yürütülen savaşın kazanılması gerekiyordu. Bu amaçla Önder Apo ve öncülüğündeki Kürt özgürlük hareketi ve özgür Kürt hedeflendi. ABD öncülüğündeki uluslararası komplocu güçler, bölgeye yönelik geliştirdikleri müdahaleyi öncelikle Önder Apo ve PKK'ye karşı geliştirerek başlattılar. Ortadoğu'ya yapılan müdahalenin başlangıcı, Önder Apo'ya karşı geliştirilen uluslararası komplodur. Böylece müdahale önündeki en büyük engel olarak gördükleri Önder Apo ve öncülüğündeki hareket öncelikle hedeflendi. Çünkü bölgeye bir müdahalede Önder Apo ve PKK'nin daha da güçlenerek çıkacağı görüldü. Önder Apo'nun öncülüğündeki hareketin güçlenerek çıkması, bölgedeki halkların özgürlük seçeneğinin güçlenmesiydi. Böyle bir gelişme de ABD'nin müdahalesinin teh-

likeye girmesi ve sistemin sorunlarının ağırlaşmasıydı. Bu açıdan eğer sistemin sorunlarının çözümü isteniyorsa, mutlaka Ortadoğu'daki müdahalenin geliştirilmesi ve bu müdahalenin önündeki engelin de etkisizleştirilmesi gerekiyordu. Ortadoğu bu tarzda ele geçirilmek ve yeniden düzenlenmek istendi.

Küresel sermaye Önder Apo'yu önünde engel olarak gördü

Küresel sermayenin Önder Apo ve PKK'ye, özgür Kürt'e düşmanlığı, onu bölgedeki politikaları önünde engel görmesinden ötürüdür. Kürt işbirlikçiliği egemen kılınmadan Kürt işbirlikçiliğiyle Türkiye'nin yakınlaşması da sağlanamazdı. Türkiye'nin Kürt işbirlikçileriyle yakınlaşması, bu iki gücün ABD tarafından küresel sermayenin çıkarları temelinde kullanılması, ancak Önder Apo ve PKK engelinin ortadan kaldırılmasıyla mümkündü. Çünkü bu engel ortadan kaldırılmadan bu işbirliği geliştirilemezdi. Bu gerçekleştirilemezse ABD'nin müdahalesi de öngördüğü hedeflere ulaşamazdı. Dolayısıyla işbirlikçi Kürt ile Türkiye'nin yakınlaşmasını sağlamak durumundaydı. Yine ABD'nin müdahalesinin başarıya ulaşması için ılımlı işbirlikçi siyasi İslam'ı Türkiye'de geliştirmesi ve bunu bölgeye taşırması gerekiyordu. Ilımlı işbirlikçi siyasi İslam Türkiye'de ve bölgede egemen kılınmadıkça bölgenin direnişini kırmak, bölgeye egemen olmak, bölgeyi sistemin çıkarlarına göre düzenlemek de mümkün değildi. ABD, müdahalesini Kürt işbirlikçiliğine ve ılımlı işbirlikçi siyasi İslam'a dayandırarak başarıya götürmek istiyordu. Bu açıdan Türkiye ve Kürdistan önemliydi. Ne var ki Önder Apo ve PKK Türkiye, Kürdistan ve hatta bölgede çok önemli bir ideolojik ve siyasi faktördü. Çıkarları ve dengeleri alt-üst ediyordu. Önder Apo ve öncülüğündeki Kürt özgürlük hareketinin gelişmesi demek, Türkiye'de ılımlı işbirlikçi siyasi İslam'ın iktidara gelmesi ve bölgede gelişmesinin önünün kesilmesi demekti. Dolayısıyla da ABD'nin iki ayak üzerinden geliştirmek istediği müdahalesi de başarılı olamazdı. ABD, bir yandan Türkiye'de işbirlikçi siyasi İslam'ı geliştirip bölgeye taşırmaya çalışırken, bir yandan da Kürdistan'da Kürt işbirlikçiliğini geliştirerek egemen kılmak, Kürt işbirlikçiliği ile Türkiye'yi yakınlaştırmak, Türkiye-ABD-Irak ittifakını sağlayarak Ortadoğu'daki müdahalesini başarıya götürmek istiyordu. Hâlâ da bu temelde çabalarını aralıksız sürdürmektedir. Çünkü müdahalenin başarısını bu ittifakın gerçekleşmesinde görmektedirler. PKK'nin etkisizleştirilmek istenmesinin en önemli nedenini de böyle görmek gerekir. PKK etkisizleştirilmeden ne Kürdistan'da Kürt işbirlikçiliği egemen kılınabilir ne de Türkiye'de işbirlikçi siyasi İslam egemen kılınabilir. Dolayısıyla Kürt işbirliğiyle Türkiye ittifakı da gerçekleştirilemez. Bu gerçekleşmeyince Türkiye-Irak-Amerika ittifakı da geliştirilemez. Uluslararası komplocular hala bu ittifakı gerçekleştirmek ve sonuca ulaşmak için PKK'ye karşı düşmanlıklarını ve saldırılarını sürdürmektedirler.

Halk ve hareket önderliksiz bırakılmaya çalışıldı

Komplo ideolojik, siyasi, askeri, diplomatik, örgütsel, kültürel ve psikolojik saldırılarla sonuca gitmek istedi. Bunun için de ilk önce Önderliğe ve öncülüğe yöneldi. Halk ve hareket önderliksiz ve öncüsüz bırakılmaya çalışıldı. Tabii ki günümüz dünya ve bölge koşullarında öncülüğünü kaybeden bir halk ve hareketin bırakalım başarıya gitmesi, varlığını dahi koruması mümkün değildir. Bu gerçeği komplocular bildiklerinden öncelikle saldırıyı öncülük düzeyinde geliştirmişlerdir. Kadro ve halkın iradesini bu temelde kırarak, direnişi bitireceklerini düşünmüşlerdir. Bunun için de halkın Önderlik ve partiye, kadronun parti yönetimi ve mücadeleye olan inancını kırarak, kadronun yönetim ve örgüte güvensizliğini sağlatarak sonuç almayı hedeflemişlerdir. Komplocular, öncülüğe saldırarak, öncülüğü etkisizleştirerek, öncülüğü dağıtarak kadrodaki düşünce yapısını, kadronun duygularını bozmayı ve çarpıtmayı hedeflemişlerdir. Kadronun örgütlenip eyleme geçme niteliklerini ortadan kaldırmak istemişlerdir. Kadrodaki militan ve yaşam ölçülerini bu temelde bozmaya yönelmişlerdir. Hareketimizin en önemli güç kaynağı olan özgür kadını geleneksselliğe çekerek hareketimizi bu en önemli güç kaynağından mahrum bırakmayı amaçlamışlardır. Bu hareketin, bu halkın en temel güç kaynağı olan PKK militanlığını Apocu militanlığını bozarak sonuca gitmek istemişlerdir. En önemli özelliklerini yitirerek güç kaybeden bir hareketin direnişi sürdürmeyeceği, direnemez duruma düşeceğini hesaplamışlardır. Komplocular bu açıdan işbirlikçi, ihanetçi çete vasıtasıyla içte ideolojik muğlaklığa, örgütsüzlüğe, ölçüleri aşındırmaya, güç kaynaklarını tüketmeye çalışmış ve böylece PKK'nin biteceğini düşünmüşlerdir. Komploya bağlı gelişen tasfiyeci provaktif çetecilik en çok da kadına saldırarak ve bu temelde Apocu militanlığı ve kadını geleneksel ilişkilere çekerek Önderliğin ortaya çıkardığı militan ölçüleri ve onun yaşam felsefesini bozarak Hareketi en güçlü yanlarından vurmayı hedeflemişlerdir. Bunları yaparken en fazla da kavram kargaşası yaratarak muğlaklık ortaya çıkarıp sonuca gitmek istemişlerdir. Bu konuda da oldukça büyük kayıplar ve tahribatlar yaratmışlardır.

Yönetim ve kadro komployu başta bütün yönleriyle kavrayamadı

Önder Apo, komployu anlamaya, çözmeye ve aşmaya hep çalıştı. Komployu anladığı, çözdüğü ve bu temelde aştığı oranda hareketin ve halkın anlaması ve aşmasını da sağlamaya uğraştı. Bunun için de İmralı sistemi ortamında çok büyük bir mücadele yürüttü. İçinde bulunduğu koşullar çok sınırlı, zor olmasına ve büyük bir vahşet altında yaşamasına rağmen komployu geliştiren sistemi çözümledi. Sistemi çözümleyebildiği için komployu derinliğine anladı ve komploya karşı nasıl durulursa sonuç alınabileceğini görebildi. Bu bilinci ve komplonun nasıl boşa çıkarılacağını

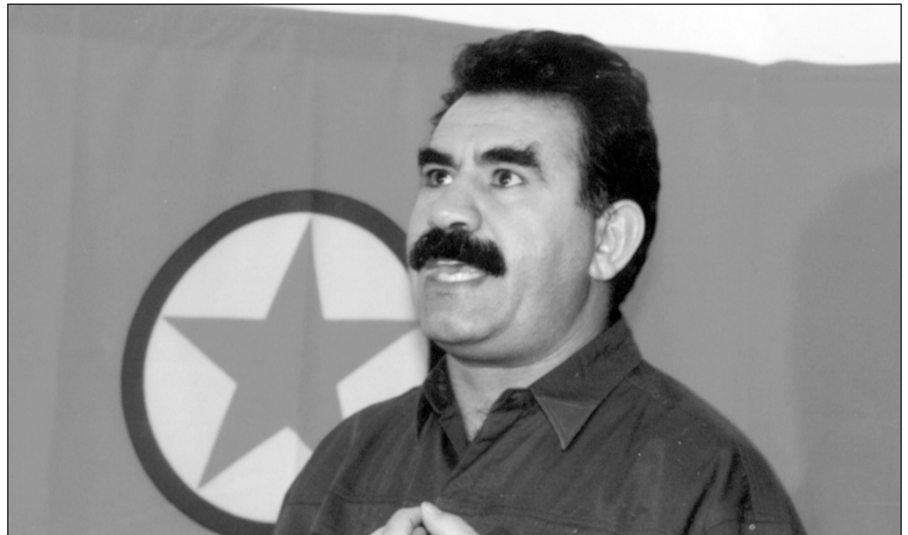
partiye ve halka taşırdı. Kapitalist sistemi çözümleyebildiği ve aştığı için büyük bir bilinç patlaması yaşadı. Komplo ile yürüttüğü mücadelede başarıyla çıktı. İnsanlık açısından tarihsel değerde olan yeni paradigmaya bu mücadele sürecinde ulaştı. Böylece insanlığa, Kürdistan halkına büyük ve stratejik kazanımlar sağladı. Hiç kimsenin sahip olmadığı bir düşünce gücünü PKK kadrosunun ve Kürdistan halkının eline verdi. Ama Hareketimizin yönetimi ve kadrosu komployu anlamada yetersiz kaldı. Bunun için de güçlü ve yeterli bir duruşu sergileyemedi. Komploya bağlı gelişen tasfiyeciliği de zamanında ve bütün yönleriyle derinliğine anlayamadı, onun karşısında yeterli bir mücadeleyi yürütemedi. Tasfiyecilik bundan yararlanarak örgüte ve mücadeleye büyük tahribatlar yaşattı. Yönetim ve kadro komployu zamanında bütün yönleriyle derinlikli kavrayabilseydi, komploya karşı Önderliğin anladığı gibi anlayıp bir duruş sergileyebilseydi tasfiyecilik bu düzeyde etkili olamazdı. Çünkü Önderlik kendi şahsında komployu boşa çıkarmış, yönetim ve kadronun da boşa çıkarması için eline güçlü düşünce gücü vermişti. Yönetim ve kadronun bunu anlaması ve Önderlikle birlikte bir duruşu sergilemesi gerekiyordu. O zaman komplo kendisini hareketin içersine taşıyıp örgütleyemezdi ve yaşanan tahribat ve kayıplar da bu düzeyde yaşanmazdı. Eğer bu durum yaşandıysa bu, yönetim ve kadronun komplo karşısındaki yetersiz duruşundan kaynaklandı. Özcesi, yönetim ve kadro Önderliğin komploya karşı yürüttüğü mücadeleyle zamanında tam birleşemedi ve Önderliğin ortaya koyduklarını içselleştirip pratikleştiremedi.

Komplo nasıl ki yönetim ve kadronun yetmezliğinden yararlanarak birinci aşamayı başarıya götürdüyse, ikinci aşamada da yönetim ve kadronun bu yetmezliğine dayandırarak sonuca gitmek istedi. Bu zayıflık temelinde içimizde kendini örgütledi ve tam başarıya ulaşmak istedi. Her türlü bireyci, kendine göre, bencil, inkârcı, grupçu, hizipçi, sorumsuz anlayışı bu zayıflık üzerinden ayaklandırdı. Kendi anlayışını, yaşam felsefesini, kültürünü içimize taşırdı. Kadronun yetmezliklerini de kullanarak her türlü parti dışı anlayışı güçlendirdi ve ayaklandırdı. Bu bizi tasfiyenin eşiğine getirdi. Bizi oldukça güçsüzleştirdi. Siyaset yapamaz duruma getirdi. Saldırılar hem dışarıdan hem içeriden gelişerek hareketi bitme noktasına getirdi. Bu duruma karşı, Önder Apo, halkımız ve Önder Apo'ya bağlı kalan kadro karşı koydu. Bu tehlikeli gidişatın önünü almak istedi. PKK'nin yeniden inşası, 1 Haziran ve Êdî Bese hamleleriyle ve bunu tamamlayan toplantı ve kararlaşmalarla bu sürecin önü alınabildi. Ama bilinmelidir ki büyük tahribat ve kayıplara uğranarak ancak önü alınabildi. Her şeyden önce de büyük mücadeleyle ve çabayla bu kayıpların önü alınıp yeniden mücadele yükseliş trendine sokuldu. İdeolojik, örgütsel mücadele geliştirilerek, derinleştirilerek tasfiyeciliğin, komplonun yarattığı her türlü zayıflık, özel savaşın geliştirdiği muğlaklılık, karmaşa, tahribat ve sivil toplumcu anlayış bertaraf edilebildi.

İdeolojimiz ve örgütümüzden başka bir gücümüz yoktur

Komplonun ve tasfiyeciliğin aşılması sürecinde her bakımdan çok büyük bedeller ödediysek bundan en başta da yönetimimiz sorumludur. Bu kayıplar, yönetimimizin ve bir bütün olarak bu harekettin kadrolarının utanç kaynağıdır. Bu utanç duygusunun, kayıp ve tahribatların giderilmesi ancak büyük direniş ve mücadele gerekçesi yapılırsa gerçekleşebilir. Bu utançtan ancak böyle kurutulabilinir. Yaşanan ağır tahribatlar ve bedeller böyle giderilebilir. Nitekim yönetimimiz ve kadromuz bundan bir utanç duymuş ve bunu mücadelenin gerekçesi yapmış, bu tahribatları ve ağır bedelleri gidermek için büyük bir mücadeleye girişmiştir. İşte bu mücadelenin sonucunda tasfiyecilik tasfiye edilmiş, ortaya çıkardığı tahribatlar, kayıplar önemli oranda giderilerek etkilerinin tümden giderilmesi için önemli adımlar atılmıştır.

Eğer komplo kendisini içimize taşıyarak örgütleyebildiyse ve bize ağır bedeller ödettirdiyse bunun en temel nedeni ideolojik ve örgütsel mücadeleyi güçlü yürütmememizdir. Neleri kaybetmişsek hepsi bu mücadelesizliğin sonucu ortaya çıkmıştır. Bu yüzeysellik ve duyarsızlık ise komployu doğru anlamama, karşısında duramama sonucunu beraberinde getirmiştir. Eğer ideolojik ve örgütsel hassasiyetler temelinde komplo doğru ve derinliğine kavranabilseydi, Önderliğin komploya karşı duruşu ve direnişiyle paralel bir duruş ve direniş sergilenebilseydi, komplo kendisini içimizde örgütleyemez ve tahribatlar yaratamazdı. Olumsuzlukları engellemek komplonun ideolojik, örgütsel saldırılarına karşı ideolojik, örgütsel mücadeleyi büyüterek karşı koymakla mümkün olabilirdi. Hareketimizin esas gücü ideolojik ve örgütsel duruşunda ve bu konuda yürüttüğü mücadeleden kaynaklanıyordu. İdeolojik ve örgütsel mücadele geliştirilmediği için hareket komploya ve ona bağlı gelişen tasfiyeci çeteciliğe, sivil top-

lumculuğa, özel savaş yöntemlerine ve kendisini her türlü tehlikeye açık hale getirdi. Kendisini savunamaz duruma getirdi. Komplonun içimizdeki uzantıları bundan yararlanarak kendini hareket içinde örgütleyebildi, harekette tahribatlara ve kayıplara yol açabildi. Parti tarihimiz şunu çok açıkça ortaya koyar; ideolojik, örgütsel mücadele ne zaman güçlü ve yeterli yürütülmüşse, hareket hep gelişmeyi, büyümeyi ve başarıyı yaşamış, ancak ne zamanki ideolojik ve örgütsel mücadele yeterli yürütememişse hareket her zaman tasfiyeleri, kayıpları ve tahribatları yaşamıştır. Hareketimiz hiçbir zaman sorunlardan kaybetmemiştir. Ne zaman sorunlar var olmuş, ama mücadele edilememiş o zaman kaybetmiştir. Partimizin gelişme diyalektiği sorunlarla mücadeleyle paralel tanımlanan bir özellik haline gelmiştir. Mücadele tarihimizden çıkarılması gereken en önemli derslerden biri budur. Bu açıdan ideolojik ve örgütsel mücadelenin sürekli gelişmesi, etkinleştirilmesi gerekiyor. Hareketi ayakta tutabilecek, geliştirebilecek, başarıya götürebilecek esas etken budur. Bizim ideolojimizden ve örgütümüzden başka bir gücümüz yoktur. İdeolojik ve örgütsel gücü birleştirerek kullanırsak her türlü zorluğu ve engeli aşabiliriz, gelişmeyi ve başarıyı ortaya çıkarabiliriz. Aksi takdirde kendimizi her türlü tehlikeye açık hale getiririz. Geçmiş süreçten çıkarılması gereken en önemli sonuçlardan biri budur.

Komplo, günümüzde hala, amaçlarına ulaşmak için çaba gösteriyor. Kendisini yeniden yeniden örgütlemeye ve çok ince taktiklerle amaçlarına ulaşmaya çalışıyor. Bu açıdan komplonun günümüzde hangi ayaklar üzerinden yürütüldüğünü çok iyi anlamamız gerekiyor. Uluslararası komplonun birinci ve ikinci aşaması ortadadır. Birinci aşama, Önderliğin esaretiyle sonuç verdi, ama Önderliğin teslim alınması ve intihara sürüklenmesi başarılamadı. Fiziki imhayı bizzat gerçekleştirmek için zehir verilerek yavaş yavaş ölüme sürüklenmek istenmişti. İkinci aşamanın sonuçları biliniyor. Komplo, her türlü parti dışılığı içimize taşırdı, büyük tahribat ve kayıplara yol açtı. Ama tam başarılı olamadı. Nasıl ki komplocular birinci ve ikinci aşamanın ortaya çıkardığı sonuçlar üzerinden yürüyerek başarıya ulaşmak istiyorlarsa, bizim de birinci ve ikinci aşamanın sonuçları üzerinden üçüncü aşamayı karşılamamız ve tümden bunu boşa çıkarmamız mümkündür. Yani içimizdeki zayıflıkları tümden aşma ve bu temelde Önderliği özgürleştirme önümüzde hedef olarak durmaktadır. Bütün ağır tahribatlara rağmen birinci aşamadan sonuçlar çıkararak ikinci aşamanın sonuca gitmesini engelledik. Eğer birinci ve ikinci aşamanın sonuçlarından yeterli dersleri çıkarırsak, kendimizi donatırsak üçüncü aşamayı tümden boşa çıkarabiliriz. Boşa çıkarmak için de bunun olanaklarını elde etmiş durumdayız. Kadronun, halkımızın bunu görmesi, buna inanması ve bunun pratikte gereklerini yerine getirmesi gerekiyor.

Partimizde orta yolculuk her türlü tehlikenin kaynağıdır

Uluslararası komplo ABD öncülüğünde, ABD, İsrail ve İngiltere tarafından sürdürülmeye ve amacına götürülmeye çalışılıyor. Nasıl ki geçmişte uluslararası komplocular içimizdeki yetmez devrimciliğe ve ondan yararlanarak büyüyen çeteciliğe dayandıysa günümüzde de aynı biçimde örgüt içindeki yetmezlikler üzerinden amacına ulaşılacağını hesaplamaktadır. Eğer komploya bağlı olarak gelişen tasfiyecilik, sivil toplumculuk, özel savaş çabaları etkili oluyor, bize ağır tahribat ve kayıplar yaşatıyorsa, bu tamamen orta yolculuktan ve kendine göre devrimcilikten kaynaklanıyor. Partimizde hâlâ orta yolculuk etkilidir ve her türlü tehlikenin kaynağını teşkil etmektedir. Her türlü bireycilik, bencillik, kendine görelilik, hizipçilik, grupçuluk, ahbap çavuşluk, tepkicilik, protestoculuk, sorumsuzluk, istifacılık, kendine geriye çekme, sorumluluk duymama, liberalizm, dogmatizm, bürokratizm bu orta yolculuktan kaynağını alıyor ve besleniyor. Orta yolculuk da partileşmemeyi, örgütselleşmemeyi, toplumsallaşmamayı, güçsüzleşmeyi ifade ediyor. Bu da başarısız kalma ve her türlü tehlikeyi yaşama anlamına gelir. Eğer komployla başarılı bir mücadele yürütülmek isteniyorsa, komplo tümden başarısız kılınmak isteniyorsa, orta yolculuk ve onun ortaya koyduğu davranışlarla mücadele edilmelidir. Orta yolculuk ve bu anlayışlarla uzlaşılmamalı ve idare edilmememelidir. Tüm kadroların Önderliği kendine göre anlamayı, PKK'yi kendine göre yaşamayı bırakıp Önderlik ve PKK gerçeğini bütün yönleriyle ele alması, Önder Apo'nun parti anlayışı temelinde partileşmeyi esas alması gerekiyor.

Komplo parti ortamındaki orta yolcu anlayıştan besleniyor

Önder Apo'nun parti anlayışı; *"Parti beni kabul etsin, bu onurlu kimliği bana versin, bu onurlu kimlikle yaşayayım, mücadele edeyim, bana mücadele etme ortamı ve imkânı versin başka partiden hiçbir şey istemiyorum, parti için, halk için, özgürlük için ne gerekiyorsa yaratacağım, yoksa yaratacağım, varsa olanı daha da büyüteceğim"* biçimindedir. Partileşmenin bu temelde yaşanması gerekiyor. Ama bizde ortaya çıkan nedir? Önder Apo ve PKK'yi reddetmeme, ama kendine göre Önder Apo ve PKK'yi yaşama vardır. Bu da bir ayağı parti içinde, bir ayağı sistem içinde yaşamayı ifade ediyor. Orta yolculuk bu oluyor. Bu, parti ile sistemi uzlaştırma, ikisini bir arada yaşama oluyor. En tehlikeli particilik böyle partili olmayı düşünmektir. Bu tür particilik her türlü tehlikeyi PKK'ye yaşatmak anlamına geliyor. Eğer komplo hala inkâr ve imha siyasetinde ısrarlı davranıyorsa bunun nedeni orta yolculuktur. Bu hareketin ve bu halkın tüm gücü ortaya çıkarılıp kullanılamıyorsa, sorununun çözümü gecikiyorsa bunun önemli bir nedeni orta yolculuktur. Dolayısıyla orta yolculukla mücadele, Önder Apo'nun parti anlayışıyla partileşmek, komployla doğru ve yeterli mücadele etmek demektir. Tasfiyecilikle doğru ve yeterli mücadele etmek demektir. Sivil toplumculukla, özel savaş yöntemleriyle her türlü parti dışılıkla, güçsüzlükle mücadele etmek ve başarıya gitmek demektir.

Nasıl ki komplo hareket içerisinde orta yolculuktan güç alıyorsa, besleni-

yorsa, bunun üzerinden başarıya ulaşmak istiyorsa hareket dışında da genelde Kürt işbirlikçiliğine, özelde de Güney Kürdistan'a ve Güney Kürdistan'daki siyasi oluşumlara dayanmaktadır. Uluslararası komplocular KDP ve YNK'ye dayanarak Kürt özgürlük hareketini etkisizleştirme ve kontrol etme peşindedir. Bu açıdan Güneyli güçler uluslararası komplodaki rollerini bırakmamışlardır. Uluslararası komplocuların KDP ve YNK dışında en büyük dayanaklarından biri de Kürt işbirlikçiliği oluyor. Nasıl ki geçmişte Kürt özgürlük hareketinin uluslararası düzeyde tecridini geliştirmede KDP ve YNK kullanıldıysa, Washington anlaşması ile bu güçlerin de için de bulunduğu bu ittifak tarafından yürürlüğe konulduysa, günümüzde de Güney Kürdistan'daki iktidar gücü olan KDP ve YNK'yi ve bütün Kürt işbirlikçilerini kullanarak -ki bunlar KDP ve YNK ile ilişki içerisinde bulunuyorlar, KDP çizgisini esas alan güçler oluyor, oradan besleniyorlar- PKK yi çözmeye çalışıyorlar. KDP ve YNK'nin kontrolündeki Güney Kürdistan, PKK'nin çözülmesinde, güçsüzleştirilmesinde kullanılıyor.

YNK ve KDP ile işbirlikçi Kürt egemen kılınmaya çalışılıyor

Nasıl ki Türkiye'de yeni savaşçıların katılımı engellenmeye çalışılıyorsa, saflardaki kadro ve savaşçının kaçırtılması görevi de KDP ve YNK'ye verilmiş durumdadır. Uluslararası komplocular ve Türkiye KDP ve YNK'ye böyle bir görev vermiştir. KDP ve YNK, Güney Kürdistan'ı, Güney Kürdistan'daki iktidarını, ele geçirdiği olanakları bunun için seferber ediyor. PKK savaşçısını kaçırtmak için büyük paralar döküyor. Her türlü imkânlarını harekete geçirerek, bütün yöntemleri kullanarak, teklifler üzerine tekliflerde bulunarak insanları özgürlük saflarından kaçırtmaya, bu temelde hareketi güçsüzleştirmeye, marjinal kılmaya çalışıyor. KDP ve YNK bu yönüyle PKK'ye karşı çok çirkin bir savaş yürütüyorlar. Bu savaşı şu aşamada askeri olarak yürütmüyorlar, ama askeri yöntemlerin dışında birçok yolla bu savaşı çirkince sürdürüyorlar. Bundan da bazı sonuçlar elde ediyorlar. Onun için şimdilik askeri savaşa gerek duymuyorlar. Çünkü askeri savaşa bu koşullarda başvursalar elde ettikleri şimdiki sonuçları elde edemeyeceklerini çok iyi biliyorlar. Hatta halktan büyük tepki alacaklar, tecrit olacaklardır. Kürt partileri olarak bu yollara başvurmaları, ulusal düzeyde utanç vericidir. Herhangi bir Kürt örgütünün politikalarıyla ve uygulamalarıyla herhangi bir parçadaki Kürt özgürlük mücadelesini yürüten bir örgütü çözme rolü üstlenmesi normal siyasal ölçülerde ihanet olarak değerlendirilir. Ne var ki Güney Kürdistanlı güçler bunu doğal görüyorlar ve hiçbir rahatsızlık duymadan sürdürüyorlar. KDP ve YNK, küresel sermayenin, sömürgeci güçlerin verdiği desteği, iktidar olanaklarını, maddi imkânlarını kullanarak Hareketimiz üzerinde iftiralar geliştirerek, Kürt insanının ve özgürlük savaşçılarının düşüncelerini muğlâklaştırmaya ve bu temelde ihaneti geliştirerek sonuç almaya çalışmaktadır. Kadın, erkek, para, araba, mal, mülk, imkân sunarak Güney Kürdistan'ı PKK'yi çözmenin zemini haline getirmiş bulunuyorlar. Eğer saflarımızda bazı ihanetler gelişiyorsa bunun arkasında ABD, Türkiye, KDP ve YNK'nin işbirliğini görmek gerekiyor. Bunlar tamamen bu işbirliği ile gerçekleşiyor. Kürt özgürlük hareketi, özgür Kürt bu yöntem ile etkisiz kılınmaya çalışılıyor. İşbirlikçi Kürt egemen kılınmaya çalışılıyor. PKK'den bu tarzda intikam alınmaya çalışılıyor.

Uluslararası komplo içimizdeki orta yolculuk ve dışımızdaki Kürt işbirliğinin yanısıra, amacına ulaşmak için Avrupa Birliğini, sömürgeci güçleri, Ortadoğu'daki gerici rejimleri de kullanmaktadır. Avrupa Birliği içerisinde de özelde Almanya uluslararası komplocu güçlere en büyük desteği veriyor. Almanya, 12 Eylül rejiminin Kürdistan'da, özelde Amed cezaevinde uyguladığı yasaları, uygulamaları bugün Almanya'da uygulayarak Türk devletine, ABD, İngiltere, İsrail öncülüğünde geliştirilen komploya en büyük desteği veriyor. Böylece Kürt işbirlikçilerinin de önünü açmaya çalışıyor. Bütün Avrupa ülkelerinin de bu desteği sağlaması için baskı uyguluyor. Avrupa Birliği, sömürgeci güçler, Ortadoğu'daki gerici rejimler uluslararası komplocu güçlerle birlikte PKK'ye karşı mücadele ediyor. Önder Apo'yu, çizgisini, bu temelde ortaya çıkan Kürt'ü hem Avrupa Birliği hem sömürgeci güçler hem de Ortadoğu'daki gerici rejimler kendi çıkarları için, gelecekleri için tehlikeli görüyor. Birçok konuda aralarında çelişkiler yaşamalarına rağmen, söz konusu Önder Apo, PKK, özgür Kürt olduğunda bütün bu çelişkileri rahatlıkla bir tarafa bırakabiliyor ve ortak bir tutum içerisine girebiliyorlar.

"KDP ve YNK, küresel sermayenin, sömürgecilerin verdiği desteği, iktidar olanaklarını kullanarak, Hareketimiz üzerinde iftiralar geliştirerek, özgürlük savaşçılarının düşüncelerini muğlâklaştırmaya ve bu temelde ihaneti geliştirerek sonuç almaya çalışmaktadır. Kadın, erkek, para, araba, mal, mülk, imkân sunarak Güney Kürdistan'ı PKK'yi çözmenin zemini haline getirmiş bulunuyorlar"

Ordu AKP'yi AKP de orduyu kullanmaya çalışıyor

Öte yandan uluslararası komplocular bugün Türkiye'de AKP'yi, AKP eliyle geliştirdiği işbirlikçi siyasal İslam'ı iktidarda tutarak komployu başarıya götürmek istiyorlar. Her türlü desteği AKP'ye vererek işbirlikçi siyasi İslam'ı iktidara taşıyarak, iktidarda tutarak, onu kalıcı hale getirmeye çalışarak Ortadoğu'da egemen kılmaya çalışıyorlar. İşbirlikçi siyasi İslam'ın Türkiye'de egemen kılınması için de PKK'nin etkisizleştirilmesi için her yolu deniyorlar. AKP de uluslararası komplocuları, adından orduyu, dini ve yeniden yapılandırıp kendi etkisine aldığı Ergenekon'u kullanarak, İran ve Suriye'nin desteğini ala-

rak, Kürt işbirlikçilerini harekete geçirerek komployu yürütmeye ve başarıya götürmeye çalışıyor. Ordu, AKP'yi, AKP de orduyu kullanmaya çalışıyor. Uluslararası güçler, Amerika, İsrail, İngiltere, AB, yine Kürt işbirlikçileri ve bölge gericileri AKP'yi kullanarak hem Kürdistan'daki hem Türkiye'deki hedeflerine, çıkarlarına ulaşmaya çalışmaktadır. AKP de bütün bu güçleri kullanarak Türkiye'de iktidarını korumaya, sağlamlaştırmaya çalışıyor. Türkiye'de devlet -ki daha çok da devletin en önemli kurumu olan, siyasetini belirleyen ordu- AKP'yi kullanarak başarılı olmak istiyor. AKP de orduya her türlü desteği vererek ve Kürt özgürlük hareketini ezeceğini söyleyerek ordunun önüne çıkardığı engelleri aşarak sistemde kalıcı olmayı hedefliyor. AKP inkârcı sömürgeci karargâha "benim dışımda istemlerinizi yerine getirecek herhangi bir güç yoktur, sadece ben sizin istemlerinizi yerine getirebilirim, Kürt özgürlük hareketini ben tasfiye edebilirim, devleti yeniden Kürdistan'da ben oturtabilirim" diyor. Böylece Kürt sorununda çözümsüzlük politikasının sürmesinin aktörü haline geliyor. Eğer Türkiye ve uluslararası güçler hala Kürt sorununda çözümsüzlük politikasını esas alıyor, inkâr ve imha siyasetinde ısrar ediyorsa bunda AKP'nin çok önemli bir rol oynadığı açıktır. Çünkü herkese Kürt özgürlük hareketinin bastırılmasında umut veriyor, bu konuda sonuç alacağını söyleyerek herkesi aldatıyor. Bunun için de her türlü desteği alıyor, bu da çözümsüzlük politikasının, inkâr ve imha siyasetinin sürdürülmesine yol açıyor.

AKP, yalnız uluslararası güçleri ve Türkiye'yi değil, Kürt kamuoyunu da aldatma politikası izliyor. Kürt halkının dinini istismar ederek beklentiye sokuyor. Kamuoyuna açık olmasa da sağda-solda Kürt sorununu çözeceğini söylüyor ve halkı aldatıyor. Ergenekon davasıyla Kürt halk Önderi ve özgürlük hareketi üzerinde kuşkular yaratmaya, kafaları bulanıklaştırmaya çalışıyor. Halkı ve Kürt özgürlük savaşçılarını yürüttüğü psikolojik savaşla Önderliğinden ve PKK'den soğutmaya ve koparmaya çalışıyor. Ergenekon'u en çok ortaya çıkaran ve teşhir eden Önder Apo ve PKK'nin öncülük ettiği mücadele olduğu halde mücadelemizi Ergenekon'la ilişkilendirmeye çalışıyor. Bilindiği gibi Ergenekon NATO tarafından sosyalistlere, bugün ise Kürt özgürlük hareketine karşı yasadışı örgütlendirilen bir oluşumdur. NATO'nun örgütlediği, bu amaçla kullandığı bir örgütlenmedir. Geçmişte Türkiye'deki sosyalist hareketlere karşı kullanıldı, özellikle 12 Eylül'den sonra Amed cezaevinden başlamak üzere bugüne kadar Kürt özgürlük hareketine karşı kullanıldı. Kürdistan'da binlerce faili meçhul cinayetler işlendi, köyler yakıldı, yıkıldı. Cenazeler parçalandı, korkunç işkenceler yapıldı. Bütün bunlar Ergenekon tarafından yapıldı. Bu vahşi saldırılara rağmen yürütülen mücadele Ergenekon gerçeğini ortaya çıkardı. AKP, bugün başta da Kürt halkının nefretini ve öfkesini kazanan bu örgütlenmeyi Kürt halk Önderi ve PKK ile ilişkilendirerek halkın bu nefretini Kürt halk Önderine ve Kürt özgürlük hareketine yöneltmeye çalışıyor. Komplonun yürüttüğü saldırıları böyle bir psikolojik savaşla tamamlayarak sonuç almayı düşünüyor. Yine bazı siteler açtırıp Önder Apo'nun ve PKK'nin din düşmanlığı yaptığını ileri sürerek halkın tepkisini Önder Apo'ya ve Kürt özgürlük hareketine karşı yöneltme çabası yürütüyor.

AKP Kürt işbirlikçileriyle özgür Kürt'ü vurmayı hedefliyor

Bugün Kürt halk Önderliğine, PKK'ye ve Kürt özgürlük hareketine karşı en düşmanca biçimde sistemli, örgütlü ve bilinçli olarak AKP ve onun etrafındaki Fetullahçılar geliştiriyor. Zaten Kürt özgürlük hareketine karşı örgütlendirilen Hizbullahçılar da Kürdistan'da bunların illegal örgütlenmesidir. Bu işbirlikçi siyasal İslam tek engel olarak Kürt halk Önderi ve PKK'yi görüyor. Eğer bu engeli aşar ve ezerse sistemde kendini kalıcı hale getireceğini düşünüyor. Bunun için hiçbir kurala bağlı olmadan, bu kadar çirkin iftiralar geliştirerek Kürt halk Önderliğini ve Özgürlük hareketini karalama kampanyası yürütüyor. Mümkünse halkı hatta özgürlük savaşçılarını Önderliği ve Hareketi hakkında kuşkuya düşürmek istiyor. Böylesine çok kirli bir savaşı yürütüyor. AKP bir yandan da Kürt işbirlikçilerini yanına alarak Kürt özgürlük hareketini güçsüzleştirmeye çalışıyor. Kürt işbirlikçileriyle özgür Kürt'ü vurmayı hedefliyor. Günümüzde en çok da Kürt işbirlikçilerini kullanıyor. Bunları televizyonlarında dolaştırarak, gazete sayfalarında yazdırtarak bu temelde amacına ulaşacağını sanıyor. uluslararası komplonun öncülüğünü yapan ABD, AKP üzerinden Türkiye, Irak, ABD stratejik ittifakını geliştirerek, Güney'deki KDP ve YNK'yi ve bunların eliyle geliştirmek istediği Kürt işbirlikçiliğini bu ittifaka çekerek Kürt özgürlük hareketini ezmek istiyor. Komployu bu stratejik ittifaka dayandırarak sonuca götürmek istiyor. Bu ittifakı geliştirip güçlendirerek bölgedeki müdahalesini ilerletmek ve so-

nuca götürmek istiyor. Türkiye, Güney Kürdistan ittifakını bu temelde geliştirip güçlendirmeyi, PKK'yi de bu ittifakla ezmeyi hedefliyor. Bunun için de Türk ordusuna her türlü desteği vererek inkâr ve imha siyasetinin sürdürülmesini sağlıyor. Türk ordusu, ABD, AB, İsrail, bölge gericiliği ve Kürt işbirlikçiliğinden aldığı destekle inkâr ve imha siyasetini başarıya götürmeye çalışıyor.

Türk devleti son yıllarda PKK'nin tasfiye edilememesinin nedenini yeni katılımların engellenememesine bağlıyor. Bunun için bir yandan yeni savaşçıların katılımını engellemeye, diğer yandan katılanları Güney Kürdistan'daki güçler vasıtasıyla kaçırtmaya çalışıyor. Uzun süredir düşündüğü tampon bölgeyi oluşturmaya ve bu temelde yürüteceği askeri saldırılarla gerillanın ve halkın iradesini kırmaya, yerel seçimlerde belediyeleri de Kürt demokratik güçlerinin elinden alarak Kürt sorununu siyasi çerçeveden çıkartıp sadece ekonomik çerçeveye çekmeye ve böylelikle Kürt sorunun diye bir sorun olmadığını, Kürt sorununun bittiğini ilan etmeye hazırlanıyor. Bunu komplocu güçlere dayanarak gerçekleştirmeye çalışıyor.

Komploya karşı mücadelede başarı ideolojik mücadeleden geçer

Komplocular, ideolojik, diplomatik, siyasi, askeri, örgütsel, ekonomik, kültürel ve psikolojik saldırılarla komployu sonuçlandırma mücadelesi yürütüyorlar. Komployu birinci dereceden üstelenen ve organize edip yürütenler ABD, İsrail ve İngiltere'dir. ABD bunun koordinatörlüğünü yapıyor. Bu üçlü, uluslararası komployu ısrarla yürütüyor. Bunlara birinci derecede destek olan, komployu bunlarla birlikte pratikte üstlenip başarıya götürmeye çalışan güçlerin başında Almanya geliyor. Suriye, İran, Türkiye, KDP ve YNK de bunların saldırılarını kendi cephelerinden tamamlamaya çalışıyorlar komployu daha iyi anlayabilmek için onun ideolojik, siyasi, diplomatik, askeri, ekonomik, kültürel ve psikolojik boyutlarda nasıl yürütüldüğünü bilmek gerekiyor. Komplonun bu cephelerden nasıl sürdürüldüğü bilinmeden komplo doğru ve yeterli kavranamaz, komploya karşı güçlü bir direniş ortaya konulup komplo tümüyle etkisizleştirilemez. Komplonun yarattığı sorunlardan kurtulunamaz. Komplocular, Önder Apo ve öncülüğündeki Kürt özgürlük hareketine karşı başta terörizm suçlaması olmak üzere uyuşturucu kaçakçılığı, Ergenekon ile ilişki, dine karşı olduğu, şiddeti esas aldığı, acımasız olduğu, demokrasiye karşı ve bölücü olduğu biçiminde birçok iftiralar ve suçlamalarla yoğunca saldırmaktadırlar. Bununla da Önder Apo'nun ve Kürt özgürlük hareketinin tanınmaz hale gelmesini sağlamayı ve Özgürlük mücadelesi tarihini çarpıtmayı amaçlamaktadırlar. Bütün bunları, kendi gerçeklerinin ortaya çıkmaması için yapıyorlar. Yalana ve iftiraya dayalı psikolojik savaşla düşünceler felç ediliyor, yürekler karartılıyor. Bununla da harekete karşı geliştirilen ezme harekatlarına meşruluk ve haklılık kazandırılmaya çalışılıyor. Gerçeklerin anlaşılmaması, dolayısıyla Kürtlerin haklı taleplerinin reddedilmesi hedefleniyor. Her türlü muğlaklık, anlaşılmazlık bunun için yaratılıyor. Bu ortama dayanarak hareket hakkında geliştirilen iftiralar bir gerçekmiş gibi kabul ettirilmeye çalışılıyor. Bunun üzerinden de inkâr ve imha politikasını sürdürmeyi amaçlıyor. Bu açıdan ideolojik saldırılara karşı ideolojik mücadelenin örgütlendirilip yeterli yürütülmesi gerekiyor. İdeolojik mücadele yeterli yürütülemezse, ideolojik alanda geliştirilen saldırıların hedefi ortaya konulmazsa, bunlar halka ve uluslararası camiaya iyi kavratılmazsa komplocuların ideolojik saldırıları ve iftiraları boşa çıkarılamaz. Bu açıdan ideolojik planda çok güçlü, örgütlü bir mücadelenin yürütülmesi, komplocuların iç yüzünün ortaya serilmesi ve İftiralarının nedenlerinin ortaya konulması gerekiyor. İdeolojik alanda mücadele edilmez ve başarısızlığa uğratılmazsa, komplo karşısında mücadelede sonuç alınamayacağı bilinmelidir.

Komploya karşı örgütsel mücadele güçlü yürütülmelidir

İdeolojik saldırıların yanı sıra, örgütsel alanda da komplocuların çok yoğun saldırılarıyla karşı karşıya bulunmaktayız. Öncülüğe saldırarak hareketi öncüsüz bırakmak, örgütsel saldırıların esasını oluşturmaktadır. Öncüsüz kalan bir hareket dağılır, varlığını sürdüremez. Bu nedenle öncülüğe ve öncülüğün gerekleri olan ölçülere saldırıyorlar. Bu ölçüleri gevşetmeye, geriletmeye, muğlaklaştırmaya çalışıyorlar. Buna karşı örgütsel mücadelenin de çok güçlü yürütülmesi gerekiyor. Örgütsel mücadelenin özellikle öncülük düzeyinde, öncü ölçüler düzeyinde yoğun yürütülmesi önem kazanmaktadır. Örgüt ve kadro ölçülerinin oldukça netleştirilip yükseltilmesi ve bu temelde öncülüğün güçlendirilmesi başarının olmazsa olmaz koşuludur. Bu yapıldığı takdirde uluslararası komplonun sonuçsuz bırakılacağı, aksi takdirde komploya karşı yürütülen mücadelede başarılı olunmayacağı bilinmelidir. Örgütün ve kadronun hem ideolojik hem de örgütsel açıdan Önderlik ölçülerinde donatılması mücadelenin geliştirilmesinin temel koşulu olarak görülmelidir. Bütün örgütün ve kadronun ideolojik ve örgütsel mücadeleyi esas alması, ideolojik ve örgütsel çizgide oldukça net ve kararlı olması mücadelemizin en temel güç kaynağıdır. Uluslararası komplocu güçlerin, onlara bağlı olanların ideolojik ve örgütsel alanda yaratmak istediği kafa karışıklığı ve muğlaklığa karşı durma-

"İdeolojik saldırıların yanı sıra, örgütsel alanda da komplocuların çok yoğun saldırılarıyla karşı karşıya bulunmaktayız. Öncülüğe saldırarak hareketi öncüsüz bırakmak, örgütsel saldırıların esasını oluşturmaktadır. Öncüsüz kalan bir hareket dağılır, varlığını sürdüremez. Bu nedenle öncülüğe ve öncülüğün gerekleri olan ölçülere saldırıyorlar"

dan mücadele eden güçlü bir örgüt haline gelemeyiz. Bu muğlaklığı neden yaratmak istediklerinin anlaşılması ve herkese de anlatması gerekiyor.

Dünyanın en büyük ideolojik ve örgütsel gücüne sahip olan bir hareketiz. Eğer bu ideolojik ve örgütsel güç doğru ve yeterli kullanılırsa bunun karşısında hiçbir gücün dayanamayacağı, başarılı olamayacağı açıktır. Bugüne kadar bu güç kullanılamadığı için komplocular ve işbirlikçileri bize ideolojik ve örgütsel sorunlar yaşatmıştır. Bu açıdan ideolojik ve örgütsel mücadelenin sürekli güçlendirilmesi, en başta da bu alanda mücadelenin kazanılması gerekiyor. Bu alanda mücadele kazanılırsa kompolya karşı başarılı olunur. Başka türlü komployla mücadele edilemeyeceği ve sonuç alınamayacağı geçmiş pratiklerden de çok iyi anlaşılmalıdır.

Komplocular, özel savaşın psikolojik yönüne oldukça önem veriyorlar. Özellikle de yazılı, görsel ve işitsel basını bunun için yoğun kullanıyorlar. Akıl almadık yalan ve iftiralar geliştiriyorlar. Bununla da neyin doğru, neyin gerçek olduğunun anlaşılmamasını sağlamaya çalışıyorlar. Beyinleri düşünemez hale getirmeye, yürekleri karartmaya çalışıyorlar. Hedefleri, gerillanın ve halkın iradesini kırmak, mücadele edemez duruma getirmek ve böylelikle teslim almaktır. Özel savaşın psikolojik yönüne oldukça önem vermelerinin nedeni budur. Kadromuzun ve halkımızın bu gerçeği bilerek inkârcı sömürgeci güçlerin ve onun destekçilerinin basın-yayın araçlarının geliştirdiği yalan ve iftiralara aldanmaması, buna büyük öfke duyması ve bu öfkesini de özel savaşa, psikolojik savaşa karşı geliştirmesi gerekiyor.

Yürüttükleri özel-psikolojik savaşın başarılı olması için özgür basını da susturmaya çalışmaktadırlar. Gerçeklerin anlaşılmaması ve yürüttükleri kirli bilgiyi yayma savaşının başarıya ulaşması için bunu oldukça önemsiyorlar. Eğer özgür basın üzerinde bu kadar baskı uyguluyorlarsa, işlemez kılmak istiyorlarsa nedeni budur. Yürüttükleri imha savaşında başarılı olmak için bunu yapıyorlar. Kadro ve halkımızın bunu bilerek özgür basına sahip çıkması, yaşatması, güçlendirmesi, takip etmesi oldukça önemlidir. Düşman basın-yayınının kitlemiz tarafından okunup dinlenmemesi için de gerekli bilinçlendirme yapılmalıdır. Bu alanda da bir mücadele yürütülmesi ve etkili olması gerekmektedir. Tüm örgütlerimizin ve halkımızın özgür basına sahip çıkarak, kendi gündemini özgür basından öğrenip özel savaşı anlayıp bilince çıkararak ve ona karşı güçlü bir propaganda ve ajitasyonu yürüterek psikolojik özel savaşı etkisizleştirme sorumluluğu bulunmaktadır.

Serhıldanları yükselterek Kürtler arası iç çatışmanın önü alınabilir

Komployla mücadelenin bir de bu cepheden yürütülmesi gerekiyor. Komplonun psikolojik özel savaşı neden, ne amaçla geliştirdiği anlaşılmadan buna karşı güçlü bir ideolojik ve örgütsel mücadele yürütülmeden komplonun, inkâr ve imha siyasetinin boşa çıkarılamayacağı bilinmelidir. Eğer komplo ve buna bağlı gelişen tasfiyecilik, sivil toplumculuk anlayışı etkili olmuşsa -ki bunu daha çok da özel-psikolojik savaşla etkili kılmıştır- bunun bir nedeni de bizim ajitasyon ve propagandayı etkili yapamamamızdır. Onun için komployla ve özel-psikolojik savaşla mücadelenin ideolojik ve örgütsel alanda güçlü yürütülmesi şarttır. Böyle bir yoğun özel savaş karşısında gerçeklerin her koşul altında her yere ulaştırılması çok önemlidir. Bu da ancak özgür basını örgütlü kılarak her yere ulaştırmakla, bu konudaki yetersizlikleri hızla aşmakla mümkündür.

Komplo, siyasi ve diplomatik alanda sömürgeciliği esas alıyor. Bunda ısrar ediyor. Bununla da sömürgeci uygulamalara destek olunuyor, haklılık kazandırılıyor. Hareketin uluslararası, bölgesel alanda tecridi sağlanmaya, baskı ile iradesi kırılmaya, teslim alınmaya çalışılıyor. ABD, İsrail ve İngiltere bu politikalarında ısrar ediyor. AB, KDP ve YNK'yi de bu politikasını aktif unsurları olarak değerlendiriyor. Bir yandan da Kürtler arası çatışma geliştirilmeye, derinleştirilmeye çalışılıyor. Komplo esas olarak da bu temelde başarılı kılınmak isteniyor. Bu nedenle sömürgeciliğe destek veren uluslararası komplocu güçlere karşı mücadeleyi yükseltmek gerekiyor. Bu politikalar en başta da halkın serhıldanını yükselterek boşa çıkarılabilir. Kürt özgürlük hareketi etrafındaki tecridi kırmak ve Kürt birliğini güçlendirerek geliştirilmek istenen Kürt iç çatışmasını engellemek ancak böyle mümkün olabilir. Eğer serhıldan büyütülür, halkımızın mücadele sürekliliği sağlanırsa bu temelde halkımızın demokratik birliği geliştirilerek öngörülen Kürt iç çatışması rahatlıkla engellenebilir. Hareketin tecridi kırılarak komplo siyasi ve diplomatik alanda başarısızlığa uğratılabilir. Aksi takdirde komplonun başarısı engellenemez.

Kürt sorununun siyasal çözümünü engelleyen en büyük güç ordudur

Askeri alanda da Türk ordusunun işgali sürdürmesine bu uluslararası komplocu güçler tarafından destek veriliyor. Ordunun bütün yaptıklarına sessiz kalınıyor, hatta onay veriliyor . Ordu her yeri yakıp yıkıyor, Kürdistan'ın doğasını tahrip ediyor, insanlarını göçertiyor, ekonomik olarak çökertiyor, açlıkla yüz yüze getiriyor fakat buna hiç ses çıkarılmıyor. İnkârcı sömürgecilik her gün inkârcı zorba düzenini sürdürmek için tutuklama yapıyor, işkence uyguluyor, istediği zaman katliam yapıyor bunlara ses çıkarılmadığı gibi, politikalarıyla destek veriyorlar. Gerilla cenazeleri paramparça ediliyor, üzerlerine ayak basılarak resimler çekiliyor. Bütün bunlar uluslararası komploda yer alan güçlerin desteğine dayanarak yapılıyor. Her türlü silah veriliyor, her türlü silahın kullanılması adeta mubah görülüyor. Bu orduya her türlü istihbarat ve teknik destek verdiklerini övünerek söylüyorlar. İnsanlık adına işlenen tüm bu suçlara ortak olunuyor. Kompolya bir de bu alanda karşı durmak gerekiyor. Gerillayı büyüterek, gerilla mücadelesinde taktik yaratıcılığı ve eylemini geliştirip yenilmez

kılarak, tampon bölge oluşturmak için yapılacak saldırıları ve geliştirilmek istenen profesyonel orduyu başarısız kılarak Türk sömürgeciliğini, onun inkâr ve imha siyaseti arkasındaki güçleri boşa çıkarmak gerekiyor. Eğer komplocular, Türk sömürgecileri hala sonuç alabileceklerine dair umut taşıyorlarsa bunun nedeni gerillayı yenebileceğini düşünmelerindendir. Bu nedenle Türk ordusunun başarısızlığı ortaya konulmadan Kürt sorununun çözümünün gelişmeyeceğini bilmek gerekiyor. Çünkü Kürt sorununun demokratik siyasal çözümünü engelleyen en büyük güç, ordudur ve bu ordunun arkasındaki NATO'dur, ABD, İsrail ve İngiltere'dir. Bunun için ordu ısrarla inkâr ve imha siyasetini sürdürmektedir. Ne zamanki bu ordunun başarılı olamadığı gerilla tarafından ortaya serilirse, demokratik siyasal çözüm gündeme gelebilir.

Kürdistan küresel sermayenin emrine verilmek isteniyor

Komplo ekonomik alanda da sürdürülüyor. Türk sömürgecilerinin ekonomi politikalarına destek olunurken Kürdistan'da ekonomik talan geliştiriliyor, Kürdistan ekonomisinin felç edilmesine göz yumuluyor. Bu politikalarla halk açlıkla yüz yüze bırakılıp terbiye edilmek isteniyor. Kürdistan önce yakılıp yıkıldı, göçertildi, toplum aç bırakıldı, şimdi de makro ve mikro kredilerle Kürt halkı teslim alınmaya çalışılıyor. Bundan daha çirkin, acımasız ve vahşi bir politika olamaz. Uluslararası güçler tarafından Kürdistan'da bazı şirket ve holdingler geliştiriliyor, bunlara krediler veriliyor. Bu temelde küresel sermaye Kürdistan'a giriyor, Kürdistan'ı ele geçirmeye, Kürdistan'a egemen olmaya, Kürdistan'ı bütünüyle sömürmeye çalışıyor. Komplocular sömürgeci güçlere dayanarak Kürdistan'da uluslararası şirket ve tekellere bağlı holdingler geliştirerek Kürdistan'ı tümüyle ele geçirmek istiyor. Küresel sermaye ile birleştirilmek, onun emrine verilmek isteniyor. Bu temelde kendilerine işbirlikçilik ve yatakçılık yapacak bir sosyal kesim yaratılıyor. Halkın ekonomik kaynakları böylece kurutulurken, Hareketimizin ekonomik olarak çökertilmesi için her türlü politika ve baskı uygulanıyor. Kürdistan çok zengin bir ülke olmasına rağmen uygulanan politikalarla bugün halk açlık yaşıyor. Halkımız kendi kıt kanaat olanaklarıyla kendi özgürlük mücadelesini yürütmeye çalışıyor, bu bile halkımıza çok görülüyor. Halkımızın bu kıt kanaat olanakları bile elinden alınarak Özgürlük hareketinin mali kaynakları ortadan kaldırılmak isteniyor. Böylelikle bu halk kendi özgürlük mücadelesini yürütemez hale düşürülmeye çalışılıyor. Bir de böyle teslim olma dayatılıyor. Bu nedenle komploculara karşı bu alanda da mücadele yürütülmelidir. Halkımızın, ekonomik kaynaklarına sahip çıkması, kendi ekonomik kaynaklarını geliştirmesi, kendi ekonomik kaynaklarına dayandırarak yaşamını sürdürmesi ve yaşamını örgütlemesi gerekiyor. Toplumun gücüne dayanarak kooperatifler ve topluluklar ekonomisini örgütleme, böylece özgürlük ve demokratik sistemimizin ekonomik yaşamını yaratma çabası içinde olunmalıdır. Komployla, sömürgecilikle bir de bu cepheden, bu tarzda mücadele ederek komplo ve sömürgeciliği başarısızlığa uğratma görevimiz bulunmaktadır.

Kürt halkını kültürel soykırımla toptan yok etmeyi hedefliyorlar

Komplocular ve sömürgeciler el ele vererek kültürel alanda soykırım uyguluyorlar. En büyük savaşı ve vahşeti bu alanda yürütüyorlar. İnsanlığın ilk kültürünün oluştuğu coğrafyanın kültürünü yok ederek insanlık adına en büyük suçu işliyorlar. İnsanlığın en köklü kültürünü ve değerlerini taşıyan halklardan biri olan Kürt halkını kültürel soykırımla toptan yok etmeyi hedefliyorlar. Dilini ve kültürünü yasaklayarak, kültürel ve tarihi değerlerini yok ederek, doğasını tahrip ederek bu halkı ortadan kaldırmaya çalışıyorlar. Uluslararası güçler, Türk devletinin uyguladığı soykırım politikalarına her türlü desteği veriyorlar. Türk devletinin bu suçlarını doğal, normal görüyorlar. İnsanlığın en kadim halklarından olan Kürt varlığının yok edilmesine göz yumuyorlar ve bu suça ortak oluyorlar. Özellikle de özgür Kürt'ü kabul etmek istemiyorlar. Bugün Kürdistan'ın bütün kültürel ve tarihi değerleri, doğa değerleri bombalamalarla, barajlarla ortadan kaldırılıyor. Yine dil yasaklanarak bir halk dilsiz, kültürsüz ve kimliksizleştirilmek isteniyor. En büyük kültürel saldırı bu temelde yürütülüyor. Dilini, kültürünü, değerlerini kaybeden bir halkın her şeyin kaybedeceği, varlığını kaybedeceği, yaşayamayacağı bilinmektedir. Zorla Türk olacaksın, Türkçeyi konuşacaksın, Türk kültürünü esas alacaksın, bir Türk gibi yaşayacaksın dayatması yapılıyor. Hatta bu da yetmiyor inkârcılığın savunulması dayatılıyor. Aksi takdirde sana yaşam tanımıyorum, deniliyor. Dünyada hiçbir gücün uygulamadığı bir vahşet uygulanıyor Kürt halkı üzerinde. Bu da normal görülüyor, buna her türlü destek veriliyor. Eğer Türk devleti, Türk sömürgeciliği bu kültürel soykırımı rahatlıkla sürdürüyorsa, bu-

nun nedeni tamamen uluslararası sistemden aldığı destektir. Eğer uluslararası komplo yürüten güçler bu desteği vermiş olmasalar Türk sömürgeciliği bu soykırımı uygulamaya cesaret edemez. Çünkü Türkiye normal koşullarında hesap sorulacak en büyük insanlık suçunu işlemektedir. Bu nedenle komplocuların bu yönlü politikalarının ve tutumlarının teşhir edilerek mücadele yürütülmesi, komplonun başarısızlığa uğratılması açısından çok önemlidir.

İdeolojik ve kültürel alanda mücadeleyi yoğunlaştırmalıyız

Komploculara bu cepheden mücadele yürütürken, diğer yandan dilimize, kültürümüze ve değerlerimize sahip çıkıp geliştirme sorumluluğumuz vardır. Dilimiz hem yazım alanında hem de konuşma alanında geliştirilmelidir. Bir taraftan inkârcı sömürgeciliği bu cephede kırma mücadelesi verirken, diğer yandan kendi dilimizin hâkim kılınması için eğitim çalışmalarını geliştirmemiz gerekmektedir. Dil ve kültürümüzü paralel biçimde geliştirip tüm Kürt toplumunun sahip çıktığı en temel yükselen değerler haline getirmeliyiz. Bütün kültürel değerlerimizi büyütmeli ve bunlara yeni değerler katmalıyız. Kültürümüzü, mücadelemizin ortaya çıkardığı yeni ölçülerle bezememiz ve güçlendirmemiz gerekiyor. Böylece her türlü saldırıya karşı kendimizi savunacak direniş mevzilerimizi derinleştirmiş oluruz. Bunu yaptığımızda soykırımı engelleyebiliriz ve komployu boşa çıkarabiliriz. Demokratik siyasal çözümü başarmanın yolu bu mücadeleyi güçlü yürütmekten geçmektedir. Eğer dilimize ve kültürümüze sahip çıkmazsak bir kimlik sahibi olamayız, demokratik bir ulus olamayız. Dolayısıyla köle olmaktan, erimekten ve yok olmaktan kendimizi kurtaramayız. Onun için diğer mücadelelerin yanı sıra bir de kültürel alanda geliştirilen soykırıma karşı mücadeleyi amansız yürütmemiz gerekiyor. Komployla mücadele, sömürgecilikle mücadele bugün en çok da kültürel alanda sürdürülmek zorundadır. Çünkü bugün en çok ideolojik ve kültürel alanda saldırı geliştiriliyor, sonuç alınmak isteniyor. Sömürgecilik en fazla da bu alanda yürüttüğü çabalara umut bağlıyor. Eğer çözümsüzlüğü zamana yayabilirse Kürtlüğü, dolayısıyla özgürlük mücadelesini ortadan kaldırabileceğini düşünüyor. Bu nedenle bizim de en çok ideolojik ve kültürel alanda mücadeleyi yoğunlaştırmamız gerekiyor. Ancak o zaman komployla, sömürgecilikle başarılı bir mücadele verir ve sonuç alırız.

Yeni paradigma hızla tüm yönleriyle kavranmalı pratikleştirilmeli

Uluslararası komployа karşı durmak için, boşa çıkarmak için bunların yanı sıra Önder Apo'nun yeni paradigmasının iyi kavranması gerekiyor. Zaten Önder Apo'nun yeni paradigması iyi kavranmaz, bu temelde zihniyet ve vicdan devrimi gerçekleştirilmez, ahlaki devrim yaşamımızın en büyük parçası haline getirilmezse, söz konusu alanlarda mücadeleyi de etkili yürütemeyiz. Dolayısıyla düşünce ve pratik alanda mutlaka yeni paradigmanın gereklerinin yerine getirilmesini çok önemsemeliyiz. İdeolojik, örgütsel, pratik mücadelenin yeni paradigma ekseninde geliştirilmesi gerekiyor. Bu olmadan kesinlikle komployа ve sömürgeciliğe karşı mücadelede sonuç alınamayacağı bilinmelidir. Nitekim Önder Apo, komployа karşı yeni paradigmayı geliştirerek durdu ve komployu başarısızlığa uğrattı. Önderliğin bu temelde yürüttüğü ve önemli sonuç aldığı mücadelenin bizim açımızdan da tamamlanması gerekiyor. Hareket ve halk cephesinden Önderliği tamamlamalıyız. İşte o zaman komplo tam başarısızlığa uğratılarak özgürlük ve demokrasi kazanılabilir. Eski paradigmayla veya eski paradigma ile yeni paradigma arasında kalmakla kesinlikle komployа karşı durulamayacağı, durulsa bile mücadele edip başarı elde edilemeyeceği bilinmelidir. Hızla yeni paradigma bütün yönleriyle kavranmalı, bu temelde pratikleştirilmelidir.

Yeni paradigmanın güçlü kavranması temelinde parti içindeki orta yolculuk ve ortaya çıkardığı anlayışlarla ideolojik ve örgütsel mücadelenin sürekliieştirilmeli ve derinleştirilmelidir. Orta yolculuk ve orta yolculuktan kaynaklı her türlü parti dışı anlayışlarla mücadele edilmeden, bu mücadele sürekli kılınmadan Önder Apo'nun parti anlayışıyla partileşme yaşanmadan bu temelde görev ve sorumluluklara sahip çıkılmadan, gerekleri yerine getirilmeden yeni paradigmanın doğru pratikleşmeyeceği ve komployla başarılı bir mücadelenin yürütülemeyeceği bilinmelidir. Komployа karşı Önderliğin yeni paradigması, onun parti ve mücadele anlayışı, bunun 10. PKK kongresiyle zirveye ulaştırılması ve bu kongrenin ruhu esas alınıp örgüt yaşamı ve pratikleşmede hâkim kılınmadan başarılı bir mücadelenin yürütülemeyeceği bilinmelidir. Eğer 10. Kongre ruhu, çizgisi ve bunun kararlaşması doğrultusunda mücadele edilirse başarıya ulaşacağımız kesindir. Komployа karşı mücadelede başarılı olmak için genelde Kürt işbirlikçiliğine, özelde de onun temsilcisi ve iktidar gücü olan KDP ve YNK çizgisine karşı özellikle ideolojik ve örgütsel düzeyde mücadele edilmelidir. Özgür Kürt'ün işbirlikçi Kürt'e karşı ideolojik ve örgütsel alanda ilkeli ve sürekli bir mücadele yürütmesi siyasal ve askeri alanda başarının temeli olarak görülmelidir. Özgürlük çizgisinin, bu çizgi-

"Orta yolculuktan kaynaklı her türlü parti dışı anlayışlarla mücadele edilmeden, bu mücadele sürekli kılınmadan Önder Apo'nun parti anlayışıyla partileşme yaşanmadan, bu temelde görev ve sorumluluklara sahip çıkılmadan, gerekleri yerine getirilmeden yeni paradigmanın doğru pratikleşmeyeceği ve komployla başarılı bir mücadelenin yürütülemeyeceği bilinmelidir"

nin yarattığı özgür Kürt'ün ve toplumun işbirlikçi Kürde karşı mutlaka başarılı kılınması gerekiyor. Uluslararası komplonun Kürdistan'daki ayağı olan Kürt işbirlikçiliğinin etkisizleştirilmesiyle ancak komplonun başarısızlığa uğratılacağını, özgür Kürt'ün egemen olacağını, Kürt sorununun özgürlükçü temelde çözüleceğini hiçbir zaman unutmamak gerekiyor.

Sömürgeciliğin askeri, siyasi işgali, ekonomik sömürgeciliği ve kültürel soykırımıyla mücadele ederken uluslararası komplocuların ve sömürgeci güçlerin özel ve psikolojik savaşıyla anı anına bir mücadele yürütülmesi de çok önemlidir. İdeolojik mücadele, güçlü bir ajitasyon ve propaganda çalışması yanında meşru savunmanın her iki ayağının -gerilla ve serhıldanın- büyük bir yaratıcılıkla zenginleştirilip geliştirilerek yenilmez kılınması başarının en temel etkeni olarak görülmelidir. Kürt kimliğine, dil ve kültürüne sahiplik yapılması, kendi kimliğiyle siyaset yapma mücadelesi yükseltilmelidir. 'Demokratik Özerklik', 'Demokratik Cumhuriyet' için mücadele örgütlü ve etkili bir biçimde sürdürülmelidir. Bunun için de komşu halklarla çatı partisini geciktirmeden pratikleştirmeliyiz. Kürdistan parçalarında demokratik toplum kongrelerini geliştirerek halkımızı somut siyasi iradeye kavuşturmak mücadelenin yükseltilmesi açısından gereklidir. Komünler, kooperatifler, meclisler ve bunları tamamlayan sivil toplum örgütleriyle KCK sistemini her yönüyle inşa etmek ve bu inşayı derinleştirmek en temel görevimiz olmalıdır. Tabanın örgütlenmesiyle geliştirilecek doğrudan demokrasi ve demokratik kurumlaşmalar komployla mücadele etmede önemli güç kaynakları olarak görülmelidir. Sivil toplum örgütleri bu doğrudan demokrasi kurumlarını güçlendirir ve derinleştirirse demokrasi ve özgürlükler açısından anlam taşırlar. Başta yoksullar, ezilenler, kadın, gençlik, istismara ve baskıya uğrayan etnik ve dinsel topluluklara dayanarak tabandan demokratik örgütlenmeler ve bunların konfederal temelde sistemleştirilmesi sağlanırsa komploya karşı doğru mücadele edilmiş olur ve sonuç alınır.

Güneşimizi Karartamazsınız şehitleri Önderliğin etrafında bir ateş çemberi yarattı

Uluslararası komplonun birinci aşaması gerçekleştirildiğinde, Önder Apo esir alındığında halkımız bütün parçalarda ve yurtdışında Önder Apo'ya, onun partisine, onun geliştirdiği çizgiye, onun yarattığı değerlere ağır bedeller ödemeyi göze alarak sahiplik yaptı. Komploya karşı durdu. Doğu halkımız büyük bedeller göze alarak hiç kimsenin beklemediği serhıldanlar gerçekleştirdi. Güneybatı Kürdistan halkımız bine yakın savaşçı katılımıyla komploya karşı durdu. Güney, Kuzey Kürdistan ve yurtdışındaki halkımız her yerde serhıldanlar geliştirerek Önderliğe sahip çıkıp komploya karşı durdu. "*Güneşimizi Karartamazsınız*" direnişiyle başlayan ve tüm Kürdistan'a dalga dalga yayılan bu fedaice direniş süreci komplonun tam başarıya ulaşmasını engelledi. Önderliğimiz komployu başarısızlığa uğratmada bu direnişlerden büyük güç aldı. Gerilla bu direnişlerden güç alarak varlığını korudu, mücadelesini yürüttü, komplonun başarıya gitmesini engelledi. Önderlik, gerilla ve halkın direnişi birleşti, birbirini tamamladı ve komplo önemli oranda başarısızlığa uğratıldı. Eğer komplo Önderliğin esaretinden sonra başarıya gidemediyse bunun için gidemedi. Birçok yoldaşımız ve yurtseverlerimiz "*Güneşimizi Karartamazsınız*" diye haykırarak Önderliğin etrafında bir ateş çemberi yarattı. Kendilerini yakarak komplo karşısında barikat olup Önderliğe sahip çıktılar. Komplonun başarıya gitmesini bu fedaice direniş engelledi. Bugün de benzer bir biçimde komployu tümden boşa çıkarmak ve özgürlüğü kazanmak için tüm kadromuz ve halkımız serhıldanı ve gerillayı büyütmelidir. Ülke içinde ve yurtdışında meşru savunma savaşını yenilmez kılacak düzeye çıkarmalıdır. Bunun için de kadrolar ve halkımız Önder Apo etrafında büyük bir birlik sağlamalı, O'nun partisinde yer almalıdır. Başta gençlik ve kadın olmak üzere Önderliğin partisine ve meşru savunmasına akın akın koşmalıdır. Komplocular ve inkârcı sömürgeciler PKK'yi ve gerillayı dağıtmak istiyorlarsa halkımız düşmana inat PKK etrafında birleşmeli ve gerillayı güçlendirmelidir. Nasıl ki Önderliğin ve hareketin imhası esas olarak meşru savunmanın geliştirilmesiyle engellendiyse, komplonun tümden boşa çıkarılması, Önder Apo'nun özgürleştirilmesi ve Kürt sorununun demokratik siyasal yollardan çözülmesi de esas olarak meşru savunma gücünü büyütmek ve etkin kılmakla mümkün olacaktır.

Partimizin, örgütümüzün, kadrolarımızın komployla başarılı bir mücadele yürütmesi için Önder Apo'nun yaptığı gibi genelde devletçi uygarlık sisteminden, özelde de kapitalist sistemden tümden kopması şarttır. Bu temelde de Önderlik gerçeğini ve 10. Kongre gerçekliğini, kararlaşmasını kendisi için esas alması ve birleşmesi, İmralı sistemini yıkarak Önderliğin özgürlüğünü ve Kürt sorunu-

nun demokratik çözümünü yakalaması göreviyle karşı karşıyadır. Örgütümüz ve kadrolarımız için *"yaşam olacaksa özgürce olacak, Önder Apo ile olacak ya da asla"* ilkesi sonuna kadar bağlı kalınacak bir ilke olacaktır. Bu hedef temelinde partileşilecek, PKK militanlığında derinleşilecek, meşru savunma mücadelesi yürütülecektir. Anı anına Önder Apo gerçeğiyle yaşanacaktır. Önder Apo, kendi şahsında komployu boşa çıkardı, büyük bir düşünce patlaması yaparak bizim başarılı mücadele vermemiz için her türlü imkânı sağladı. Eğer Önderlik gerçeğini sahiplenilirsek bizleri yenilmez kılan değerler verdi. Şimdi bize düşen görev, Önderliğimizin tüm bu yaptıklarına cevap vererek bu büyük mücadeleyi tamamlayıp 35 yıldır kıyasıya süren mücadeleyi Önderliğimizin ve halkımızın özgürlüğüyle taçlandırmaktır.

10. Kongre ruhuyla pratikleşme bizi Önderliğin özgürlüğüne ulaştıracaktır

10. PKK Kongresi Önder Apo'nun bu mücadelesi ve başarısı üzerinde gerçekleşti. Onun için 10. Kongre başarılı oldu. 10. Kongre uluslararası komployu bilince çıkaran bir kongre oldu. Başarısının nedeni de bu noktadadır. Komployu bilince çıkardığı için 10. Kongre şahsında Önderlik çizgisinin zaferini sağladı. Bu çizginin gücüne inanarak Önderliğin özgürleştirilmesini önüne koydu. İmralı sistemiyle yaşamamayı, yıkmayı hedefledi. Bu kararlaşma komplonun tümden başarısızlığa uğratılmasının kararlaştırılmasıdır. Bunun böyle anlaşılması gerekir. Belki komplo hala devam ettiriliyor, amacına ulaştırılmak isteniyor. Bu amaçla üçüncü aşaması sürdürülüyor. Ancak komplodan çıkarılan bilinç ve tecrübe ve bunun başarıya kesin inanç ortaya çıkarmasıyla geleceğin Önderliğimizin ve halkımızın özgürlüğüyle taçlanacağını söylemekteyiz. 10. Kongre ruhuyla pratikleşme bizi bu amaca ulaştıracaktır. Buna derinliğine inanmak ve bu temelde de yüksek bir tempoyla çarpıcı düzeyde pratikleşmek gerekiyor. Bilinmeli ki düşman sonbahar-kış sürecinde gerillaya darbe vurmayı planlıyor. Bununla da gerillanın ve halkın iradesini sarsmayı, zayıf düşürmeyi hesaplıyor. Bu temelde de baharda yapılacak olan yerel seçimlerde tüm Kürdistan'ı AKP'ye teslim etmeyi amaçlıyor. Böylece Kürt sorununu siyasi bir sorun olmaktan çıkarıp ekonomik bir soruna dönüştürerek Kürt sorununun bittiğini ilan etmeyi düşünüyor. Bu konuda ABD, AB, bölge gericiliği ve Kürt işbirlikçilerinin desteğini de arkasına almış bulunmaktadır. Bu güçlere dayanarak bu planını başarıyla pratikleştirebileceğine inanıyor. Bu amaca ulaşmak için de tüm imkânlarını seferber etmiş bulunuyor. Eğer bu hedeflerini gerçekleştiremezse, bunun yeni bir süreç ortaya çıkaracağı da diğer bir gerçektir. Bu yeni süreç de Önderliğin özgürleşmesi ve Kürt sorununun siyasal demokratik çözümünün gerçekleşmesi biçiminde somutlaşacaktır.

Kürt halkı Önder Apo'suz ve PKK'siz bir yaşamı asla kabul etmemektedir

Önümüzdeki bir yıl için planlanan tasfiye konsepti boşa çıkarılırsa PKK'siz ve Önder Apo'suz bir Kürt gerçeği olamayacağını istemeyerek de olsa kabul etmek zorunda kalacaklardır. Çünkü Önder Apo ve PKK, Kürt halkının yüreğinde taht kurmuştur. Bilincine özgürlük ve demokrasi olguları olarak kazınmıştır. Ne kadar uğraşmış olsalar da komplocuların, sömürgecilerin, işbirlikçi Kürtlerin Önder Apo ve PKK'ye yönelik her türlü iftirası hiçbir sonuç vermemiştir ve vermeyecektir. Önder Apo'suz ve PKK'siz hiçbir sorununun çözülemeyeceği on yılların deneyimiyle ortaya çıkmıştır. Kürt halkı, Önder Apo ve PKK ile birleşmiştir. Önder Apo'suz ve PKK'siz bir yaşamı asla kabul etmemektedir. Ya Önder Apo ve PKK ile özgür yaşayacak ya da yaşamayacaktır. Bunun kararını halkımız da örgütümüz de çoktandır net biçimde ortaya koymuştur. Bu açıdan Önder Apo ve PKK'yi etkisizleştirmek, teslim almak, tasfiye etmek mümkün değildir. Bu ancak Kürt halkının tümüyle tasfiyesiyle mümkün olabilir. Bu da mümkün olamayacağına göre, Önder Apo ve PKK'yi tasfiye etmek ve teslim almak asla ve asla mümkün değildir. Hiçbir gücün Önder Apo ve PKK'yi Kürt halkının bilincinden ve yüreğinden söküp atması mümkün değildir, buna gücü yetmemiştir ve yetmeyecektir. Kürdistan halkı birliğini her geçen gün güçlendirerek kazanmak için her şeyini ortaya koymaktadır. Bugüne kadar nasıl ki kazanmasını bilmişse, bundan sonra da kazanmasını bilecektir. 10. Kongre kararlaşması halkımız için de örgütümüz için de bunu ifade etmektedir. Kürt halkı İmralı sistemiyle, inkâr ve imha sistemiyle yaşamama kararı kılmıştır.

Komplocular ve sömürgeciler, geçen yıldan bu yana Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme kararı almışlardı. Bunu sonbahar ve kış saldırıları ve yerel seçimlerle sonuçlandıracaklarını düşünüyorlardı. Ancak Hareketimiz de 10. Kongreyle bu saldırıya karşı büyük bir hazırlıkla cevap vermiştir. Sürece daha örgütlü ve hazırlıklı giren Kürt özgürlük hareketidir. 10. Kongre ruhu ve pratikleşmesi her türlü saldırıyı kıracaktır. İnkârcı sömürgeciler Zap'tan daha kapsamlı bir planı önlerine koymuşlardı. Ancak 10. Kongreyle her bakımdan yaptığımız hazırlıklar Zap'taki saldırının boşa çıkarılması gibi yeni saldırıları da boşa çıkaracaktır. Çünkü 10. Kongrede bu kararlılık ve iddia ortaya çıkmıştır. Hiçbir güç bu iradeyi ve kararlılığı kıramayacaktır. Her türlü saldırı bu irade ve kararlılık karşısında kırılacaktır. Çünkü bütün özgürlük savaşçıları ve Kürt halkı düşmanın bu planını bilerek pratikleşecektir. Önümüzdeki aylar ve yıllarda Komplocular ve sömürgecilerin saldırıları püskürtülecek, lanetliler bir kez daha kaybedecektir. Özgürlük mücadelesinin bu başarısıyla kutsallık, hakkı olan yeri bu coğrafyada layıkıyla alacaktır.

-Kahrolsun komployla halkımıza lanetli büyük acıyı yaşatanlar!

-Kahrolsun her türden komploculuk, egemenlik ve kölelik!

-Yaşasın Önder Apo, PKK ve Kürdistan halkı!

-Yaşasın Önder Apo, PKK ve Kürdistan halkının kişiliğinde bir kez daha gerçekliğine kavuşan kutsallık!

-Yaşasın demokrasi ve özgürlük mücadelemiz!

Yerel seçimlerde halkımız demokratik iradesini ortaya koyacaktır

"Belediyeler halkla ortaklaşarak hareket etmelidirler. Ranta, bireyciliğe ve bencilliğe dayalı değil, tamamen halkın çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan, gerçekten konfederal, hatta komünal bir yaşam ve idari sistemi esas almalıdırlar. Ekolojiye önem vermeli, çevreyi güzelleştirmeli, sosyal, ekonomik ve kültürel tedbirler almalıdır. Yine çocuk eğitimi ve sağlığı belediyelerin üzerinde en çok duracağı konuların başında gelmelidir. İmkânları ölçüsünde istihdam, eğitim, alt yapı, yine hizmet sorunları en temel görevlerindendir. Halka açık ve dürüst davranan, planlı çalışan belediyeler şüphesiz başarılı olurlar"

Türkiye'de yakında bir yerel seçimler süreci başlayacaktır. Bu seçimler şüphesiz Kürdistan halkının kendi demokratik iradesini ortaya koyması açısından önemlidir. Ancak seçimlerin nasıl bir sistemle, hangi koşullarda, hatta insanların oylarını nasıl bir demokratik bilinç ve düzeyle kullandıkları da önemlidir. Demokratik kriterlere vurulduğunda, Kürdistan'da ve Türkiye'de seçimlerin öyle eşit koşullarda gerçekleşeceğini söylemek mümkün değildir. Çünkü Kürdistan'da tasfiye ve inkâra dayalı bir savaş yürümektedir. Bu savaş, psikolojik, ekonomik, kültürel ve zihinsel alanda da süren bir savaştır. Kürdistan'ın bazı bölgeleri hala askeri saha konumundadır. Demokrat, yurtsever kurumlar ve bireyler üzerinde büyük bir terör ve baskının uygulandığı açıktır. Yine demokratik ve yurtsever basın ve medya büyük bir baskı altındadır. Ama buna rağmen seçimler önemlidir.

Şüphesiz, Kürt sorunun çözülmesi açısından seçimler olmazsa olmaz kabilinde görülemez. Fakat özgürlük mücadelesinin ulaşmış olduğu düzey, Kürdistan halkının kendi demokratik siyasi iradesini ortaya koyması açısından da önemlidir. Şu anda bilindiği üzere DTP kapatılmak üzeredir. Dava Anayasa mahkemesinde bir karar bekleme aşamasındadır. Olasıdır ki bazı milletvekillerinin milletvekillikleri düşecek. Dolayısıyla pek çok siyasetçi bir yasakla karşılaşabilecek. Hatta partinin kapatılma olasılığı da var. Bu, şüphesiz Kürtler açısından yeni bir durumdur. Mahkûm edilmiş, milletvekillikten düşürülmüş, birçok belediye başkanlarına yasak getirilmiş bir partinin, grup olmadığı halde milletvekillerinin mecliste olması mı uygun olur, yoksa bütün bunlara daha kişilikli bir duruşla cevap vermek açısından meclisi de terk ederek bizzat halkın içine girerek siyaset yapmak mı daha doğru olur, bunlar ciddi bir yoğunlaşmayı, dolayısıyla kararlaşmayı gerektiren hususlar ve gelişmelerdir. Fakat böyle de olsa bu seçim bir anlamda halkımızla AKP'nin şahsında tüm devlet güçleri arasında geçecek olan bir seçimdir. Dolayısıyla önemlidir. Tüm gücümüzle bu seçimlere asılarak gerçekten bir mücadele platformuna dönüştürmeliyiz. Bu seçim adeta bir referandum niteliğinde gerçekleşeceği için güçlü yüklenmemiz gerektiğini belirtmek durumundayız.

Yerel seçimler genel seçimlerden daha önemlidir

Yerel seçimler, halka daha yakın, siyasetin ve günlük hayatın halkla daha çok paylaşılarak belediye ve halk ilişkilerinin daha iç içe gelişmesi anlamına gelmektedir. Bizim açımızdan demokratik konfederal örgütlenmeye, halka ve tabana dayalı yatay örgütlenmeye daha denk düşen bir yapılanma olmaktadır. Dolayısıyla demokratik konfederal paradigmamıza ve demokratik özerkliğe daha yakın bir anlam ifade etmektedir. Halkın bizzat siyasetin içinde olarak kendisini yönetmesi, irade oluşturması, demokratik bilincini politikaya dönüştürmesi açısından bu yerel seçimler önemlidir.

Yerel seçimler Kürdistan halkı açısından genel seçimlerden çok daha önemlidir. Bu seçimlerde alacağımız

sonuçlar hak ettiğimiz düzeyde olursa, mücadelemiz açısından, yine Türkiye'nin demokratikleşmesi açısından yeni bir sürecin başlamasında belirleyici bir rol oynayabilir. Önemli olan bu seçimlerde AKP'nin şahsında devletin burnunu yere sürtmek ve Kürdistan halkının iradesini açığa çıkarmaktır. Daha fazla il ve ilçelerde, beldelerde alacağımız belediyeler daha fazla devletten kopuş, düzenden kopuş, daha fazla kendi demokratik iradesine yönelme anlamına gelecektir. O açıdan yerel seçimler referandum niteliği taşımaktadır.

Tabii seçimleri kazanmak kadar, doğru belediyecilik yapmak da önemlidir. Düzen partilerinin hep kişisel menfaat, ekonomik rant peşinde olmaları anlaşılır. Onların ahlaki, etik değerleri, ilkesel değerleri olmayabilir ki yoktur da. Ama Kürdistan'da halkın seçtiği belediye başkanları ve meclisleri gerçekten kan ve can bedel ödenerek seçildikleri, önce bu açıdan dürüst ve başarılı bir belediyecilik örneği sergilemeleri daha çok önem taşımaktadır. Nasıl bir belediyecilik denilirse, belediye ve halkın ortaklaşarak hareket etmesi, ekolojiye önem vermesi, çevreyi güzelleştirmesi, kadın özgürlüğü imkânlarının arttırılması, sosyal, ekonomik ve kültürel tedbirlerin alınması, yine çocuk eğitimi ve sağlığı belediyenin üzerinde en çok duracağı konular olmaktadır. İmkânları ölçüsünde istihdam, eğitim, alt yapı, yine hizmet sorunlarını çözme üzerinde durulmalıdır. Ranta, bireyciliğe ve bencilliğe dayalı değil, tamamen halkın çıkarlarını her şeyin üzerinde tutan, gerçekten konfederal, hatta komünal bir yaşam ve idari sisteme kavuşmaları ve bunu hedeflemeleri önemlidir. Halka açık ve dürüst davranan, kendi içinde stratejik düşünen, ortaklaşarak planlı çalışan belediyeler şüphesiz başarılı olurlar. Ama bireyci ve bencil, iktidar zihniyetiyle belediyeye yaklaşanların da halkın beklentilerine ve demokratik sistemimize doğru cevap olmaları mümkün değildir. Belediyelerin önce halkla ortaklaşarak hareket etmeleri, haftanın en az bir gününü halk toplantılarıyla, halka açık olmalarıyla değerlendirmeleri, projelerini halkın onayına sunmaları, halkı kendi yönetimlerine ortak etmeleri, bütçelerini ve projelerini halkla paylaşıp öncelikleri ve tali olan sorun ve hedeflerini halkla tartışmaları ve halkın onay verdiği öncelikler üzerinde yoğunlaşarak hedeflerine yönelmeleri hem daha demokratik olmanın hem de açıklık politikasının gereğidir.

Belediyeler imkânlarını halka açık tutmalı

Kürdistan'da pek çok kentte, kent meclisleri ve kurumlarımız bulunmaktadır. Kent meclisleri ve belediye yönetim tartışmalarına halkın ortak edilmesi gerekir. Halkın eleştirilerine açık, gerçekleştirilmesi mümkün olmayan hedef ve projelerin niçin gerçekleştirilemeyeceğini halkla tartışarak anlatmalıdırlar. Özetle belediyeler imkânlarını halka açık tutarak, yaşadıkları sorunları halka izah ederek, halkın eğilimine ve iradesine göre hareket etmeleri gerekir. Bu, belediye ile halk arasında birliği ve ortaklaşmayı beraberinde getirir. Bunun yaratacağı moral ve heyecan önemlidir ve bu temelde belediyeler daha başarılı bir belediyecilik örneğini sergileyebilirler. Yoksa sadece alt yapı hizmetleriyle kendisini sınırlandıran, siyasal ve kültürel olarak halkın dışında kalan, böyle elit bir belediyeciliğin bizim demokratik konfederal sistemimize de, yine demokratik özerklik anlayışımıza da uygun düşmeyeceği açıktır. Doğru olan, her şeyi halkla tartışarak, halkla paylaşarak halkın eğilim ve iradesi doğrultusunda hareket etmektir. Burada adaletli davranmak, eşitlikçi davranmak, imkânlarını, en demokratik şekilde halkın hizmetine sunmak önemlidir. Yanlış anlamalara açık, şaibeli, güven vermeyen bazı şahısları ve kesimleri kendi etrafında toplamak, bazılarına öncelik verip bazılarını görmemek, bazılarına siyasi, ekonomik rant anlamına gelebilecek imkânlar sunmak en çirkin, en kabul edilemeyecek yaklaşımlardır. Kürdistan'da belediyecilik gerçekten bir fedakârlık ruhuyla, halka hizmet etmelidir. Bu da ancak demokratik iradeyle gerçekleşebilir. Bu, ancak tümüyle bir emek ve halkla ortak çalışmayla anlamlı olacaktır.

Sosyal kültürel yaşam belediyeler öncülüğünde örnek teşkil edebilir

Kapitalist modernitenin şehirlere kazandırmak istediği o baştan çıkartan yozlaşmış kültür ve yaşam, yine belediyelerin geliştireceği sosyal ve kültürel projelerle etkisizleştirilebilir. Kürdistan'da demokratik kültür, sanat, yine sosyal ve ekonomik yaşam belediyeler öncülüğünde, kent meclisleri ve halkla birlikte gerçekten bir

örnek teşkil edebilir. Bununla birlikte ekolojik temizlik, güzellik, yaratıcılıkla şehri bir beton yığını olmaktan çıkarıp yaşanılır bir güzellikte planlamak mümkündür. Bütün bunlar kapitalist zihniyetin dışına çıkarak, halkın demokratik değer yargılarıyla ve beklentilerine uygun bir belediyecilik ile gerçekleştirilebilir. Bu son derece önemlidir ve yapılmalıdır da.

Devlet halkımızın sahip çıktığı belediyelere yardım yapmıyor

Şüphesiz sekiz-on yıldır yaşadığımız bir tecrübe ve pratik var. Kürdistan'da 1980 öncesi Edip Solmaz arkadaşın kısa süreli Batman belediye başkanlığını saymazsak, ilk kez böyle uzun yıllara dayalı bir belediyecilik pratiğimiz yaşanmaktadır. Azımsanmayacak bir süreçtir. İlk yıllar belki tecrübesizliğin beraberinde getirmiş olduğu sorunlar, sıkıntılar vardı, fakat artık belli bir deneyim ve tecrübe kazanılmıştır. Devlet her ne kadar Kürdistan'da halkımızın sahip çıktığı belediyeleri ekonomik olarak zora düşürmek, imkânlarını kısmak istese de halkla birlikte olunduğu sürece olanakların düzeyi ne olursa olsun bütün bunları boşa çıkarmak mümkündür. Yaşadığımız pratik sekiz-on yıllık süreç bazı belediyelerimizin giderek tecrübe edindiği, biraz doğrultuya girdiği, gerçekten kişisel, ekonomik ve siyasi menfaatten uzak, biraz daha ahlaki ve dürüst davrandığı, böyle olduğu için de hem halk tarafından sevildiği hem de başarılı bir belediyecilik örneği sergiledikleri söylenebilir. Fakat bazı belediyelerimizin de hem kendilerini disipline etme, hem halkla ilişkiler, hem de belediyecilik alanındaki kabiliyet ve yetenek düzeylerinin yetersiz olduğu için, başarısız ya da beklentilere cevap olmayan bir pratik sergilediklerini belirtebiliriz. Bizce halkın beğenisini kazanan, belediyenin imkânlarını halkın hizmetine doğru sunan, adalet ölçülerini asla yitirmeyen, kendisini tamamen bu halkın bir çalışanı, bir fedaisi olarak gören belediyeler kazandıkları doğrultuyu daha da geliştirebilirler.

> **“Yaşadığımız pratik sekiz-on yıllık süreç bazı belediyelerimizin giderek tecrübe edindiği, biraz doğrultuya girdiği, gerçekten kişisel, ekonomik ve siyasi menfaatten uzak, biraz daha ahlaki ve dürüst davrandığı, böyle olduğu için de hem halk tarafından sevildiği hem de başarılı bir belediyecilik örneği sergiledikleri söylenebilir”**

Fakat sorunlar yaşayan, belediye yönetimine ya da başkanlığına gelmekle adeta sonradan görmüş misali bu imkânlarla başı dönen, sahip olduğu konum ve imkânları bireysel değerlendiren, sağına soluna imkânlar sunan, para ve ekonomik güçle kendisini gündemde tutmaya çalışan örnekler önce ahlaki değildir. Bu, halkımızın çektiği acılara karşı bir saygısızlıktır ve halkın demokratik örgütlenme ve iradesine hizmet etmek yerine dağılmayı, gruplaşmayı ve çürümeyi beraberinde getirmiştir ya da getirecektir. Bu tür olumsuz pratiğin sahipleri şüphesiz hak etmedikleri için daha çok başka bir sahada kendi yaşamlarını ya da görevlerini sürdürürler, sürdürmeliler. Bu seçim sürecinde temel ilke, başarıya tümüyle kilitlenmek olmalıdır.

AKP'nin ve devletin temel hedef Amed'tir

Biliniyor ki bu seçimlerde AKP iddialı gözükmektedir. 22 Temmuz genel seçimlerinden sonra Erdoğan'ın yaptığı açıklamalar vardı. Başta Amed olmak üzere Dersim vb illerde kazanmayı hedefledikleri ve “burayı istiyorum” dediklerini biliyoruz. Ve gerçekten bunun için her türlü ideolojik ve maddi imkânlarını seferber ettikleri, inanılmaz bir ekonomik imkân ortaya koydukları biliniyor. Fethullah Gülen'den tutalım, AKP ve değişik dini gruplara kadar tüm bu kesimlerin halkın içerisine girdiklerini, para, kömür, gıda, yiyecek dağıttıklarını, neredeyse insanları birer birer muhatap alarak kendilerine bağlayıp örgütlemeye çalıştıklarını, bunun yanında bir de devletin gücünü, askeri gücünü, psikolojik gücünü de arkalarına alarak sonuç almak istediklerini biliyoruz.

Önderliğimiz daha önce de söylemişti AKP ya da rejim para ve maddi güçle halkı kendi yanına çekebilir. Oysa Özgürlük hareketi ve bizim demokratik siyasetimiz halkın yüreğini ve kalbini kazanarak ancak başarıyı sağlayabilir. Hiçbir güç inancımız, moral değerlerimiz ve ideolojimiz kadar sonuç alıcı değildir. Paranın ve maddiyatın gücü ve düzeyi bir yere kadardır. En etkili güç ideolojik politik moral değerlerimiz ve manevi değerlerimizdir. Biz buna güvenelim ve hiçbir şeyi de başarısızlığa gerekçe yapmayalım. Her şey bizim çalışma düzeyimize, doğru siyaset yapmamıza ve güçlü yüklenmemize bağlıdır.

Amed mücadele tarihimiz açısından bir direniş sahasıdır

Temel hedef şüphesiz Amed'tir. Çünkü Amed bir simgedir. Yani Amed'in kimde olduğu aynı zamanda Kürt halkının duruşu ve geleceği açısından büyük önem taşımaktadır. AKP'nin Amed'te başarılı olması, siyasetimizin yenilgisi anlamında değerlendirilecektir. Bu, inkârın daha da derinleştirilmesi anlamına gelecektir. Kürt halkı üzerinde asimilasyon, kültürel yok sayma, ekonomik ve askeri işgalin daha da geliştirilmesi olacaktır. Bu anlamda devletin Amed'i istemesi kadar doğal bir şey yoktur. Fakat kazanılan bir Amed'in de Kürt halkının onurunu ve kişiliğini asla satmayacağı, aksine onuruna ve kişiliğine sonuna kadar inançla, sadakatle bağlı olduğu anlamına gelecektir. Amed, aynı zamanda Kürdistan halkının iradesini sembolize eder. Bu açıdan devleti bu seçimle yenilgiye uğratmak biraz daha anlaşılır olabilir. Amed ile beraber Dersim ve birkaç ilde daha alacağımız başa-

rılı sonuçlar, beraberinde ilçe ve beldelerde alacağımız başarılı sonuçlar Kürdistan halkının "*ben kendimi yönetiyorum*" iradesinin ortaya çıkması demektir. Dolayısıyla AKP genel seçimlerde tekrarlayarak söylediği gibi "benim 74 milletvekilim var" sözü ve argümanı boşa çıkarılıp, Kürdistan'da her kentte ve her ilçede halkın iradesi, Özgürlük hareketinin doğrultusunda ortaya çıkmıştır, bu da eşittir Özgürlük hareketinin Kürdistan halkıyla bütünleşmesi ve başarısı, halkımızın kendi kendisini yönetmesidir. Bu aynı zamanda demokratik özerklik, demokratik konfederalizm, halkın yerelden kendisini bizzat kendi iradesiyle yönetmesidir. Bu açıdan bu seçimler önemlidir ve başarıya kilitlenmek de esastır.

Yerel seçimler referandum niteliğinde geçecektir

Tarhan Erdem, "Osman Baydemir AKP'nin adayı olsa dahi AKP yine de Amed'de kazanmayacaktır" diyordu. Doğru söylüyor. Amed'i hiçbir güç kazanamaz. Kazanmamaları için çok neden vardır. Özgürlük hareketinin kazanması için çok neden vardır. Amed tarihsel olarak da, mücadele tarihimiz açısından da tam bir direniş sahasıdır. Amed halkının kazanmış olduğu ulusal ve siyasi bilinç düzeyi ve örgütlenme gerçekten söylendiği ve iddia edildiği gibi halkımızın kalesidir. Dolayısıyla bu kaleyi fethetmek elbette kolay olmayacaktır, hatta imkânsızdır. Bu konuda Kürdistan halkının şüphesiz hiçbir kaygısı olmamalı. Fakat devletin büyük bir iddiayla bu seçimlere yönelebileceğini bilerek, sorunu hiç hafife almadan, tüm gücümüzle herkesi şaşırtacak düzeyde en ileri bir başarıyla bu seçimleri kazanmak hedefimiz olmalıdır. Bu başarı herkese büyük bir ders olacaktır. O açıdan Amed tarihine de, direnişine de, mücadelesine de yakışır bir şekilde, Özgürlük hareketinin iradesi doğrultusunda hak edilen doğru bir sonuca ulaşmak hedefimiz olmalıdır.

Sadece Amed değil, başka önemli merkezler de var. Dersim, Batman bunlar kazanılacak yerlerdir. Yine Erdoğan'ın hedefleri arasında gözüken Siirt bizim için kazanılması gereken bir yerdir. Van ve Bitlis keza öyledir. Ağrı ve Bingöl'e kazanmak kararlılığıyla yüklenmek önemlidir. Pek çok başka il ve ilçelerde güçlü yüklenirsek güçlü sonuçlar alacağımız açıktır. Dolayısıyla yerel seçimler referandumunun şimdiden halkımızın üstünlüğüyle tamamlanacağına inandığımız kadar, önemine denk düşen şekilde her namuslu Kürt'ten tutalım tüm örgüt, kurum, birey ve kadrolarımızın çok güçlü bir planlamayla soluk soluğa mücadeleye asılmaları ve kazanmaları önemlidir.

Belediye başkanları yönetme yeteneğine sahip kişiler olmalı

Tabii seçime giderken aday gösterilecek olan kişilerin ve meclis üyelerinin vizyonu ve ne tür özelliklere sahip oldukları üzerinde de durmakta yarar vardır. Belediye başkanları elbette zihni açık, biraz yönetme yeteneği olan, politik öngörüye sahip, ama her şeyden önce adalet duyguları güçlü, dürüst, ahlaklı, maddiyata tenezzül etmeyecek, bu halkın moral ve manevi değerlerini her şeyin üstünde tutan, güzel meziyetlere sahip insanları öne çıkarmak önemlidir. Burada halk tabii ki iki seçim arası dönemde beklentilerini başkan ve meclis üyelerinde bulacaktır. Bu açıdan halkın iradesine saygılı, bunun sorumluluklarını her zaman üzerinde taşıyan, bunun ağırlığıyla düşünen ve hareket eden, yaşamını, ilişkilerini ve tarzını buna göre değerlendiren vasıflı, nitelikli arkadaşların olması çok önemlidir. Meclis üyeleri yine çok önemlidir. Yani halkın içinden gelen, bulundukları yerin özelliklerini, sorunlarını, çelişkilerini, önceliklerini daha iyi anlayan, dolayısıyla proje geliştirmekten karar almaya kadar irade ve katılım göstermekten doğru temsiliyete kadar nitelikli arkadaşların olması gerekmektedir. Aranan ölçü daha çok demokratik konfederal, demokratik özerk zihniyetimize yatkın, halkçı ve yeteneği olan dürüst arkadaşların olmasıdır. Kendi başına sadece dürüst olmak veya kendi başına sadece yetenekli olmak yetmez. Yeteneği doğru ve halkın lehine değerlendirmek önemlidir. Bu açıdan artık meclis üyelerini geçmiş dönemde olduğu gibi sıradan ve rastgele değil, bilinçli bir seçimle oluşturmak gerçekten çok önem taşımaktadır. Çünkü şehrin, kentin bütün sorunlarını bu arkadaşlar değerlendirecek, projeleri bu arkadaşlar geliştirecek, kararları bu arkadaşlar alacak, o açıdan politik düzeyleri, algılama ve tartışma düzeyleri önemlidir. Biraz daha seçici olmakta büyük yarar vardır. Sadece başkan değil, meclis üyeleri de başkanlık seçimleri kadar önemli olmaktadır.

Aday seçiminde halkın eğilimleri güçlü bir şekilde alınmalıdır

Aday seçimi de yöntem olarak önemlidir. Bilindiği üzere aslında yerel seçimlere dönük uzun zamandan beri sürdürülen bir hazırlık vardır. Birkaç ay evvel özellikle sosyolojik anlamda yorumlanabilecek bir hazırlık çalışması yürütüldü; Kürdistan'da il il, ilçe ilçe hatta beldelere dek sosyal, kültürel, ekonomik, siyasal durumları, çelişkileri buralarda nasıl bir adayla kazanılabileceği konusunda sürdürülen kapsamlı ve değerli fizibilite çalışması yürütüldü. Bu çalışmalar gözetilerek gerçekten kiminle nerede kazanılacaksa öyle hareket etmek önemlidir. Bazı yerlerde dürüst, özgürlük hareketine bağlı, fedakâr aday var, ama kazanma şansı yok. Dengeler ve siyasi bileşim çok farklı olduğu için kazanma şansı çok zayıftır, işte o tür yerlerde temel ilkemiz şu olabilir; bu halkın değerlerini satmayacak ve satılmayacak kadar tutarlı ve dürüst insanlarla kazanmak doğru bir yaklaşım olabilir. Kesin kazanılabilecek yerlerde daha nitelikli, gerçekten özgürlük bilinci yüksek, Özgürlük hareketini doğru anlayan ve doğru değerleri temsil edebilecek çok daha nitelikli adaylarla kazanmak önemlidir. Tartışmalı yerlerde belirttiğimiz gibi kazanabileceğimiz adaylar-

la kazanmak, bazı yerlerde ise daha farklı yaratıcı yaklaşımlar göstermek önemli ve gereklidir.

25 kişiden oluşan bir seçim komisyonu bulunmaktadır. Bu komisyon aday başvurularını kabul etmektedir. Bu aday başvuruları değerlendirilir. Önem sırasına göre ya da genel anlamda aday olabilecek eğilimi yüksek olan arkadaşlar kent meclislerinde de tartışılır. Bir şekilde kent meclisleri bu adaylara ilişkin görüş ve değerlendirmelerini yaparlar. Yani biraz seçildikleri yerdeki halkın eğilimleri güçlü bir şekilde alınmış olur. Daha sonra bu adaylar seçim komisyonu ve parti tarafından değerlendirilerek son şekli verilir ve tekrar halkın ve kent meclislerinin eğilimlerine uygun netleştirilir.

Sanıyoruz bu süreçte, 2003 yıllarında olduğu gibi, yani seçim adına, demokrasi adına yapılacak ön seçimler daha fazla keşmekeşliğe ve karışıklığa da neden olmaktadır. Bunun yerine kent meclisleri, yerel halkın eğilimi yeterli olabilir ve bunlar parti meclisi tarafından da yeterli ya da uygun görüldükten sonra artık adaylar resmileştirilir. Yani demokratik bir yöntemle adayların belirlenmesi ve bu adaylar da geçmişi temiz, halkın reddetmeyeceği, genel kabul ölçülerine uygun, belirttiğimiz gibi yetenekli ve dürüst insanlardan oluşur.

Kürt halkı AKP'ye rahat siyaset ve aday belirleme imkânı sunmamalı

Seçimlerde başarılı olmak için elbette yapılacak çok şey var. Önce biz AKP'nin şahsında devletle mücadele içinde olduğumuzu bilerek seçimlere yüklenmek durumundayız. AKP ideolojik olarak mahkûm edildiği kadar, bu mahkûmiyet bundan sonra da devam etmelidir. Politik olarak aynı şekilde teşhiri daha güçlü sağlanabilir. Düzen partilerinin inkâra dayalı tasfiye ve savaş politikalarına dayalı, Kürdistan'da rahat siyaset yapma imkânları aslında olmamalı. Gerçekten bu, Kürdistan halkının iradesi ve onuruyla oynamak, onu yok saymaktır. Hem bir halkı inkâr edeceksin, savaşla bunu gerçekleştirmeye çalışacaksın, asimilasyon geliştireceksin, ama hem de hiçbir şey olmamış gibi Kürdistan'da rahat rahat siyaset yapacaksın! Bu, Kürdistan halkının onurunu yok saymaktır. Yani Kürt halkı bu partilere, başta AKP'ye rahat siyaset yapma, rahat aday belirleme imkânını sunmamalıdır.

Kürdistan'da AKP'nin belediyelerinin gırtlağına dek yolsuzluk, rüşvet ve ranta bulaştıkları kesindir. Bu yolsuzluklar birçok kere basına da yansıdı. Özellikle Siirt, Van, Bingöl, Ağrı ve başka birçok alanda. Bu konuda derhal özel bir çalışmaya girmek, bir komite oluşturmak, bunların Siirt, Van, Bingöl, Ağrı başta olmak üzere, Kürdistan'da belediyecilik yaptıkları her yerde ne tür yolsuzluklar yaptıkları, ne tür adaletsizlikler yaptıkları, nasıl rant peşinde koştukları, nasıl çalıp çırptıkları belgelenerek deşifre edilmeli, programlar yapılabilmeli, hem yerel basında, medyada, gazete ve radyolarda, hem Kürt ulusal basın ve medyasında güçlü bir teşhir ve propaganda geliştirebilmelidir.

Bununla beraber Kürdistan'da birçok aşiret ve kabile, yani nötr durumda kalan kesimlere ulaşabilmek, bunların ileri gelenleriyle, yine halkla toplantılar yapmak, özellikle bu konuda milletvekili arkadaşların, belediye başkanlarının, yine saygın siyasetçi ve halk içinde saygılı olan şahsiyetlerin güçlü bir planlamaya ulaşmaları, bölge bölge hedef belirlemeleri ve şimdiye kadar ulaşılamayan kesimlere tekrar ulaşmak için büyük gayret göstermeleri önemlidir. Mezhep ve etnik gruplara, azınlıklara ulaşabilmek, bunların çıkarlarına, demokratik haklarına hitap edebilen programlar, yine yaklaşımlar gösterebilmek büyük önem taşır.

Kürdistan bir savaş sahasıdır. Biliyoruz kentleşme de çok ucube ve üstten gerçekleşmektedir. Kürt halkının önemli bir kesimi köyden zorla şehirlere göç ettirilmiştir. Örneğin Siirt, Van ve birçok savaş bölgesinde olduğu gibi halk şehirde oturmakla beraber kayıtları hala köyde gözükmektedir. Böyle oy kullanamayacak durumda birçok insanımız ve kitlemiz bulunmaktadır. Bütün bu prosedürleri de gündemine alan, yani namuslu her Kürt'ün Özgürlük mücadelesinde olan her Kürt'ün kendi demokratik eylem ve irade gücünü ortaya koyması önünde engel olan hangi yasal sıkıntı prosedür varsa, bunları aşmaya dönük bir çalışmanın geliştirilmesi çok önemlidir.

Seçimler iyi bir fırsat doğru kullanılması gerekir

Tabii ki seçimlerde bizim tamamen seferber olmamız lazım. Milletvekillerinden tutalım belediyelere, belediyelerden tutalım Halk kongresine, Halk kongresinden tutalım partiye, yine tüm örgüt, kadro ve kurumlarımıza, başta gençlik ve kadına kadar bir örgütlenme konseyi ya da komisyonumuzun oluşması, bütün bu örgüt ve mücadeleci gücümüzün güçlü seferber edilmesi ve bir seferberlik ruhuyla seçimlere asılmasını örgütlemek gerekir. Güçlü örgütlenen, imkânlarını tümüyle seçime dönük örgütlü kullanan bir hareket muhakkak potansiyelini güçlü açığa çıkaracak ve çok başarılı sonuçlara da ulaşabilecektir. Seçimlerin bu anlamda çok da aktif değerlendirilmesi gerekir. Bun-

lar çok önemli fırsatlardır aynı zamanda. Birkaç senede bir, 4-5 senede bir oluşan platformlardır. Dolayısıyla kanıksamak, küçümsemek ya da büyük bir ilgiyle, sorumluluk duygusuyla çalışmamak bu süreçte bu halka ve bu harekete yapılabilecek en büyük kötülüktür. Başta örgütlü yapımız ve kadrolarımız olmak üzere, sorumluluğun bilincinde olan her insanımız gerçekten büyük bir sorumluluk duygusuyla gecesini gündüzüne katarak inanılmaz bir çabayla yüklenmek durumundadır. AKP'yi ve devleti asla sevindirmemeliyiz. Kürdistan'da bunların esamesi bile artık okunmamalı. Kürt halkı Özgürlük hareketiyle, kendi özgür iradesiyle kendisini yönetebilecek kabiliyete sahiptir. Bunun imkânları da vardır. Bu imkânları doğru kullanmak örgütlü yapımızın, tüm kadrolarımızın elindedir. Bu açıdan başta gençlik ve kadın hareketi olmak üzere tüm legal demokratik kurum ve örgütlerimizin bu süreçteki rolü ve sorumluluk duyguları, pratik çabaları sonucun belirlenmesi açısından gerçekten önemlidir.

Bazı kişilerin ve partilerin teşhiri iyi yapılmalıdır

Tabii propaganda sürecidir. Propagandanın çok güçlü ve merkezi olarak *bir* stratejik anlamda, *iki* bölgesel ve lokal düzeyde yapılması, geliştirilmesi gerekiyor. Stratejik anlamda kültürel olarak asimilasyon, ekonomik olarak sömürgecilik, askeri olarak işgalin ve bütün bunlarla birlikte ret ve inkârın artık son bulması, Kürdistan demokratik iradesinin, Kürt halkının kendisini yönetmesinin artık gerçekleşmesi, asimilasyonun, savaşın Kürdistan halkına verdiği acılar ve verilen bedellerin ortaya konulması, devletin bu kirli yüzünün AKP şahsında çok güçlü yorumlanması, yine bu seçimlerin halkımız açısından ne kadar önemli olduğunun propagandasının güçlü yapılması, hangi dini inanç ve etnik azınlık olursa olsun, hangi kabile ya da aşiret olursa olsun çıkarlarının devletten yana değil, kendi öz politikası olan demokratik siyasette, demokratik özerklik siyasetinde olduğuna ikna edilmesi gerekir. Bunun propagandasının güçlü yapılması lazım. Yani bir tarafta devlet, öbür tarafta Kürt, Kürdistan halkı. Halkın bu gerçeği güçlü anlaması gerekir.

Propaganda, stratejik, ulusal düzeyde, ayrıca da lokal ve bölgesel düzeyde hangi çelişkiler öne çıkarılabilir, hangi doğrultular daha çok öne alınabilir, bunun da yerinde planlanması önemlidir. Bazı yerler vardır, inanç grupları, mezhep ve aşiretsel durumlar devlet tarafından kullanılıyor. Türk devletinin bu yaklaşımları ve lokal düzeyde partilerin ve bazı güçlerin bu durumunu teşhir etmek önemlidir.

> **"Bu yerel seçimlerde AKP'yi ve devleti asla sevindirmemeliyiz. Kürdistan'da bunların esamesi bile artık okunmamalı. Kürt halkı Özgürlük hareketiyle, kendi özgür iradesiyle kendisini yönetebilecek kabiliyete sahiptir. Bunun imkânları da vardır. Bu imkânları doğru kullanmak örgütlü yapımızın ve tüm kadrolarımızın elindedir"**

Lokal ve bölgesel düzeyde bazı ittifak arayışlarımız da olabilir

Tabii bizim bu seçimlerde sadece Kürdistan'da değil, Türkiye'de de güçlü bir potansiyelimiz bulunmaktadır. Burada Çatı Partisi içerisinde yer alan güçlerin de doğru harekete geçirilerek, potansiyelimizi hak ettiği şekilde değerlendirmek, doğru bir politikayla seçime taşırmak ustalığını gösterebilmeliyiz. Gerekirse lokal ve bölgesel düzeyde yaratıcı bazı ittifak arayışlarımız ya da yaklaşımlarımız olabilmelidir. Örneğin Çukurova metropollerinde, büyük şehirlerde çok önemli, hatta belirleyici düzeyde olan oy potansiyelimiz bulunmaktadır. Bu oylarımız asla boşa gitmemelidir. Ya metropol merkezlerinde kazanmayı esas almalıyız ya da bu mümkün olmayacaksa ittifaklar yoluyla iller düzeyinde olan büyük ilçeler var hem Adana'nın, hem Mersin'in bu tür ilçeleri var, bu ilçeler kazanmak önemlidir. Mersin'de bir Akdeniz'i kazanmak önemli, şayet büyük şehri kazanamayacaksak. Yine Adana'da büyük şehri kazanamayacaksak Ceyhan ve Seyhan'ı kazanmak önemli. Yani halkımızın oylarının boşa gitmemesi, daha fazla belediyeyi rakamsal olarak da kazanmak önemlidir. Belki burada ittifaklarla yüzde anlamında DTP'nin oy oranı düşebilir, fakat bu bir yerel seçimdir ve bu o kadar da önemli değildir. Önemli olan, kazandığımız belediyelerdir. Bazı yerlerde gücümüzü yine doğru kullanarak kazanabileceksek kendi adayımızla, değilse meclise ağırlık vererek veya başkan vekili olarak, yine bazı yerlerde bazı kesimlerin desteğini alabileceksek, gerçekçi olmak üzere mecliste bazılarına yer vererek temsiliyetlerini almaya çalışarak velhasıl bütün imkânlarımızı doğru kullanarak en iyi nasıl başarabileceksek önümüze bunu koymamız gerekmektedir.

Tüm gücümüzle bu seçimlere asılmak durumundayız

Kısaca şunu belirtmek istiyoruz: başta da belirttik seçimler şüphesiz Özgürlük hareketi ve Kürt halkı açısından her şey değildir, ama çok şeydir de. O açıdan biz de tüm gücümüzle bu seçimlere asılmak durumundayız. Başarımızla ve üstünlüğümüzle gerçekleşecek olan yerel seçimlerin gerçekten devletin Kürdistan halkı ve Kürt sorunu karşısında yenilgisi anlamına gelecektir. Dolayısıyla bu demokratik bir süreç, hatta bir çözüm sürecine çok güçlü bir katkı yapabilecektir. Hem iç siyaset çevrelerine, hem dış siyaset çevrelerine söyleyecek çok şeyimiz olacaktır. Fakat yetersiz ya da başarısız bir durum daha aynı ölçüde bizi zorlayabilecektir. Gerçek bu ise bizim de bu

değerde ve önemde bu seçimlere yüklenmemiz büyük önem taşımaktadır.

AKP'nin artık Kürdistan'dan silinip süpürülmesi hedeflenmelidir

Seçim süreciyle birlikte tam bir seferberlik dönemi başlayacaktır bizim için. Bu, Kürt halkının kendi onuru ve namusu ve iradesiyle kendisini dosta ve düşmana göstermesi, kendisini yönetebilecek irade ve kabiliyete sahip olduğunu gösterme açısından önemlidir. Siyasette ve özellikle seçimlerde psikolojik hava şüphesiz büyük önem taşır. Bu açıdan güçlü bir propaganda çalışması örgütlenmelidir. Yerel ve ulusal medyamızın çok planlı ve bilinçli değerlendirilmesi, kullanılması gerekir. Partinin milletvekilleriyle seçim bölgelerinde ve Kürdistan'da hummalı bir çalışma içinde olmaları gerekir.

AKP'nin artık Kürdistan'dan silinip süpürülmesi hedeflenmelidir. Bu şansımız vardır. AKP'nin inkârcı, Ergenekoncu, rantçı yanlarını, savaşçı karakterini çok güçlü ortaya koyabiliriz. Genel seçimlerdeki iki yüzlülüğü tamamen deşifre olmuştur. Propaganda ile seçimlerde bunu daha da hızlandırabiliriz. Moral ve motivasyon yine kadroların ve kurumların birlikte çalışması çok önemlidir. Güçlü bir planlama ile önem ve önceliklere göre gücünü doğru kullanarak, doğru konumlandırarak büyük bir aşk ve heyecanla sarılmak önemlidir. İmkânsızlıkları ya da bazı sıkıntıları hiç mazeret göstermeden, öne çıkarmadan var gücümüzle yüklenirsek o moral ve manevi gücümüzle fethetmeyeceğimiz bir şey yoktur. Yeter ki doğru, isabetli adaylarla bu seçimlere girebilelim. Ki bunu da özenle yürütülecek çalışmalar sonucunda fazla yanlışa girmeden başarabileceğimize inanıyoruz.

Ulaşamadığımız hiçbir mahalle hiçbir aile ve hiçbir ilçe kalmamalıdır

Kadroların, gençliğin ve kadının duruşu gerçekten seçim sonuçlarını belirleyecektir. Ulaşmadığımız, ulaşamadığımız hiçbir mahalle, hiçbir aile, hiçbir ilçe ve belde, köy kalmamalıdır. Her tarafa muhakkak uzanabilmeliyiz. Şimdiye kadar ulaşamadığımız aile, kesim ve çevrelere ulaşabilmeliyiz. Nötr ve tarafsız olan kesimlere ulaşabilmeliyiz. Çok güçlü yüklenmek durumundayız. Ve bu gerçekten bir savaştır, siyasi bir savaştır. Askeri anlamda Özgürlük hareketinin kazanımları ortadadır, psikolojik üstünlüğü ortadadır. Siyasi sahada kazanacağımız bu mücadele Kürdistan sorunun demokratik ve barışçıl bir temelde çözülmesi için önemli bir adım olacaktır. Bu açıdan kadrolarımız tam bir ortak ruh, ortak irade, ortak kararlılıkla mücadele etmelidir. Bu dönemde asla iç sıkıntılar, sorunlar, çelişkiler öne çıkarılmamalı, hiç yaşanmamalıdır. Tümüyle olduğumuz yerde başarıya kilitlenmek, bunun için soluk alıp vermek, bunun için gece gündüz çalışmak durumundayız. Herkes olduğu yerden birinci derecede sorumludur. Aday olma beklentisi içinde olup da aday olmayanlar halkın ya da demokratik eğilimin kabul görmediği şahsiyetler kesinlikle bireyciliklerini ve bencilliklerini öne çıkaran, sağda solda negatif enerji pompalayan bir yaklaşımın sahibi olmamalıdırlar. Hareket de herkesi kucaklayabilmeli. Fakat moral, motivasyon bozan güçler ve kesimler olursa, bunlara karşı da en etkili bir mücadele verilebilmelidir. Tek yumruk, tek yürek böyle üstün bir başarı kararlılığıyla sürece yüklenmek durumundayız. Bu, bir onur sorunudur. Bu, bir siyasi başarı sorunudur. Bu, aynı zamanda savaşa ve inkâra daha fazla imkân tanımama ya da savaşın ve inkârın önünü alma, barış ve demokrasinin önünü açma sorunudur. Bu açıdan sorunun önemi kadar doğru görmek ve güçlü yüklenmek büyük önem taşımaktadır.

Rejimin kökleri buradan silinmelidir

Bu temelde 2009 yılında gerçekleştirilecek olan yerel seçimlerde halkımızın hak ettiği düzeyde başarılı ve kendi üstünlüğü ile bir seçim gerçekleştireceğine inanıyoruz. Hedefimiz en az gücümüzü ikiye katlayarak kazandığımız yerleri ikiye katlayarak iki kat üstün bir başarıyla bu seçimleri tamamlamaktır. Rejimin kökleri buradan silinmeli, süpürülmelidir. Kürdistan halkının iradesi öne çıkarılmalıdır. Bu halk demokratik konfederal, demokratik özerk yönetimine bu şekilde kavuşabilmelidir. Önder Apo'nun ışıklı yolunda, O'nun çok güçlü moral, manevi desteği ve yol göstericiliğinde, yine halkımızın özgürlük mücadelesiyle, Önderliğimizin özgürlüğünü doğru ilişkilendirerek, bir vicdan, bir ahlak sorunu olarak da görüp, "olacaksa böyle özgür yaşam mücadelesi, olmayacaksa hiç" diyerek başarıya kilitlenelim ve başaralım.

Abdullah Öcalan

Türkiye'de yaşananların bir minyatürü İmralı'da yaşanıyor

"Benim demokratik ulus kavramımın üç temel ilkesi vardır; demokratik kültür, demokratik siyaset, demokratik toplum. Benim ulus kavramım çok geniştir. Ulus'tan kastım demokratik uluslar topluluğudur. Buna benzer bir görüşü Zapatero da dile getirmişti. İspanyada olduğu gibi uluslar topluğu geliştirilebilir. Ben Türkiye için de Türkiye ulusları diyorum. Avrupa bu noktaya gelmiştir. Benim ulus kavramımda kadın da bir ulustur. Ana dil de demokratik ulusun bir unsurudur"

AKP bölgeye dini siyasete alet ederek tarikatlarla girmeye çalışıyor

Anayasal bir yargı süreci var. DTP kapatılabilir, bilemiyorum. Ama önemli olan demokratik siyasetin geliştirilmesidir. Bu konuları daha sonra detaylı tartışırız. Demokratik Toplum Kongresi yapılmış, burada alınan kararlar önemli. Bütün çalışmalar Kongre paralelli mi yürüyecek? Daha iyi oldu. Çalışmaların Kongre eksenli tek çatı altında yürütülmesi, çalışmaları geliştirecektir.

Bu eğitim kampanyası Kurs değil anadilde eğitime ilişkindir değil mi? Anadil önemlidir. Geçen gün gazetede dikkatimi çeken bir yazı vardı. Namık Kemal Zeybek, kendisi bakanlık da yapmış biridir. Kazakistan için, Kazakistan'da kullanılan tüm dillerin ve Türkçenin her lehçesi için ayrı ayrı eğitim yapılıp kültürünü yaşatmalıdır diyor. Biliyorsunuz kendisi bir Türk milliyetçisidir. Sen Kazakistan için bunları söylediğinde Türkiye için buna hayır diyemezsin. Kazakistan için neyi istiyorsan, kendin için neyi istiyorsan Kürtler için de onu isteyeceksin. Bu önemlidir. Yine AKP'nin bölgedeki politikalarının teşhiri önemlidir. AKP, özellikle Diyarbakır üzerine planlar yapıyor. Bunları iyi görmek, iyi çözümlemek gerekiyor. Bu konuda Diyarbakır aydınlarına çok büyük görev düşüyor. AKP'nin Diyarbakır'da oynamak istediği oyunları halka iyi anlatmaları gerekir. Benim bu konudaki düşüncelerim halka iyi anlatılmalı, aydınlar bunu iyi tartışmalıdır. Diyarbakır, Kerkük'ten bile daha önemlidir. AKP, Diyarbakır'ı, Kürtleri parayla kendisine bağlamaya çalışıyor. Bölgede holdinglerle, bazı ailelerle, mikro-makro kredilerle Kürtleri kendisine bağlamaya çalışıyor. Diyarbakır halkını bu konuda uyarıyorum. AKP'nin bu oyunlarına gelmeyin. Makro-mikro kredi kullanabilirler. Ama ideolojik olarak onlara bağlı olmasınlar.

Ben biliyorum, Kürtler onurludur. Ben de öyleyim, burada da onu yapıyorum. Irgatlık yaptım, yolma yaptım. Kürtlerin açlıktan ölseler bile onurlarına nasıl sahip çıktıklarını biliyorum. AKP, bölgeye dini siyasete alet ederek tarikatlarla girmeye çalışıyor. Bunlar sahte müslümandırlar. Müslümanlıkla alakaları yoktur. Gerçek Müslümanlık Hz. Muhammed'in ölümüyle sona ermiştir. O'nun ölümünden sonra Müslümanlık iktidara alet edilmiştir. Bilindiği gibi Muaviye ile Hz. Muhammed'in torunları arasındaki mücadele bir iktidar mücadelesidir. Muaviye, Muhammed'in torunlarını öldürdü, Hz. Hasan'ın karısını da aldı. Aslında bu İslami bir mücadele değil bir iktidar mücadelesiydi. Bundan sonra artık gerçek Müslümanlık kalmamıştır. Ehli-beyt dönemindeki Müslümanlık yoktur. Harem kuruyorlar, kadını sömürüyorlar, bunlar kadın düşmanıdırlar kadını çok kötü kullanıyorlar. Bunlar dinsizdirler. Söylendiği gibi ben din karşıtı biri değilim. Benim gerçek İslamiyet'e çok büyük saygım vardır. Benim inançlı insanlara saygım sonsuzdur. Sasonlu Mele Abdullah ile çok görüştüm. Suriye'deydi, 80 yaşındaydı. Vefat etti, mezarı da oradadır. Mele Abdullah gibi Müslümanlar, gerçek müslümandırlar onunla çekilmiş resimlerim var, bakılabilir.

Laikiz diyorlar Ancak bunlar laikliği yanlış yorumluyorlar iktidar amaçlı kullanıyorlar. Dünyadaki seküler anlamdaki laikliği kabul ediyorum biz de laikiz. Laiklik bağımsız düşünmektir.

Çatışmalarda verilen kayıplarını gizliyorlar

Çatışmalar ne durumda, Yerel kaynaklar ne diyor? Çatışmalara ilişkin bilgi fazla basına yansımıyor. Basına yansıtmamaları bilinçlidir. Amanoslar'da oldukları doğru mu? Daha önce Gümüşhane'de de çatışmalar yaşanmış, PKK buralara kadar gelmiş mi? Başka gruplar var mı, TİKKO falan gibi. Kayıplar basına niye yansıtılmıyor? Türkiye'nin gündemini farklı konularla meşgul ediyorlar. Çatışmaları, kayıpları gizliyorlar. Devlet kendisini güçlü göstermeye çalışıyor.

Rıza Altun özür dileyerek alt çalışmalara başlamış yani. PKK 10. Kongresi eleştiri-özeleştiri şeklinde mi olmuş. Özeleştirilerini neyin üzerinden yapmışlar? Benim iktidar çözümlemelerim vardı, bunun üzerinden mi yapmışlar? Bunlar daha sonra açıklanır. Kararlar, açıklamalar, eleştiri-

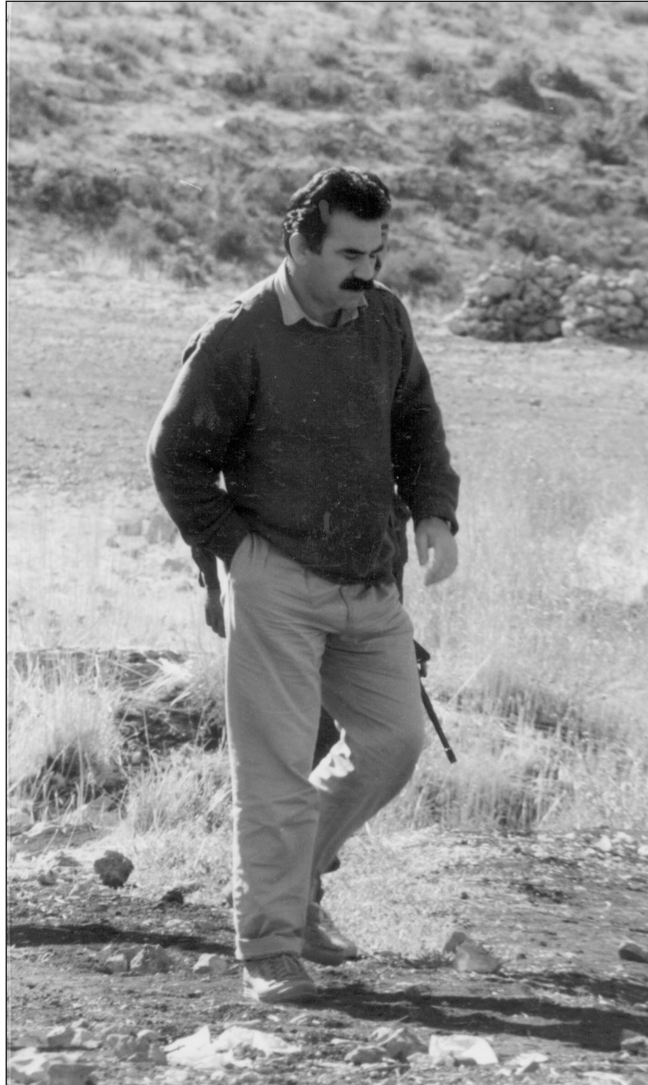
özeleştiri içeriği basında genişçe yer alır. Tasfiye var mı, gruplar şeklinde ayrılanlar var mı?

İslami basın benim hakkımda ne diyor? AKP ve Fetullah onlar. Özellikle benim dine yaklaşımım üzerinden mi değerlendiriyorlar. Çünkü ben son savunmalarımda bu konuyu özellikle Tanrı kavramını çok daha derinlikli açtım. Siz de incelemişsinizdir, biliyorsunuz. Benim bu değerlendirmelerimden kaynaklı kendimi yarı tanrılaştırdığımı söylüyorlar. Adnan Hoca'nın benimle ilgili söylediği şeylere de ulaştım. Benimle ilgili bir site açmış. Buradan bana ilişkin değerlendirmeler yapıyor. Benim din karşıtı olduğumu iddia ediyor. Bunlar doğru değil.

Ayrıca son dönemlerde paşalar tarafından ulus-devlet kavramı yeniden gündemleştirilmeye başlandı. Bu öyle durduk yere değildir; bunlar benim savunmalarımı okumuşlar, benim geliştirdiğim ideolojik hamleye karşı kendilerince ideolojik-tedbir geliştiriyorlar. Ben savunmalarımda ulus-devlet kavramını derinlikli çözümledim. Yeni bir ulus kavramı, demokratik ulus kavramını geliştirdim. Benim ulus kavramım, ulus-devlet kavramı değildir, demokratik ulustur. Benim demokratik ulus kavramımın üç temel ilkesi vardır; Demokratik kültür, demokratik siyaset-barış, demokratik toplum. Benim ulus kavramım çok geniştir. Ulus'tan kastım demokratik uluslar topluluğudur. Buna benzer bir görüşü Zapatero da dile getirmişti. İspanyada olduğu gibi uluslar topluğu geliştirilebilir. Ben Türkiye içinde Türkiye ulusları diyorum. Avrupa bu noktaya gelmiştir. Benim ulus kavramımda kadın da bir ulustur. Ana dil de demokratik ulusun bir unsurudur. Paşalar, benim bu ideolojik açılımlarımı engellemek için ulus-devleti yeniden gündeme getirdiler. Öyle durduk yere bir şey değildir. Ama başaramayacaklar, ben ideolojik açılımlar yapmaya devam edeceğim. Kendime bu konuda güveniyorum, bu gücüm de var.

Ergenekon tasfiye edilmedi yeni bir Ergenekon oluşturulmaya çalışılıyor

Hayır, Ergenekonla benim ilişkim yok. Atilla Uğur, Emre Taner ayrı ayrı benimle görüşmüşlerdi. Ben Emre Taner'i tanımıyordum. Çok olgun biriydi, şaşırdım. Daha önce söylemiştim bana birlikte çözelim demişlerdi, onlara 'sizin gücünüz var mı?' demiştim. Çok iddialı konuşuyorlardı. Biz bu sorunu KDP YNK ve Amerika ile değil sizinle PKK ile çözelim diyorlardı. Bana konuşmaları olumlu geldi bende onlara normal davrandım ama şimdiki durumları ortada. Güçlerinin olmadığı ortada, biri şimdi cezaevinde. Benim sorguma katılan paşa cezaevinde ama ne için cezaevinde olduğunu bile bilmiyor.

Ben bunların Ergenekonla olan ilişkilerini açığa çıkartmaya, kanıtlamaya çalıştığım için bunun üzerinden bana yöneliyorlar. Ergenekon aslında tasfiye edilmedi. Yeni bir Ergenekon oluşturulmaya çalışılıyor. Bazıları eski Ergenekon bazıları yeni Ergenekon. Aslında bunların hepsi birbirleriyle aynıdır. Aralarında bir iktidar savaşı var. Ergenekonla yapmak istediklerini bir dönem Veli Küçük ile JİTEM üzerinden yaptılar. Şimdi ise yeni bir Ergenekon yaratmaya çalışıyorlar. Bunu AKP üzerinden yapıyorlar. Bunların hepsi Amerikanın izniyle yapılan şeyler. Bunlar PKK ve Kürtler üzerindeki oyunlarını Çürükkayalar üzerinden yapmaya çalıştılar. Şemdin'e, benim aleyhime kitaplar yazdırdılar. İlginçtir, sonradan fark ettim Şemdin'in kitabını yayınlayan yayınevi ile Çürükkayaların kitabını yayınlayan aynı yayınevidir. Çürükkayalara da Almanya'da benim hakkımda yayınlar yaptırıyorlar. Bunları yapan, bunları yayınlatan aynı kaynaktır. Onların Ergenekon'u bunlardır. Aynı merkezden yönlendiriliyorlar. İşte bu merkezi iyi görmek, iyi analiz etmek gerekiyor.

Benim son dönemde üzerinde yoğunlaştığım önemli konular var. Bu konular aslında cezaevindeki arkadaşlar tarafından derinlikli olarak incelenip araştırılabilir. Tarihte Kürtler Cumhuriyetin inşasına çok aktif bir şekilde katıldılar. Bunu niye yaptılar? Bu bence çok önemli bir konu. Örneğin 1920'lerde Diyarbakır eşrafı, Diyarbakır'ın yerlileri Cumhuriyetin kurulmasına, Cumhuriyetin inşasına katıldılar, Şeyh Sait şeyine katılmadılar. Hatta Mustafa Kemal'in Diyarbakır eşrafı ve bazı ailelerle yaptığı görüşmeler var. Onlara; "Kürdistan'ı istiyorsanız, Cumhuriyetin inşasına katılın, İngiliz

oyunlarına gelmeyin" demiştir. Diyarbakır eşrafı o dönem İngiliz oyunlarına gelmedi ve Cumhuriyetin inşasına katıldı. Bunları niye yaptı? Birlikte yaşayabilmek için yaptı. Bugün de Diyarbakır, Cumhuriyetin demokratikleşmesine katılabilir. Buna gücü de vardır. Diyarbakır 50-100 tane Güneydeki siyasetçileri cebinden çıkarır. Ben Diyarbakır derken, Kürtler temelinde diyorum. Sadece Kürtlerin değil Ortadoğu'nun en önemli kentidir. Şimdi de Demokratik cumhuriyetin inşası için bu ruh, yeniden canlandırılmalı. Bunun için diyalog yolu açılmalı. O dönem biliyorsunuz Koçgiri isyanı diyalogla çözülerek cumhuriyetin inşasına katkı sunuldu. Ama Mustafa Kemal'in etrafını saran güçler, ittihat terakkiciler bunu engellediler. Mustafa Kemal Kürtleri kazanmak için, Kürtlerle diyalogun önünü açmak için o dönem Silvan'a geliyor, Silvan'da kalıyor bir süre. Ve Silvan'dayken Diyarbakır'ın yerel kıyafetlerini giyiniyor. Hatta Silvan'da bir beyin kızıyla evlenmeyi dahi düşünüyor. Ben aileyi bilmiyorum. Ama bir gönül meselesi bile vardı.

Türkçülüğü geliştiren güçlerin hiç biri Türk değildir

Anadolu Hıristiyanlarının, Ermenilerin sürülmesi ve katliamlarının arkasında Yahudi milliyetçiliği vardır. Yahudilerin İspanya'dan sürülmelerinin intikâmını böyle aldılar. Anadolu'yu Hıristiyansızlaştırdılar. İsrail, Selanik, Amsterdam ve Londra merkezli bir yapı oluşturmaya çalıştılar.

Mustafa Kemal'in etrafını kuşatarak hareket etmesine izin vermediler. Bu güçler, sahte Türkçülüğü de geliştirdiler. Türkiye'de geliştirilen bu milliyetçilik şimdi de Güney'de geliştirilmeye çalışılıyor. O dönem Türkiye'ye müdahale eden el şimdide Güneye müdahale ediyor. Bu eli iyi görmek gerekiyor.

Aslında Türkçülüğü geliştiren bu güçlerin hiç biri de Türk değildirler. Ulus-devleti savunanlar da bunlardır. Tek bir kişi kalıncaya kadar da vazgeçmezler bundan. O da en son kafasına sıkar yine vazgeçmez. Mustafa Kemal'in etrafını saran güçler o günden bugüne kadar devam ediyor. Aslında bu çok daha eskidir. Bu ticaretle başlıyor. Yahudiler ticarette çok etkindiler, siz de biliyorsunuz. Ticaret, Sümerlerle başlıyor. Fenikeliler ve Asurların da ticarette çok etkileri olmuştur. İtalyanların da etkisi var. Osmanlılar bile bunların elinde oyuncaktı. 1550 ve 1560'lardan başlayarak bu hâkimiyetlerini yoğun bir şekilde arttırdılar. Bütün maliyeyi ellerine geçirmişlerdi. Koca Kanuni de bunların elinde kuş kadardı. Hürrem Sultan'ı bilirsiniz, Yahudidir, Sarı Selim vardı. Sarı Selim Hürrem Sultan'ın oğludur, Yahudi oğlu diyorlardı. Ben bunları söylerken Yahudi düşmanlığı yaptığımdan değil, anti semitist olduğumdan da değil, gerçekleri ortaya koyuyorum. Ben öyle Ahmedinejad gibi kol kola girmem Yahudi düşmanlığı yapmam. Ahmedinejad ta benzer şeyi Şia üzerinden yapıyor. Yahudilerin Siyonizm düşüncesi ile İran'da Şia, Araplarda Baas, Türkiye'de CHP düşüncesi benzerdir, onlar da bu anlamda kendi Siyonizmlerini yaratmışlardır. Ama ben anti semitist de olmadım, Siyonist de olmadım. Bunlar üstün ırk düşüncesi ile hareket ediyorlar milliyetçilikleri de buna dayanıyor. Kendimi o tuzaklardan korudum.

Yalçın Küçük Kemalist'tir, belli bir çevrenin temsilcisidir, katıldığım bazı şeyleri dile getiriyor. Yalçın Küçük bazı şeyleri biliyor ve söylüyor ben bu nedenle onun düşüncelerini önemsiyorum. Yalçın Küçük'ün bana ve Kürtlere ilişkin değerlendirmeleri vardı bunlar önemli diyordu. KDP YNK ile mi yoksa Apo ile mi bu sorun çözülür diye sorduklarında bu sorun Apo ile çözülür diyordu. Bizim yaklaşımımızı kavramıştı.

Fernand Braudel "Yahudi milliyetçiliği Hitler ile başarılı oldu" demişti. Ama burada da Hitler Yahudi ırkına yöneldi. Bu durum çok anlamlıdır. Doğrudur, Yahudi milliyetçiliği sadece Hitler ile başarılı olabilmiştir. İkinci Dünya Savaşı, bunun sonucudur. Filozof Nietzche, bu tehlikeyi daha önceden fark etmişti. Bunun sonucu felaket olur diye kıyamet koparmıştı. Ama uyarısı dikkate alınmamıştı. Şimdi de bu politikalarını Türkiye'de AKP ile yürütüyorlar. Diyarbakır da, Bitlis'te belli bazı aileler, Cemiloğulları, yine başka aileler ile bunu yapıyorlar. Bitlis'te Kiler gibi şirketler vasıtasıyla holdingler yaratarak, bölge ekonomisine hâkim olmaya çalışıyor. Hatta GAP bölgesinde bazı toprakları da satın almışlar. Kürtlerin ellerindeki toprakları satın almaya çalışarak, Kürtleri aç, yoksul, işsiz bırakarak kendilerine bağımlı hale getirme politikasını uyguluyorlar. Ben başbakan olsam altı ayda GAP'la 10 milyon insanın işsizlik sorununu çözerim. Ama devlet bunu bilerek yapmıyor.

Güney'de devlet kurduracağız diyorlar ama kuracakları devlet Kuveyt gibi olacaktır. Güneyi de Kuveyt, Birleşik Arap Emirlikleri gibi ekonomik olarak kendilerine bağlamışlar. Diyarbakır aydınları bu konuda dikkatli olmalı, duyarlı olmalı, bunları etraflıca tartışıp, görüp, halka anlatmalılar. Güney'deki oluşum da bu politikaların sonucudur. Bu da tehlikelidir. Güney'dekiler Amerika'nın denetimindedirler Amerika'ya çok bağlanmışlar, dikkatli olmak gerekir. Bunlar bu tehlikenin farkında değiller mi?

Bu durumlar kendilerine iletilebilir. Mesut Barzani, kötü biri değildir, kötüdür demiyorum. Tutarlı, yurtsever olursa kabul ederim ama Amerika'nın kontrolündedir. Ben bunu söylerken Barzani'yle bir şey yapılmayacağı anlamında söylemiyorum. Barzani ile görüşülebilir, ortaklaşa bir şeyler yapılabilir ama bu yönü de bilinerek, gözetilerek. Biz olmazsak bunları bir gün bile yaşatmazlar. Bunu kendileri de söylüyorlar. Talabani defalarca bana bunu söyledi. Onlar da bunun farkındalar.

Krizi yaratan kapital sistemdir

Ben kapitalizimle ilgili dünya sistemleri kitabından etkilendim. Bu kitaptaki değerlendirmelere ben de katılıyorum kitabı sizde okumuşsunuzdur biliyorsunuz. Burada kapital sistemin aslında hep var olduğunu söylüyor. Nasıl vardı ilk çağlarda burada tarım kapital sistemi vardı yani tarımın üstünlüğüne dayalı bir kapital sistemdi. Bu her çağda değişti. Kapital sistem kendini yeniledi. Bu gün de

yaşanan budur. Kapitalizmin Pazar olduğunu söylüyorlar. Yani kapitalizme pazarlar sistemi diyorlar. Ama Kapitalizm, pazarın düşmanıdır. Serbest piyasalar diyorlar kapitalizm serbest piyasanın düşmanıdır karşıtıdır. Kapitalizm tekele dayalıdır. Coin ve Edward Hallett Carr Kapitalizmin pazarı deldiğini söylüyorlar. Doğru söylüyorlar. Yıllardır para biriktiriyorlar bu para nereden geldi. Halkı aç bıraktılar, halktan çaldıkları paralar bunlar. Bu, pazar sonucunda oluşan bir para değildir. Nereden doğuyor, boşluktan doğuyor bu kadar büyük para. Kapitalizm, kapital sistem budur. İşte bu kapital sistemdir krizi yaratan. Marks'ın kapitalini aştım. Benim çözümlemelerim bunu net olarak gösteriyor. Ben bunların hepsini savunmalarımda derinlikli açtım. Bu arada savunmalarımı aldınız mı? Savcılıktan takip edilir. Savunmalarımın redakte halini görmek istiyorum değişiklikler yapılmış mı? Ben de buradan tek sayfalık bir dilekçe ile savcılığa başvuracağım avukatlarım da dışarıdan takip ederler. Bunlar önemli.

Ben bu arada sola ilişkin de bazı şeyler söyleyeceğim. Benim burada dile getirdiğim düşüncelerim önemli bunları iyi tartışmak gerekir. Çatı partisi demiştim. İlkeli olmak koşulu ile herkesle görüşebilirler, herkesle ilişki kurabilirler. Çözüm için demokratik siyaset demokratik kültür ve demokratik barış ilkeleri ile ulaşılabilinir. Bu üç temel ilke ile hareket edilirse demokratik toplum demokratik cumhuriyet gelişebilir. Demokratik cumhuriyet gelişirse Türkiye dünyanın en yaşanılır ülkesi olacaktır. Bunu iyi görmek ve bunun için mücadele etmek gerekiyor. Benim burada söylediğim ve daha önce de yaptığım çözümlemeler var bunlar iyi okunmalı ve iyi tartışılmalı. Yoksa yeni Hizbullahlar gelişebilir.

Türk milliyetçiliği ılımlı İslam adı altında Nakşîcilik olarak sürdürülüyor

Sağlığıma ilişkin bazı şeyler var siz doktorlarla görüşmüştünüz yaşa bağlı prostat diyorlar. Bana Trampost adlı ilaç verdiler. Onu kullanıyorum. Ayrıca yeni hücre cezası istediler, 10 günlük hücre cezası tebliğ ettiler, yakında onun uygulamasına geçebilirler.

Ticaret odası ile ilgili yaptığım değerlendirmeden dolayı sözde talimat vermişim küfür etmişim. Hayır, ben talimat vermedim. Ben kimseye küfür etmedim. Ayrıca idareyle bir tartışmam oldu, ondan dolayı da bir ceza verebilirler. Daha önceki ekibe de söyledim isterseniz tek kurşunla çekip beni vurun ama bu şekilde *'yapma etme'* gibi kelimelerle benimle konuşmayın diye. Ben onlara *'her şeyi yapabilirsiniz, öldürebilirsiniz ama bana bağırıp çağıramazsınız, bunu kabul etmem'* demiştim. Bu nedenle sert bir tartışmamız olmuştu. Cezayı bu nedenle verebilirler. Bilemiyorum. Özel bir şey istemiyorum ihtiyacım yok. Kitaplara gelince daha öncede söylemiştim Yahudiler, Ermeniler ve İran'la ilgili kitaplar getirin. Doğu-Batı dergisinin ilk sayılarını getirin. Ayrıca Doğudan dergisini aldım 4. sayıymış önceki sayılarını bulabilirseniz getirin.

Ben İran ile ilgili, Şia düşüncesini incelemek istiyorum. Bir yazarın Şah İsmail ile ilgili bir kitabı var, onu gönderirsiniz. Yahudi tarihi ile ilgili kitap istemiştim, Yahudi tarihi ile ilgili kitapları gönderirsiniz, birkaç tane daha okusam iyi olur.

Edebiyatı üzerine, edebiyat nedir ve sanat üzerine, sanat nedir gibi bilimsel kitaplar olabilir. Tarihe ilişkin bilinci biraz daha geliştirmek bakımından, bazı tarih kitaplarını getirirseniz iyi olur. Avrupa'ya ilişkin Avrupa'nın neolitik dönemiyle ilgili değil de genel tarihiyle ilgili kitap gönderirsiniz, yani hepsini kapsayan, genel tarih. Avrupa tarihiyle ilgili 24 ciltlik bir kitap çıkmış, onu göndermenize gerek yok, zaten hepsini vermezler ben de hepsini okuyamam. Rusya'nın tarihine ilişkin de bir iki kitap gönderirseniz iyi olur. Ortadoğu'nun genel durumuna ilişkin kaynak şeklinde kitap gönderebilirsiniz. İletişim yayınlarından İslam Tarihiyle ilgili bir kitap çıkmıştı, o kitabın arkasında İslam Uygarlığıyla ilgili bir kitap vardı, yine Carr'ın Tarih Nedir kitabının arkasında da bir kitap vardı, bu uygarlıkla ilgili, İslam uygarlığıyla ilgili birkaç kitap gönderirsiniz. Yalnız gönderdiğiniz kitaplar daha önce gönderdiklerinizle aynı olmasın, tekrar olmasın. Çünkü birkaç kitap aynı gelmişti. Tarihi biliyorum ama tarih bilincini geliştirmek, bazı şeyleri netleştirmek için bu kitapları okumak önemli. Amerika'nın Yükselişi ve Çöküşü Kitabını henüz alamadım, gönderirsiniz. Doğu Batı dergisinin bana arada göndermediğiniz sayılarını gönderebilirsiniz ama tekrar sayılar olmasın. Yine Cogito'nun alamadığım sayılarını gönderebilirsiniz. Atlas dergisini göndermeye devam edersiniz.

Ben de bayramınızı kutluyorum. Devlet, önceki avukatların görüşmesine engel oluyor, onları buraya getirmiyorlar, onların buraya gelmesini istemiyor. Başkale'de benim çok değerli bir arkadaşım vardı. İsmi Nûda. Çok değerli bir

arkadaşımızdı, iyi tanıyorum. Ailesine özel selamlarımı söyleyin, oraya gidersiniz, başsağlığı dileklerimi iletirsiniz.

Ben yoksul Kürtleri temsil ediyorum

Bu savunma önemlidir. Ortada çok önemli bir trajedi var, yaşandı. Bu durumun ortaya çıkarılması, anlatılması lazım. Bunların bilinmesi lazım, bunlar bilinmeden, yargılamanın da savunmanın da bir anlamı kalmaz. Bu savunmam (Özgürlük Sosyolojisi) önemlidir, bundan sonraki yazacağım savunmalar için de çok önemlidir.

Baykal'ın bir konuşması vardı. Bu konuşmayı boşuna yapmıyorlar. Yaşar Büyükanıt da aynı şeyi söylüyordu. Benim için 'Rudolf Hesse' benzetmesi yapmışlardı. Ben çok düşündüm. Bu, onlara ait bir düşünce olamaz dedim. Bu düşüncelerini bir yerden almışlardır. Sekiz dokuz yıl önce bir makale okumuştum. Yani İsrail'in benimle ilgili bir değerlendirmesi vardı. Sonra anladım ki bu benzetmenin amacı bu fikirden alınmıştı. Bu değerlendirme İsrail'e aittir. Benim Suriye dönemimle ilgili çok araştırma yapmışlar. Suriye'deki durumum üzerine çok çalışmışlar, beni çok iyi takip etmişler. Çok ilginçtir, benim çıkışımı, Hitler milliyetçiliğinin çıkışına benzetmişler. 1. Dünya Savaşı sonrası Almanya'nın durumu ile bizim çıkışımızı karşılaştırmışlar. Bizim yoksul Kürtleri temsil ettiğimizi söylüyorlardı, bunu biliyorlardı.

Tabii hakkımdaki değerlendirmeleri doğru değil, bu değerlendirmeler bilinçli yapılıyor. Hitlerin ordusu vardı, gücü vardı, ekonomisi vardı, onlara dayanarak milliyetçilik yapıyordu. Oysa ben yoksul Kürtleri temsil ediyorum. Ben başından beri demokrasi ve özgürlüğü benimsedim ve ön plana çıkardım. Burada Kürt milliyetçiliğinin tarihinden de bahsediliyor. Bununla ilgili Kürt Milliyetçiliğinin Kökeni isimli bir kitaptan alıntılar vardı, o kitabı da bana gönderirsiniz. Verirler mi bilmiyorum, belki vermezler, vereceklerini sanmıyorum. Yine de gönderilebilir.

Milliyetçilik fikrini ortaya çıkaran, geliştiren Yahudilerdir. Bunu kitabımda çok iyi açmışım, incelemişim. Her devlet kendi milliyetçiliğini geliştirmeye çalıştı. Hitler milliyetçiliğini de Yahudiler ortaya çıkardı, onlar geliştirdi. Geliştirdikleri bu milliyetçilik daha sonra kendilerine döndü.

Kürt milliyetçiliği Nakşî karakterlidir

Kürt milliyetçiliğini de ortaya çıkaran İsrail'dir. Daha doğrusu Kürt milliyetçiliğini 60'lardan itibaren kontrollerine aldılar. Bunu da KDP üzerinden yapmaya çalıştılar. İsrail ve Kürt milliyetçiliğinin çok güçlü ilişkileri var. İsrail, bu milliyetçiliği kontrol altında tutuyor.

Türk Milliyetçiliğinden bahsetmeyeyim, çünkü daha önce çok bahsettim. Türk milliyetçiliğini de geliştiren Yahudilerdir. İttihat Terakki'den beri de kontrolleri altına aldılar. Nihal Atsız, Türk milliyetçisidir ama kendisi yıllarca hapishanelerde yattı. Nihal Atsız'ın milliyetçiliği, Türkeş ve Bahçeli milliyetçiliğinden farklıdır. Atsız'ın milliyetçiliği Alman milliyetçiliğine dayanır, soy milliyetçiliğidir, soya dayanır. Türkeş onların milliyetçiliği farklıdır. Suphi Karaman onlar var. Türk milliyetçileri '50'lerden itibaren Amerika'ya gittiler, Amerika'yla ilişkilerini geliştirdiler. '80'lerden itibaren ılımlı İslam adı altında Nakşî kıyafetli olarak sürdürülüyor.

Ancak Türk milliyetçiliği İttihat Terakki'de laik kıyafetlidir. Türk milliyetçiliği laik karakterli olarak gelişti. Kürt milliyetçiliği ise Nakşî karakterlidir, içinde laiklik kıyafeti azdır.

Kürt milliyetçiliğini '60'lardan itibaren İsrail kontrolüne aldı. Celal Talabani, bu sistemin dışına biraz çıkmaya çalıştı, '75'ten '90'a kadar. Ama bu sistemin dışına tamamen çıkarsa biteceğini biliyordu. Bu yüzden sistemin dışına çıkamadı ve '90'lardan itibaren de bu sisteme tamamen teslim oldu.

İngiliz istihbaratı bizi dikkatle izliyordu. Ama onlar biraz farklıydılar. Milliyetçilik anlayışları biraz farklıdır. Anglo Sakson geleneğine dayanıyorlar.

Bizim çıkışımız başından beri demokrasi ve özgürlüğe dayanıyordu. Beni emperyalizme yani kapitalizme dâhil etmek için çaba sarf ettiler. Beni Kuzey Irak'a çekmek için çok gayret ettiler. Bunu Talabani üzerinden yapıyorlardı. Barzani de işin içindeydi. Beni sürekli Kuzey Irak'a davet ediyorlardı, oraya çekmeye çalışıyorlardı. Ben o zamanlar çok merak ediyordum, niye ısrarla beni buraya çekiyorlar diye. Ama bugünkü kadar nedenini bilemiyordum. Beni Kuzey Irak'a çekmek için çok ısrar ediyorlardı, adeta kapımızda yalvarıyorlardı. Ben bağımsız olmamız gerektiğine inanıyordum. Çok da farkında olmadan halkımızı CIA'nın, MOSSAD'ın dolayısıyla MİT'in etkisinden korumuşum. Bunlar, 'yoksul Kürtler de temsil edilmelidir. Bunu da Apo temsil ediyor' diyorlar. 'Ama bizim kontrolümüzde olmalıdır' diyorlar. Doğrudur. Ben bir grup yoksul Kürt'ü temsil ediyorum. Onlar beni kontrol edemeyeceklerini, Kuzey Irak'a çekemeyeceklerini anlayınca ürktüler, çok öfkelendiler, bana çok kızdılar. Sonra Suriye'ye bilinen büyük baskıyı uyguladılar, Suriye'yi tehdit ettiler. Hafız Esat gibi bir adam bile korktu. Suriye yönetimi, bana defalarca rica ettiler, çıkmam için adeta yalvarıyorlardı. Buradan bir an önce ayrılın diyorlardı. Sonraları anlaşıldı ki savaş da olmayacaktı. Buraya getirilişimde CIA, MOSSAD, MI6, hepsinin rolü vardı.

Tasfiye edilmem ya da kontrol altına alınmam düşünülüyordu

Benim tasfiye edilmemle ya da kontrol altına alınmam halinde PKK'yi tamamen kontrol altına alıp amaçları doğrultusunda kullanmayı düşünüyorlardı. Her şeyi hazırlamışlardı. Elçi, Bucak, Barzani, Talabani onlar hepsi işin içindeydi. Barzani ve Talabani'nin siyasetinin Türkiye'deki temsilcisi olarak Elçi, Bucak onlar hazırlanmıştı. Hatta Türkiye'deki Kürt milliyetçiliğini de bunlar üstlenmişti. Bunu yürütmeleri için ciddi ekonomik destek de alıyorlardı. Ta başlarda KUK vardı, Beş Parçacılar vardı, Alaattin Kapan vardı.

PKK içerisinde de etkili olmaya çalıştılar. Veli Küçük'ün 'PKK içindeki müttefiklerimiz' sözüyle PKK içinde etkili olmak isteyenler kastediliyor.

Hogir'in yaptığı birçok eylem var! Kör Cemal, Şahin Baliç Metin onlar var. Bunlara PKK içerisinde etkin olmaları için benim aklımın bile alamayacağı, eylemlilik anlayışıma uymayan onlarca eylem yaptırıldı. Muş-Bingöl-Diyarbakır üçgeninde çok etkili eylemler gerçekleştirdiler. Ben önceleri şüphe duydum. Bunlar TSK'nın bile yapamayacağı eylemlililiklerdi! Bunlar, yüzlerce dürüst kadrolarımızın, öncü kadrolarımızın hayatını kaybetmesine neden oldular. Hatta çatışmalarda 'onlar askerle çatışırken siz arkalarından vurun' denilmiş. Yani askerle çatışırlarken gözlerinin kesmeyeceği kişileri arkalarında kurşun sıkarak öldürme yoluna gitmişler. Harun adlı bir komutan arkadışımız vardı, değerli bir arkadaştı. Bu arkadaşı, oturduğu yerde, bomba patlatarak katletmişlerdi, onunla birlikte yedi sekiz arkadaşı hayatını kaybetmişti. Bunun gibi çok değerli kadroların hayatına mal oldular. Danıştay saldırısını da yine aynı bölgeden birine, Alparslan diye birinin eliyle yaptırdılar. Bunlar genelde Bingöl-Elazığ bölgesinde örgütleniyorlar.

"PKK'yi tasfiye edemediklerini ve kontrol altına alamadıklarını anladıklarında üzerimize daha çok gelmeye başladılar. Bu işin içerisinde birçok kimse var. ABD, İsrail, Talabani, Barzani var. Hatta bazı PKK'lilerin teslim edilmesi için çaba harcadılar. Sınırdan bazıları teslim olmaya geldiklerinde de bazılarına dokunmadılar. İçlerinden çok suçlu olanlar, suçları büyük olanları Şemdin gibileri tutukladılar"

Beni etkisiz hale getirip PKK'yi kontrollerine almak istiyorlardı

Aynı şekilde Selim, Aysel, Süleyman onlar da etkili olmaya çalıştılar. Bunların bazılarına dörtlü çete deniliyordu. Bu dörtlü çeteyle başarılı olamayınca Şemdin'i devreye soktular. Onunla da sonuç alamayınca Süleyman'ı devreye koydular.

Benim etrafımı ele geçirerek bizi kontrol altına almaya çalışıyorlardı. Beni kontrol altına alırlarsa PKK'yi de kontrol altına alacaklarını düşünüyorlardı. Hatta bizi daha iyi kontrol etmek için o zamanlar Dev-Sol iki kanada ayrılmıştı. Bir kanadı Bedri Yağan temsil ediyordu. Devlet-Ergenekon PKK'ye yönelmeden önce sol örgütlerin kontrolünü ele aldı, kendi amaçları doğrultusunda kullanmaya başladı. Hatta Bedri Yağan grubu bizim bulunduğumuz yere gelip kamp kurdular. Yere büyük harflerle sloganlar yazıyorlardı. İlk başlarda tuhafıma gitti. Yani onlar yerlerini uçaklara belli ederek bizi hedef gösteriyorlardı. Ben defalarca uyardım. Baktım olmuyor, devam ediyorlar, artık çok kızdım. Korkunç zorlandım.

Biz Şam'dayken de bizi gözlemliyorlardı, izliyorlardı. Hatta '96'ya gelindiğinde PKK'yi kontrol ettiklerini düşünüyorlardı. Biraz rahat hareket etmeye başlamışlardı. Zaten amaçları PKK'yi kontrollerine alıp beni de sadece etkisiz, simgesel bir konuma getirmekti. Bunu başardıklarını sanıyorlardı ama biz kendimizi koruduk, kontrollerine girmedik. PKK'yi tasfiye edemediklerini, bizi kontrol altına alamadıklarını anladıklarında da üzerimize daha çok gelmeye başladılar. Bu işin içerisinde birçok kimse var. ABD, İsrail, Talabani, Barzani var. Hatta bazı PKK'lilerin teslim edilmesi için çaba harcadılar. Sınırdan bazıları teslim olmaya geldiklerinde de bazılarına dokunmadılar. İçlerinden suçları çok büyük olanlar Şemdin gibi tutukladılar. Tutuklamadan olmazdı. Çünkü onların kontrol edilmeleri gerekiyordu. Aslında bu şekilde onları kontrole, himayeye aldılar. Hatta ilginçtir bu gruba dâhil olanlar çoğunlukla Silopi kapısında teslim oldular. Bazıları da Şemdin Sakık'ın ağır şekilde cezalandırıldığını görünce teslim olmaktan korktular.

Ferhat-Botan onlar da hareketten koparlarsa başarılı sonuç elde edeceklerini düşünüyorlardı. Ferhat ve Botan bu oluşumun içine girdiler ancak bunlar gerçekten de sorunun böyle çözüleceğine inanmışlardı.

Ergenekon'u Tuncay Güney ortaya çıkardı

Veli Küçük onların büyük suçları var. Bir sürü kirli işe bulaşmışlar. Binlerce insanın ölümüne neden olmuşlardı. Tuncay Güney'in ifadelerine bakılırsa bazı gerçekler anlaşılır. Aslında Ergenekon'u Tuncay Güney ortaya çıkardı, Ergenekon'un deşifre olmasında büyük katkısı vardır. Biliyorsunuz Tuncay Güney, MOSSAD ajanıdır, MOSSAD adına çalışıyor. Yani MOSSAD, Ergenekon'un tasfiyesini istedi ve tasfiye oluyor. Ama Ergenekon tasfiye edilirken onun yerine geçecek diğer bir kesim de hazır. Bu da '80'li yıllardan itibaren ortaya çıkan-çıkarılan Ilımlı İslam'dır. Yani tasfiye edilenlerin yerine Ilımlı İslam anlayışındakiler getirilecekler. Deniz Baykal'ın grubu Veli Küçük'tür. Veli Küçük'ün tasfiye edilmesiyle Deniz Baykal daha da zayıflayacaktır.

İlker Başbuğ, Diyarbakır'a giderken 22 sivil toplum kuruluşu temsilcisiyle görüşmüştü. Bunu Van'da da yaptı. Sadece AKP değil ama doğru bunlar hepsi AKP anlayışındalar, hepsini tek bir parti olarak anlamak lazım. Bu çok önemlidir, bunun başka bir anlamı yok, bu çok nettir. Bunu bu şekilde anlamak gerekir. Bunların içinde Ticaret Odası, Diyarbakır Spor onlar var. Yine bunların içinde Kürt milliyetçileri, Elçi, Bucak onlar da var. Bunların hepsi tek bir partidir ve tek merkezden yönetiliyor. Bunlara destek veriyor ve paralar gönderiyorlar, kurulan holdinglerle destekliyorlar. AKP, bu şekilde Diyarbakır ve Van'ı almak istiyor. Bu amaçla bölgeye ciddi paralar aktarılıyor. İşte şu sosyal, ekonomik, kültürel, tedbirler dedikleri bunlardır. Kürt çocuklarını bunlarla daha çok bağlayarak, asimile etmeye, Türkleştirmeye çalışacaklar. AKP ve Ordu

Bölgede il il dolaşarak kendilerine yakın gördükleri sivil toplum kuruluşlarıyla bir araya geliyorlar. Ticaret Odaları gibi kuruluşlarla görüşmeler yapıyor. Biliyorsunuz Şener Eruygur da üç yüz sivil toplum kuruluşunu temsil ettiğini dile getiriyordu. Yani üç yüz sivil toplum kuruluşunun koordinatörüydü. Bu görev ona verilmişti. Bunların hepsi bir partidir. Bunu bu şekilde anlamaları gerekir. Böyle görmek lazım. Bu önemlidir.

Bunlar AKP Hizbullah'ın resmi biçimidir. Bunu böyle anlamak lazım. AKP ayrıca bölgede Nakşîciliği kullanarak da etkin olmaya çalışıyor.

Kürtler de her alanda demokratik olarak örgütlenmelerini yapmalıdırlar. Onuru, cesareti, vicdanı, yüreği olanlar, kendilerine dayatılan paraya, güce teslim olmayanlar her alanda demokratik kurumlarını oluştururlar.

PKK'yi kırılma noktasına getiremezler bitiremezler

Genelkurmay başkanı, "PKK'nin kırılma noktasında olduğunu" söylüyor. Bu doğru değil. PKK'yi kırılma noktasına getiremezler, bitiremezler. Radyodan dinledim, hatta daha güçlendiğini bile söylüyorlar. Suriye'den katılımların yoğun olduğunu, İran'dan katılımların yoğun olduğunu, yine Türkiye'den yoğun katılımların olduğunu kendileri belirtiyorlar. Bu şekilde sorunu çözemezler. "Amerika bize her türlü desteği veriyor daha da üzerlerine gideceğiz" diyorlar.

Türkiye'ye CİA, MOSSAD, MI6 her tür desteği veriyorlar. Amerika'yla birlikte "PKK bizim düşmanımızdır", "PKK bizim ortak düşmanımızdır", "bitireceğiz" diyorlar. Soruna bu şekilde yaklaştıkça Türkiye sisteme daha çok bağlanıyor. Kapitalist sistem de İran ve Suriye çekişmelerinden dolayı Türkiye'nin bir müddet daha kendisine daha çok bağlanmasını istiyor. Bu şekilde Türkiye büyük kaybedecek, tamamen bağımlı hale gelecek. Daha önceleri İran-Irak savaşında Saddam'a da tam destek vermişlerdi. İran Şahı'na da zamanında destek vermişlerdi. Sonları ortada. Bu şekilde devam ederse Türkiye'ye de sonunda sıra gelecektir, Türkiye'ye de yöneleceklerdir. Fakat Türkiye'nin kendi içinde de çelişkileri büyüktür. Şu an sessiz kalıyorlar ama bu ekonomik krizle birlikte bu çelişkiler daha büyüyerek gün yüzüne çıkacaktır. Türkiye'nin daha fazla bağımlı hale gelmesi olayını bence MİT tam bilmiyor, anlayamıyor. Erdoğan CHP onlar da bilmiyor. MİT kökenli Mahir Kaynak, ayrıca Yalçın Küçük anlıyor. Mahir Kaynak'ın samimi olduğunu düşünüyorum. Yalçın Küçük'ün bilimsel kişiliği önemlidir. Bunların önemli tespitleri var. Türkiye'nin bu kadar bağlanmasını, Türkiye'yle bu kadar oynanmasını onurlarına yediremiyorlar.

Ben buraya getirildiğimde de şu anda cezaevinde olan Atilla Uğur, Genelkurmay adına benimle görüştüğünde, bana *'bu sorunu kendi aramızda çözelim'* demişti. Ben de onlara '*ben samimiyim, demokratik cumhuriyet için zaten adım atıyorum*' dedim. Hatta o dönem tek taraflı adım bile attım, ateşkes ilan edildi. Hatta mektup gönderdim. Bana o zaman 'güdümlü, kademeli demokrasi' sistemini önerdiler. Ben kabul etmedim. '*Hayır, neden güdümlü, kademeli demokrasi olsun, demokrasi açık, şeffaf ve özgür olmalıdır*' dedim. Zeki adamlardı. Ama sonra kendi aralarında askeri taktik mi yaptılar bilemiyorum. Aslında hiçbir şey yapılmadı değil, bazı şeyler de yapıldı. Ancak 11 Eylül saldırılarından sonra o adımlar da kesildi.

Şemdinli olayından sonra AKP ile ordu işbirliği yaptı

AKP de aslında 2005'e kadar biraz farklıydı. Şemdinli olayından sonra AKP ile asker işbirliği yaptı, aralarında anlaştılar. O bilinen Dolmabahçe görüşmesinden sonra tamamen teslim oldu sisteme. Her türlü teknikle PKK'nin üzerine daha çok gelebilirler. Ancak bir sonuç alamazlar. Talabani de bu işin içinde. Barzani, direnir mi bilemiyorum. Ne kadar direnir, ne kadar teslim olur bilemiyorum. Bu sistem, İran'a yönelecek, Suriye'ye de yönelebilirler. Beşar Esat, Türkiye üzerinden bu sisteme teslim olmuş. Ancak daha da üzerlerine gidebilirler. Türkiye üzerinden İran'ı da kontrol altına almak istiyorlar. Yani Türkiye üzerinden hem Suriye'yi hem İran'ı kontrol altına almaya çalışıyorlar. Ahmedinejad'ın Türkiye ziyaretinde camiye sığınmasının nedeni budur, bu kontrol altına alınmadır. Ancak İran öyle kolay kolay teslim olmayacaktır, belli bir geçmişi, tecrübesi var, teslim olmayı asla kabul etmez. Kürtlerin üzerine de daha çok gelecekler.

Buraya da üst düzey bir askeri heyet geldi. Bir iki hafta önce geldi. Yeni Genelkurmay Başkanı'nın seçilmesinden sonra geldiler. Yanıma uğramadılar. Ada'ya kısa bir ziyarette bulunup hemen gittiler. 27 Nisan Muhtırası öncesinde de bir askeri heyet gelmişti. Benzer bir ziyaret oldu. Bu ziyaretten sonra buradaki görevlilerin tavırların-

da bir sertleşme var. Bireysel olduğunu düşünmüyorum bu ziyaretle bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Ben, bu odayı kendim siliyorum, bunun için görevlilerden paspas istedim. Merdivenleri de tozdan dolayı silmek istedim, bunun için de görevlilerden paspas istedim ancak sert bir tavırla "konuşma" dediler. Ben, "merdivenleri silmek istiyorum, bu gayet doğal bir taleptir, neden böyle davranıyorsunuz?" dediğimde sert bir şekilde "hayır, sen konuşamazsın, isyan mı ediyorsun, bize karşı mı geliyorsun?" dediler. Kemal Pir olsaydı, bu tavra sert bir karşılık verirdi ve ölümle sonuçlanabilirdi. Ben, bir şey demedim, çok olgun davrandım. Anladım ki bunlar benim konuşmamamı istiyorlar. Yine bu mazgal meselesi. Ben, "zaten içerisini aletle kontrol ediyorsunuz, mazgalı açık da bırakabilirsiniz ama iki de bir açıp kapatmayın" dedim. Bu yüzden uyuyamıyorum, kitap okuduğumda da rahatsız oluyorum. Ben istersem eşi görülmemiş bir direniş gösterebilirim ama bunu doğru bulmuyorum. Doğru bulmadığımı daha önce de söylemiştim. Ben olgun, sorumlu davranıyorum.

Sağlık sorunuma gelince, sağlık sorunumun da bunlarla bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Prostat sorunundan dolayı tamprost adlı bir ilaç verdiler. Bu ilaç beni halsiz bırakıyor, güçten düşürüyor, sersem gibi oluyorum. Niçin böyle bilemiyorum. İlacın yan etkisi olduğunu söylediler. Yan etkiden mi bilemiyorum. Siz sordunuz mu ilacı, yan etkisi var mı? Belki de yan etkisidir bilemiyorum. Ben iki gündür Ürologu bekliyorum. İdareden Ürolog doktoru talebinde bulunmuştum. O gelir incelerse anlaşılır. Benim bu tür rahatsızlıklarım önceden yoktu, son iki aydır bu belirtiler oluştu. Benim çok güçlü bir bünyem vardır, bu tür rahatsızlıklarım yoktu, neden kaynaklandığını bilmiyorum. Siz de üzerinde durursunuz, gerekirse Adli Tıp'tan araştırma istenebilir. Bu konuyla ilgili gerekli heyetler gelebilir, Avrupa'dan, Adli Tıp'tan gelebilir. Avrupa Konseyi de heyet gönderebilir. Avrupa'yı da bu konuda ciddi uyarmak lazım.

İran'daki Kürt tutsaklar hayatlarının tehlikeye girmemesine dikkat etsinler. İdamlar vardı, uygulandı mı?

Demokratik belediyecilik çok önemli kararlar halkla birlikte alınmalı

Demokratik Toplum Kongresi yapılmış. Ne karar almışlar? Benim için demokratik belediyecilik önemlidir. Kararların halkla birlikte alınması gerekir. Mesela Diyarbakır'da Belediye başkanlığı diğer başkanlarla birlikte halkla haftalık toplantılar yapar. Sorunları tartışırlar. 'Biz bu hafta burada şunu şunu yapmak istiyoruz' şeklinde öneriler yapılır, halkla birlikte kararlar alınır ve o hafta, o süre içinde bu kararlar uygulanır. Benim belediyecilik anlayışımda halkla birlikte karar alınır. Halk da kendine güvence veren, sözünün eri olan adaylara oy versin. Ben ancak böyle adayları desteklerim. Öyle AKP'ye veya tepeden dayatmalarla, parayla gelen adaylara oy vermesinler. Tabii ki tabanın istekleri doğrultusunda bu işler yürütülür. Bugüne kadar belediyecilik anlayışında başarılı olamadılar. Bundan sonra umuyorum başarılı olurlar. Ben gerekirse seçime kadar bir iki defa daha bu konuda açıklama yaparım. Bahara kadar zaman var. Türk aydınlarıyla birlikte, Çatı örgütlenmesi yapılabilir. Demokratik çözüm için bu çalışmalar yapılmalıdır. Bilemiyorum bu işi yürütemiyorlar mı? Ben birlikte çalışma derken, Türkiye geneli ve Bölge merkezli iki demokratik örgütlenmeden bahsediyorum.

“Benim belediyecilik anlayışımda halkla birlikte karar alınır. Halk da kendine güvence veren, sözünün eri olan adaylara oy versin. Ben ancak böyle adayları desteklerim. Öyle AKP’ye veya tepeden dayatmalarla, parayla gelen adaylara oy vermesinler. Tabii ki tabanın istekleri doğrultusunda bu işler yürütülür. Bugüne kadar belediyecilik anlayışında başarılı olamadılar. Ama bundan sonra umuyorum başarılı olurlar”

Özellikle Suriye'deki halkımızın, Türkiye'deki halkımızın bayramını kutluyorum. İran'daki halkımızın bayramını kutluyorum. Irak'ta da halkımız çok dikkatli olmalı, kendi öz güçlerini geliştirmeliler, orada saldırıya açıklar, hedef olabilirler, kendilerini korumalılar. Kendi gücüne dayanabilirler. Bayramlarını kutluyorum. Avrupa'daki halkımızın, herkesin bayramını kutluyorum. Tüm halkımızın bayramlarını kutluyorum. Türkiye'deki eskilerden, dostlarımızdan yaşlı olanlar Mihri Belli, Vedat Türkali, Haluk Gerger’e benim adıma onlara gidip bayramlarını kutlayabilirsiniz. Türkiye'deki tüm dostlarımızın, aydınların bayramlarını kutluyorum.

Avrupa Kürt sorununa hep çıkar temelinde yaklaştı

Avrupa, Kürt sorunu konusunda hep çıkarcı yaklaştı, çok basit yaklaştı, ciddiye almadılar. Tamamen politik çıkarlarını gözeterek Kürt sorununa yaklaştılar. Avrupa'yı uyarıyorum. Benim adıma siz de gidip görüşürsünüz, takip edersiniz. Çok ciddi uyarırsınız. Onlara 'siz sattınız, satın aldınız, sattırdınız' denilmelidir. Avrupa Kürt sorununa hep çıkar temelinde yaklaştı. Arada bir iyi yaklaşanlar da oldu. Bireysel bazda yaklaşanlar oldu. Bazıları Lagendijk gibi buradan bir karı aldılar, ondan önceki de yine benzer ilişkiler içindeydi. Ciddi yaklaşmadılar, sorumluluk almadılar. Bakanlar Komitesi de hakkımdaki davayı hemen kapattı, hukuklarını uygulamadılar. Burada da bir olay oldu. Radyom da bozuldu, aldılar.

Hücre cezası henüz uygulanmadı. İnfaz Hakimliğinden de onay geldi. Ağır Ceza'ya itiraz edilecek. Sanırım ayın 20-25'inde uygulanmaya başlanır.

ABD Türkiye'yi Ortadoğu savaşına çekmek istiyor

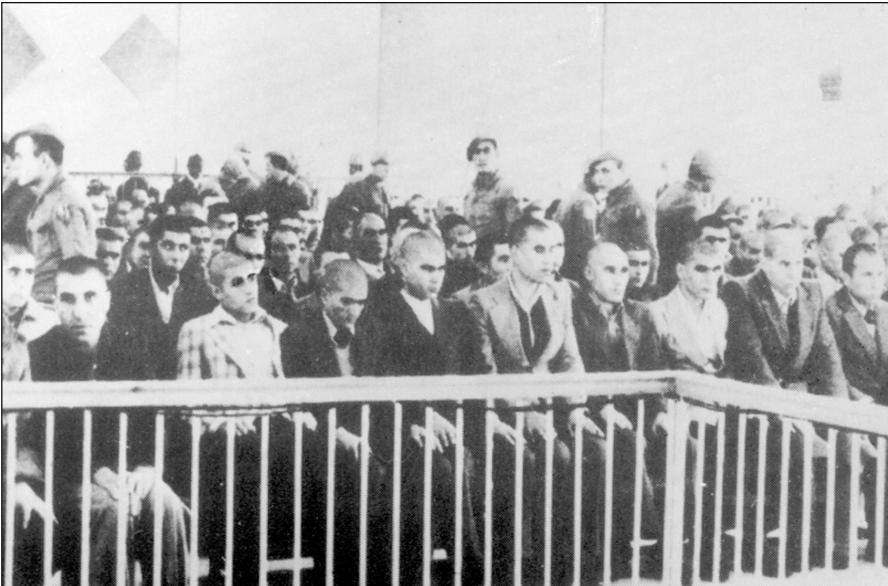
Sanırım Türkiye'den bir heyet Barzani ile görüşmüş, bu tür şeyler zaman zaman olur. Taviz koparmaya çalışıyorlar. Sonuç ne? Yakınlaşma değil, ilişki. Neçirvan Barzani'yi de getirip sıkıştıracaklar, taviz koparacaklar.

Yani '98'deki gibi bir şeyin devrede olduğu söyleniyor. Hayır, bu gerçekleşmez. O dönemin koşulları çok farklıydı. Şimdiki koşullar farklı. Talabani kurt bir politikacıdır. PKK olmadan orada yaşayamayacağını, PKK olmadan 24 saat ayakta kalamayacaklarını iyi biliyorlar. Barzani de bunu biliyor. PKK'yi teslim etmezler. PKK olmadan onlar yaşayamaz. PKK'yi öyle kolay kolay bırakmazlar. Kaldı ki PKK de kendine yeni müttefikler bulur. Hatta alttan alta Amerika ile bile ilişkileri olabilir. Rusya, Suriye, İran da PKK'nin bitmesini istemezler. ABD, Türkiye'yi Ortadoğu savaşına çekmek istiyor. Türkiye de bunu engelleyemez. Her şeyden beni sorumlu tutuyorlar. Beni günah keçisi yapıyorlar. Bütün bu olanların sorumlusu Apo'dur diyorlar, hatta bir general radyodan duydum 'Apo adı bile kullanılmasın' diyor.

Zaten Hurşit Tolon benimle görüşmedi ki. Ama daha alt seviyede görüştüklerini inkâr etmiyorlar. Evet, bu görüşmeler niçin kesildi, kimler tarafından kesildi, çok önemlidir. Bu soruların cevabı bulunursa Türkiye sorunları aşar. Ben de bunu soruyorum. Niçin bu görüşmeler kesildi? Bu konuya değineceğim.

Şimdiki yaşananlar 19. yüzyıl Osmanlı politikalarına benziyor. 19. yüzyılın sonunda, sorunları biriktirip biriktirip çözmediler, sonunda imparatorluk parçalandı. Bunlar da sorunu biriktirip biriktirip çözmüyorlar ve sonunda patlatacaklar. O dönemin Almancılarına benziyorlar. 19. yüzyıl politikalarını 21. yüzyılda uyguluyorlar. Mustafa Kemal olsaydı bu dağ gibi sorunlar karşısında böyle mi davranırdı, böyle davranmazdı. Mustafa Kemal, olaylara o dönemin bilimini esas alarak yaklaşıyordu, bu sorunları çözmek için beyin patlatırdı. 'Hakiki mürşit' sözü bu nedenledir. Mustafa Kemal, dönemin bilimini okuyordu. O dönemin bilimi de sosyolojiydi. Sosyolojiyi çok okuyordu. Mustafa Kemal'i çok suçlamak da doğru değil. Çünkü dönemin bilimi pozitivizmdi. O günün koşullarında ancak bu kadarını yapabilirdi. Mustafa Kemal'in kafasında demokrasi de vardı, sorunları çözmek istiyordu.

Kafasında demokrasi de vardı ama uygulayamadı, gücü yetmedi. Çoğulculuğu esas almak istiyordu ama İnönü tarafından engelleniyordu. Hatta İnönü, İtalyan Musollini yasalarını esas aldığında Mustafa Kemal karşı çıkmıştı. 'Benim kurmak istediğim cumhuriyet bu olamaz' demişti. O dönem hasta yatağındaydı. Recep Peker Genel Sekreter, İnönü Başbakandı, kendisi de hasta yatağındaydı, gücü yetmedi. İnönü ile arasındaki çelişki büyüktür, İnönü'den de korkuyordu. Bunlar tam bilinmiyor.

Diyarbakır Cezaevi olaylarına benzer bir durum yaratılmak isteniyor

Türkiye'de yaşanılanların bir minyatürü burada yaşanıyor. Size burada olan bir olayı anlatayım. Geçenlerde, bu son olaylardan sonra burada bir olay yaşandı. Arama bahane yapılarak yaşandı. Geldiler, *'odayı arayacağız'* dediler. *'Tamam'* dedim ama daha önce yapılan aramalardan farklıydı. Daha önceleri birkaç evraka bakıp gidiyorlardı. Bu sefer geldiler her tarafı dağıttılar. Beni de görüşme odasına aldılar. Ben *'niye böyle yapıyorsunuz, beni buraya alıyorsunuz?'* dedim. Onlar da bana *'sen konuşamazsın, sus, bir kelime bile konuşma hakkın yok"* dediler. Sonra iki kişi gelip koluma girdi. Bir kişi de arkadan gelip üzerime çullandı, beni çökerttiler. Ben '*beni bir silahla öldürün daha iyi'* dedim, *'ona da sıra gelecek'* dediler. Ben artık bir şey demedim, fiziki bir şey de yapmadım. Kaba bir direnmeye girmedim yani. Ben küfür de etmem, buna karakterim müsait değil. Odamın her tarafını tamamen dağıttılar, 5-6 saat uğraştım düzeltmek için, hatta 9-10 saatte ancak toparlayabildim.

1982 Diyarbakır Cezaevi olaylarına benzer bir durum yaratılmak isteniyor. Biliyorsunuz Hayriler bu koşullar nedeniyle ölümüne direndiler. Benden de böyle bir şey bekliyorlar. Benim Kemal Pir gibi direniş yapmayacağım açıktır. Ölmekten korkmuyorum ama sorumluluğum var. Bilemiyorum, halkın tepkisi ne olur? Bu olayın bilinmesi lazım ama olayın abartılmasını istemiyorum.

Burada ekip değişti. Tamamen yeni bir ekip geldi. Bu olay buradakilerin bireysel tavırları değil. Kendi başlarına bir şey yapamazlar. Müdürün de haberi olmayabilir. Direkt Başbakanlık Kriz Merkezinin talimatı olduğunu düşünüyorum. Üst düzey as-

kerler burası için 'haberimiz olmadan kuş bile uçmaz' diyorlardı, burada olanları her an biliyorlar.

Yapılan bu güvenlik, 'terör' zirvelerinde benim durumuma ilişkin bazı kararlar tartışılıyor. Bütün bu toplantılar benim etrafımda dönüyor, bir ekip beni tasfiye etmek istiyor, bunun üzerinde anlaşamıyorlar. AKP de bu son şeylerle beni gözden çıkarmış. Ancak hakkımda anlaşamıyorlar. Devlet içinde buna direnenler var, anlaşamadıkları için üst üste toplantılar yapıyorlar.

İmralı'da bir ölüm olayı gerçekleşirse bilinsin ki sorumlusu devlettir

Devlet içinde bazıları bunu tehlikeli görüyor. Ama ben devlet içinde büyük bir kesimin bu yaşananlardan habersiz olduğunu düşünüyorum. Henüz bir karara varamamışlar. Ne karar verirler bilemiyorum. Belki beni imha kararı da çıkabilir, başka bir karar da çıkabilir, bilemiyorum. Beni tahrik ediyorlar, Diyarbakır cezaevindeki gibi davranmamı istiyorlar. Bu benim tarzım değil, böyle bir şeye girmeyeceğim. Bunu daha önce de dile getirmiştim. Burada bir ölüm olayı gerçekleşirse herkes, halkımız bilsin ki devlet öldürmüş. Burası devletin sorumluluğunda. İçeride arama yapanlardan birisi, 'devlet ne derse o olur' diye birkaç defa tekrarlayarak bağırıyordu. Bu da devletin vereceği kararla bağlantılıdır. Ben de 'bana ne ya, ne yaparlarsa yapsınlar, ben ölümden, hiçbir şeyden korkmuyorum' dedim. O sırada bana bağırıp çağırıyorlardı, sülaleme kadar küfrettiler. 'Sıra ona da gelecek' sözünü söyleyen görevli, bu sözü bireysel mi söyledi yoksa bu konuda bir karar mı var? Bireysel de olabilir ama ben bireysel olduğunu zannetmiyorum. CPT bir heyet gönderebilir. Kendilerine burada neler olduğunu tek tek ayrıntılarıyla anlatırım. Kendileri de bilsinler.

Güney Kürdistan'da bir devlet kuruluyor, bunun sorumluluğunu bile bana yüklüyorlar. 'Sen sebep oluyorsun' diyorlar. Hayır, siz yirmi yıl önce söz vermiştiniz, siz kurdurttunuz. On yıldır Türkiye IMF'nin soygun ve talan politikalarına teslim olmuş, bu politikalarla yönetiyorsunuz. Kuveyt'te Güney'e karışmama karşılığında bir milyar dolar anlaşmayı siz yaptınız. Burayı denetimleri altında tutuyorlar. Türkiye'yi de bu politikalara zorluyorlar. Mahir Kaynak, Yalçın Küçük bu politikaları biliyor. Amerika'nın müdahalelerini, ne yapmak istediklerini biliyorlar. Bu nedenle onları dile getiriyorum. Sonunda Türkiye'ye de hiçbir petrol falan vermezler, kendileri, Amerika alır. Türkiye'de sadece belli kişileri, holdingleri zengin edecekler, Kiler gibi holdingler, halka bir şey vermeyecekler.

Mehmet Şimşek, Marry Lynch'in temsilcisiydi. Ben bunları dile getirdiğimde, 'sen sivilleri tehdit ediyorsun' diyorlar. Aslında sivillerden kastettiği bu holdinglerdir. Yani bunlar hakkında konuşmayacaksın, bunlara dokunamazsın diyorlar.

Ta 1946'dan beri karar verilmiş; Güney'de bir Kürt devleti kurulacak ve bu devlet İsrail'in müttefiki olacak. Kürt devleti kurulmakla bu sorun Türkiye'deki Kürt sorunu çözülecek mi? Daha önce de Ermeni devleti kuruldu, Ermeni sorunu çözüldü mü? Yunanistan devleti kuruldu da Rumlarla sorunları bitti mi? Sorun hala devam ediyor. Kürt devleti kurulursa Kürtlerle sorun biter mi? Hayır bitmez.

Katılımlar yoğundur herhalde. Her taraftan var. Türkiye bu şekilde sorunları çözemez. Bu krizlerle birlikte sorunlar daha da büyür. Türkiye bunun altından kalkamaz. Bugüne kadar on hava operasyonu mu yapıldı bilmiyorum; her hava operasyonunda milyonlarca dolar harcıyorsun. Son hava operasyonunda kayıp var mı?

"Bizi tehlikeli gördükleri için, 'kutsiyet düşmanı' ilan etmeye çalışıyorlar. Tabii bunların hepsi, biraz daha koltukta kalabilmek için, iktidardan biraz daha faydalanabilmek içindir. Bunların derdi demokrasi ve çözüm değil, bütün gayeleri biraz daha iktidarda kalmaktır. AKP kesinlikle sorunu çözmek istemiyor. Hepsi yalan söylüyor. AKP artık kesinlikle demokrasi sahtekârlığı yapıyor"

Türkiye'yi tamamen kendi kontrollerine alıyorlar

Burada yaşanan olay, bununla yakından ilgilidir. Bizim için 'kutsiyet düşmanı' diyorlar. Bununla kastettikleri, "Bunlar, din düşmanıdır" diyorlar. Ben, Hz. Muhammed'i açımlayacağım demiştim, son savunmamda. Onlar, benim savunmamla çelişkilerinin büyük olduğunu gördüler. Savunmamı son güne dek geciktirmelerinin nedeni de budur. İdeolojik çelişki tespit etmişler, buradan hareketle bizi tehlikeli gördükleri için, 'kutsiyet düşmanı' ilan etmeye çalışıyorlar. Tabii bunların hepsi, biraz daha koltukta kalabilmek için, iktidardan biraz daha faydalanabilmek içindir. Bunların derdi demokrasi ve çözüm değil, bütün gayeleri biraz daha iktidarda kalmaktır. Bunun için de yapmayacakları şey yoktur. Hani bu Gül sürekli, sorun çözülecek, demokratik çözüm olacak, işte paketler açılacak diyor ya, bunların hiç birisi doğru değil. AKP kesinlikle sorunu çözmek istemiyor. Hepsi yalan söylüyor. AKP artık kesinlikle demokrasi sahtekârlığı yapıyor.

Benimle soruşturma sürecinde gelip görüştüler. Genelkurmay başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu adına bir albay gelip benimle görüştü. Görüşmede, hükümetin, Ecevit'in temsilcisi olduğunu söyleyen birisi de vardı. Onların temsilcisi olduklarını söylüyorlardı, gerçekte böyle olup olmadıklarını bilmiyorum ama burada Genelkurmay'ın, devletin izni olmadan gelip görüşme yapamazlar, nefes bile alamazlar. Herhalde Ergenekon meselesini de buna dayandırıyorlar. Biz Amerikanın bu

politikalarına karşıyız, Ergenekoncular da karşı olduklarını söylüyorlar. Herhalde buradan hareketle bir bağlantı kurmaya çalışıyorlar.

Ben her iki Ergenekon'a da karşıyım. Laik Ergenekon'a da, AKP'nin kurduğu Ergenekon'a da karşıyım. Buraya gelenler Kıvrıkoğlu'nu temsil ediyorlardı. Herhalde Kıvrıkoğlu Ergenekoncu değil, olsaydı tutuklanırdı. Burada bilinmesi gereken, buradaki görüşme devlet adına yapıldı. Benimle her şeyi açık açık konuştular. Demokratik çözüm konusunda adım atabiliriz dediler. Ben de olur dedim. Demokratik çözüm konusunda üzerime düşeni yaparım, dedim. 2002'ye kadar gelip gittiler. Sonra kesildi. Ben de soruyorum, neden kesildi, kim kesti, bunlar ortaya çıkarılsın. Bülent Ecevit sorunu biraz çözmek istiyordu. Mesut Yılmaz da çözüme olumlu bakıyordu, çözümden yanaydı. MHP engelledi. Ecevit çözümden yanaydı, bu nedenle Ecevit hükümetini devirdiler. AKP'yi başa getirdiler. Abdullah Gül'e 2003'te bir mektup yazdım. O mektubu halka açıklasınlar. 2007'de hücre cezalarına ilk kapsamlı itiraz dilekçesi olarak yazdığım 124 sayfalık savunmamda birçok şeyi dile getirdim. Bunu da halka açıklasınlar. Abdullah Gül'e yazdığım mektubu da, bu savunmamı da birlikte kamuoyuna açıklasınlar. '99'dan 2003'e kadar bir tek asker öldü mü, bir tek polis öldü mü? Daha ne istiyorlar? Kanı durdurmadım mı? Bu görüşmeler neden kesildi? Herkes bunun cevabını öğrenmelidir.

Dökülen kandan devlet sorumludur

2002'de AKP geldi, ABD'nin bazı politikaları vardı, görüşmeler kesildi, her şey değişti. Ben de bunların sorumlularının ortaya çıkmasını istiyorum. O dönemler benimle görüşmeye gelen yetkili, bana, Japonya ve ABD, nükleer bomba kullanıldığı halde barıştılar, masaya oturdular, biz neden oturmayalım, anlaşmayalım, dedi. Bu dili ben icat etmedim, kendileri icat ettiler. Ben de bu dile dönülsün diyorum. Şimdi de bir yetkili gelebilir. Ben makam, rütbe peşinde de değilim, alt düzeyden bir yetkili de olabilir, gelip benimle konuşabilir. Oturalım, konuşalım, plan yapalım; ben demiyorum ille benim dediğim olsun. Halka sorabiliriz, danışabiliriz. Kamuoyuna açık tarzda tartışalım, halk belirlesin. Hiçbir sorunu çözmüyorlar, her şeyi askere, görevlilere yüklüyorlar, onları aşırı zorluyorlar. Ben bunlara acıyorum, üzülüyorum. Bana burada o muamelede bulunan görevli dâhil, hepsine üzülüyorum. Devletin dediği olacak diye bar bar bağırıyordu. Onlara fazla yük yüklüyorlar.

Bunların ömrü az. AKP geçicidir, 1-2 yıl ömrü kalmış. Ordu da öyle. Ordu'daki anlayış da çözülüp gidecek. Ordu da kesinlikle çözüm istemiyor. Bugün bir tıkanma var ama beynini patlatacak, yüreğini ortaya koyacak kimse yok. Bu Tıkanmanın aşılması lazım. Pozitivizmin aşılması lazım. Bunlar pozitivizmi, laikliği din gibi algılıyorlar. Türkiye'de pozitivizmin temsilcisi Baykal'dır. Amerika'nın getirmek istediği siyasal İslam da çare değil. Pakistan'ın durumu ortada. İran'ın durumu da ortada. Bunların gözünü kâr ve iktidar hırsı bürümüş, başka bir şey düşünemiyorlar.

2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, aradan beş yıl geçti, bu arada ölen 10 bin kişinin ölümünden onlar sorumludur. Dökülen kandan beni sorumlu tutuyorlar. Ben dışarıdayken de kan dökülmemesi için çok çaba sarf ettim. Buradayken de kanın durdurulması için çok çaba sarf ettim, durdurdum da. Ben dışarıdayken de, buradayken de savaşı daha çok tırmandırabilirdim. Filistin tarzı savaş yürütebilirdim. Ama ben demokratım, sosyalistim, halkların boğazlaşmasını istemedim, sorumlu davrandım.

Burada Kürtlere daha çok sorumluluk düşüyor. Kürtler daha çok birlik olsun, birliklerini geliştirsinler. İttifaklarını, birliklerini geliştirsinler. Gece-gündüz çalışmalılar. AKP'ye tek bir oy bile verilmemeli. AKP'ye verilen oylar savaş olarak, bombardıman olarak geri geliyor.

Önümüzde kış var, bu değerlendirilebilir. Gelin bu kış çözelim. Önümüz bahar, baharda iş çığırından çıkabilir. Baharda savaş korkunç bir hal alabilir. Ben bunları önlemek istiyorum. Demokratik çözüm gelişirse, daha bütünlüklü bir yapı, daha demokratik bir toplum olabilir.

Demokratik halk belediyeciliğini geliştirsinler. Barzani ve Talabani'ye de benim adıma şu notu iletebilirsiniz: Biz demokratik çözüm istiyoruz ve onlar da demokratik çözüm konusunda ısrarcı olsunlar. Kürtler barış istiyor.

Benim burada dile getirdiğim görüşleri kitap haline getirerek "demokratik toplumculuk" adıyla yayınlanabilir. DT Kongresi sivil niteliklidir. Geçen görüşmede bir arkadaşınız bahsetti. DT Kongresi sivil bir kuruluştur, örgütlenmesini de bu temelde yapar. Artık dernek tarzında mı olur, başka bir şekilde mi olur, kendileri yaparlar. Ancak burada anlaşılması gereken husus DT Kongresinin sivil bir kuruluş olduğudur.

Demokratik çözüm İran'da geliştirilebilir

İran'ı da buradan uyarıyorum. Öyle idam tarzı yöntemlerle soruna yaklaşmasınlar. Demokratik çözüm İran'da geliştirilebilir. Bu temelde diyalog geliştirilebilir İran'la. Cezaevindekiler eylemlerini sürdürüyorlar mı? Hepsine selam ve sevgilerimi iletiyorum. Hayatlarını tehlikeye atmasınlar. Kendilerine dikkat etsinler.

Tansu Çiller döneminde, planlanan saldırının Mesut Yılmaz'ın Yalçın Küçük aracılığıyla bize haber verdiği doğru değil.

Küresel finans sistemi konusunda daha önce görüşlerimi açıklamıştım. Cezaevinden gelen mektuplar var. Hepsine selamlarımı sunuyorum. Çalışmalarını devam ettirsinler, derinleşsinler. Cezaevindekileri selamlıyorum.

Ben de savunmalarımı bitirdikten sonra edebi konulara eğilmek istiyorum. Tarihi, felsefi bir roman taslağı düşünüyorum. Ama bu daha sonra olabilir. Cudi Dağıyla (Cudi adlı da olabilir) ilgili bir edebi çalışma olabilir. Şimdilik düşünüyorum, ama uzun zaman sonra ancak olabilir. Şimdilik çok fazla kitap göndermenize gerek yok, zaten gönderiyorsunuz.

Süreç Önder Apo'ya özgürlük sürecidir

"Elbette ortaya çıkan bu saldırılar, halka dönük, gerillaya dönük, özellikle Önder Apo'ya dönük bu insanlık dışı, küstahça saldırı durumu hepimizde büyük öfke, tepki yaratıyor. Mücadele azmimizi, duyarlılığımızı daha çok geliştiriyor. Bütün militan savaşçı güç olarak, halk olarak bunu yaşıyoruz. Eğer bu süreç devam ederse bunlar büyük mücadelelere, patlamalara dönüşebilir. Mevcut böyle bir durumun ortaya çıkması da bizim için bir sürpriz değil, buna psikolojik olarak da, düşünsel olarak da, örgütsel olarak da, pratik olarak da hazırlıklıyız. Ve mücadeleyi buna göre geliştireceğiz. İstedikleri kadar saldırganlıkta ısrar edebilirler, ama biz bu sürecin Önder Apo'ya özgürlük süreci olduğuna inanıyoruz"

Özgürlük mücadelemiz, 2008 güz ortasında, tarihinin en kritik süreçlerinden birini yaşar duruma gelmiş bulunuyor. Bu süreci on yıl öncesiyle kıyaslayanlar var, mücadele tarihimizin önemli kritik dönemleriyle, dönemeçleriyle de karşılaştıranlar var, geçen yılla, 2007 yılının yaz ve güz süreciyle kıyaslayan, değerlendiren yaklaşımlar da var. Benzerlik ne kadar olursa olsun şimdi her bakımdan oldukça önemli, kritik bir dönemeç içinde olduğumuz tartışma götürmezdir. Bu konuda İlker Başbuğ-Tayip Erdoğan yönetiminin kendilerine göre yarattıkları, iktidar paylaşımına dayanarak oluşturdukları imha ve tasfiye planı doğrultusunda saldırılarını her alanda yoğunlaştırdıkları bir gerçektir. Bunun çerçevesini zaten somut olarak da çizdiler. Ekonomiden siyasete, sosyal alandan kültürel alana, ideolojiden psikolojik savaşa ve askeri alana kadar birey ve toplum yaşamının bütün alınlarını içerecek şekilde bir anti-Kürt savaşı yürütmek gerektiğini kendilerine göre tanımladılar. Terörle Mücadele Kurulu toplantılarında bu değerlendirmelerini karar ve plana da dönüştürdüler. Buna dayalı olarak gerekli ilişki ve ittifakları da yaratabildikleri kadar yarattılar. Şimdi bu doğrultuda saldırılarını her alanda, tüm güçlerini seferber etme temelinde yürütüyorlar. Savaş bütün alanlarda çok yoğun bir biçimde sürüyor. Hem Kuzey'in değişik alan ve bölgelerinde operasyonlar, saldırılar yoğunlaştırılıyor, hem de Medya savunma alanlarımıza dönük hava saldırıları, kara operasyonu tehdit ve hazırlıkları sınır ötesi operasyon teskeresi temelinde açıktan geliştiriliyor. Gerillayı ezme ve etkisizleştirme karar ve hedefinde olduklarını belirtiyorlar.

Halkımıza yönelik baskılar sadece Türkiye sınırları içerisinde olmuyor

Diğer yandan topluma dönük saldırılar sürüyor; tutuklamalar, baskılar, işkenceler devam ediyor. Daha bir hafta önce bir kişiyi işkencede katlettiler. İşkenceye sıfır tolerans tanıyoruz ve Türkiye'yi, adliyesini, cezaevlerini şeffaf hale getirdik, diyen AKP hükümeti yönetimi altında insanlar işkencede katlediliyor. Gerçeğin söylenenlerin tam tersi olduğu netçe görülüyor. Demokratik siyaset üzerinde, yine dil-kültür çalışmaları üzerinde, sanat-edebiyat üzerinde baskılar yoğunlaşmıştır. Gazeteler, dergiler kapatılmış durumda, haber ajansları çalıştırılmıyor, Kürt basını tümden yok edilmek istendiği gibi, Türkiye toplumunda gerçekleri yansıtma eğilimde olan basın-yayın organları da çeşitli biçimlerde susturulmaya çalışılıyor, kültür kurumları kapatılıyor, DTP'nin kapatılma davası son noktaya, yani karar aşamasına gelmiş bulunuyor. Bu anlamda toplum yaşamı ve demokratik siyasal-kültürel çalışmalar üzerinde en ağır baskı, yasaklama, kapatma durumu geliştirilerek sürdürülüyor. Bu durumu diğer alanlara yayma çabası da yoğundur. Bu baskılar elbette sadece Türkiye sınırları içerisinde olmuyor. Benzer biçimde Avrupa ülkelerinde de Kürt kurum ve kuruluşlarına, Kürt halkının demokratik örgütlenmelerine karşı baskı, yasaklama, engelleme çabaları had safhada sürüyor; gazeteler engelleniyor, televizyon, radyo faaliyetleri yasaklanıyor, dernekler, evler basılıyor. Avrupa ülkelerinde de neredeyse cezaevleri Kürt siyasi tutsaklarıyla doldurulmuş durumda. Avrupa Birliği devletleri bunu yapıyor, ABD bunu yapıyor. Bölge devletlerinde de benzer bir baskı sürecini geliştirmek için yoğun bir çaba var. Türkiye-İran-Suriye ittifakını ileri düzeyde kullanmak istiyorlar. Her ne kadar son dönemlerde bu ilişkiler bazı sorunlar yaşasa da, eskisi gibi kolay yürümese de, yine de Kürt özgürlük hareketine karşı baskı ve saldırıda bir mutabakat var. Bu mutabakat esas olarak ortak bir zihniyetten kaynaklanıyor; buradan doğan yakın politikalardan kaynağını alıyor. Doğu Kürdistan da, Batı Kürdistan da baskılar toplumun değişik kesimlerine dönük olarak sürdürülüyor. Irak'ı da bunun içine katmak için yoğun çabalar var. En yoğun diplomatik faaliyet gizli ve açık olarak bu alanda sürdürülüyor. Çok değişik güçlerin içinde olduğu, oyunlarla dolu karmaşık bir diplomatik çabanın Irak ve Güney Kürdistan yönetimleri ile sürdürüldüğü tartışmasız bir gerçektir. Bütün bunların hepsinin ötesinde en son olarak Önder Apo'ya dönük fiziki ve psikolojik işkenceyi artırmadan da öteye; tehdit ve fiziki sal-

dırı girişimi alçakça ve küstahça bir biçimde geliştirildiğini öğrenmiş durumdayız. Bu tutum bütün bu belirtiklerimizin içte ve dışta halka, demokratik kurumlara, gerillaya dönük saldırılarının merkezini oluşturuyor. Mevcut yönetimin, İlker Başbuğ-Tayip Erdoğan ittifakının nasıl bir savaş ve saldırı planlaması içinde olduğunu netçe ortaya çıkarıyor. Son on yıldır uluslararası komplo çerçevesinde Kürt halkına, Özgürlük hareketimize dönük bu saldırı devam ediyor.

Önderlik üzerindeki uygulamaları sırf tehdit olarak algılamamalıyız

Uluslararası komplonun 11. yılına girdik. Biz bu komplonun amaçlarını biliyoruz: Önder Apo'nun imhası, buna dayanarak PKK'nin tasfiyesi ve bunlara dayanarak Kürdistan üzerindeki inkâr ve imha siyasetinin başarıya götürülmesidir, stratejisi de bunu gerçekleştirmeye dönüktür. Bu çerçevede 9 Ekim 98'den itibaren bir saldırının çok planlı ve örgütlü bir biçimde Önder Apo şahsında hareketimize karşı yürütüldüğü bir gerçektir Bu komployu yönetenleri de tanıdık bu süreçte; saldırı içinde olan güçleri, katılımlarını, katılım düzeylerini ve nedenlerini de az çok biliyoruz. On yıllık süre boyunca bu temelde bir mücadele içinde olduğumuz da açık bir gerçek. Her ne kadar komplonun daha baştan amacı belirttiğimiz doğrultuda olsa da; bunu istediği gibi başarma gücünün olmadığı, komploya karşı mücadele ederek onu aşma imkânlarının olduğu on yıllık mücadele içerisinde ortaya çıktı. Önder Apo'yu komplonun ilk anlarında fiziki olarak imha edemeyenler, kim vurduya getirerek sonuç almayı başaramayanlar; gerici, faşist hukuka dayanarak bu amacı gerçekleştirmek istediler. İmralı süreci, mahkemesi, yargılaması böyle ortaya çıktı. Hukuk yoluyla imhanın başarılmaması ardından da, Önderliğimizin ideolojik ve siyasi olarak imhasını gerçekleştirme bir hedef olarak benimsendi. Bu amaç sosyal demokrat Ecevit başkanlığındaki hükümetçe başarılmak istendi, bunda başarısız olununca siyasal İslamcı AKP eliyle bu amaç gerçekleştirilmeye çalışıldı. Şimdi bu da başarılamayınca sahte dinciliği kendine bayrak yaparak her türlü yalanı, yolsuzluğu politika bilen, faşist uygulamaları, saldırıları açık ve sinsi yöntemlerle iç içe geliştirerek uygulayan AKP'nin de, Önderlik gerçeğimizi ideolojik ve siyasi olarak imha etme çabaları başarıya ulaşamadı. Tam tersine Önder Apo'nun dehası ve çalışmaları sonucunda büyük bir ideolojik ve siyasi yenilgiyi Türkiye'nin inkârcı ve imhacı zihniyeti ve siyaseti yaşayınca şimdi başa dönüyor, baştakine benzer biçimde bir süreç geliştirmeye çalışıyorlar. Yani yeniden fiziki imhayı en azından tehdit düzeyinde gündeme getiriyorlar. Sadece tehdit olarak algılayabilir miyiz bunu? Hayır, o yetersiz olur. Tehdit zaten on yıl boyunca hep vardı; her gün, her saat, her dakika, gece-gündüz hareket ve halk olarak bu tehdit altında yaşadık. Önder Apo'nun kendisi de bu tehdide sürekli dikkat çekti. İdam ipi altında süren bir yaşam ve mücadele içinde olduğumuzu ifade etti. Bu güçler İmralı sistemini Kürt halkının ve özgürlük mücadelesinin önünde bir tehdit ve şantaj aracı olarak on yıldır kullanmaya çalıştılar. Dolayısıyla şimdi geldiğimiz nokta tehditten öteye daha ciddi bir durumu ifade ediyor. On yıl boyunca her türlü yöntem, baskı, hile, şantaj, işkence, oyun kullanılmasına rağmen sonuç alınamayınca, bu başarısızlığın verdiği büyük öfke ve hiddetle başta Önder Apo olmak üzere tüm özgürlük güçlerimize, Kürt halkının tümüne; gençlerine, kadınlarına, emekçilerine dönük soykırım içeren bir saldırı yürütüyorlar.

İnkâr ve imha sisteminin saldırıları ciddidir

İlker Başbuğ yönetimiyle Türkiye devlet yönetiminin geldiğin noktanın bu olduğu anlaşılıyor. "Başkaları yapamadı, ama ben yaparım" iddiasıyla gösterişli bir biçimde ortaya çıkmaya çalışan İlker Başbuğ, bu işi nasıl yapacağı, bunda hangi yöntemleri kullanacağı şimdi biraz daha açığa çıkmış ve netleşmiş bulunuyor. Bu anlamda inkâr ve imha sisteminin saldırıları ciddidir. Günlerce toplantı yaptılar, Terörle Mücadele Kurulu dedikleri organı geçtiğimiz haftalar içinde beş-altı kez topladılar. Her bir toplantıları neredeyse bir gün boyu devam etti. Hükümet bu süreçte toplantılar yaptı; Milli Güvenlik Kurulu organlarını çalıştırdılar, daha ötesi en dar karar kurulu olan koordinasyon toplantıları yaptılar; Cumhurbaşkanı, Başbakanlık, Genelkurmay başkanlığı düzeyinde gizli-açık bazı toplantılar da yaptılar. Bu toplantılarda çok geniş kapsamda ne yapmaları gerektiği konusunu tartıştıkları anlaşılıyor. Halka dönük, gerillaya dönük, Önder Apo'ya dönük neleri nasıl yapmaları konusunda yoğun ve kapsamlı bir tartışma yürüttükleri ortaya çıkıyor. Mevcut saldırılar bu tartışmalar ve onlardan çıkan kararlar temelinde gerçekleşiyor. Önder Apo'ya dönük saldırılar bu temeldedir.

Başbuğ'un gelişi
Hitlerin iktidara geliş tarzına benziyor

İlker Başbuğ genelkurmay başkanı olur olmaz adeta bir darbe yapar gibi girişimlerde bulundu; Kürdistan'a yürüdü. Amed'den Van'a, Gever'e kadar bütün alanları gezdi. Bu gezinin esas amacı savaş ortamında kendi mesajlarını vermekti. Bunu hem duruşuyla hem sözleriyle yaptı. Hükümete ve kamuoyuna yönelik olarak PKK'ye karşı yürütülmesi gereken savaş konusunda açık mesajlar verdi. Ardından Ankara'ya gidip gerekli toplantıları yaparak, adeta bütün yönetim yetkilerini fiili bir darbeyle ele geçirdi. Başta başbakan olmak üzere bütün hükümet üyeleri "Genelkurmay başkanımız ne isterse, ne söylerse onu yaparız" diyerek önünde ceket ilikler duruma düştüler. Hükümet açısından, siyaset kurumu açısından bu müdahale onları etkisiz hale getirmek için yetti. Faka öyle anlaşılıyor ki kamuoyu açısından yetmedi. Bazı basın çevreleri açısından yetmedi. Özellikle Kürdistan'da gelişen mücadelenin etkisiyle bu çevreler, yaşanan olayların sonuçlarını daha derin sorgulama ihtiyacı duydular. Bunun üzerine ikinci müdahalesini 13 Ekim günü basın ve kamuoyu önünde İlker Başbuğ Hitlervari bir tarzla yeniden yaptı. Kamuoyuna bilgi taşıyan basın şahsında bütün halkı ve toplumu çok açık bir biçimde tehdit etti, suçladı. Hesap vermesi gereken, olaylar karşısında başarısızlığı nedeniyle istifa etmesi gereken bir güç bunu yapmak yerine, herkesi suçlayarak, tehdit ederek, açıktan korkutarak kendi egemenliğini daha çok pekiştirme yolunu seçti. Deyim yerindeyse adeta topluma küfür etti. Etkisi altında kalmayan, yapılanlardan ürkmeyen kimse kalmadı. Böylece aslında iki hamleyle devlet ve toplum yönetiminde tüm yetkileri ele geçirmeye çalıştı, çalışıyor. İlker Başbuğ'un yaptıkları biraz da Doğan Güreş'in 1991-1992'de yaptıklarına benziyor, yine bir yönüyle Hitlerin iktidara geliş tarzına benziyor. Zaten soy ismi de Başbuğ. Her halde kendisi çok katı bir MHP'li, İttihatçı-milliyetçi çizgiye sahip, boşuna o soyadını takmamış kendisine, taşımıyor da. Türkeş'in ve Bahçeli'nin yapamadığını yapmaya soyunan, kendini o pozisyonda gören bir kişilik olduğu ortaya çıkıyor. Bunu, bu yaptıklarıyla birlikte İmralı'da da, gerçekleştirdiği fiili darbeye paralel bir saldırı yürüttüğünü son görüşme sonucunda Önder Apo'nun avukatlarının yaptığı açıklamalardan öğrenmiş olduk. Orda da bütün yönetimi ve bulunan görevlileri değiştiriyor. Adeta baskını yapar gibi İmralı adasına baskın yapıldığı anlaşılıyor. Kuralları, kaideleri yeniden belirliyorlar ve var olan fiziki ve psikolojik işkenceyi çok çok aşan bir konumda korkutmayı, ürkütmeyi hedefleyen bir tehditle birlikte, fiili bir saldırı durumunu ortaya çıkarıyorlar.

Bu aslında bir yönüyle mevcut yönetiminin içine düştüğü çıkmazı, çözümsüzlüğü, aczi gösteriyor. Kürt halkını durduramayan, gerillayı susturamayan, engelleyemeyen, Kürt halkının gençliğinin mücadelesi karşısında çaresiz kalan mevcut yönetimin öfkesini, tepkisini Önderlik gerçeği üzerinde kusmaya yöneldiği ortaya çıkıyor. Bu, yaşanan çıkmazın, çaresizliğin gelişen mücadele karşısında yaşanan başarısızlıkların verdiği öfke ve tepkiyi ifade ediyor. İnsan bunu böyle görebilir, anlayıp değerlendirebilir.

Fakat işin esası ya da tümü bu değildir. Bir yönü bu olmakla birlikte, İlker Başbuğ yönetiminin diğer amaç ve niyet ise, uluslararası komplonun amaçlarını gerçekleştirmektir. Buna istekli, çaba sahibi ve arayışı içinde olduğu görülüyor, bunu gösteriyor. Bu bakımdan bu durumu sadece bir tehdit ve şantaj olarak görmek yetmez, yine gelişen mücadele karşısında yaşanan başarısızlığın, çaresizliğin, çıkmazın yarattığı bir sonuç olarak değerlendirmek de yetmez. Mevcut İlker Başbuğ yönetimi -ki buna Abdullah Gül ve Tayip Erdoğan ortaktır- Önder Apo'yu imha temelinde Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek ve böylece Kürt soykırımını gerçekleştirmek arayış ve çabası içinde olduğu, zihniyet ve politika olarak fırsat bulursa bunu yapmaktan geri durmayacağı gerçeğini ortaya koyuyor.

"Mevcut İlker Başbuğ yönetimi -ki buna Abdullah Gül ve Tayip Erdoğan ortaktır- Önder Apo'yu imha temelinde Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmek ve böylece Kürt soykırımını gerçekleştirmek arayış ve çabası içinde olduğu, zihniyet ve politika olarak fırsat bulursa bunu yapmaktan geri durmayacağı gerçeğini ortaya koyuyor"

Çözüm için Önderlik ve hareket olarak elimizden gelen çabayı harcadık

Sürecin bir yönü bu iken, diğer yönü; İlker Başbuğ-Tayip Erdoğan ikilisinin yarattığı yeni yönetime karşı Kürt halkının ve hareketimizin geliştirdiği mücadeledir. İçinde bulunduğumuz süreçte bu temelde her alanda büyük bir mücadelenin verildiği de tartışma götürmez bir gerçektir. Bu çok yönlü, çok boyutlu bir biçimde gelişiyor. Biz hareket olarak Şubat sonunda Zap operasyonu yenilgisi sonrasında Türkiye yönetiminin içine düştüğü siyasi kriz ve iktidar savaşımını bir yandan nereye varacak diye izledik, diğer yandan da buradan bir siyasi yaklaşım, demokratik siyasi çözüm yaklaşımının çıkması için çaba harcadık. Önderliğimizin çağrıları gelişti, çözüm önerilerini çok yönlü ve somut bir biçimde ortaya koydu. Yönetimimiz çeşitli çözüm planları, deklarasyonlar yayınladı, açıklamalar yaptı. Zap savaşının ortaya çıkardığı gerçeklerin doğru görülüp okunması ve bu temelde savaşsız bir çözüm yolunun aranıp bulunması, böyle bir yola girilmesi için Önderlik ve hareket olarak elimizden gelen çabayı harcadık. Fakat herkes iyi biliyor ki, bu çabalarımız bir sonuç vermedi. Türkiye yönetiminin yaşadığı siyasi kriz ve iktidar savaşımı çeşitli güçlerin müdahalesiyle -ki bu müdahaleci güçler içerisinde ABD'yi, sermaye kuruluşlarını, yani küresel sermaye güçlerini görmek lazım- yeni bir iktidar paylaşımı ve

uzlaşma yaratıldı. Bu, Erdoğan-Başbuğ görüşmesiyle yapıldı. Bunlara dayanarak AKP'yi kapatma davası reddedildi, İlker Başbuğ'un genelkurmay başkanı olmasının önü açıldı, böylece siyasi krizi kısmen aşma, yeni bir iktidar paylaşımı ve yönetim uzlaşması yaratma sağlandı. Bu uzlaşmayı da PKK'ye karşı savaş üzerinden gerçekleştirdiler. Uzlaşmanın, iktidar paylaşımının bu temelde olduğundan asla kuşku yok. AKP PKK'ye karşı savaşı kabul ettiği için kapatılmadı ve iktidarda tutuldu, İlker Başbuğ bu temelde görevlendirildi, yönetime getirildi. Eskisi kadar, 2007 yılındaki kadar geniş kapsamlı, güçlü dayanaklara sahip bir yeni yönetim düzeyi olmasa da, yine de PKK'ye karşı savaş yürütmek üzere Erdoğan-Başbuğ uzlaşmasıyla yeni bir yönetim yaratıldı. Biz bu yönetimi de, yönetim oluş sürecini de hem izledik, hem de günlük olarak değerlendirdik. Olumlu yönde, demokratik siyasetin geliştirilmesi yönünde atılabilecek en küçük bir adım ortaya çıkarsa bunu destekleme, önemseme yaklaşımı içinde olduk; ancak kendimizi yanıltmamaya da çalıştık. Günlük olarak aldığımız bilgiler, yaptığımız değerlendirmelerden gördük ki; eskisinden çok daha katı bir düzeyde PKK'yi imha ve tasfiye amaçlı yeni bir saldırı planı hazırlanıyor. Mevcut yönetimin bunun dışında bir programı yoktur. Bunun dışındaki söylemler, davranışlar birer oyundan başka bir şeyi ifade etmiyor. Çünkü böyle söylemler de vardı, bu doğrultuda bazı arayışlar, girişimler de vardı. Dikkatle değerlendirdik ve somut olarak gördük ki, bunların hepsi oyun. Böyle vahşi bir imha saldırısı için gerekli hazırlıkları yapmak ve saldırıyı başarıyla yürütmek amacıyla birçok oyuna başvurmaya, hareket ve halk olarak bizi duyarsız, etkisiz kılmaya çalışıyorlar.

Meşru savunma çizgisinde direniş mücadelemizi daha fazla geliştireceğiz

Biz de böyle bir gaflete ve oyuna düşmemek için azami çaba harcadık, bizim de girişimlerimiz oldu. İlker Başbuğ'un, Tayip Erdoğan'ın yaptıklarını değerlendirdik, bunu değerlendiren çeşitli toplantılar; yönetim toplantıları, konferanslar, kongreler yaptık, Kürt halkının ve hareketimizin en yetkili kurumlarını ve karar organlarını topladık. Kongre Gel genel kurulu toplantısını yaptık, PKK kongresini gerçekleştirdik, kadın örgütlerimiz, gençlik örgütlerimiz kongre, konferans düzeyinde toplantılar yaptılar, değişik alanlarda yönetim toplantıları yaptık. Süreci anlamaya, değerlendirmeye, bu temelde en doğru olanı ortaya çıkartıp kararlaştırmaya, kendimizi bu temelde kararlı, planlı ve hazırlıklı hale getirmeye çalıştık, bu yönlü hazırlıklarımızı yaptık. Sonuçta mevcut imha ve tasfiye amacı belirginlik kazanınca, bu doğrultuda saldırılar ortaya çıkıp adım adım pratiğe dönüştükçe, buna karşı biz de adım adım gelişen güçlü bir direniş mücadelesi içinde olduk. 1 Eylül Dünya Barış Günü vesilesiyle halkın barış ve demokratik çözüm istemleri çok ileri düzeyde açığa çıktı.

Savaşı, şiddeti geliştirmeye dönük çabalara karşı halkın tepkileri ortaya kondu. Fakat bütün bunlardan ders almak yerine, Önder Apo üzerindeki imha tehdit ve saldırılarının giderek yoğunlaşması, gerillaya dönük Kuzey'de olduğu gibi Medya savunma alanlarında da askeri operasyonların, top atışlarının, hava saldırılarının artması, halk üzerinde, demokratik siyaset üzerindeki baskı, tutuklama ve işkencelerin yoğunlaşması karşısında meşru savunma çizgisinde serhildana ve gerilla aktivitesine dayalı direniş mücadelemiz gelişti.

Böyle bir mücadele sürecinde Bêzelê eyleminin önemli bir hamle olduğu, saldırı plan ve çabalarına karşı yeni bir direniş sürecini güçlü bir biçimde başlatan ve zirveye taşıyan bir rol oynadığı tartışma götürmezdir. Nasıl ki, Gabar ve Oramar direnişleri 2007 yılında Türkiye yönetiminin 27 Nisan muhtırası ve 22 Temmuz seçimleri temelinde hazırladığı imha ve tasfiye planını daha hayata geçirmeden o planı boşa çıkartmayı başaran, onun ölü doğmasına yol açan bir direniş rolü oynadıysa; 2008 güzünde de Bêzelê direnişi, Başbuğ-Erdoğan yönetiminin hazırlayıp pratikleştirmeye çalıştığı yeni imha ve tasfiye planına karşı gelişen güçlü bir cevap, onun daha baştan ölü doğmasını sağlayan büyük bir hamle oldu. Hareketimiz ve gerilla güçlerimiz bu planlara ve saldırılara karşı cevapsız kalmadı. Bêzelê eylemi, hem bu plan sahiplerine gerekli dersi veren, askeri saldırılarda ısrarın çözüm yaratmayacağını gösteren bir rol oynadı, hem de halka büyük moral ve güç verdi, halkın demokratik siyasi eylemliliğinin geliştirilmesi için ön açıcı oldu. Bêzelê eylemini müteakip Amed'de, Dersim'de, en son Botan'da gelişen gerilla eylemlilikleri Türkiye'nin yeni yönetiminin imha ve saldırı planlarına karşı gerillanın cevapsız kalmayacağının, hatta bunlarda ısrar edilirse buna karşı çok güçlü ve başarılı bir meşru savunma direnişini geliştireceğinin açık göstergesi oldu. Bunun böyle anlaşılması, dikkate alınması, önemsenmesi gerekiyor. Bunları takiben özellikle Önder Apo'ya dönük fiili saldırı yapıldığı haberinin halka ulaşması ardından bir haftayı aşkın Kürt halkının da bütün Kürdistan parçalarında ve

yurt dışında, Kürt toplumunun bulunduğu dünyanın her yerinde eylemliliği, direnişi, Önder Apo'ya dönük saldırılara karşı bu saldırıyı yapanları uyaran eylemleri gelişiyor. Gençlik ayakta, kadınlar ayakta, bütün demokratik güçler ayakta, bütün kesimler tutumlarını açıkladılar, uyarılarını yaptılar, fiili olarak protesto eylemleri her tarafta yaşanıyor. Yurt dışında, Avrupa'da birçok yer kitlelerce basılmış durumda, her alanda gösteriler var; Kuzey Kürdistan'da, Türkiye'de bütün şehir ve kasabalarda yürüyüşler, mitingler yapılıyor, devlet güçleriyle çatışmalar var; başta Amed olmak üzere bütün şehirler, kasabalar halkın bu saldırılara karşı öfke ve tepkisiyle gelişen eylemlere sahne oluyor. Bunun Kürdistan'ın diğer parçalarına da hızla yayılacağı, Batı'da, Doğu'da, Güney'de, Kürdistan'ın dört bir yanında Önder Apo'ya dönük saldırıları protesto amaçlı, ona cevap oluşturacak şekilde halkın eylemliliğinin gelişeceği açık. Zaten bütün halk örgütleri, demokratik kurum ve kuruluşları tutumlarını açıkça ortaya koydular, direniş çağrıları yaptılar, bu temelde güçlü bir direniş süreci gelişiyor ve gelişecektir.

Bu eylemler sadece saldırılar karşısında tepki gösterme olarak görülmemelidir

Diğer yandan böyle bir direnişin ve mücadelenin elbette bu belirsiz ve çatışmalı ortamı sona erdirmeye, Kürt halkının özgürlüğünü ve demokrasisini sağlayarak, Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirmeye dönük yönü de vardır. Bu olaylar sadece bir tepki olayı değil; sırf saldırılar karşısında tepki gösterme olarak görülmemelidir. Var olan imha sürecine karşı, uygulanan baskı, zulüm, kölelik düzenine karşı Kürt sorununun demokratik çözümü ve Türkiye'nin demokratikleştirilmesi temelinde yeni bir yaşamın halkların kardeşçe, yan yana, bir arada yaşamını sağlayacak temelde ortaya çıkartma hedefi vardır. Yani biz bu durumu değiştirmek istiyoruz; mevcut duruma razı değiliz. Besbelli ki Türkiye yönetimi de razı değil, onlarda bu durumu değiştirmek istiyorlar. Mevcut duruma razı olmayan, değiştirmek isteyen iki gücün çok yoğun ve şiddetli bir çatışması yaşanıyor.

Türkiye yönetimi mevcut duruma razı olmuyor, Kürtlerin en küçük bir irade sahibi olmasını kabul etmiyor, Kürt varlığını, kimliğini kabul etmiyor, Kürt toplumunun her hangi bir örgütlenmesine ve kendi ulusal-kültürel kimliğiyle yaşamasına tahammül göstermiyor, fırsat vermek istemiyor. Bütün bunların hepsini terörizm sayıyor, düşman olarak görüyor, yok etmek için de Türkiye'nin bütün imkânlarını kullanarak her türlü yöntemle saldırı yürütüyor. Bu tartışma götürmeyen bir gerçektir. Böyle bir amacı gerçekleştirmek için yürüttüğü saldırıda çeşitli oyunlara başvuruyor, farklı söylemler kullanıyor, şunu bunu yapıyor; fakat bunlara aldanmamak gerekiyor. Bunları, yürüttüğü bu imha ve tasfiye savaşında başarılı olmak için birer taktik olarak kullanıyor; Güney Kürdistan'daki bazı güçlerle ilişki kurmaya çalışıyor, Kürtçe türkülerin söylenmesine izin veriyor, hatta Kürtçe gazete çıkmasına bir süre göz yumuyor, Avrupa'ya gidip çeşitli diplomatik görüşmelerde Kürtlerden söz ediyor, Tayip Erdoğan bukalemun kişiliği ortaya çıkıyor, "Kürt vatandaş"lardan söz ediyor. Bunların hepsi aldatmadır, yalandır. Demirel de 92'de "Kürt realitesini tanıyoruz" demişti. Doğan Güreş de Kürt çocuklarını Kürtçe çağırmaya çalışmıştı. Bunların nasıl çete başları olduklarını, Kürt halkını ve Özgürlük mücadelesini bastırmak için nasıl bir topyekün savaşı örgütleyip yürüten yönetim olduklarını 90'lı yılların ilk yarısında çok açık ve somut olarak gördük ve yaşadık. O bakımdan bu tür söylemlerin hepsinin aslında imha savaşını başarıya götürmek için başvurulan birer oyun olduğu, taktik amaçla kullanıldığı tartışma götürmez bir gerçektir. İşin özünde imha etme istemi ve çabası vardır. Mevcut yönetim öyle bir zihniyette ki, kendinden başkasına yaşam hakkı tanımak istemiyor. Dolayısıyla mevcut durumuyla bile kuzeyde, güneyde, doğuda, batıda, yurtdışında Kürt halkının büyük cesaret ve fedakârlıklarla, her gün kan dökerek yarattığı örgütlenme ve geliştirdiği mücadele durumunu da kabul etmiyor, uygun görmüyor; bütün bunların hepsinin bir günde boğulup yok edilmesi gerektiğini düşünüyor ve istiyor. Türkiye yönetiminin mevcut durumda politikasının, zihniyetinin, tutumunun bu olduğu bir gerçek. Bu anlamda şu anda var olan örgütlülüğü, mücadeleyi, Kürt kazanımlarının hepsini düşman sayıyor ve yok etmek istiyor.

Bu savaşın bir soykırım savaşı olduğu açık

Biz de mevcut durumu kabul etmiyoruz. Kürtler üzerinde büyük bir zulüm, baskı, saldırı, savaşı var; her gün insanlar katlediliyor; dağda, sokakta, işkencelerde katlediliyor. Bir İmralı işkence ve imha sistemi var ortada; bir halkın Önderliğine dönük her türlü baskı, işkence, hakaret, saldırı yürütülüyor. Bu aslında Kürt halkına karşı tutumun ne olduğunu ortaya koyuyor, gösteriyor. Ortada var olan ve yaşanan bir savaş gerçekliği var. Dağlar, taşlar gece-gündüz bombalanıyor, her türlü savaş aracı ve gücü kullanılarak gerilla güçleri imha edilmek isteniyor. Bu durumun kabul edilmesi, bir yaşam olarak sayılması, benimsenmesi elbette mümkün değil. Bu savaşın bir soykırım savaşı olduğu açık. Türkiye yönetiminin Kürt toplumuna karşı uluslararası sisteme dayanarak uyguladığı irade kırma, korkutma, ezme, imha etme, asimile etme, yok etme politikası budur. Önder Apo bu gerçeği çok somut olarak ortaya koy-

> **"Bir halkın Önderliğine dönük her türlü baskı, işkence, hakaret, saldırı yürütülüyor. Bu, aslında Kürt halkına karşı tutumun ne olduğunu gösteriyor. Yaşanan bir savaş gerçekliği var. Dağlar, taşlar gece-gündüz bombalanıyor, her türlü savaş aracı kullanılarak gerilla güçleri imha edilmek isteniyor. Bu durumun kabul edilmesi, bir yaşam olarak benimsenmesi elbette mümkün değil"**

du, *"Kürdistan'da askeri işgal var"* dedi. *"Kürdistan siyasi ve ekonomik sömürgecilik altında bulunuyor"* dedi. Kürdistan'daki mevcut uygulamaları *"Kültürel soykırım uygulanıyor"* diye tanımladı. Bizim de bu sömürge ve soykırıma karşı Kürdistan'ın özgürlüğünü, Kürt toplumunun özgür ve demokratik yaşamını sağlamak, bunları gerçekleştirecek şekilde Kürt sorununun demokratik çözümünü ortaya çıkartmak üzere verdiğimiz bir mücadelemiz var. Biz bu durumu reddediyoruz; hareket olarak, halk olarak bu soykırım ve sömürge düzeninin ortadan kaldırılmasını istiyoruz; özgür demokratik bir yaşamın Kürdistan'da, Türkiye'de, Ortadoğu'da halkların kardeşliğine dayalı olarak gerçekleşmesini istiyoruz. Bütün bunları teorik olarak değerlendirmişiz, siyasi programlara kavuşturmuşuz, güncel kararlar haline getirmişiz, bu doğrultuda nasıl bir mücadele yürütüleceğine dair strateji ve taktiklerimizi belirlemişiz.

Hedefimizi Önder Apo'nun özgürlüğü olarak ortaya koyduk

Biz bir mücadele gücüyüz ve mücadele ediyoruz; amaçlarımız var, hedeflerimiz var, yaşam ölçülerimiz var, bunları gerçekleştirmek için bir stratejik ve taktik anlayışsa sahibiz, örgütlü güçlerimiz var; büyük bir cesaret ve fedakârlıkla, fedai çizgisinde direniş yürütüyor. Bütün bu çabalarımızı 2008 yazında yaptığımız kapsamlı toplantılarımızda güncel hedef olarak somutlaştırdık, belirginleştirdik; bu somut hedefi de *"Önder Apo'nun özgürlüğü"* olarak ortaya koyduk. Karşımızdaki güçlerin inkâr ve imha sisteminin bizi yok sayıp, yok etmek için her türlü imha ve tasfiye amaçlı saldırı yürütme çabasına karşı hareket ve halk olarak bizimde hedefimiz, kararlılığımız *"Önder Apo'nun özgürlüğü"* temelindedir. Yürüttüğümüz bütün çalışmaları, mücadelemizi, direnişimizi, gerilla olarak siyasi kurumlar olarak, demokratik kültürel kurumlar olarak, tüm halk olarak böyle bir somut hedefe kilitlenmiş durumdayız. Önder Apo'nun özgürlüğü mevcut durumun değiştirilmesini sağlayacak tek temel hedeftir. Önder Apo'nun özgürlüğü, Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü açılması ve bununun başlatılmasıdır. Önder Apo'nun özgürlüğü, Kürt halkı üzerinde uygulanan soykırım ve sömürgeciliğin yok edilmesidir; Önder Apo'nun özgürlüğü, Kürdistan'ın özgürlüğüdür; Önder Apo'nun özgürlüğü, Kürt halkının demokratik özgür yaşamıdır, Kürt gençliğinin özgür gelecek kazanmasıdır, Kürt kadınının özgür yaşama kavuşmasıdır. Kısaca Kürt sorununun özgür demokratik çözümünün gerçekleşmesi ve böylece Ortadoğu'da halkaların demokratik yaşam, demokratik birlik içinde yaşam yolunun açılması demektir.

Biz de mücadelemizi bu temelde sürdürüyoruz. Mevcut duruma itiraz ettik, ediyoruz; bunu değiştirmenin yolu olarak önümüze Önder Apo'nun özgürlüğünü koyduk, bütün çaba ve mücadelemizi buna kilitledik. Her alandaki çalışmaları; ideolojik, siyasal, askeri, örgütsel, kültürel, psikolojik, edebi, sanatsal, propaganda-ajitasyon alanındaki çalışmalarımızı böyle bir hedefe kilitledik, böyle bir hedefi gerçekleştirme temelinde planladık, daha fazla da bu noktaya, böyle bir hedefe bağlı hale getirmeye çalışıyoruz. Bu temelde bir mücadele hamlesi yürütüyoruz. Hareket ve halk olarak Önder Apo'ya özgürlük sürecini başlatmış durumdayız. Bunu gerçekleştirmek için çok yönlü bir mücadele hamlesi içerisindeyiz. Êdî Bese hamlemizin ikinci aşaması diye tanımladığımız aşamayı Önder Apo'ya özgürlük aşaması olarak tanımladık, hedefini daha somut ortaya koyduk, belirginleştirdik. Bu daha doğru, daha gerçekçi, olması gereken bir mücadeleydi. Bunu tartıştık, kararlaştırdık, büyük bir birlik halinde; hareket olarak, halk olarak da bu hedef doğrultusunda mücadele etmede görüş ve karar birliği yaptık, bu temelde bir mücadele yürütüyoruz. Şimdi gelişen mücadele, Bêzelê direnişiyle başlayan gerillanın meşru savunma direnişi, 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingleriyle başlayan Kürt halkının yeni serhıldanı tamamen böyle bir mücadele hamlesine, yani Önder Apo'ya özgürlük hamlesine bağlı olarak gelişen mücadeleler, direnişler oluyor. Bunun da bilinmesi, anlaşılması gereklidir. Gizlisi saklısı yoktur, amaçlarımızı açıkça ilan ediyoruz, mücadelemizi açık hedefler doğrultusunda yürütüyoruz. Öyle kimseye oyun oynadığımız yoktur, gizli kapaklı ilişkiler, çalışmalar içinde de değiliz. Görüşlerimiz ortada, hareket olarak amaçlarımız çok net, açık, mücadele yöntemlerimiz belirgin ve bu temelde direniyoruz, mücadele ediyoruz. İnkâr ve imhayı kırmak, soykırımı boşa çıkarmak, Kürt halkının özgür demokratik yaşama kavuşmasını sağlamak üzere büyük bir direnme savaşı veriyoruz.

Eğer gerilla ve Kürt halkı sınanmak isteniyorsa bu ateşle oynamaktır

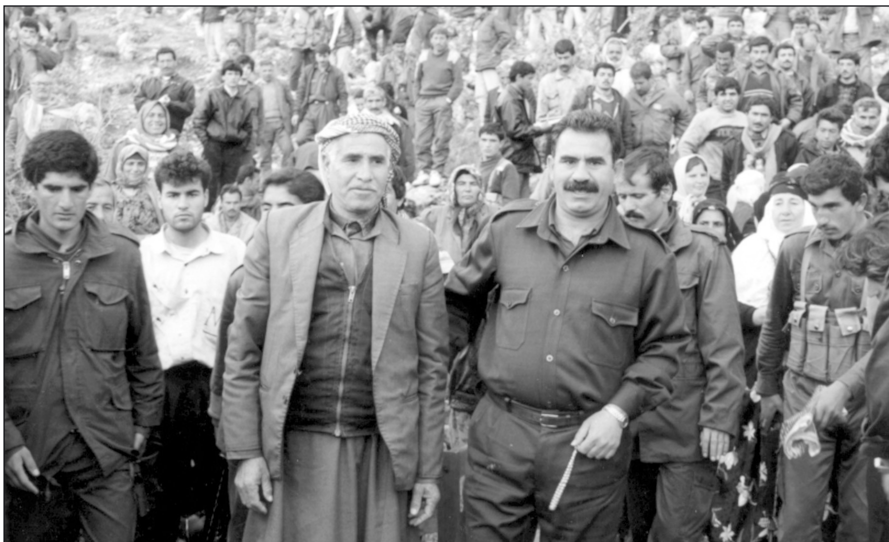
Bu savaş, meşru savunma çizgisinde yürüttüğümüz bir savaştır. Öyle kimseye saldıran, kimseyi yok etmek isteyen bir hedefi yoktur. Başkaları yaşamasın da ben yaşayayım, diyen bir yönü de yoktur. Tam tersine, bu yön bize karşı uygulanıyor. Biz ise, bu faşist bir yaklaşımdır, diyoruz; yaşam özgür, demokratik ilişkiler içerisinde, kardeşçe yaklaşım içinde birlikte olmalı, herkes yaşamalı diyoruz. Fakat öyle anlaşılıyor ki, inkâr ve imha sistemi, mevcut Türkiye yönetimi, Başbuğ-Erdoğan yönetimi, yaşam sadece bizedir, başkasına yaşam hakkı tanımayız, yaklaşımında kararlı ve ısrarlı durumdalar. Bu büyük bir yanılgı ve yanlıştır. Son saldırılar, Önder Apo'ya dönük küstahça girişimler bunu gösteriyor. Bu, bilinmez bir gaflet durumu mudur? Gerçekten İlker Başbuğ yönetim ehliyetinden yoksun bir kişilikse, Türkiye'yi derhal onun elinden kurtarmak lazım, bu kişilik Saddam Hüseyin gibi birisi olabilir. Bizim gafletten kastımız budur. Yok, eğer öyle değil de, bazı güçler (ABD, İsrail, İngiltere vb) gerilla ve Kürt halkını denemek, sınamak istiyorsa, bu da büyük bir yanılgı ve yanlıştır. Bunun nasıl tehlikeli bir yanılgı olduğunu gerilla direnişleri gösteriyor. Bêzelê, Botan, Dersim, Amed bunları gösteriyor. Yaptıklarımız aslında yapabileceklerimizin % 5'i de değildir. Bu eylemler bir uyarı amacını güdüyordu. Bêzelê'den Botan'a kadar gerillanın aktivitesinin temel hedefi; mevcut Başbuğ-Erdoğan yönetiminin oluşturmaya çalıştığı yeni saldırı planlarından vazgeçirmek

içindir, onlara bir uyarı özelliği taşıyor, bunu net belirtiyoruz. Yanlış yolda olduklarını ve derhal vazgeçmelerini söylemeyi ifade ediyor. Yoksa gerillanın gücü bu değildir, yapabilecekleri kesinlikle sadece bu değildir. Gerilla, gücünün daha % 10'nu kullanmış değildir. Herkes bunu böyle bilmek zorundadır. Kürt halkı mücadele potansiyelinin % 5'ini veya10'nu bile kullanmadı.

Önder Apo'ya uzanan eller kırılır

Bu bakımdan böyle bir deneme sınama, yönetimlerimiz tarafından ateşle oynamak olarak tanımlandı. Doğru, ateşle oynamaktır ve oynayanın elini yakar, tehlikelidir. Gerçekten amaçları böyleyse, biz yaşarız bu dünyada başkasına yaşam olmaz, diyorlar ve böyle hareket etmek istiyorlarsa bunu bilmelidirler ki, ya yaşam demokratik ilkeler çerçevesinde birlikte ortak olur, ya da hiç kimseye olmaz. Sadece PKK'ye olmaz, Önder Apo'ya olmaz, Kürtlere olmaz da başkaları; Tayip Erdoğan, İlker Başbuğ, Deniz Baykal, Abdullah Gül rahatça yaşar, mevcut Türkiye yönetimi yaşar, diye kimse düşünmemelidir. Bunu herkesin bilmesi gerekir. Biz hareket ve halk olarak yüz defa, bin defa *"Önder Apo'ya uzanan eller kırılır"* diye açıklama yaptık. Bu bir söz değil, bir realite. Bunu yapanlar karşılığını alırlar. Önder Apo'ya karşı tutumun bir savaş-barış gerekçesi olduğunu defalarca söyledik. Bu bakımdan mevcut olaylarla, verilen mücadele düzeyinin en kritik ve gergin bir safhaya geldiği açıktır.

Dikkat edilirse Türkiye cephesi de, inkâr ve imha sistemi de çok gergin ve saldırgan bir konumda; biz de önemli bir mücadele hamlesi içindeyiz. Bu mücadelemizin düşman cephesini ciddi bir biçimde zorladığını görüyoruz. Türkiye'de yaşananlar esas olarak budur, bundan başkası değildir. AKP yöneticilerinin; Tayip Erdoğan'ın, Abdullah Gül'ün yaşadıkları bundan başka bir şey değildir. İlker Başbuğ'un gösterdiği hiddet, öfke buradan kaynaklanıyor. Öyle çok güçlü olduklarından, başarıyla işleri yürüttüklerinden dolayı değildir bunlar. Öyle olsa niye o kadar bağırıp çağırsın, niye herkesi suçlayıp tehdit etsin; tam tersine oldukça rahat olur, sağlıklı durur. Oysa dikkat edilirse öyle değildir. Hitler özentili bir yaklaşımla, büyük bir öfke içinde. Birkaç gün kamuoyunun karşısına çıkamadı, hasta oldu diye açıkladılar. Oysa hasta olmadığını televizyon kameralarının karşısına geçtiğinde gördük. Aslında hasta değil de, gelişen mücadele karşısında yaşadığı başarısızlıktan dolayı büyük bir bunalıma girmiş. Bunun verdiği öfkeyi, hiddeti kamuoyuna karşı yansıttı. Diyor ki, PKK eylemlerini başarılı gibi gösterenler var, halbuki kendi duruşu, sözleri bunu herkesten daha çok gösteriyor. İlker Başbuğ'a bakan, PKK'nin ne kadar başarılı olduğunu görüyor. Dünya basını öyle yazdı; İngiltere de, Amerika da, çeşitli yerlerde basın organlarının yazdıklarını izliyoruz, dinliyoruz, Kürtlerin direnişleri Türkiye yönetimini büyük bir hiddete düşürdü, PKK direnişi karşısında Türkiye yönetimi başarılı olamadı diyorlar, hatta İlker Başbuğ daha işbaşına gelmeden karizması çizildi diyenler var. Savaşta ısrar eden yönetimin büyük bir darbe yediğini söyleyenler var.

Aslında kırılma noktasında olan sistemin kendisidir

Aslında Türkiye yönetimi bir gaflet ya da ateşle oynama içinde değil, amacı imha ve tasfiyedir, zihniyeti bu temeldedir. Bu noktada halen düşünce değişikliği, zihniyet değişikliği gerçekleşmiş değil. Özellikle askeri yönetimin tutumu, İlker Başbuğ'un zihniyeti ve düşüncelerinin böyle olduğu ortaya çıkıyor. Nasıl bir kişilik olduğunu belirttik: Yahudi olduğu söylendi, ağlama duvarının dibinde çekilmiş resimleri var, kendisini yeni bir Atatürk gibi ortaya koymaya çalışıyor, çok ciddi göstermeye çalışıyor. Plancı, savaşçı general olduğu söylendi, aslında gerçekten öyle olsaydı 25 yıldır yaşanan savaştan ders çıkarırdı, dolayısıyla çözüm arardı. Fakat halen herkesin yaptığını yaparak sonuç alırım diye düşünmesi savaştan anladığını fazla göstermiyor. Ciddi bir kişiyse sorunlara çözüm arardı, ancak böyle bir çözüm arayışı da yok. Bazı şeyleri ezberlemiş, bazı çıkarlara çok bağlanmış durumdadır. Süper sermayenin çıkarlarına çok bağlı, kendini abartan, dolayısıyla baskıyla, zulümle, diktatörce yaklaşımlarla sonuç alacağını sanan bir kişi olarak kendini göstermeye çalışıyor. Ciddi duruyor, çok kararlı gibi görünüyor, ama ne kadar kararlı belli değildir. Türk ordusunun subaylarının, askerlerinin duruşuna bakınca savaş iradelerinin çok fazla da olmadığını insan rahatlıkla görebilir. Biz bu gerçeği 1 Haziran atılımı sürecinde net olarak gördük. En son yaşanan çatışma ve eylemlerde bunu gördük. "Terör örgütü kırılma noktasında" diyorlar, aslında kırılma noktasında olan kendileridir. İlker Başbuğ'un çok başarılı olacağına dair kararlı, inançlı olduğu da şüphe götürür. Fakat ona görev bu temelde verildi, İlker Başbuğ bu savaşı yürütmek üzere görevlendirildi. Bu yüzden korkuyor, başka bir davranış gösteremiyor, başka söz söyleyemiyor. Ancak böyle kişilikler ihtiraslı

olurlar, bireysel diktatörlüklere yönelebilirler. O bakımdan hafife almamak lazım. Kompleksli bir kişiliğe benziyor, bir darbeye de yönelebilir, MHP iktidarının önünü açmak isteyebilir. Türkiye'de MHP'yi ziyaret eden ilk Genelkurmay başkanı İlker Başbuğ'un kendisidir.

Erdoğan Genelkurmayın ekonomik diplomatik işlerinden sorumlu memurudur

Diğer yandan Tayip Erdoğan-Abdullah Gül ikilisi gerçekten de bukalemun gibidirler, ikiyüzlüdürler. Hocaları Necmettin Erbakan açık söyledi, 'bunların arkasından namaz kılınmaz' dedi; 'yönetim ehliyetleri yoktur' dedi. Tayip Erdoğan için bunu açık söyledi. Bunlar kendisinin yarattığı kişilerdir, o yüzden çok iyi tanıyor. Bunlar bir yönüyle Rusya'daki Yeltsin yönetimine benziyorlar; her şeyi satarlar, iktidar olmak için satmayacakları hiçbir değer yoktur. Askerle uzlaşmaları bu temeldedir, herkesle de uzlaşabilirler. İktidarda kendileri kalır ve rant kapıları açık olursa her türlü baskı, zulüm düzeni içerisine girebilirler; zaten onu yapıyorlar. 90'lı yıllarda Türkiye'nin diğer güçleri PKK ile savaşırken bunlar kenarda kaldılar, ne savaşa girdiler, ne de dışta durdular, ortada kendilerini palazlandırdılar. 2000'li yıllarda o güçlerine dayanarak iktidarı ele geçirdiler, bütün rant kapılarını tuttular, şimdi devleti tümden ele geçirmeye, savaş yürüterek bütün savaş rantını yiyen güç haline kendilerini getirmeye çalışıyorlar. Bu açık ve anlaşılır bir durumdur. Öyle demokratlıkları, yenilikçilikleri yok, Türkiye'ye yapacakları hiçbir şey yoktur. Tam tersine Türkiye'nin en iradesiz siyasi yönetimini oluşturuyorlar. Geçenlerde Tayip Erdoğan *"benim için Genelkurmayın başbakanı diyorlar, böyle olur mu, bu hakarettir"* diyordu. Aslında bu yanlış bir deyim, başbakan filanda değil, genelkurmayın ekonomik ve diplomatik işlerinden sorumlu memurudur. İlker Başbuğ herkesi tehdit etti, kimse konuşmayacak, yazmayacak, çizmeyecek dedi, hemen arkasından destek veren Tayip Erdoğan ile Abdullah Gül oldular. Onlar da kalktılar İlker Başbuğ'un söylemlerini tekrarlama temelinde basını suçladılar, demokratik güçleri suçladılar, savaşa karşı çıkan herkesi suçladılar. Askerimiz doğru yoldadır, biz de onların yanındayız ve doğru yerdeyiz, diyorlar. Doğru yerde olmayı bu soykırım savaşını yürütme olarak belirliyorlar. Bu utanç verici bir durumdur. Nerede Müslümanlık, nerede demokratlık, hiçbir şey yok. Bir iradeleri yoktur, önceden de yoktu zaten. Bu ikilinin yönetimi bir ihanet yönetimiydi. Kendi ideolojilerine, örgütlerine ihanet etmiş bir topluluğun yönetime getirilmesiydi. En son Zap yenilgisi ardından yaşanan iktidar savaşımında bu iradeleri daha çok kırıldı. AKP'yi kapatma davası bunun için açıldı. Hiçbir irade göstermemeleri, Genelkurmay'ın karar ve isteklerini itirazsız uygulamaları, ona uymaları kaydıyla AKP'yi kapatma davası reddedildi. Bunda hiç tartışma götürür bir yan yoktur, işin gerçeği budur. Bu bakımdan karşımızda irade sahibi bir yönetim, siyasi irade, hükümet yok, Genelkurmay yönetimi var. Genelkurmay yönetimi için de Önder Apo daha önce şunu belirtti; *"emekli olduktan, yönetim sorumluluğunu üzerinden attıktan sonraki generaller çıkıp diyorlar ki, bu iş savaşla olmaz"* onu söyleyebiliyorlar, çünkü o söz kendilerini suçlatmıyor. Fakat görev başında olanlar söyleyemiyorlar, söyleyemezler. İlker Başbuğ şimdi bu sözleri söyleyemez, neden? Çünkü söylerse vatan haini sayılır, derhal tutarlar ve vatana ihanetten yargılayarak kurşuna dizerler. Türkiye'de var olan rejimin temel özelliği budur. Bu bakımdan bildiğini, şimdiye kadar ezberlettiklerini, verdikleri görevleri yürütmekte kararlı olacaklar. Gelişen olaylar bunun böyle olacağını gösteriyor.

Özgürlük mücadelesinin yükseltilmesi AKP'nin oyunlarını bozdu

Tüm bunlarla birlikte AKP hükümeti yeni oyunlar geliştirmek istiyor. Bir yandan Genelkurmayla, ben savaşı yürütürüm diye anlaştı, kapatma davasını reddettirdi; diğer yandan Kürt oylarını çok alırsak, seçimi kazanırsak bu savaşı daha iyi yürütür, PKK'yi ezeriz diyerek her halde biraz da Genelkurmayı ikna etti. Bu temelde bazı oyunlar geliştirmek istiyorlar aslında. Bir yandan savaş siyasetini sınır ötesi teskeresi temelinde bir baskı ve tehdit aracı olarak kullanacaklar, diğer yandan ise biraz bizi de aldatmak isteyecekler; çeşitli çevrelerle ilişki içinde olacaklar, ortamı yumuşatacaklar ve önümüzdeki yerel seçimlerde Kürdistan'da tümüyle kazanmayı hedefleyecekler. AKP'nin bir de böyle bir politikası var. Bu yönlü bir sürü oyun geliştirmeye çalıştı. Biz bu oyunları reddettik, bozduk, bunların hepsinin oyun olduğunu gördük, tutarlı olunacaksa yaklaşımın nasıl olması gerektiğini belirttik. Baktık ki öyle bir yaklaşım içinde değiller, oyun oynuyorlar. Seçim politikası yürütmek istiyorlar. İşte ortam biraz yumuşarsa Kürdistan'da bir yandan sermayeyi sonuna kadar kullanarak, diğer yandan ortamı yumuşattım söylemini kullanarak oy alacaklar ve o temelde Özgürlük hareketimize dönük saldırıyı ileri düzeyde yürütecekler. AKP'nin hesabı oydu. Belediyelerin hepsini kazanınca dünya kamuoyunun karşısına çıkacaktı, Kürtleri ben temsil ediyorum, diyecekti. Ordunun karşısına çıkacaktı, beni iktidarda tutarsan Kürtler senin yanında olur, beni iktidardan düşürdün mü Kürtler ayrılacaklar, diyerek tehdit ederek kendini iktidarda tutmak isteyecekti. AKP'yi kapatma davasının reddedilmesi, AKP'nin iktidarda tutulmasının nedeni PKK'ye karşı, Kürtlere karşı mücadelede, savaşta Genelkurmayla anlaşmasından kaynaklanıyor. Din kardeşliği yoluyla, sahte Müslümanlık yaklaşımıyla Kürt halkını aldatmasından ve Kürtlerden oy almasından kaynaklandı. Siyasi kamuoyunu bu biçimde aldatıyorlar. Hareketimizi bu temelde tecrit etmeye çalışıyorlar. AKP Kürdistan'da oy alamasın onu bir gün iktidarda tutmazlar, hemen alaşağı ederler hükümeti. AKP, iktidarda kalmanın yolunun Kürdistan'daki seçimi kazanmaktan geçtiğini iyi biliyordu. Onun için seçimi kazanmayı sağlatacaklardı oyunlarla, politikalar geliştirmeye çalıştılar. Şimdi biz bu oyunları ve bu politikaları bozduk. Mevcut durum, direniş bunu bozuyor. Halkın serhıldanı, gerillanın savunma eylemliliği, özgürlük mücadelesinin yükseltilmesi AKP'nin oyunlarını bozdu, gerçek yü-

zünü açığa çıkardı. AKP'nin Genelkurmay'la Kürt halkına karşı savaş yürütmek üzere anlaştığı gerçeğini açığa çıkardı, maskesini düşürdü. AKP'nin öfkesi bu nedenledir. Genelkurmay başkanı gibi onlar da deliye dönmüşler adeta, Kürdistan'da şehir şehir, kasaba kasaba dolaşmaya çalışıyorlar. Bu hale gelmeleri bu nedenledir.

Gençlik öz savunma temelinde örgütlenmeli silahlanmalı donanımlı olmalı

Bu sürecin nereye doğru evrileceği, nereye gideceğini tam bilemeyiz. Durum belirsizdir. Ortada gergin bir savaş ve çatışma ortamı var. Bu anlamda gerçekleri görmemiz gerekiyor. Başta gerilla olmak üzere bütün halk örgütlerimizin bu topyekün imha saldırısı karşısında sonuna kadar doğru yöntemlerle başarı elde edecek şekilde direnmeye hazır olması lazım. Psikolojik, ideolojik, siyasi, örgütsel olarak hep böyle bir hazırlık içinde olmalıyız. Propagandamızı, demokratik siyasi eylemliliği, halk serhıldanlarını bu temelde geliştirdiğimiz gibi, güçlü bir meşru savunma savaşı vermemiz de gerekiyor. Bu konuda gerillaya büyük bir rol düşüyor. Gerillanın savunma gücü olması, Önderlik ve halk savunma gücü olması kendisini böyle gösterecek. HPG bu saldırıyı kıracak bir savaş duruşunu, iradesini ve etkinliğini sonuna kadar gösterebilmeli, bunu da halkın potansiyelini seferber ederek yapmalıdır. Sadece kendi gücüyle direnme değil, tüm gençliğin o dinamik gücünü öz savunma savaşı temelinde örgütleme ve yönlendirme temelinde de bunu yapmalıdır. Halk bir yandan demokratik siyasi mücadele yürütürken, diğer yandan öz savunma örgütlülüğünü de güçlü bir biçimde yaratmalı ve geliştirmelidir. Eğitimli, örgütlü ve donanımlı olmak gerekiyor, silahlanmak gerekiyor. Önder Apo'ya dönük, halka ve gerillaya dönük saldırı güçlü bir savunma örgütlülüğü, bilinci ve donanımı içinde olmamız gerektiğini ortaya çıkartıyor. Bunları herkesin yapması, her yerde böyle olmak, gaflet içinde olmamak gerekiyor. İşi sadece gerillaya bırakmak ta doğru ve yeterli değildir. Evet, gerilla öncülük etmeli, büyük bir fedai gücü olarak düşman saldırılarını kıracak rol oynamalı, ama halk da örgütlü olmalı, gençlik öz savunma temelinde örgütlenmeli, silahlanmalı, donanımlı olmalı, Önderliğe dönük saldırılara karşı daha güçlü tepki gösterebilmeli, yine halka dönük saldırılar anında, yerinde, kendi örgütlülüğü temelinde karşılanabilmeli, onlara karşı direnme içinde olunabilmelidir. Buna ihtiyaç var. Bu çatışmanın bu temelde süreceği açık.

Son saldırıları Türkiye yönetiminden çok daha fazla ABD yönetimi planladı

Böyle bir çatışma içinde diğer güçlerin konumu ve rolüne bakacak olursak; Başbuğ-Erdoğan uzlaşması PKK'ye karşı savaş temelinde olsa da, bu yönetim savaşçı bir görünüm vermeye çalışsa da, aslında ortamı çok fazla şiddetlendirmek istemiyorlar. Özellikle AKP'nin yaklaşımı böyle değildi. Seçimlere kadar biraz daha yumuşak yaklaşım ile işi götürmek ve seçimi kazanmak istiyordu. O zaman bu savaş nereden çıktı, niye bu kadar saldırı ve gerginlik oluştu? Bu noktada ABD'nin rolünü görmek lazım. Bu gerginliği ve savaşı tahrik eden dış güçlerdir; ABD, İngiltere, İsrail, Almanya, AB'dir. Bu güçler her zamankinden çok daha fazla içinde bulunduğumuz süreçte Türkiye yönetimini savaşa yönelttiler, tahrik ettiler. Dikkat edilirse, Terörle Mücadele Kurulu toplantı yapıp, PKK'ye karşı nasıl bir siyaset izleyeceklerini kararlaştırdıkları bir süreçte ABD genelkurmay başkanı hemen Ankara'ya geldi, Türkiye'nin bütün yöneticileriyle görüştü. Cumhurbaşkanı, Başbakan, Dışişleri bakanı, Genelkurmay başkanı ile görüştü. Bir askerdir, nasıl herkesle görüşebiliyor. Bush geldiği zaman bile Türkiye'de bu kadar çevreyle bile görüşemiyor. Demek ki o kadar etkili ve yetkili olarak geldi. Bütün bu görüşmelerin ardından somut sözler söyledi. *"PKK ortak düşmanımızdır, PKK'ye karşı Türk ordusunun yürüteceği bütün savaşa her türlü desteği veriyoruz, ABD desteği arkalarında olacak"* dedi. Bu ne demekti? Türkiye'yi PKK'ye yönelik savaşa tahrik etmek, teşvik etmekti. Kesinlikle bu son saldırıları Türkiye yönetiminden çok daha fazla ABD yönetimi planladı. Mevcut durumda ABD siyaseti öyledir. Peki ABD yönetimi neden böyle yaptı? Bunun iki nedeni var:

Birincisi, böyle yaparsa, savaşı kızıştırırsa Türkiye yönetimi daha fazla zorlanıyor, çıkmaz içine giriyor, dolayısıyla ABD'ye daha fazla muhtaç hale geliyor, ABD siyasetine daha fazla bağlanıyor. Bu doğrultuda ABD Türkiye yönetimini Ortadoğu savaşında kullanmak istiyor; Afganistan savaşında, Irak savaşında kullanmaya çalışıyor, İran'a karşı geliştirdiği savaş politikalarında birinci rolü Türkiye'ye vermek istiyor, Kafkaslardaki çatışmalarda kullanmak istiyor. ABD PKK üzerinden Türkiye'yi Ortadoğu savaşı içine, III. dünya savaşı içine çekmeye çalışıyor. ABD'nin son iki yıllık politikası budur. Bu konuda Türkiye yönetimini tümüyle kendisine bağlı, istediğini yapan konuma getirmek istiyor. PKK ile Kürtlerle savaştan bu temelde yararlan-

mak istiyor. Hesabı şudur: Türkiye yönetimi Kürtler karşısında zorlandıkça ABD den yardım isteyecek, her yardım istedikçe ABD'ye biraz daha fazla bağlanacak; ABD'nin istediği siyaset doğrultusunda siyaset belirleyecek.

ABD'nin ve Türkiye'nin yanlış hesapları Zap'tan döndü

İkincisi, ABD böyle bir savaşa Kürtleri de katmak istiyor. KDP-YNK gibi güçler zaten kendi güdümündedir. Kürdistan'ın diğer parçalarındaki örgütlerin hepsi de hemen hemen benzerdir. Bu oyunu bozan, Kürtlerin ABD siyaseti doğrultusunda Ortadoğu'da kullanılmasını engelleyen güç PKK'dir. PKK Kürt cephesinde ABD siyasetinin bozuyor. Bunun için PKK'nin etkisizleştirilmesi gerekiyor. Kürtleri ABD siyaseti doğrultusunda Ortadoğu'da kullanabilmek için PKK'nin etkisizleştirilmesi gerekiyor. Bunun için iki yıldır çatışmaları körüklüyor. 2007 yılında o büyük saldırı planının hazırlanmasını Türkiye kadar ABD de yürüttü. 5 Kasım 2007'de Bush-Erdoğan görüşmesiyle böyle bir askeri ittifakın yapıldığını biliyoruz. PKK ortak düşman ilan edildi, Irak hava sahası PKK'ye karşı savaş için açıldı. Bu hava sahasından ABD sorumludur, ABD açtı. Onunla da yetinmedi; İstihbarat çalışması yürütüp Türkiye'ye veriyor, teknik malzeme veriyor. Gerillayı ABD buluyor, Türkiye vuruyor. Öyle bir sistem kurdular. Şu anda hâlâ işleyen sistem budur. Bu en ileri düzeyde bir askeri ittifaktır. Bunu 2007 güzünde, kışında uyguladılar. ABD'nin bütün umudu, hesabı 2007-2008 kışında yaşanacak çatışma içerisinde Türk ordusu PKK gerillasına etkili, ezici darbe vuracak, PKK'nin direnme gücü kırılacak ve PKK ABD'nin isteğini kabul eder hale getirilecek. Hesapları buydu. Fakat bu hesap Zap'ta bozuldu. Diyorlar ya, yanlış hesap Bağdat'tan dönermiş, ABD'nin ve Türkiye'nin yanlış hesapları Bağdat'a da gitmedi, Zap'tan döndü, başarılı olamadı. ABD PKK'yi etkisizleştirerek Kürtleri kullanabileceği bir ortam yaratamadı. Şimdi Kasım'da seçimler var. 4 Kasım'da ABD'de yeni bir yönetim seçilecek. Ocak'ta işbaşına yeni yönetim gelecek, 2009 yılından itibaren ABD bölgedeki siyasi durumunu yeniden değerlendirecek. Şimdiye kadar ki planları ve hesapları şuydu: 2009'a kadar PKK etkisizleştirilir, Türkiye yönetimi ABD güdümüne alınır, Kürtler de Türkiye-Irak ittifakı içine çekilirse, ABD büyük bir güç biriktirmiş olarak İran'ın ve Suriye'nin üzerine gider. Bush yönetiminin 2007 başından bu yana izlediği politika budur. Saddam Hüseyin'in idamı ile oluşturulan stratejinin bu olduğundan hiç kuşku duymamak gerekiyor. Dikkat edilirse ABD için artık zaman kalmamıştır. Böyle bir politikayı uygulayabilmesi için PKK sorununun çözülmesi lazım, hem de hızla çözülmesi gerekiyor. İşte 2008 güzünde mevcut savaş dayatması ABD'nin bu politikası doğrultusunda gelişti. Kış ve baharda PKK'ye darbe vurulamayınca son bir saldırı ile acaba PKK ezilemez mi umut ve hesabıyla Türkiye'yi saldırttılar. Sonuç almayı hesaplıyorlar. Sonuç alırlarsa, ezerlerse siyasi planlarını buna göre oluşturacaklar. Ama bu askeri saldırıdan bir sonuç alamazlarsa ne olacak bilemeyiz, onu ABD yönetimi değerlendirecek, hem de yeni yönetim değerlendirecek. Bu bakımdan bu saldırılar ABD siyasetiyle de çok bağlantılı. Yalnız şunu bilelim: ABD siyaseti bu konuda sınırlıdır, seçimlere kadardır, bu güz ya da kış dönemini içeriyor. 2009 başından itibaren ABD yeni bir durum değerlendirmesi yapacaktır. Şimdi yaşanan savaşın sonuçlarına göre değerlendirme yapıp siyaset belirleyecek. PKK'yi etkisizleştirirse ne ala. Zaten o zaman KDP-YNK denetiminde tüm Kürtleri İran ve Suriye'ye karşı yürüteceği mücadelede Türkiye-Irak ittifakı içinde kullanabilecek. PKK'yi etkisizleştiremezse yeniden durum değerlendirmesi yapacak. PKK ile uzlaşacak mı, yoksa PKK'ye karşı yeniden saldırı hamleleri mi planlayacak, onu ABD çıkarları ve siyaseti belirleyecek. Bu açıdan bu güncel saldırı girişimlerinin arkasında ABD'nin bu rolünü doğru görmek gerekmektedir.

Emperyalistler Kürtlerin soykırımı üzerinden çıkar siyaseti yürütüyorlar

AB'de de bu saldırı girişimlerinin içinde yer alıyor. AB ülkeleri ikiyüzlüce, ABD ne derse onu yapıyorlar. Bu nedenle PKK'nin direnme eylemlerini herkesten önce ABD yönetimi kınıyor. Bêzelê eylemi ve ardından gelişen bütün eylemeleri daha duyulur duyulmaz ABD yönetimi hemen kınadı. ABD yönetimi kınar kınamaz, arkasından Almanya yönetiminin açıklaması geliyor, *"bizde kınıyoruz, aslında biz PKK'ye karşı Türkiye ile çok daha fazla ittifak halindeyiz"* diyorlar. *"Görmüyor musunuz ROJ TV'yi yasakladık"* diyorlar. PKK'ye karşı Türkiye'nin yürüttüğü savaşa destek verdikleri konusunda adeta yarış içindeler. Peki neden bunu yapıyorlar? Çünkü bunun üzerinden siyaset yapıyorlar. Hangi güç, *"PKK'yi kınıyorum, PKK'ye karşı Türkiye'ye destek veriyorum"* derse hemen Türkiye'den biraz ihale alıyor, biraz taviz koparıyor, imkân elde ediyor. Türkiye'nin bu zaafı yakalanmış, mevcut Türkiye yönetiminin Türkiye'nin imkânlarını ve geleceğini PKK'ye karşı savaşa ipotek ettiğini herkes görmüş. Bu yüzden Türkiye'nin bu yumuşak karnını iyi tespit etmişler ve bunu kendi çıkarları için çok iyi kullanıyorlar. Herkes bununun üzerinden siyaset yapıyor, maddi çıkar sağlıyor. Biz hareket ve halk olarak *"ölüm-kalım savaşı içindeyiz, imha tehlikesindeyiz, yok olmayı önlememiz gerekiyor"* diyo-

"Kürt sorunu Türkiye'nin yarattığı bir sorun değildir. Kürt sorunu kapitalist devletçi sistemin yarattığı bir sorundur. Kürt sorunu I. Dünya Savaşı ile ortaya çıkan bir sorun oldu. I. Dünya Savaşı Avrupa devletleri arasında dünyayı paylaşma savaşıydı. Dolayısıyla Kürt sorununu kapitalist devletçi sistemin dünya hegemonyası yarattı, halen o sistem ayakta tutuyor"

ruz, fakat bu onların umurunda değil. bu emperyalist devletler Kürt halkının soykırımı, imhası üzerinden mali ekonomik çıkar siyaseti, savaşı yürütüyorlar. Onun için ikiyüzlüdürler, onun için yaptıklarının ahlaki değeri de yoktur. Gerçekten de her türlü insanlık değerinden, ahlaki değerden yoksundurlar. Bu yaklaşım soykırım üzerinden kazanç elde etme yaklaşımıdır, katliam üzerinden, kan üzerinden para kazanmadır. Bunları gördükçe emperyalizmin ne olduğunu, devlet gerçeğinin ne olduğunu, geçmişte soykırımların nasıl yürütüldüğünü insan daha iyi anlıyor. Şimdi Avrupa'nın bazı devletleri, ABD'nin bazı yöneticileri "Ermeni soykırımı" diye sözüm ona timsah gözyaşları dökmesi gibi gözyaşı döküyorlar; ama bunların hepsi yalandır. Dün Ermeni soykırımı yaşanırken de onun üzerinden hepsi maddi çıkar sağladılar. Osmanlı yönetiminden, Türkiye yönetiminden mali-ekonomik kazanç elde ettiler. Basit insan hakları, demokrasi söylemlerine, Kürt halkının ve ya Kürtlerin hakları gibi bazı kavramların kullanılmasına aldanmayalım. Kürt sorunu Türkiye'nin yarattığı bir sorun değildir. Kürt sorunu kapitalist devletçi sistemin yarattığı bir sorundur. Kürt sorunu I. Dünya Savaşı ile ortaya çıkan bir sorun oldu. I. Dünya Savaşı Avrupa devletleri arasında dünyayı paylaşma savaşıydı. Dolayısıyla Kürt sorununu kapitalist devletçi sistemin dünya hegemonyası yarattı, halen o sistem ayakta tutuyor. O sistem Ortadoğu'daki var olan devletleri yarattı; Türkiye'yi de, İran'ı da, Suriye'yi de, Irak'ı da, diğer Arap devletlerini yaratan da kapitalist devletçi sistemin dünya hegemonyasıdır, I. Dünya Savaşıdır. İşin gerçeği, özü budur, bu konuda yanılmayalım, aldanmayalım. Avrupa Birliği Türkiye'den Kürt sorununu çözmesini istesin, Türkiye bu sorunu bir günde çözer. ABD Türkiye'den Kürt sorununu çözmesini istesin bir günde çözer. Çözümü engelleyen onlardır. Sözde demokrasiden, çözümden yana görünüyorlar, aslında gizliden, arkadan Kürt sorununun çözümünü engelleyen, Kürdistan üzerindeki mevcut statünün sürdürülmesini isteyenler onlardır. Bunu iyi bilelim, aldanmayalım. Bu bakımdan da ABD ve AB siyasetlerini iyi görmemiz gerekiyor.

Türkiye en karşıt iki güç olan ABD ile İran'ı PKK'ye karşı savaşta birleştirdi

Bu son çatışma sürecinde İran'ın durumu çok net değildir. Türkiye 2007 yılında PKK'yi imha ve tasfiye planı hazırlarken buna hem ABD'yi, hem AB'yi katabildi, hem de İran ve Suriye'yi katabildi. Yani büyük bir ittifak yaşandı, bir yönüyle uluslararası komplonun yeniden diriltilmesiydi. En karşıt olan iki gücü, ABD ile İran'ı PKK'ye karşı savaşta birleştirdi. Bu bir gerçek. Bir yandan ABD PKK'yi düşman ilan edip savaşa destek verdi, diğer yandan İran PKK'yi düşman ilan edip Türkiye ile birlikte ortak savaşa girdi. İlker Başbuğ kara kuvvetleri komutanıyken, İran ile birlikte bu savaşı organize edip yürütüyoruz, diye açıkladı, bunu açıkça itiraf etti. İranlılar bunu yalanlamaya çalışıyorlar, ama Türkiye yönetiminin en üst kademesi bunu ifade etmiş bulunuyor. Fakat gelinen süreçte bu ilişkiyi bu biçimde sürdürmek artık mümkün olmuyor. ABD siyaseti İran'a karşı bir konum kazanıyor. İran-ABD çelişkisi ve gerginliği artıyor. 2009 başından itibaren ABD İran'ı vurmaya hazırlanıyor. Bunu herkes biliyor. Türkiye yöneticileri de biliyor. Ecevit'in Saddam'a gidip, ABD ile anlaşın, seni vuracaklar, dediği gibi, Tayip Erdoğan yönetimi de İran yönetimine aynı şeyi söylemiştir. Irak yönetimi de gidip söylemiş bulunuyor. Celal Talabani bizzat İran yönetimine gidip, ABD sizi vuracak, diye uyarıda bulundu. Şimdi İran topun ağzındadır, büyük bir korku ve telaş içindedir. Yine Ahmedinejad İstanbul'a geldi, Türkiye ile enerji anlaşması yapmak istedi, fakat ABD müdahale etti, engelledi, anlaşmayı yaptırtmadı. İran buna çok öfkelendi. Bazı ticari kayıpları nedeniyle öfkelenmedi; Türkiye'nin ABD'den yana tavır aldığını, dolayısıyla ABD'nin kendisini vuracağını gördüğü için korktu, öfkelendi. Bunun üzerine Türk-İran ilişkilerinde bir kopukluk, soğuma ortaya çıktı. Bu yaz boyu durum biraz da böyleydi aslında. Biz bu durumu gördük ve değerlendirmek istedik. Önderlik de sık sık, mümkünse siyasi çözüm geliştirilsin, dedi. Biz de hareket olarak ondan yanayız, o tür talepleri öne sürüyoruz, fakat çok da gerçekleşmiyor. Milliyetçilik zehri her yerde aynı. İster Türkiye'de İlker Başbuğ'da olur, ister

Irak'ta Saddam Hüseyin'de olur, ister İran'da Ahmedinejad da olur, fark etmiyor. Kişiler, toplumlar, alanlar değişse de, Avrupa'nın ortaya sokmuş olduğu milliyetçilik zehiri aynıdır. Özellikle de Kürtlere karşı hepsi aynı zihniyet ve tutumda bulunuyorlar, buluşuyorlar. Bu konuda birbirlerinden milim fark yok. O bakımdan demokratik siyasi çözümün önünü açmak, geliştirmek kolay değildir. Dünyada nerede durursa dursun, kim olursa olsun kapitalist sisteme dahil olmuşsa ve bu temelde Kürt sorunuyla ilişkilenmişse, o zaman demokratik çözüme, Kürt iradesinin oluşmasına karşı çıkıyor, reddediyor, ona bir kere düşman konumda oluyor. Hele hele bu Kürdistan üzerinde egemenlik sürdüren devletler

düzeyinde oldu mu, tam bir faşist, soykırımcı, diğerini reddeden, sadece kendisini esas alan tekçi bir zihniyet, mantık her şeyin önüne geçiyor.

İran'la fiili bir çatışmasızlık durumu yaz boyunca sürdü

Bu İran devletinde de var. Bu anlamda çözüm yönünde gelişme kolay yaratılmıyor. Fakat çatışmalar geçen süreçte biraz aza inmişti. İran çatışmada zorlanıyor, çatışmadan yana değil. Eğer öyleyse biz de çatışmaları geliştiren taraf olmayız dedik, fiili bir çatışmasızlık durumu Mayıs ve Haziran'daki aktif savunma mücadelesi ardından yaz boyu ortaya çıktı. Şimdiye kadar da süreç böyleydi. Ancak şimdi son günlerde durum değişmiştir. Dembat'ta, Xoy'da, Salmas'ta çatışmalar oldu. Bunda çeşitli tahrikler mi, provokasyonlar mı rol oynuyor, yoksa gizliden Türk-İran ilişkilerinde bir gelişme mi oldu, bu yaz boyu yaşanan karşılıklı gerginliği biraz aşabildiler mi bilemeyiz, fakat şunu söylemek mümkün: tüm bunlara rağmen ortak askeri hareketlilik olsa bile geçen yılki düzeye ulaşmaz. En büyük ittifakı ve saldırıyı Türkiye bize 2007-2008 kışında ve baharında yaptı. Çok kapsamlı bir saldırıydı. Öyle fazla hafife almamamız gerekiyor. Bir yandan ABD, diğer yandan İran ve dünyanın diğer güçlerini arkasına alarak saldırdı. Şimdi İran cephesi geçen yılki kadar işlemiyor. Biz demokratik siyasi çalışmalarımızı, halkı örgütleme, gerillayı büyütme çalışmalarımızı Doğu Kürdistan'da kuşkusuz yürüteceğiz, ama mümkünse bütün bunların çatışmasız bir ortamda olması için de çaba harcıyoruz, harcayacağız. Yaklaşımımız budur. Bu konuda gelişmelerin nasıl olacağını İran devletinin izleyeceği politikalar belirleyecek.

Öte yandan Güney Kürdistan ve Irak yönetiminin durumu var. Tayip Erdoğan yönetimi bu yaz Irak yönetimiyle bir güvenlik anlaşması imzaladı, PKK'ye karşı içten yürüttükleri tasfiyeci faaliyetlerden dolayı da Güney Kürdistan yönetimine teşekkür etti. Bazılarını kaçırtmış olmalarını büyük başarı saydılar, ya da sandılar. O teşekkürler oradan kaynaklandı. Şubat'tan bu yana da Zap yenilgisi ardından geçen süreç boyunca çok yoğun bir diplomatik faaliyetin bu alanda sürdüğü bir gerçek. ABD, İsrail, İngiltere, AB de bu işin içinde yer alıyorlar. Türkiye Irak görüşmeleri, Türkiye Güney Kürdistan görüşmeleri gizli-açık sürdü sürüyor hala. En son bir heyet Mesut Barzani'yle Bağdat'ta görüştü. Yine Irak başbakanı ile görüştüler.

PKK olmazsa KDP ve YNK'nin Güney Kürdistan'ı savunmaları zordur

ABD, Türkiye-Irak ittifakını geliştirmeye çalışıyor. Türkiye bunu kabul eder noktaya geldi artık, Irak da kabul ediyor. Güney Kürdistan yönetimi bu durumdan kaygılı. İki şeyden dolayı kaygılı: *Birincisi,* öyle bir ittifak temelinde Türkiye PKK'yi vurursa, ardından bütün Kürt varlığını yok etmeye yönelebilir mi, Güney Kürdistan'ı PKK olmazsa kabul eder mi, yoksa bu seferde Güney Kürdistan'ı mı düşman ilan eder, onun üzerine yönelir, bu konuda kaygılıdırlar. Biraz Türkiye siyasetini anlamış durumdalar. Bu onlarda kaygı yaratıyor. *İkincisi,* Türkiye normal bir ilişki istemiyor onlardan, PKK'ye karşı savaşmalarını istiyor. Savaşın yükünü KDP ve YNK'nin üzerine yıkmak istiyor. Başarılı bir savaş olsa Türkiye niye bunu KDP ve YNK'ye versin, kendisi yapar, başarır, sonuçlarını alır; belli ki başarması zor olan bir savaş, başarısı olup olmayacağı belli olmayan bir savaş. O zaman KDP ve YNK bu başarısı belli olmayan savaşın içine niye girsin. Başarısızlığın sonuçlarını, yükünü niye kendileri taşısın. Geçmişte yaptılar başaramadılar. Günümüzde ise PKK daha güçlü, diğer yandan Kürt ulusal kamuoyu çok daha duyarlı halde bulunuyor. Bu konuda askeri başarı elde etmek zor olduğu gibi, siyasi alanda da büyük ölçüde kaybetme, Kürt ulusal kamuoyunda büyük bir teşhir ve tecridi yaşama tehlikesi var. Bu nedenlerle KDP ve YNK yönetimleri Türkiye'nin istediğini kabul edebilir durumda değillerdir. Tartışmalar bu noktada sürüyor, Türkiye'nin bu konuda çok büyük tavizler verdiği söyleniyor, hatta Ahmet Davutoğlu yönetimindeki Türkiye heyeti Güney Kürdistan'ın devlet bağımsızlığını, bayraklarını kabul etme, tanıma vaadinde bile bulunmuş. Çok taviz veriyorlar. Bir yandan tehdit, şantaj, bir yandan taviz. Tehdit nedir, sınır ötesi operasyon teskeresidir. Tehdit nedir, Kerkük'te patlayan bombalardır, Hewler'de patlayan bombalardır. Bunların hepsinin arkasında Türkiye var. Sıkıştırıyor, zorluyor, tehdit ediyor. Diğer yandan ABD üzerinden baskı uygulamaya çalışıyor. Artık en son ne türlü vaatlerde bulundular bilemiyoruz. Ekonomik vaatler çok; sınır kapısını açmışlar, kaçakçılığa izin vermişler. Geçen dönemde biraz tartıştılar, çatıştılar, bazı kısıtlamalar, sınırlamalar getirmişlerdi ekonomik alanda. Onların hepsini yeniden kaldırmışlar. Daha öteye de tavizler veriyorlar. Bu tehditler ve tavizler karşısında KDP ve YNK'nin zorlandığı bir gerçek. Zaten zorlanmamaları mümkün de değil. Fakat bütün bunlar sonucunda Türkiye'yle savaş ittifakı yapmaları da zor. Bunun da hesabını yapıyorlar. Türkiye ile savaş ittifakı yaparlarsa kendileri kaybedecekler. Belki Türkiye'den biraz ekonomik destek alabilirler ama Kürt kamuoyunda teşhir olurlar. PKK olmazsa Güney Kürdistan'ı savunmaları zordur. Bunu da anlamış durumdalar. O bakımdan taktik anlaşmalar yapabilirler. Zımni-gizli bazı ittifaklar yapabilirler, askeri olarak Türkiye'nin saldırılarına gizliden, taktik destek veren konumda olabilirler. Muhtemelen öyle bir durum oluşuyor. Zaten geçen yıl da ABD-Türkiye'nin yaptığı ittifaka KDP ve YNK de katıldı, pasif destek verdiler. Örneğin, hava saldırılarına karşı çıkmıyorlar, Medya Savunma Alanlarına dönük kara operasyonlarına da karşı çıkmıyorlar. Oralara dönük saldırıları onlar da kabul etmiş durumdalar. Biraz daha fazla gizli destek verebilirler, ama 90'lı yıllardaki gibi Türkiye ile birlikte PKK'ye karşı savaşa girmeleri zordur. Fakat bizimle daha ileri düzeyde bir ilişkilenmeleri de yok. Ulusal demokratik duruş, ittifak, güçlü bir ilişki düzeyi de söz konusu değil. Ondan uzak duruyorlar. Bizim bütün çabalarımıza rağmen, Önder Apo'nun da çağrılarına rağmen, ulusal konferans yapma, ulusal strateji oluşturma çağrılarına rağmen öyle bir düzey söz konusu değildir.

Önder Apo'ya dönük bu küstahça saldırı hepimizde büyük öfke yaratıyor

Sonuç olarak şunu söyleyelim: mevcut Önderliğe saldırı durumu, Başbuğ-Erdoğan yönetiminin gösterdiği saldırganlık, tepki, öfke, ulaşılan çatışmanın gerginlik düzeyi bir tesadüf değil, öyle hazırlıksız yakalandığımız bir durum kesinlikle değildi. Biz bu güz döneminde gelişmelerin bu biçimde olacağını, çatışma sürecinin daha fazla derinleşeceğini, gerginliğin artacağını, Türkiye yönetiminin daha pervasız bir saldırı yürütmeye çalışacağını biliyorduk, değerlendiriyorduk. Bütün toplantılarımızda yaptığımız değerlendirmeler bu çerçevede olmuştur. Bu bakımdan bizim için beklenmeyen, bilinmeyen bir durum değildir, bir sürpriz olmuyor. Dolayısıyla kararlarımız, planlarımız, hazırlıklarımız buna göredir, bu çerçevededir. Siyasi askeri alanda, yine ideolojik alanda geliştirdiğimiz mücadelelerde bu saldırıları boşa çıkartmaya, saldırganlara darbe vurmaya dönüktür. Elbette ortaya çıkan bu saldırılar, halka dönük, gerillaya dönük, özellikle Önder Apo'ya dönük bu insanlık dışı, küstahça saldırı durumu hepimizde büyük öfke, tepki yaratıyor. Mücadele azmimizi, duyarlılığımızı daha çok geliştiriyor. Bütün militan savaşçı güç olarak, halk olarak bunu yaşıyoruz. Bu bir gerçek; öfkemiz, tepkimiz büyüktür. Eğer bu süreç devam ederse bunlar büyük mücadelelere, patlamalara dönüşebilir. Böyle olması doğaldır.

Mevcut böyle bir durumun ortaya çıkması da bizim için bir sürpriz değil, biz bunu bekliyorduk, değerlendiriyorduk, buna göre psikolojik olarak da, düşünsel olarak da, örgütsel olarak da, pratik olarak da hazırlıklıyız. Kendimizi buna hazırlamış durumdayız. Bütün mücadele hazırlıklarımızı bu çerçevede yapmış durumdayız ve mücadeleyi buna göre geliştireceğiz. İstedikleri kadar saldırganlıkta ısrar edebilirler, ama biz bu sürecin Önder Apo'ya özgürlük süreci olduğuna inanıyoruz. Bu mücadeleyle bunu başaracağımıza inanıyoruz. Artık bunun zamanının fazlasıyla gelmiş olduğuna inanıyoruz. Görüşlerimiz, değerlendirmelerimiz böyledir. Ama hiçbir şey mutlak değil, iki yönlüdür. Böyle bir mücadele yürütme irademiz, gücümüz birikmiş olsa da, bunun koşulları oluşmuş olsa da, Önder Apo'nun özgürlüğü içinde bulunduğumuz sürecin en somut, yakıcı bir gerçeği haline gelmiş olsa da ve bunu gerçekleştirecek bir mücadele imkân, fırsat ve iradesine sahip bulunsak da, elbette bunun karşıtı olarak tehlikeler de aynı düzeyde vardır. Karşı taraf da, inkâr imha sistemi de kendi saldırganlığında ısrarını, iddiasını koruyor, sürdürmeye çalışıyor. Birçok güç işin içerisindedir, bu saldırıyı tahrik ediyor, besliyor, destekliyor. Bu bakımdan tehlikeler var, süreç kritiktir. Başarılı sonuçlar alma ve bu temelde tarihin seyrini yürütme imkânımız olduğu gibi, karşıt gelişmelerin gerçekleşme olasılığı da var, tehlikelerin gerçekleşme, büyük bir saldırganlık içerisine bu düşman çevrelerin yönelme, Önderliğe imha, Kürt halkına katliam, soykırım, imha, linç girişimi, tehcir hareketi dayatma, gerillaya karşı tüm devlet gücünü harekete geçirerek ezme operasyonlarını geliştirme, yani bir topyekün savaşı çılgınca tırmandırma ihtimali, tehdidi de vardır.

Tüm tehlikelere karşı da hazırlıklı olmamız gerekiyor

Bu bakımdan bizim bu tehlikelere karşı daha duyarlı, tedbirli olma zorunluluğumuz var. Sözümüzü de, eylemimizi de bunları dikkate alacak ve boşa çıkartacak temelde yapmalıyız, olgun olmalıyız, ölçülü olmalıyız, soğukkanlı, duyarlı olmalıyız, ama aynı oranda öfkemiz, tepkimiz de büyük olmalı, ama bunları yerinde, zamanında doğru ve başarılı sonuç alacak şekilde kullanmayı da bilmeliyiz. Bilinç her zaman öfke ve tepkimize yön vermeli, hakimiyet sağlamalı. Duygusallık, öfke ve tepki yalnız başına bizi yönlendirmemeli, akılla, bilinçle bunları yönlendirmeli ve güce dönüştürmeyi bu temelde bilmeliyiz. Böyle yaparsak fırsat ve imkânları iyi değerlendirmiş oluruz, tehlikeleri tecrit etme, zayıflatma ve etkisizleştirme gücümüz artar. İstediğimiz yönde başarılı bir biçimde Önder Apo'ya özgürlük çizgisinde bu süreci siyasi süreci yönetebiliriz. Doğrultumuz bu, çabalarımız bu temelde, mücadele planımız, çizgimiz bu doğrultudadır.

Fakat bunu yaparken her zaman, her türlü imha saldırısına, tehlikelere karşı hazırlıklı olmamız gerekiyor. Çılgınca girişimler, saldırı durumları her an gündeme gelebilir. Bu konuda yanlış hesap yapmamak gerekiyor. O nedenle sürekli bir duyarlılık içinde olmak, sürekli hazırlıklı bulunmak ve mücadeleyi, çalışmaları Önder Apo'ya özgürlük temelinde daha iyi yürütmek gerekmektedir. Örgütsel çalışmalarımızın, ideolojik çalışmalarımızın önemi işte burada ortaya çıkıyor. Askeri siyasi mücadele ne kadar gerginse, yoğunsa, onu başarıyla karşılayabilmek için ideolojik-örgütsel duruşumuzun o kadar sağlam olması gerekiyor, o kadar yoğun bir ideolojik-örgütsel mücadele içinde olmamız, sağlam bir ideolojik duruş, bütünlüklü, disiplinli bir örgütsel tutum geliştirmemiz gerekiyor. Ancak böyle bir ideolojik-örgütsel duruşla bu dönemin bu kadar tehlikelerle dolu, karışık, kaygan siyasi-askeri görevlerini başarıyla yürütebilir, kendimizi o kadar çok duyarlı kılabiliriz, öfke ve tepkimizi bilincimizle kontrol edebiliriz, eylem gücümüzü arttırabiliriz. O bakımdan 2008 yılında siyasi-askeri alanda önemli bir mücadele yürüttüğümüz gibi, ideolojik-örgütsel alanda da yürüttük, aslında böyle bir kritik sürecin görevlerini başarıyla yürütecek bir örgütsel duruşa kendimizi ulaştırmaya çalıştık. Şimdi geçen sürece göre daha ileri düzeydeyiz, daha bütünlüklüyüz, güçlüyüz. O bakımdan da bu süreçteki siyasi-askeri mücadeleleri daha duyarlı, daha örgütlü, doğru bir tarzla başarıyla yürütme irademiz ve iddiamız daha güçlüdür, kendimize güvenimiz fazla, hazırlıklarımız güçlü, siyasi ve askeri girişimlerimiz daha çok yerli yerinde ve daha fazla sonuç vericidir. Bu temelde de süreci karşılayan ve başarıyla yürütmeyi hedefleyen bir mücadele içinde oluyoruz.

SOSYALİST SİSTEM ve EKİM DEVRİMİ ÜZERİNE

"Devlet-iktidar, savaş-ordu sınıflı toplum uygarlığının ürünü olup, mutlak anlamda egemen sömürücü kesimin vazgeçilmez yaşam aygıtlarıdır. Bu araçları proletaryanın eline vermek demek, daha başından kendini onlara benzetmeye karar vermek demektir. Nitekim reel sosyalizmde bu araçların hepsi en yetkince kullanıldı. Zafer elde edildi. Fakat 70 yıl sonra anlaşıldı ki, kapitalizmin en çapulcu biçimi Batı Avrupa kapitalizmi onun yanında adeta yedi suyla yıkanmıştır. Kapitalizmin en totaliter, anti demokratik biçimi söz konusudur. Bu olgunun altında devlet anlayışı yatmaktadır. Engels'te 'yavaş yavaş sönmesi gerekir' denilen devlet, en güçlü aşamasına reel sosyalizmle ulaşmıştır"

Reber Apo'nun çözümlemelerinden derlenmiştir

Çağımıza damgasını vuran büyük Ekim Devrimi'nin toplumsal devrimlerdeki yerini, gerçekleşen sosyalizmle ilişkisini ve genel devrimci gelişmelerle bağlantısını ortaya koymak, bu konudaki tanımını yapmak, halkların kurtuluş hareketleri ve toplumsal gelişmelerdeki süreklilik arz eden rolünü görmek her yönüyle önemini korumaktadır. Ekim Devrimi, daha gerçekleştiği yıllarda bile ezilen uluslar ve halkların kurtuluş mücadeleleri üzerinde büyük etkide bulunmuştur. Çağımızın temel özelliklerine damgasını vurmuş ve toplumsal gelişmenin her yönden etkisi altındaki gelişimini sürekli ileriye yönelik olarak etkilemiştir.

Ekim Devrimi'nin ayırt edici özelliği, onun ezilen ve sömürülen sınıflar ve halkların direniş hareketlerinin teori ve pratiğinin dönem içindeki en bilimsel ifadesi olmasındadır. Bu konudaki çözümü gerçekleştirmesinde, çözümün koşullarının bilimsel analizini yapmasında ve ardından bunun eylemini düzenleyebilmesinde yatmaktadır. Toplumun bu kesimleri tarihte ilk kez kendi öz çıkarları temelinde kendi kimliklerini dile getiren sloganlar ve istemlerle ortaya çıkmış, bunları yetkin mücadele araçlarına kavuşturarak ve bizzat kendi güçlerini harekete geçirerek kurtuluşlarını sağlamışlardır.

Bu anlamda Ekim Devrimi ezilen ve sömürülen sınıflar ve halkların tarihindeki yeri bilinir ve görkemlidir. Ancak Ekim Devrimi'nin tarihin hangi aşamasında ve kimler tarafından yapıldığını, hangi temel istemlerle ortaya çıktığını ve hangi temel güçler tarafından gerçekleştirildiğini, bu devrimin ideolojisi ve pratiğinin ne olduğunu göstermek, daha önceki devrimlerden ayırt edici özelliklerini ortaya koymak, bu özelliklerin günümüze kadar devam eden gelişmeleri kavramanın anahtarı olduğunu bilerek ve buna bağlı kalarak kendi yerini saptamak ve konumunu belli etmek büyük önem taşımaktadır. Bu hangi devrimin izinde yürüdüğümüzü ve saflarımızın nerede olduğunu kavramamız açısından da önemlidir.

Marks ve Engels'ten önceki akımlar ütopik sosyalistler olarak isimlendirilir

Dönüşümlerinde önemli kırılma ve yeniden yapılanma anları olan devrimler, 19. ve 20. yüzyılın sağ ve sol mantık yapıları ile gerçekçi olarak kavranamazlar. İnsanlık adına bu en büyük fedakârlık hareketlerini doğru tanımlamak önemini korumaktadır. Sovyet Devrimi uğruna milyonların büyük fedakârlığını, çözülüş tarzına ve sonuçlarına bakarak yeniden tanımlama ihtiyacının ne kadar önemli olduğu anlaşılırdır. Son iki yüz yılın modernlik adına deryalar kadar acısı, kanı, şiddeti ortaya çıktıktan sonra, özellikle II. Dünya Savaşı'nın dehşetiyle iktidar, şiddet ve ideolojik kamuflaj araçları sınırlı olarak tartışma gündemine geldi.

Kapitalizmin zaferini kesinleştirdiği 19. yüzyıl, ona karşıt düşüncenin de sistemlice gelişmesi ve siyasi eyleme geçmesiyle karakterize edilebilir. Bilimsel devrim ve modern sanat akımları bu gelişmeler için gereken ölçüt ve perspektifleri rahatlıkla esinleyebilecek yetkinliktedir. Sisteme karşıt düşünceler içinde gittikçe yükselen akım Mark-

sizmdi. Karl Marks ve Friedrich Engels kendi düşünce yapılarından önceki muhalif akımları 'ütopik sosyalistler' olarak isimlendirirler ve kapitalizmin hakim üretim biçimi haline gelmemiş olmasının bunda temel rol oynadığını belirtirler. Düşünce sistemleri katı bir ekonomik determinizme bağlılığıyla diğerlerinden farkını ortaya koyarlar. Hegel'in diyalektik düşünme sistemini esas almakla birlikte, onu baş aşağılıktan ayağı üstüne diktiklerini iddia ederler. İngiliz ekonomi politiğini ve Fransız ütopik sosyalizmini diğer temel esin kaynakları olarak belirtirler. Tabii Almanya'nın payına düşen felsefi esinlenmedir. Kendi dönemleri için güçlü bir sentezi yakaladıkları açıktır. Sistemli bir toplum karşılarında zaferini yaşarken, buna karşı muhalefeti böylesine sistemli oluşturmak, gerçekten öngörü ve sorumluluk duygusu yüksek bir çabadır. Çabaların ilk ürünü 'Komünist Manifesto'dur. Adeta bir parti programı gibidir. Zaten kısa bir süre içinde de komünist partilerin programı olarak ilan edilir. K. Marks ve F. Engels kendilerini diğer sosyalistlerden ayırt etmek için 'bilimsel sosyalist' olarak vasıflandırırlar.

“Karl Marks ve Friedrich Engels kendi düşünce yapılarından önceki muhalif akımları 'ütopik sosyalistler' olarak isimlendirirler ve kapitalizmin hâkim üretim biçimi haline gelmemiş olmasının bunda temel rol oynadığını belirttirler. Düşünce sistemleri katı bir ekonomik determinizme bağlılığıyla diğerlerinden farkını ortaya koyarlar. Hegel'in diyalektik düşünme sistemini esas almakla birlikte, onu ayağı üstüne diktiklerini iddia ederler”

Das Kapital K. Marks'ın başyapıtıdır

Kapitalizmi tanımlamada dönemleri içinde en gerçekçi bir yaklaşımı geliştirdikleri açıktır. K. Marks'ın başyapıtı olan 'Das Kapital'i kocaman bir kapitalizm tanımı olarak değerlendirmek mümkündür. F. Engels'in 'Ailenin özel mülkiyeti ve devletin kökeni' yapıtında da tarihsel toplum analizini en geniş çerçevede yaparak düşünce sistemlerini tamamlamaya çabalarlar.

Yaklaşık 1850'lerden günümüze kadar Marksist kökenli sosyalizmin sonuçları, sistem analizinin yetersizlikleri ve yanlışlarıyla birlikte doğrularını da yeterince açığa çıkarmıştır. Toplumsal sistem çözümlemelerini daha iyi tanıyabilmek için tarihsel benzerleriyle kıyaslamak öğretici olabilir. Yazılı kaynaklardan öğrenebildiğimiz ilk manifesto 'On Emir' düzenidir. Hz. Musa'nın Mısır ilkçağ köleci sisteminden çıkışını formüle eder. Firavun Akhenaton'un tek tanrı güneş tanrısı mezhebinden esinlenmek kadar, ata dini 'Yah-weh' Yahudacılıktan da etkilendiği bilinmektedir. On Emir ile toplumuna -İbrani kabilesi- düzen vermeye çalışmaktadır. MÖ bin 300'lerde açıklandığı sanılan bu manifestodan günümüze kadar büyük etkilenmeler olduğu bilinmektedir. Kutsal Kitabın ilk bölümü Ahdi Atik, On Emir'le gelişen bir külliyattır. Kendi içinde birçok ara bölüme ayrıştırılabilecek Ahdi Atik, tüm kritik dönemlerde peygamber manifestolarıyla Hz. İsa'ya kadar bir bütün olarak gelir.

İkinci büyük manifesto olarak 'İncil'i alabiliriz. Hz. İsa'ya dayalı bu gelenek köleci Roma'ya karşı, özünde baskı altında tuttuğu tüm yoksullar, işsizler adına yayınlanmış geliştirilmiş bir bildirgedir. Ezilen sınıflar adına belki de bir ilktir. Hıristiyanlık genel adı altında yol açtığı sonuçlar günümüzde de en az tarihte olduğu kadar etkilidir. Peygamberler geleneği kadar bir 'aziz ve azizeler' geleneğine sahiptir. İslam evliyaları gibi bu aziz ve azizelerden halen öğrenilebilecek birçok ders vardır.

Tarihin üçüncü büyük manifestosu 'Kuran'dır. Hz. Muhammed'in kendi dönemindeki Arap kabile ve aşiret toplumu hakkındaki gözlemleriyle Tevrat'ın Ahdi Atik kitabı ve İncil yorumunu birleştirmesinden kaynaklanan bu yapıt bir nevi Ortaçağ feodal toplumun 'şartlar' bildirgesidir. Avrupa İncil'le şartlanırken, Ortadoğu Kuran'la şartlanmaya çalışır. Dinsel örgülü (zihniyetli) de olsa, bu örnekleri toplumsal çözüm ve manifestoları olarak tanımlamak gerçekçidir.

Das Kapital kapitalizmi yıktı mı yoksa daha da güçlendirdi mi

Das Kapital için sorulabilecek en önemli husus, kapitalizmi yıktı mı yoksa daha da güçlendirdi mi sorusudur. Soru benzer sistem manifestoları için de geçerlidir. Konuya daha açıklık getirmek için diyalektik düşüncenin temeli olan tez, antitez ve sentez sürecini anlaşılır kılmak gerekir. Başta da belirttiğim gibi, evrensel sistemde düalistik özellik, birin ikiye bölünmesidir. Enerji madde ilişkisinde birlik (1) kanıtlanmış gibidir. E=mc2 formülü oldukça yol göstericidir. Enerji maddeyi hareketlendiren, değiştiren unsur olarak beliriyor. Daha serbest kalmış öz olarak tanımlanabilir. Işığın hız durumundaki madde parçacığı olarak 'foton', özünde maddeden kopmuş enerjidir. Maddenin tümünün fotonlaşması ışık haline gelmek demektir. Radyoaktiflik bu süreci ifade eder. Ama yine de madde-enerji ikilemi bir gerçekliktir. Özdeki aynılık ikilem haline gelmeyi önlemiyor. Asıl sır gibi kalan bir (1)'in neden veya nasıl ikileme itildiğidir. 'İkilem' eğiliminin kendisi nedir veya nasıl oluşuyor? Atom içinde olan bitenin tüm çeşitliliğe, hareketliliğe biçim verdiği güçlü bir olasılıktır. Son araştırmalardan, düşünülmesi bile çok zor, küçük, hızlı, çok kısa süreli parçacık oluşum ve dönüşümünün atomlaşma sürecini belirlediği, atomların molekülleri, moleküllerin bileşimleri, böylelikle farklı element ve bileşimleri ortaya çıkışı anlaşılmaktadır. Bunda farklı manyetik ortamların da rol oynadıkları tahmin edilebilir.

Doğadaki bu sürecin topluma uyarlanması kaçınılmazdır. Toplum yasallığı çok farklı olmakla birlikte, aynı sisteme tabi olması beklenebilir. Toplumsal sistem dönüşümlerinin de birden, ‘klan’dan türediğini ana hatlarıyla bilmekteyiz. Klandan hiyerarşik

toplumun, ondan da devletli toplumun kapitalizme kadar bazı biçimlerinin boy verdiğini iyi bilmekteyiz.

Marksist teori ve pratik kapitalizmin içinde erimekten kurtulamadı

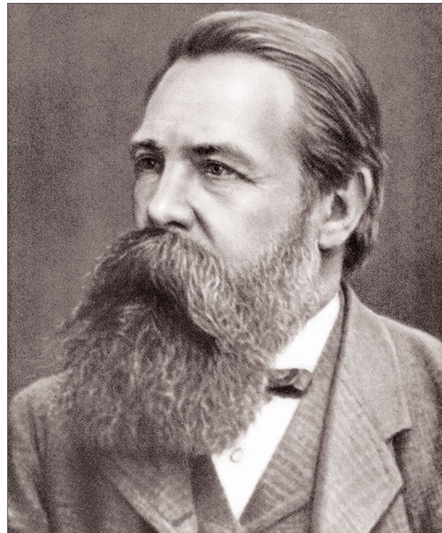
Diyalektikteki zıtlık kavramını, ikilemlerden birinin diğerini yok etmesi biçiminde değil, onunla yüklenerek daha üst düzeyde farklı bir oluşuma dönüştüğü biçiminde yorumlarsak, olguları anlayabilme imkânımız daha çok artar. Fakat bu konuda daha da önemli olan düz, çizgisel bir dönüşümün olmadığı gerçeğidir. Zıtların dönüşümü axb=ab biçiminde değildir. Klasik mantığın bu formülü çok sınırlı bir aralıkta geçerli olabilir. Olgular dünyasında dönüşüm daha çok zikzaklı, helezonvari, saçaklı, bazen hızlı bazen yavaş, öncesiz sonsuz olmaktan çok, anlık sonsuzluk gibi özellikler taşıyabilir. Çizgisellikten küreselliğe kadar kaos aralıklarıyla değişen özellikler ihtiva ettiği varsayılabilir.

O halde kapitalizme karşı bir zıtlık belirdiğinde, onun çizgisel olarak kapitalizmi yok edip, tasarımlanan topluma yani sosyalizme ulaşacağı ancak soyut bir varsayım olabilir. Gerçeğin kendisi çok farklıdır, oluşumları da daha farklı cereyan eder. Başat sistem zıddını eritebilir, sömürgeleştirebilir, eş veya ortak kılabilir, çok az güç kaybıyla uzun erimli bir dönüşümle evrim gösterebilir. Sert bir kırılmayla da yeni bir sistemin malzemesi olabilir.

Marksist çizgideki gelişmeler için söylenebilecek temel husus, teori ve pratiğinin kapitalizmin içinde erimekten kurtulamadığıdır. Erime üç yoldan olmuştur: Sosyal demokrasi, reel sosyalizm ve ulusal kurtuluş. Bu üç yoldan veya olgudan kapitalizmin hiç değişmediği söylenemez. Önemli değişmeler yaşanmıştır. Oldukça liberal değişmeler görülmüştür. Fakat sistem varlığını bu yollar sayesinde daha da uzatmayı başarmıştır. Bunu karşı devrimlerle izah etmek doyurucu olmaz. Konu daha derinliklidir. Benimsenen sosyalizm anlayışındaki temel niteliklerle bağlantılıdır.

Hataların veya yanlışlığın temelinde kapitalist-işçi ayrımı yatmaktadır. Kapitalist-işçi ayrımı, bir köleci Roma malikânesindeki efendi-köle ayrımından öz olarak farklı değildir. Serf-ağa ilişkisi için de benzetme geçerlidir. Bir aile içinde ataerkil erkeğin örgütleniş biçimi ve dayanaklarıyla, bağlı kadının örgütleniş ve dayanaklarını karşı karşıya getirdiğimizde, çatışmanın galibi baştan bellidir. İstisnalar hariç tutulursa, belli bir kavganın galibi olarak erkek, kavganın sonunda hırpalanmış kadından daha güçlenmiş olarak varlık sürdürür. Daha fazla kadın erkeğin olmuştur. Çelişki yine vardır. Ama dönüştüğü kadarıyla erkek egemen sistem içinde bir adım daha erimiştir. Örneği tüm toplumsal sisteme yaygınlaştırabiliriz. Sınıflı toplum uygarlığı, hatta daha öncesinin hiyerarşik toplumu içinde, kadının bin bir bağla erkeğin egemenliği altında bulunduğu koşullarda, bir teori ve pratik biçim uyarlayıp kadından kurtuluş beklemek hayalcilikten, 'daha çok dövül, daha çok bağlan' demekten öteye anlam ifade etmez. Kadın karılaşmayı kabul ettiği andan itibaren zaten kaybetmeye yatırılmıştır. Kasabın elindeki kuzu ne kadar kurtulabilir? Kuzunun yaşama şansı kasabın insafına, çıkarına bağlıdır. Süt, yün vb ihtiyaçlardan dolayı kalabilir de, kesilebilir de.

Sistemden asıl darbe yiyenler işsizler sömürge halklar etnik ve dini gruplardır

Sanıldığının aksine, kapitaliste karşı işçi, antagonist denilen çelişki türü içinde değildir. Günümüz kapitalizmine baktığımızda, iyi bir işi ve ücreti olan işçi, toplumun kaymak tabakasından sayılır. Sistemden asıl darbe yiyenler muazzam işsizler ordusu, sömürge halklar, etnik ve dini gruplar, ezici kadın kesimidir; yine çocuklar ve gençlerin durumu, ihtiyarlık, eko-çevre sistemin iç çelişkileri, kapitalist toplum içinde çıkar ağlarındaki kademe çelişkileri, köy kent, büyük küçük kent, bilim iktidar, ahlak sistem, asker siyaset vb yüzlerce çelişki odağı sistemi belirlemektedir. Tüm bu olguları temel almadan sistemin en rahat yönetebileceği, ayrıcalıklı işçiye dayanan bir devrim değişim teorisinin fazla şansı olmayacağı derinlikli bir toplum anlayışıyla fark edilebilir.

Marksist yaklaşımın daha temelli yetersizlikleri vardır. Uygarlığı bir bütün olarak çözümlememiştir. Engels'in denemesi çok sınırlıdır. Sınıflı toplumla doğal kolektif toplum arasındaki temelli çelişkiyi çoktan aşılmış ve geri biçim olarak saymaktadır. Halbuki kapsamlı tarihsel tanımlamamız da gösterdi ki, komünal demokratik duruşla hiyerarşik ve devletçi duruş arasında sürekli ve kapsamlı bir mücadele vardır. Komünal demokratik değerler geri ve yok olmak şurada kalsın, tüm sistem oluşumlarında 'dinamik' role sahiptir. Buna kapitalizm de dahildir. Kapitalist sistemde doğuş, gelişme ve çözülüş krizinde en çok işleyen çelişki komünal demokratik değerlerle ilişkili olanlardır. Sistem işçi, köylü vb birçok kesimi içinde tutup yönetebilir. Hatta iyi bir müttefik yapabilir. Bireyciliği körükleyerek yönetimini daha da görünmez kılıp sürdürebilir.

Ama toplumun kendisini toplum olmaktan çıkaramaz. Toplum da esas olarak komünal ve demokratiktir. Öyle olduğunu bildiği içindir ki, kapitalizm bireyciliği toplumun aleyhine şahlandırır. Güdüleri ayaklandırır. İnsan toplumunu birçok yönüyle tersinden primat toplumuna toplumun maymunlaştırılmasına dönüştürür. Toplum direndikçe ve sonunda bir bütün olarak çözüldükçe, yeninin ortaya çıkma şansı doğar. Toplumsal dönüşüm projeleri başta çelişkilerin bu temel yönünü dikkate aldığında başarı şansı kazanabilir.

Vicdanını yitirmiş toplum bitmiş toplumdur

Bağlantılı olarak kapitalizmin sistematik olarak yıktığı ahlaki örgü esas alınmadan, hiçbir çelişkinin teknik olarak çözüm şansı olamaz. Toplumsal ahlak olmadan, yalnızca hukuk, siyaset, sanat ve ekonomik yöntemlerle hiçbir toplumu yönetme veya değiştirme olanağı yoktur. Ahlakı, toplumun kendiliğinden varoluş biçimi olarak algılamak gerekir. Dar geleneksel ahlaktan bahsetmiyorum; toplumun kendini yürütüş vicdanı, yüreği olarak tanımlıyorum. Vicdanını yitirmiş toplum bitmiş toplumdur. Kapitalizmin ahlakı en derinden tahrip eden sistem olması anlamlıdır. Sonul sistem olması onun toplumsal vicdanı tahrip etmesini anlaşılır kılar. Sömürü ve baskı sisteminin potansiyelini tüketmesinin somut ifadesi, ahlakın sistemlice tahribi anlamına gelir. O halde kapitalizmle mücadele zorunlu olarak etik bilinçli ahlak çaba gerektirir. Bunsuz mücadele başından kaybedilmiş mücadeledir.

Marksizm'de kişilik bir bütün olarak kapitalist yaşam değerleri içinde yaşar. Kentlilik ağır basar. Kentin egemen özeti bir yaşam tarzı bireyi bin bir bağla kapitalist sisteme bağlar. Marks'ın kendisinin bile binlerce bağla sistem içi olduğunu iyi bilmek gerekir. Hıristiyanlıkta, Müslümanlıkta sistemden koparak onlarca yıl inzivaya, manastıra, dergâha çekilen onca insan bile ancak sınırlı bir etkiye yol açmıştır. Marksist mücadelecilerin çoğu bu yönlü bir ahlaki oluşumun bile farkında değiller. Kapitalizmin şu veya bu versiyonuyla yaşayıp teorik pratik savaşla sonuç alacaklarını sanırlar.

Marksist kuramın siyasal devrim ve sonrasına ilişkin tezleri ise, daha vahim olarak hiyerarşik ve devletçi karakter taşır. Savaş, proletarya diktatörlüğü, devletçilik kavram olarak neredeyse kutsallaştırılır. Halbuki devlet, iktidar, savaş, ordu sınıflı toplum uygarlığının ürünü olup, mutlak anlamda egemen sömürücü kesimin vazgeçilmez yaşam aygıtlarıdır. Bu araçları proletaryanın eline vermek demek, daha başından kendini onlara benzetmeye karar vermek demektir. Nitekim reel sosyalizmde bu araçların hepsi en yetkince kullanıldı. Zafer elde edildi. Fakat 70 yıl sonra anlaşıldı ki, kapitalizmin en çapulcu biçimi Batı Avrupa kapitalizmi onun yanında adeta yedi suyla yıkanmıştır kurulmuştur. Kapitalizmin en totaliter, antidemokratik biçimi söz konusudur. Bu olgunun altında devlet anlayışı yatmaktadır. Engels'te 'yavaş yavaş sönmesi gerekir' denilen devlet, en güçlü aşamasına reel sosyalizmle ulaşmıştır. Burada art niyet, karşıdevrim aramak fazla anlamlı değildir. Başvurduğu araçlar devlet dört dörtlük ele geçirilse de sosyalizme değil kapitalizme götürür. Sosyalizm sosyalist araçlar gerektirir. Onlar da baştan sona demokrasi, çevre hareketi, kadın hareketi, insan hakları, toplumun öz savunma mekanizmalarıdır.

Buradan kalkarak parti, sendika, barış, ulusal kurtuluş cephe hareketleri, politika gibi birçok toplumsal olguda resmi düzenin aşılamadığı konuları da başarısızlık etkeni olarak eklemek mümkündür. Bu araçlara genel stratejik ve felsefi doğrultuda demokratik ekolojik bakılmadığından, sonuçta ne kadar mücadele aracı olarak kullanılsalar da, sisteme eklenmekten kurtulamazlar.

Sınıflı toplum uygarlığı kaçınılmaz bir ilerleme olarak görülmekte

Marksizme yöneltilecek diğer bir eleştiri konjonktürle ilgilidir. Marks dönemindeki, kapitalizmin olgunluk aşamasıdır. Marks'ın ve Engels'in bundan çıkardığı sonuç kapitalizmin kaçınılmazlığıdır. Kapitalizm adeta sosyalizmin önünü açan bir buldozer rolündedir. Daha da genelleştirirsek, sınıflı toplum uygarlığını kaçınılmaz bir ilerleme olarak görmekte ve idealize ettikleri sistemlerinin kurulması için bu aşamaların gereğine iman etmiş bulunmaktadırlar. Buna köklü bir yanlışlık olarak yaklaşılması gerektiğini daha önce açmıştık. Sınıflar ve yönetimin egemenlik aracı olarak devletin zorunlu güvenlik toplumca vazgeçilmez kamusal yönetim dışındaki tüm varlıkları, oluşum ve kurumlaşmaları sadece gereksiz değil, tutucu ve engel konumundadır. Devlet kapitalizmi başta olmak üzere bürokrasiyi büyüten içte ve dıştaki aşırı egemenlik, sosyal devlet gibi birçok kurum gerçek toplumsal demokrasi-

nin ve çevrenin önünde engeldir. Ahlaki açıdan da savaş ordu zorunlu demokratik savunma dışında reddedilmesi gereken kurumlardır. Marks'ın kendisi "sınıf savaşı teorisini Fransız tarihçilerden aldık" derken, aslında kullandığı aracın niteliğini doğal veri olarak almaktadır. Egemen sınıfların savaş tarzını olduğu gibi kurumsal olarak kabul etmektedir. Proletarya diktatörlüğü kavramında da bu böyledir. Tarihteki diktatörlük uygulamalarını olduğu gibi almakta mahzur görmez.

"Lenin, 'sosyalizme ancak demokrasiden gidilebilir' derken doğruya daha yakındı. Daha sonraki süreçlerde hâkim sınıf tarzı ve politikaları merkezileşir, devlet parti özdeşliği doğar. Parti içte ve dışta tümüyle anti demokratik bir kuruma dönüşür. Sistem içindeki savaş ve barış politikaları artık kapitalizmin değirmenine su taşımaktan öteye gidemez. Şüphesiz Marksizm yine de eşitlik, özgürlük mücadelesinde büyük ve tarihi bir deneyimdir"

Sovyetlerde parti tümüyle antidemokratik bir kuruma dönüştü

Lenin ve Stalin dönemindeki diktatörlük sürekli devlet durumu olur. Demokrasi hiç uygulanmadan inkâr edilmiş oluyor. Hâlbuki Lenin, "sosyalizme ancak demokrasiden gidilebilir" derken doğruya daha yakındı. Daha sonraki süreçlerde hâkim sınıf tarzı ve politikaları daha da merkezileşir. Devlet parti özdeşliği doğar. Parti içte ve dışta tümüyle antidemokratik bir kuruma dönüşür. Sistem içindeki savaş ve barış politikaları artık kapitalizmin değirmenine su taşımaktan öteye gidemez. Ancak daha da çoğaltabileceğimiz bu tür temel hata ve yanlışlıklar, yetmiş yıl geçse de doğal sonucuna varmaktan, kapitalizmi üretmek ve güçlendirmekten öteye köklü değişikliklere olanak tanımazlar.

Şüphesiz Marksizm yine de eşitlik, özgürlük mücadelesinde büyük ve tarihi bir deneyimdir. Toplumsal mücadelede zengin bir katkıdır. Toplumbilimine ekonomi ve sınıf ağırlığını taşımıştır. Burjuvaziyi ulusal kurtuluş, insan hakları, sosyal devlet konularında daha yumuşak biçimlere zorlamıştır. Demokrasiye çok dar taktiksel yaklaşımı, ekolojiyi ve kadın özgürlüğünü kapitalizmden farklı göremeyişi, temel yaşam paradigması olarak da burjuva kalıplarını aşamaması sistemle daha kolay eklemlenmesine yol açmıştır. Marksizm'den esinleniş ve reel sosyalizmin etkisi altında başarıya gitmiş olan sosyal demokrasi ve ulusal kurtuluş mücadeleleri, daha zayıf sosyalist versiyonlar kapitalizmden zaten hiç kopmadılar. İçlerindeki kesimler daha çok kapitalist gelişme yanlısıdırlar. Tabanlarına farklı bir yaşamın değil, mevcut yaşamdan daha çok yararlanmasının mücadelesini veriyorlardı. Kalkınmacılık ve bölüşüm sorunu tamamen sistemin hukuku ile bağlantılıdır. Aslında reel sosyalizm, sosyal demokrasi, ulusal kurtuluş, liberalizm ve muhafazakârlığa kapitalizmin en büyük mezhepleri gözüyle bakmak daha gerçekçi bakış açısı sağlar. İslam'ın, Hıristiyanlığın, Yahudiliğin mezhepleri temel olgularından ne kadar farklıysalar, kapitalizmden doğmuş bu mezhepler de kök kapitalizmden o kadar farklılar. Daha doğrusu, fark aynı familyanın değişik türleri kadardır. Dinin daraltılmış olarak devam etmesi, anarşizm gibi akımlar kapitalizmde marjinal olmaktan öte anlam ifade etmez.

II. Dünya Savaşı sonrası 'antifaşist' zafer havası fazla sürmedi. 1968 devrimci perspektifleri ve gençlik hareketleri önemli paradigma değişikliklerine yol açtı. Sisteme bir bütün olarak nefret gelişti. Reel sosyalizm, ulusal kurtuluş ve sosyal demokrasinin beklentilerine cevap veremeyeceği anlaşılmıştı. Vaat edilen dünya eskisinden daha iyi değildi. Denilebilir ki, 1848 Devriminden beri Marksizm'e bağlanmış birçok entelektüel akımın gücünü yitirmesiyle, yeni sol, ekoloji, kadın hareketi başta olmak üzere birçok yeni akımla tanışma dönemi oldu. Kapitalizm kadar reel sosyalizm ve versiyonlarına duyulan derin güvenin sarsılmasıyla ve 1950'ler sonrasının ikinci büyük bilimsel devrimiyle sosyal bilim ve kültürel alandaki yeni gelişmeler de beraberinde feminizme, ekolojiye, etnolojiye geniş açılımlar getirdi.

Reel sosyalizmin çözülüşü kapitalizmin aleyhine oldu

1989'da reel sosyalizmin çözülüşü, sanıldığının aksine kapitalizmin lehine değil aleyhine bir gelişme oldu. Bu, sistemin en temel halkalarından birinin kopması anlamına geliyordu. Soğuk savaşla kendi kitlesini tutan, reel sosyalizm ve ulusal kurtuluş devletleriyle de dünyanın diğer halk yığınlarını adeta oyalayan sistem çökmüştü. Bunun sonucunda devletçi toplumdan ilk defa dünya çapında bir soğuma, çözüm aracı olmayacağına dair köklü kanılar doğdu. Ulusal devlet ve milliyetçilik de oyalayıcı yeteneklerini önemli oranda yitirdi. Gelişmiş kapitalist ülkelerdeki sosyal refah devleti de kısa dönem dışında etkinliğini çoğu ülkede kaybetti. Sistem her bakımdan yeni bir evreye girdi. Kapitalizmin tarihine baktığımızda, Rönesans kaos aralığından en derli toplu çıkış yapan toplumsal sistemlerden biriydi. Siyasal devrimlerden ustaca yararlandı. Sanayi devrimiyle olgunluğunun zirvesine erişti. Dünya çapında yayılımını tamamlayan ilk sistem oldu. 19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başlarında ancak dünya savaşlarıyla çelişkilerini çözebilecek köklü bunalımlarla karşılaştı. Aslında kapitalizmin genel bunalımı tüm 20. yüzyılı doldurdu. I. ve II. Dünya Savaşları araları, önceleri ve sonralarıyla sistemin ancak savaşlarla ayakta tutulabileceğini gösteriyordu. Reel sosyalizm ve versiyonları kutuplaşmayı arttırınca, savaşın niteliği sıcaktan soğuğa dönüştü. 1989 çözülüşü bu imkânı da elinden alınca, sistem kendini adeta boşluğun içinde buldu. Saldıracak taraf bulamıyordu. Yeni düşmanlar üretmeye ihtiyacı vardı. Bunu Ortadoğu kökenli İslam'da bulacaktı.

İlkel klanlardan günümüze tüm sistemler küreselcidir

Yeni dönemin terminolojisinde artık 'küreselcilik' ve 'ABD İmparatorluğu' kavramlarına sıkça rastlanır oldu. Küreselcilik, sistemlerin yayılma olgusu anlamına gelir ki, yeni hiçbir yanı yoktur. İlkel klanlardan günümüze tüm sistemler küreselcidir. Başarılı olan her sistem az veya çok yayılma şansına sahiptir.

İmparatorluk da eski kavramlardandır. Site devletlerin çoğalmasıyla devlet de sitelerin tüm devleti haline gelince, imparatorluğun koşulları doğmuş demektir. Siteler sürekli çoğaldığına göre, imparatorlukta genişlemeler kaçınılmazdır. Belirgin imparatorluk alanı ve tarzları doğar. Sümer şehir siteleri üzerinde Akad istilasıyla başlayan Sargon imparatorluk geleneği o günden beri habire gelişti. Köleci Roma İmparatorluğu dünyanın o güne dek tanıdığı en geniş ve güçlü imparatorluğuydu. Yerine kurulan feodal Bizans ve Osmanlılar, geleneği devam ettirdi. Çin ve Hint'te benzerleri kuruldu. Kapitalizm daha kuruluş aşamasında, önce Portekiz, sonra İspanyol, ardından güneş batmayan İngiliz İmparatorluğu'yla, geleneği II. Dünya Savaşı'nın sonuna kadar taşıdı. Savaştan sonra gerginlik içindeki ABD ve Rusya Sovyet İmparatorluğu ikilemi 1989'da ABD lehine tekleşti. Kapitalizm Roması'nın önünde artık hiçbir engel kalmamıştı.

İmparatorlukların bir karakteri vardır: Üniter, merkeziyetçi yapıdan çok eyaletler biçiminde bölünmeler esastır. Önceki dönemden kalma birçok eski devlet geleneğini özümsediğinden ötürü, gevşek bir federasyon eğilimi de sıkça görülür. Dışa doğru ne kadar çok gücü egemenliği altına alsa da, içte birçok valilik, eyalet ve bağımlı devlet durumları da o denli artar. Küresel çapta yayılma olunca bu gelenek artarak tekrarlanır.

ABD imparatorluk dönemi içte ve dışta benzer ikili engel durumla karşılaşır. Şu husus iyi bilinmelidir ki, ABD sıfırdan imparatorluk kurmuyor; binyıllardan beri var olan geleneği sürdürüyor. Sürdürmek zorundadır. Dünya devletler sistemi imparatorluksuz olmaz. Birbirinden tam bağımsız devletler durumu bir varsayımdır. Gerçekte yoktur. Geçerli olan, devletlerin birbirleri karşısındaki bağımlılık durumlarıdır. Sistem içindeki en güçlüden en zayıflara doğru bu bağımlılıklar, bazı gruplarda imparatorluğa dönüşür. İçlerinden sistemce en güçlüsü, en büyük imparatorluk olarak sözü en geçerli güç konumuna erişir. ABD'nin en son İngiliz ve Rusya Sovyet İmparatorluğu'ndan devraldığı bu gelenektir. İçinde yüzlerce dil, kültür, siyasal oluşum, ekonomik biçim barındıran geniş bir coğrafyada, çeşitli düzeylerde egemenliğini derinliğine ve genişliğine yaymak durumundadır. Sistemin kâr, azami sermaye birikimi bu süreci sürekli zorlar. Kâr dengesini tutturmak yayılmayla bağlantılıdır. Çok sayıda gücün çıkarları bozulduğundan ilişkileri gerginleşir. En güçlü olma kuralı nedeniyle bu gerginlik ikinci bir kutba yol açamaz. Bu, sistemin mantığına aykırı olur.

Kapitalizmden kaynaklanan temel sorunlarla dünya soluksuz bırakılıyor

Günümüzde kapsamlı bir kargaşanın, bunalımın yaşandığını söyleyebiliriz. Kapitalizmden kaynaklanan temel sorunlarla dünya soluksuz bırakılmak isteniliyor, onun çatısı deliniyor. Mahşeri çağrıştıran tehlike, muazzam tüketici toplumsal hastalık, böylece karıncalaşan, cüceleşen, adeta kum taneleri haline gelen insan sonucunu ortaya çıkarıyor. Tekrar insanın itibarını iade etmesini, onun bilincini, ahlakını, doğayla barışık olmasını, doğayla çelişkisinin derinleştirilmesini imkân dahiline sokan bir sosyalist yaklaşıma, perspektife ihtiyaç vardır.

Şu her zamankinden daha güçlü söylenebilir: Kapitalist-emperyalist sistemin, insanın doğayla kurduğu dengeyi çok tehlikeli bir yıkım çelişkisine dönüştürdüğü gibi, toplumsal örgütlenişi de insanlığı tüketme ilişkisine kadar götürmüştür. Yani bu iki temel global çelişkiye yol açmıştır. İşte mevcut sosyalizm bu iki temel çelişkiye cevap vermekle kendini doğru tanımlayabilir. İnsanın doğayla ilişkilerini -ki buna çevre ilişkisi de deniliyor- doğru çözümlemek, yeşillerin, çevre vb hareketlerin çeşitli biçimlerinin aslında çok reformistçe dile getirmek istedikleri soruna, devrimsel bir çözüm dayatmak şarttır.

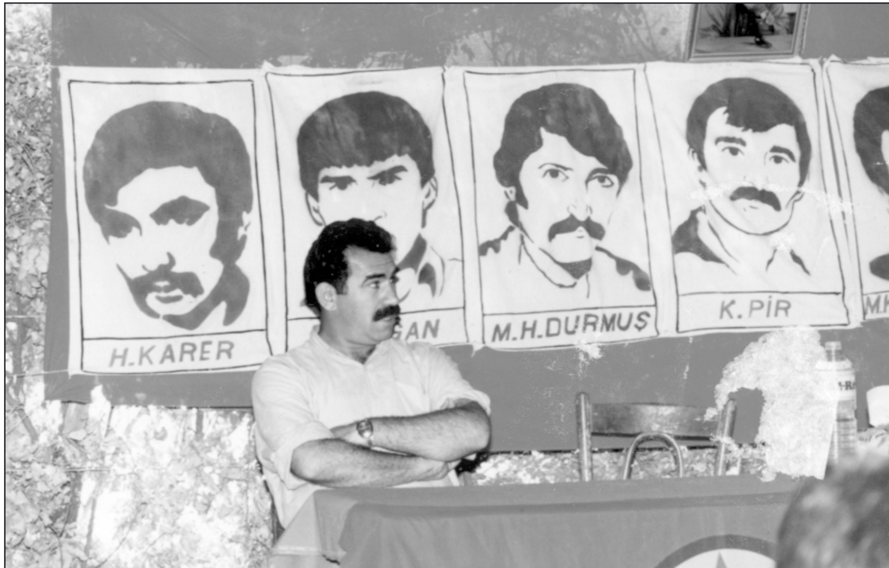
Yine özünde cüceleşen, karıncalaşan emperyalist toplum modeline karşı nüfus planlamasından tutalım üretim planlamasına, üstyapının yeniden düzenlenmesine ve insanın psikolojik, ahlaki yönden yeniden tanımlanması kadar hepsi gereklidir. Böylesine kapsamlı bir çelişkiye de çözüm gücü olabilmesi, sosyalizmi güncelleştirebilir. Dolayısıyla dar sınıf tanımlaması ile yetinilemez. 19. yüzyıldaki gibi bir işçi sınıfı kalmamıştır. Mevcut sosyalizmin bir çıkma-

zı da buradadır. Soruna 19. yüzyıl analizleriyle yaklaşılıyor, "şöyle işçi sınıfı, böyle işçi sınıfı" deniliyor. Aslında böyle bir sınıf kalmamıştır veya kapitalizmin dar anlamda bir sınıf sömürüsüyle yetindiği çağ geçmiştir. Dar anlamda da sömürü vardır, ama çok daha genelleşmiş ki, biz buna işte bilimsel-teknik devrim ve onun basın-yayın dünyasında yol açtığı gelişmelerle toplumu tutsak almıştır dedik. Öyle hırsızlık yöntemleri, baskı yöntemleri gelişmiş ki, 19. yüzyılla kıyaslanamaz bile. Dolayısıyla o dönemin analizleriyle günümüzü değerlendirmek, gerçeği karıştırmak demektir. Sosyalist tartışmalarda biraz bu var ki bu da sığlığı ifade eder. Bu durumun değerlendirilmesi savaş yöntemlerine de, yani taktik soruna da ışık tutar. Eski taktikler günümüzde yeterli değildir. Nasıl ki toplum bütünsel bir baskı, sömürü cenderesine alınmışsa, bütün toplumu ilgilendiren mücadele biçimlerini de geliştirmek gerekecektir.

Kapitalist-emperyalist sistem bütün insanlık için doğal dengeyi bozmuştur. Dolayısıyla çok geniş toplumsal kesimlere hitap etmeyi bilen perspektiflere ihtiyaç vardır. Yani yeni bir sosyalist program, onun dayandığı sağlam bir bakış açısı ve eyleme indirgenmiş taktikler nasıl olmalıdır sorularına cevap verdiği oranda sosyalizm bir kez daha kendini yetkinleştirmiş ve reel sorunlara çözüm gücü olduğunu göstermiş olacaktır.

Partimiz sosyalizme olan inancını yitirmemiş bir harekettir

İnsanlığın kaderine derinden bağlı olanlar, insani sorunlara en temelde yaklaşım göstermek isteyenler bu nedenle de sosyalizme daha da derinleşen bir ilgiyle yaklaşacaklardır; yetkinleştirerek, yeni sorunlara cevap üreterek yaklaşacaklardır. Görevler önümüzde durmaktadır. Konuyu tartışmada kısırlık ve eski söylemle yetinme var. Tartışmayı daha da yenilemek gerekiyor. Bu nedenle yeni bir sosyalizm tanımı - güncelleşen anlamında- onun programsal, eylemsel, taktik ifadesi üzerinde durulabilir. Bu temelde yeni sosyalist partiler kurulabilir ve kitlesel eylem türleri geliştirilebilir. Bilimsel-teknik devrim de, sosyalist bakış açısı altında sorunların çözümü için etkin olarak uygulama gücü haline getirilebilir. Bu yaklaşımlar kesinlikle en yakın bir süreç içinde sosyalizme olan ilgiyi artıracak, temel çözüm kaynağı olduğunu gösterecek ve en kapsamlı çürüme dönemine girmiş olan kapitalizme karşı uygun bir sosyalist dönemi ortaya çıkarabilecektir. Partimiz PKK, bu konuda reel sosyalizmin olumsuz sonuçlarına başından itibaren karşı tavır geliştirerek ortaya çıkan bir hareket olduğu kadar, onun olumsuz etkilerini kendi içinde yansıtmamış, böyle bir sosyalizmin oldukça kusurlu olduğunu görebilmiş, ama buna rağmen sosyalizme olan inancını ve yaklaşımını kaybetmemiş bir harekettir de.

Bunu özellikle bağımsız ve oldukça da iddialı bir biçimde "Kürdistan" diye tabir edilen en geri bir ülkenin ilkel toplumuna ve onun toplumsal koşuluna uygulamış, bunda da önemli sonuçlara yol açmış bir güçtür. Bu temelde şekillenen bir partidir. PKK deneyimi bu anlamda, dünya çapında kapitalist-emperyalizmle dengeye ulaşan reel sosyalizmin kendi iç tıkanıklığı nedeniyle çözülüşe gittiği ve bundan dolayı sosyalizmin oldukça itibardan düşürülmek istendiği bir dönemde en büyük sosyalist eyleme ve onun ideolojik hattına ulaşabilen bir gelişme hareketidir.

Tabii ki, egemen resmi düzen hükmünü alabildiğine konuşturduğunda ve bu koşullarda herkesin gericiliğin kanadı-kolu arasına koştuğunda, kavga meydanını terk etmeyen, bu konudaki iddiasını sürdüren her hareket, yiğit harekettir. Aynı zamanda insanlık adına konuşma yetkisine de sahip olan bir harekettir. Her büyük özgürlük hareketi, böylesine evrensel çapta tutuculuk dönemine başarıyla karşılık verdiği oranda yalnız içinden doğduğu ülke ve halkın koşullarına çözüm getirmekle kalmıyor, bununla birlikte insanlık idealinin sözcüsü de olabiliyor. Nitekim bir dönemler Hıristiyanlık, bir dönemler İslamiyet, yine bir dönemler Fransız ve Ekim Devrimleri böyle bir misyona soyundular ve küçümsenmeyecek sözcülük rolüne de layıkıyla karşılık verebildiler.

Başlangıçta hazır olmasak da ve oldukça ulusal çapta bir hareket olduğumuzu söylesek de, mevcut uluslararası koşullar, bölgesel gelişmeler PKK sözcülüğünü evrensel çapta bir sosyalizm sözcülüğüne, onun temsiline doğru götürmektedir, adeta onu buna zorlamaktadır. Başlangıçta bunu böyle beklemiyorduysak da hızla değişen, karmaşıklaşan koşullar böyle bir görevi partimizin önüne koymuşsa, hiç şüphesiz bundan onur duyulur. Fakat önümüze konulan görevin doğru kavranılmasını, katkımızın ne olabileceğinin isabetli değerlendirilmesini de şart kılar.

Kapitalizmin ekonomik krizi de yoksulları vuran karaktere sahiptir

"Son yaşanan kriz halkları uyandıracak ve kendi ekonomik iradelerini ortaya çıkarmaya vesile olacaktır. Bu da krizi daha da derinleştirebilir. Bugünden yarına kapitalizmin çökeceği gibi bir değerlendirme abartılıdır. Kapitalizm hâlâ kendi içinde zayıflıklarını onarma ve krizini bir süre daha atlatma imkânlarına sahiptir. Hâlâ krizlerin olumsuzluklarını halkların üzerine atıp kendini yaşatma imkânı bulmaktadır. Çürüyen yanları yanında, toplumları sömürme gücünü hâlâ sürdürmektedir. Bu sömürü kanalları kapatılamadığı ve zayıflatılmadığı müddetçe de kapitalizmin tümden yıkılışı gerçekleşemez"

Dünyada şu anda en önemli gündem, ABD'den başlayarak tüm dünyaya yayılan ekonomik krizdir. Bu ekonomik kriz bugün dünyadaki bütün siyasal krizlerin de önüne geçmiş bulunmaktadır. Bu kriz esas olarak ABD'den başlayıp Avrupa ve oradan da bütün dünyaya yayılmış bulunuyor. Krizin finans sistemden kaynaklandığı söyleniyor. Finans sisteminin esas sektörü olan bankalar, bir bir iflas etmektedir. Zor duruma düşen bankalar ya devlet tarafından ya da daha büyük bankalar tarafından satın alınmaktadır. Bu kriz, 1929'dan bu yana kapitalizmin yaşadığı en büyük krizdir. 1929 krizinden daha büyük olduğu tartışmasızdır. 1929'larda kapitalist sistem bu kadar küreselleşmemişti. Uluslararası sermaye bu kadar iç içe geçmemişti. Ekonomik sistem bu düzeyde birbirine bağlı hale gelmemişti, birbirini etkileyen durumda değildi. Tabii ki kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşmasıyla birlikte sermaye uluslararası sınırları aşarak iç içe geçmeye, tek tek ülkelerdeki kapitalist ekonomilerden ve tekellerden uluslararası tekellere evirilen bir süreç başlatmıştır. Korumacı ekonomik anlayışın bırakıldığı, gümrük duvarlarının aşağıya çekildiği, sermayenin ve metaların serbest dolaşımını kolaylaştırıldığı bir süreç emperyalist aşamayla birlikte gelişmiştir. Ancak 20. yüzyılda hâlâ bu gümrük duvarlarının aşağıya indirilmesi ya da kapitalizmin uluslararasılaşması yine de birkaç büyük ülkenin ekonomik güç odaklarının denetiminde yürütülmekteydi. Uluslararası sermaye bu kadar küreselleşip iç içe geçmemişti. ABD'nin kendi ekonomik egemenlik sahası, yayılma sahası vardı. Fransa'nın, Almanya'nın yayılma sahası vardı. Bunlar birbirleriyle belirli düzeyde ilişkili olsalar da, ama esas olarak da birbirleriyle sürekli rekabet halindeydiler. Belirli coğrafya ve ülkeler hâlâ bu ülkeler arasında paylaşılmış durumdaydı. Her kapitalist ülkenin kendi hegemonya adacıkları bulunmaktaydı. Bu açıdan 1929 ekonomik bunalımı esas olarak da ABD'yi sarsmıştı. Bu bunalımdan en fazla da ABD ve ABD ile yakın ilişkide olan ekonomiler etkilenmişti. Tabii ki ABD ile en fazla ilişkide olan Avrupa da bu krizden etkilenmişti. Ancak kapitalizmin küreselleşmesi denen, sermayenin serbest ve güvenli dolaşımı, sermayenin ve metaların bu düzeyde serbest dolaşımı 1929'larda hala tam gerçekleşmemişti. Bu açıdan da kriz bugünkü gibi tüm dünyayı etkileyecek, bütün dünyayı sarsacak bir niteliğe kavuşmamıştı. 1929 bunalımıyla bugünkü Eylül 2008'deki ekonomik kriz arasında böyle bir farktan söz etmek gerekiyor.

Banka sermayesi sanayi sermayesinin çok çok önüne geçmiştir

Bugünkü krizle 1929 krizi arasındaki farklardan biri de bugünkü ekonomik krizin yaşandığı esas alan finans kapital alanıdır. 1929'da da finans kapital alanı, finans kapital sermayesi büyük bir kriz yaşamıştı. Hisse senetleri büyük düşüşe uğramıştı. Faizler yükselmişti. Ancak banka sermayesinin durumu bu düzeyde çok önemli ve belirleyici hale gelmemişti. Özellikle son 20-30 yıldır finans kapital o kadar gelişme göstermiştir ki, ekonomik faaliyetin neredeyse çoğunluğu gerçek sanayi alanında değil, üretim alanında değil, para alanında yürütülmektedir. Banka sermayesi sanayi sermayesinin çok çok önüne geçmiştir. Artık tüm ekonomik sektörler mali sermaye tarafından yönetilip yönlendirilmektedir. Finans kapital ise esas olarak borsalarda faaliyet yürütmektedir. Borsalar üzerinden alımlar-satımlar yapılmaktadır. Bunun sonucu kapitalist sistem tamamen uluslararası bir kumar ekonomisi haline gelmiştir. İnsanlık tarihindeki kumar sisteminin en gelişkin, meşrulaşmış biçimi, bizzat bugünkü kapitalizmin ekonomik sistemini yöneten ve yönlendiren güç haline gelmiştir. Devletleşmenin ve ticaretin ortaya çıktığı ilk çağdan beri her zaman tefeciler olmuştur, faizciler olmuştur. Tefeciler, faizciler üretmeden ve fırsatçılıkla para kazanmaya, çalışmışlardır. Ancak kapitalizme kadar tefecilik ekonomik faaliyetin az bir bölümü olduğu gibi, diğer yandan toplum tarafından, sistem tarafından benimsenmeyen bir faaliyettir. Bu faaliyet iyi bir faaliyet olarak değerlendirilmezdi. Tefeciler, tefeci tüccarlar yalnız toplum tarafından değil, mevcut hâkim sistem tarafından bile benimsenmez, sevilmezdi. Tefeciler, tarih boyu toplumu

bozan, toplumun ahlakını bozan, ahlakı bozulmuş insanlar olarak değerlendirilmiştir. Ancak 20. yüzyılda kapitalizmin emperyalist aşaması ve finans kapitalin ekonomiye hakim olmasıyla birlikte bu tefecilik, faizcilik meşrulaşmış, tamamen uluslararsı alanda meşru bir kumar sistemi haline gelmiştir. Zaten kapitalizmin çürümüşlüğünü en fazla da gösteren finans kapitalin ekonomideki hâkim hale gelmiş olmasıdır. Borsalarda faizler, paranın değeri ve kredilerle oynanarak büyük paralar kazanıldığı, birilerinin elindeki avucundakiler alınırken, birilerinin de hiç üretim yapmadan zenginleştiği bir kumar sistemi ya da tefecilik bugünkü ekonomik sistemin özüdür. Finans kapitalin hakim olduğu kapitalist sistem ahlaksızca para kazanma ve yaşama sistemi olarak da değerlendirilebilir.

Küresel sermayenin krizinin etkileri de küresel boyuttadır

20. ve 21. yüzyılın kapitalizmi böyle olduğu için, 1929 bunalımında hem banka sermayesi hem de sanayi sermayesi birlikte etkilenmişti ya da ikisi de sorunlar yaşamıştı. Bu kriz bir yönüyle de sistemin gerçek bir kriziydi. Ya da üretime dayalı sektörlerin de temel kriz etkenlerinden olduğu bir kriz gerçeği vardı. Ancak 2008 krizi esas olarak tefecilerin, talancıların, kumarbazların, bedavadan para kazanmak isteyenlerin, sürekli kredi faizleriyle oynayarak, parayla oynayarak zenginleşenlerin kendileriyle birlikte bütün sisteme ve topluma bedel ödettikleri bir ekonomik kriz olarak değerlendirilmelidir. Günümüzde küreselleşmenin çok yaygın olduğu bir ortamda bütün bankalar birbirine bağlı olduğu için, bankalar diğer bankalardan kredi aldığı için, ülkeler başka ülkelerin bankalarından kredi aldığı için, bu yönüyle her ülkenin ve her ekonomik gücün birbirinden kredi alma, hisse senetleri alıp satması borsalar aracılığıyla tüm ülkelere, ekonomik kurumlara ve bireylere açık hale geldiği için, ABD'de başlayan kriz, derhal başta Avrupa olmak üzere bütün ülkeleri etkilemiştir. Çünkü günümüzde yasalarla ülkelerinin gümrük duvarları ve ekonomik faaliyetlerini engelleyen sınırlar önemli oranda kaldırıldığı gibi, internet gibi bir aracın çıkmasıyla birlikte malların ve sanayi sermayesinin bu yolla iletilmesi söz konusu olmazsa da paraların internet yoluyla çok kolay akması, el değiştirmesi biçiminde bir ekonomik sistem ortaya çıkmıştır. Özellikle mali sermayenin bilgisayara basılan bir tuşla ülkeden ülkeye sermaye kaydırıldığı bir sistem ortaya çıkmıştır. Finans kapitale dayalı Kapitalist sistemin esas faaliyeti borsalar üzerinden yürüdüğü düşünülürse tabii ki ortaya çıkan kriz nasıl ki bir yerden bir yere bir tuşla banka sermayesi kaydırılabiliyorsa, finans kapital aktörleri hemen anında bir yerden bir yere bu yolla aktarılabiliyorsa, finans kapitale dayalı ekonomik kriz de internette bir tuşa basar gibi derhal diğer ülkeleri etkileyecektir.

Finans kapitale dayanan küresel kapitalizmin bu düzeyde krize girmediği bir dönemde bile bazıları bir saatte zengin olup, bazıları da bir saate yoksullaşırken, finans kapitalin kapitalist sisteme yaşattığı bu ağır ekonomik kriz ortamında bazılarının zenginleşmesi, bazılarının yoksullaşması trajik bir düzeye çıkmıştır. Nitekim bu ekonomik krizin ortaya çıkmasıyla birlikte bir anda birçok büyük banka bile iflas etmiş, daha başka büyük bankalar tarafından yutulur hale gelmiştir. Tabii ki büyük bankaların, adı sanı bilinen bankaların daha büyük bankalar tarafından yutulması, aynı zamanda birçok fabrikanın ve ekonomik işletmenin de el değiştirmesi anlamına gelmektedir. Bu açıdan bu ekonomik kriz, bugünkü kapitali sistemin en zayıf yanı olan yahut da kapitalist sistemi sıkıntıya, bunalıma düşüren, kapitalist sistem içinde sıkıntının, krizlerin, çelişkilerin ve sorunların kaynağı olan tekelleşmeyi azaltmak bir yana daha da arttırmıştır. Böylece bu ekonomik kriz, gelecekte daha büyük ekonomik krizleri tetikleyecek, daha büyük ekonomik krizleri yaratacak bir tekelleşmeyi beraberinde getirmiştir. Böyle bir gerçek var. Kapitalizmin hastalığı olan tekelleşme bu kriz döneminde daha da artmıştır. Güya yaşanan kriz kapitalist sistemin hastalığı olan tekelleşmeyle, bazı bankaların daha büyük bankalar tarafından satın alınarak el değiştirmesiyle atlatılmaya çalışılmaktadır. Bu tabii bizzat sistemin kendisinin ne kadar ekonomi dışı olduğu, sistemin ne kadar gereksiz hale geldiğinin büyük bir kanıtı olmaktadır.

Kürt halk önderinin aşağıdaki değerlendirmesi finans kapital çağının krizlerini doğru anlama konusunda aydınlatıcıdır.

Para hayalet bir varlık haline gelmiştir

"Finans çağının temel özelliği, para kurumunun (tüm enstrümanlarıyla birlikte) başat duruma geçmesidir. Sanayi ve ticaret tekellerini tamamen kontrolü altına almıştır. Tekel olarak devleti de (özellikle ulus-devleti) kendine iyice bağımlı hale getirdi. Ekonominin temel katları olan kullanım (tüketici) ve üretim-değişim platformlarını da tamamen paranın denetimine aldı.

Kullanılan araçlar IMF, Dünya Bankası, Uluslararası Ticaret Örgütü; dünyanın tüm merkez bankaları, küresel bankalar, çeşitli kredi senetleri, piyasa ve borsalar; bono ve tahvil senetleri, tüketici kartları, faizler ve döviz kurları vb geniş bir enstrümanlar listesidir. Bu kurumlar aracılığıyla para artık hayalet bir varlık haline gelmiştir. Daha doğrusu, ataerkil ailenin eski hiyerarşik yöneticisi durumunda kalmıştır. Onun yerine yeni yetmeler olarak bu kurumlar evlat rolünü oynamaktadır. Ama hepsinin para atalarının tohumunu taşıdıkları da bir gerçektir.

Kendi içinde bu kurumlar müthiş bir ağ halindeler. Son derece organizeler. Saniye saniye birbirlerinden haberleri vardır. Birbirlerini etkilerler. Hareketleri kısa, orta ve uzun vadeli olarak düzenlenir. Kısa süreli hareketlere 'sıcak para', orta vadeli olanlara 'bono ve tahvil', uzun vadeli olanlara da 'uzun vadeli senet' demek moda gereğidir. Sık sık isim ve süre değiştirebilirler. Toplumsal inşa etme gerçekliklerinden en hızlı gerçekleştirilenlerdir. Temel muhasebe aracı Dolar ve Euro'dur. ABD ve AB'nin para birimidirler. Sistem halen yetkinleştirilmekle birlikte tamamlanmış sayılır. Peki, temel gaye olan kârlar bu yeni sistem altında nasıl gerçekleştirilmektedir?

Ekonomik, toplumsal ve siyasal dünyanın tüm ilişki ve çelişkileri bu yeni sanal sisteme olduğu gibi taşınmıştır. Hatta ideolojik, akademik ve diğer kültürel argümanlar da bu sistemin, pençesine aldığı dünyalardır. Gerçeğe daha yakından bakmak anlam gücümüzü artıracaktır.

Dolar'ın (yedekte tutulan Euro) temel muhasebe birimi olması ne anlama gelmektedir. Dolar birikim alanları ve milli paralar arasındaki kur değişimleri; bono ve tahvil, hisse senetleri piyasasındaki hareketler, faiz ve fiyat değişiklikleri hangi somut dünyalardaki ilişki ve çelişkileri, dolayısıyla ittifak ve savaşları yansıtmaktadır? Acaba giderek sıkça sözü edilen 3. dünya savaşı ağırlıklı olarak bu simgesel, sanal dünya içinde geçmiş olmasın? Gerçek alandaki savaşlar ise bunun yer yer deprem dünyasının fay hatlarından dışa vurması olmasın?

"Krizlerin sistemle bağı daha da çarpıcıdır. Asya, Rusya ve Latin Amerika'da devrevi olarak zincirleme etkileyerek, saçarak oluşan krizler tamamen para sahasında geçmektedir. Reel ekonomiye yansımalar hep sonradır. Daha önceki krizler reel dünyada başlayıp para dünyasında sonuçlanırken, finans çağının krizleri tam tersine olmaktadır"

Para hiçbir çağda ve hiçbir yerde bu denli kendi kendini büyütmemiştir

ABD'nin II. Dünya Savaşı sonrasının hegemon gücü olduğu genelde kabul gören bir görüştür. Para birimi olarak Dolar'ın dünyasal ağırlığı bu hegemonyanın sonucudur. İlginç olan tam da bu hegomonya zirve yaparken, Doların altın karşılığından kurtulmasıdır. Bunun bir nevi hesapsız, sorumsuz dünya hegemonu olmayı yansıttığı çok açıktır. ABD'nin 1980'lerden itibaren dünyaya trilyonları kat kat aşan Doları karşılıksız olarak saldığı bilinmektedir. Bu korkunç bir olaydır. Yalnız banknot matbaasını çalıştırarak yılda trilyon Dolar kazanma anlamına gelmektedir. Para hiçbir çağda ve hiçbir yerde bu denli kendi kendini büyütmemiştir. Hegemon olmanın ilk defa kendini paraya yansıtmasını veya paranın bizzat hegemon olduğunun itirafını bu olgudan başka daha iyi açıklayan bir araç olabilir mi? Bütün ulus-devletlerin borçlu durumda olduklarını göz önünde bulundurursak (en büyük borçlu ulus-devlet, çok tuhaftır, ABD'nin kendisidir) paranın niye tam hegemon olduğunu bir kez daha algılama gücümüzü arttırmış oluruz. ABD Merkez Bankası'nın ufak tefek para oyunlarının (faiz-fiyat indirme, yükseltme hareketleri) dünyayı şiddetle sarsması da finans sisteminin iyi oturmuşluğunu gayet iyi açıklamaktadır. Yani paranın gücünü kanıtlayan olgular oluyor.

Krizlerin sistemle bağı daha da çarpıcıdır. Asya, Rusya ve Latin Amerika'da devrevi olarak zincirleme etkileyerek, saçarak oluşan krizler tamamen para sahasında geçmektedir. Reel ekonomiye yansımalar hep sonradır. Daha önceki krizler reel dünyada başlayıp para dünyasında sonuçlanırken, finans çağının krizleri tam tersine olmaktadır. Reel ekonomi en sona bırakılmakta, ama finans dünyasının egemenlerinin istedikleri gibi o ülke veya ülke bloklarını hizaya getirdikten sonra fazla ağırlaştırmadan sona erdirilmektedir. Rusya örneği öğretici olacaktır. SSCB resmi olarak 1991'de dağıldıktan sonra giderek ağırlaşan bir finansal kriz sürecine alındı. Kriz 1998'de doruk noktasına çıkarıldı.

Çok ilginçtir; bu dönemde ben de Moskova'daydım. Bilinen Şam çıkışındaki gelişmeler bağlamında. Rus yetkililer çok acilen çıkmamı, bunun için ellerinden ne geliyorsa yapabileceklerini söylüyorlardı. Kocaman İstihbarat şefi şunu belirtiyordu: "Altı ay sonra olsaydı her şey kolay olurdu. Biz de sana böyle davranmazdık." Evet, 1998 krizi Rusya'yı teslim almıştı ve ilk elden yetkili ağızlardan itiraf ediliyordu. Gayet iyi hatırlıyorum. Benimle ilgili operasyonu yürüten İsrail Dışişleri Bakanı Ariel Şaron ve ABD Dışişleri Bakanı M. Albraight alelacele Moskova'ya gelip on milyar Dolar karşılığında Rusya sahasının dışına atılmamı sağlamışlardı. Bu amaçla IMF ile antlaşma imzalanmıştı. Türkiye ile Rusya arasında da benim karşılığımda ayrıca 'Mavi Akım' anlaşması imzalanmıştı. Rusya'nın da bir şartı bu oluyordu, ABD muhalefetine rağmen. Rusya sistem hegemonunun istediği neoliberal politikalara çekildikten sonra, yavaş yavaş felçli halinden çıkıp sistemle bütünleşti. Bir karşıdevrim de böyle gerçekleşiyordu; sanal ve finansal karşı-devrimler çağında!"

Kapitalizm ahlaksızlığı çok normalleştiren sistemdir

Kürt halk önderinin savunmalarında vurguladığı gibi kapitalizm uluslararası bir kumar sistemidir. Para akışının ve paranın fonksiyonlarının

ekonomiye yön verdiği bir ekonomik sistemin başka türlü olması da söz konusu değildir. Bugünkü kapitalist ekonomi insanları ve toplumları yozlaştıran, tefeciliğin en büyük biçimi haline gelmiştir. Tefecilere tarih boyu vicdansız ve kan emiciler olarak bakılmıştır. Küresel ekonomik sistemin bu kriziyle birlikte tarihin hiçbir dönemde olmayan tefecilik ya da tefeciliğin belirli kesimleri çökertmesi, bazılarını zenginleştirmesi bu ekonomik krizle gerçekleşmiştir. Zaten ahlaksızlık esas olarak emeğiyle çalışmayan insanların yaşam biçimidir. Toplumsal ahlakın bozulmasının tarihte ilk defa nasıl ortaya çıktığı araştırılırsa, bunun başlangıcının bazılarının çalışmadan, emek vermeden toplumun yarattığı değerlere el koyması ile başladığı görülür. Ahlakın bozulmasının temelinde emek gaspı ve emeğe dayanmadan yaşama gerçeği vardır.

Emek üzerindeki sömürüyle beraber ahlak bozulmaya başlamıştır

Toplumsal ahlak nasıl bozulmuştur? *Birincisi;* kadın üzerinde erkek egemenliğinin ortaya çıkmasıyla bozulmuştur. Ataerkillik ahlakı bozmuş ya da ataerkil dediğimiz yeni bir ahlak ortaya çıkarmıştır. *İkincisi;* bazıları çalışmadan bazılarının emeğine el koymuştur. Böylece toplumsal ahlak bozulmuş, toplum emeğe dayanmadan yaşayan bu insanları ahlaksızlar olarak değerlendirmiştir. Ahlaksız denen olgu bu iki temele dayanır. Ahlaksızlığın ilk biçimi; kadının üzerinde erkek egemenliği olarak görülmelidir. Bundan sonraki ahlaksızlık olarak değerlendirilen olgu ise, toplumsal bölüşümde bazılarının emek vermeden değerlere el koymasıdır. İnsanlığın bu en temel yargıları açısından bakıldığında kapitalist emperyalist sistem, küresel kapitalizm ahlaksızlığı yaygınlaştırmıştır. Daha doğrusu kapitalizmi ahlaksızlığı normalleştiren bir olgu olarak değerlendirebiliriz. Tüm devletçi ve sömürücü sistemler ahlaksızlık temelinde kendilerin yaşattıkları gibi, kapitalizm de bu temelde var olmaktadır. Ancak finans kapital kapitalizmin sanayi niteliğini geriletip tümüyle finans kapital hakimiyeti gelişince, ahlaksızlık tamamen kapitalist sistemin özü ve esası olmuştur. Nitekim bunun sonucu bütün kapitalist ülkelerde toplum çürümekte, ahlaksızlık diz boyu gezmektedir. Şimdi bu krizle birlikte ahlaksızlığın en büyük biçimi olan değerlere fırsatçılıkla el koyma daha da yaygınlaşmıştır. Nitekim birçok banka ve işletme akşamdan sabaha derhal el değiştirmiştir. Hem de hiçbir zaman yıkılmayacağı, iflas etmeyeceği düşünülen bankalar ve, fabrikalara bile kelepir fiyatına el konulmuştur. Bu gerçeklik bile kapitalist sistemin nasıl bir ahlaksızlık sistemi olduğunu ortaya koymak açısından yeterlidir.

Kürt halk önderi finans kapitale dayanan kapitalizm için şunları söyler; *"Kapitalizm, ekonomiyi en son küresel aşamasında zirveye çıkarttığı 'borsa, kur ve faiz' piyasası denilen para-kâğıt oyununa çevirerek düşmanlığını, gerçek ekonomiyle ilgisizliğini fazlasıyla ve tüm toplumun gözüne sokarcasına kanıtlamaktadır. Tarihin yine hiçbir döneminde ekonomi bu tür kâğıt oyunlarına, sanal bir sisteme dönüştürülmemiştir. Ekonomi toplumların en hassas dokusu olarak değerlendirilmiş, hep kutsallık atfedilecek düzeyde (kutsallık kelimesinin kaynağı Sümer toplumuna kadar gitmekte ve gıda kavramıyla bağlantılandırılmaktadır) değerlendirilmiştir. Beslenme en öncelikli sorun olarak görülüp çözümlenmeye çalışılmıştır. Bütün dinlerde ekonomik güvenceye dayalı bir izah yanı vardır. Bayramlar ekonomik bolluk veya en azından kriz olmaktan çıktığı dönemlerin anısına düzenlenmektedir. K. Marks'ın haklı olduğu bir nokta olarak, toplumun tüm alanlarını etkileyecek özelliklerin toplam ifadesi olacak kadar önemli olan ekonomi, duygusal ve analitik zihnin yoğunluk alanı olmaktan çıkarılıp para-kâğıt oyunlarına bağlanarak, analitik-spekülatif zihniyetin en sorumsuz, gerçek yaşamdan kopuk alanına dönüştürülerek gerçek niteliğini ortaya koymaktadır. Hiçbir emek harcamadan kur, faiz ve senet fiyatlarıyla oynayarak, küresel çapta saatlik süreler içinde milyarlarca Dolar (küresel para) el değiştirmektedir. İnsanlığın yarısı açlık ve yoksulluk sınırlarında gezinirken, bu tür değer transferleri kadar ekonomiye zıtlığı yansıtacak bir sistemi tasavvur etmek zordur. Kapitalizm finans çağı da denilen son evresinde sadece bu yüzüyle bile ne kadar gereksiz, ekonomi dışı ve düşmanca sistem olduğunu gayet iyi kanıtlamaktadır."*

Kapitalizmin liberal ekonomi anlayışının iflas ettiği tartışılmaktadır

Bu krizle birlikte en fazla tartışılan konu, devletin hiçbir zaman akla getirilemeyecek ve telaffuz edilmesi zor büyük paralarla sisteme müdahale etmesidir. ABD, 800 milyarlık bir parayla çöken banka sistemlerine müdahale etmiştir. Avrupa'da ise bir trilyon doları aşan bir kaynak bankaları kurtarmaya ayrılmıştır. Rusya ve Japonya da yüz milyarlarca dolarla sistemi kurtarma operasyonu yürütmektedir. Her yerde devlet ekonomik alana müdahale ederek sistemin çöküşünü engellemeye çalışmaktadır. Bu durum kapitalizmin temel felsefesi olan liberalizmin ne kadar doğru olduğunu sorgulatır hale getirmiştir. Kapitalist sistemin anlayışına ve felsefesine göre devlet veyahut da hiçbir güç piyasaya müdahale etmemelidir, ekonomik faaliyetlere karışmamalıdır. Serbest piyasa ortamında sistem kendi kendini dengeler, kendi eksiklerini düzeltir, anlayışı hakimdir. Arz ve talep birbirini dengeleyen temel piyasa düzeneği olarak görülmüştür. Piyasaya dokunulmadığı taktirde piyasaya ne kadar mal sürüleceği ya da piyasadan ne kadar mal istendiği bu serbest piyasa tarafından belirlenecektir. Ekonomik alandaki Liberalizmin özü budur. Bu nedenle "*bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler*" anlayışıyla ekonomik sisteme hiçbir müdahale kabul etmeyen bir anlayış bugüne kadar savunulmuştur. Bu liberal ekonomik anlayışın en üstün ekonomik sistem olduğu iddia edilmiştir. Devletin müdahalesiyle birlikte tabii ki bu ekonomik felsefe büyük bir darbe almıştır. Kapitalist sistem içinde "*bırakın yapsınlar, bırakınız geçsinler*" anlayışı ya da piyasaya hiç müdahale etmeden piyasanın kendi kendini düzenleyeceği ve doğru bir ekonomik denge kuracağı söylemi, bu krizle birlikte önemli bir darbe yemiştir. Çünkü devletler bırakalım kapitalizmin tarihinde,

insanlık tarihi boyunca bile görülmemiş biçimde ekonomik alana müdahale etmişlerdir. Hem de hızlı biçimde ve astronomik rakamlarla sisteme müdahale edilmiştir. Hatta "bir an önce müdahale etmezsek ekonomik sistem çöker" diyerek telaşla batmak üzere olan bankaları devletleştirmişlerdir.

Bunun sonucu, kapitalizmin liberal ekonomi anlayışının iflas ettiği tartışılmaktadır. ABD'de İngiltere'de bütün Avrupa'da bu doğrultuda tartışmalar olmuştur. Bazıları bu krize karışalım, bazıları karışmayalım demiştir. Liberal ekonomik felsefeyi fetişleştiren, dokunulmaz bir Kuran ayeti gibi görenler, müdahale etmeyelim, karışmayalım biçiminde bir yaklaşım göstermişlerdir. Ancak Amerika'da olduğu gibi, kendilerini neoliberal gören, devletin ekonomiye müdahale etmesini kabul etmeyen Cumhuriyetçiler ve başkan Bush en büyük müdahaleci güç olmuştur. Müdahaleciliği veyahut da ekonomiye bir an önce müdahale edilmesini demokratlardan daha fazla savunmuşlardır. Bush ikide bir ekran karşısına çıkarak, eğer bir an önce bankalara müdahale etmezsek bütün sistem çöker, diyerek müdahale etmenin haklılığını bütün topluma inandırmaya çalışmıştır. İlk önce söyledikleri ciddiye alınmamış, temsilciler meclisi 750 milyar dolarla krize müdahale etme projesine onay vermemiştir. Bunun üzerine bütün devlet, hükümet ve ekonomik kurumlar telaşa kapılarak yeni bir yasayı senatoya sunmuşlar ve kabul ettirmişlerdir. Daha doğrusu zorla ve tehditle kabul ettirmişlerdir. Bu defa yeni müdahale yasası rakamı 850 milyar Dolara çıkarmıştır. Bu tabii liberalizmin ciddi biçimde sorgulanmasını beraberinde getirmiştir.

Finans kapitalin hakim olduğu yerde serbest piyasadan söz edilemez

Kapitalist sistemin 20. yüzyıldaki, 21. yüzyıldaki işleyişinin liberal olmadığını, serbest piyasa olmadığını, serbest piyasa temelinde bir ekonomik sistemin var olmadığını söyleyenler olmuştur. Mevcut sistemin liberal olarak gösterilmesine itiraz edenler her zaman bulunmuştur. Kapitalizmin tamamen tekelleştiği, finans kapitalin banka sermayesinin tekelleşmesinden öte bütün sistemi yönettiği bir ekonomik sistemden, serbest piyasadan bahsetmenin yalan olduğu birçok ekonomist tarafından dile getirilmiştir. Bu ekonomistler mevcut kapitalist ülkelerde kesinlikle serbest piyasanın bulunmadığını, piyasanın tamamen uluslararası büyük tekellerin isteği temelinde yönlendirildiğini, yine bütün ekonomilerin finans kapitalin istekleri tarafından yönetildiğini, yönlendirildiğini, faizlerin de kredi faizlerinin de ne olması gerektiğinin kesinlikle bu finans prenslikleri tarafından belirlendiğini söylemiştir. Bu finans kapital odaklarının hiçbir diktatörün elinde olmayacak bir güç merkezileşmesi yaşadığı vurgulanmıştır. Tekelciliğin bu kadar geliştiği, finans kapitalin bu kadar hâkim olduğu bir yerde serbest piyasadan söz edilemeyeceğini, bu nedenle kapitalizmin serbest piyasa düşmanı olduğu tespitinde bulunmuşlardır. Ancak kapitalist sisteme finans kapitalci tekelci odaklar hâkim olduğu için bunlar demagojiyle toplumu kandırarak sanki serbest piyasa var, fiyatlar burada belirleniyor, faizler burada belirleniyor gibi dünyayı kandırmaya çalışmışlardır. Nitekim bu krizden sonra tamamen halkın aldatıldığını İMF gibi, Dünya Bankası gibi parayı kontrol eden, bu konuda denetleme mekanizması olan kurumların bile belirli finans kapital merkezlerin isteği doğrultusunda çalıştığı yüksek sesle söylenmiştir. Halbuki IMF ve Dünya Bakası daha düne kadar "bu şirket güvenlidir, şu devlet güvenlidir, şu ekonomik alan kârlıdır, şurası kârlı değil" biçiminde fetva vermekteydi. Ülkeleri, ekonomileri, ekonomik alanları derecelendirmekteydi. Şimdi açığa çıkmıştır ki bu fetvalar ve derecelendirmeler objektif değil, tamamen belirli tekellerin ve finans kapital lortlarının, prenslerinin isteği doğrultusunda yapılmıştır. Bu açıdan "et kokarsa tuzlanır, tuz kokarsa ne yapılır?" denildiği gibi şimdi kapitalist sistemin güya denetleme, haksızlıkları, yanlışlıkları düzeltme kurumları olarak görülen İMF gibi kurumların kendisinin birer haksızlık ve çürüme odağı olduğu bizzat kapitalist ülkelerin yöneticileri ya da uluslararası tekelcilerin yöneticileri tarafından dillendirilmektedir.

Liberalizmin kapitalizm ortamında aslında demagoji olduğu açığa çıkmıştır

Kapitalist sistemde, kapitalist sistemin doğası gereği tekelleşmenin engellenemeyeceği, dolayısıyla da serbest piyasa denen bir düzeneğin kapitalist ortamda olmayacağı bu krizle birlikte açığa çıkmıştır. Bu açıdan liberalizm denen ekonomik felsefenin, doğasında azami kâr yasası olan kapitalizm ortamında aslında bir demagoji olduğu, toplumun kendisini kandırma olduğu da açığa çıkmıştır. Aslında liberalizm kapitalizmin ilk çıktığı dönemde feodal sistemdeki feodal çitlerin, feodal derebeylerin kapitalizmin gelişmesi önünde engel olarak görüldüğü dönemde ortaya konulan bir ekonomik bakıştır. Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler biçiminde ifade edilen liberal ekonomik felsefenin öyle ekonomiyi düzenleyen, ekonominin gelişmesine hizmet eden bir yaklaşım, bir düzenek, bir sihirli el olmadığı açığa çıkmıştır. Liberalizm asıl olarak kapitalizmin

kendisini feodal düzen karşısında hâkim kılmak için ortaya attığı bir ekonomik anlayıştır. Ya da teşebbüs özgürlüğü, bireysel teşebbüs olarak ifade edilen şey de tüccarların ya da manifaktür sahiplerinin daha fazla etkin kılınmak istendiği bir süreci ifade etmektedir. Yoksa hedeflenen öyle söylendiği gibi bireysel özgürlükler değildir. Kesinlikle kapitalist bireylerin feodal sistemde ekonomik faaliyetlerini daha özgürce yapabileceği bir ortamı yaratmaktır. Bireysel özgürlük esas olarak da kapitalizmin gelişmesi için gerekli ticaret ve iş yapma özgürlüğüdür. Nitekim sol ve sosyalistler kapitalistlerin özgürlük denilince ticaret yapma, sömürme özgürlüğünden söz ettiklerini her zaman söylemişlerdir.

Tabii ki Rönesans ve reformun Avrupa toplumu zihniyetinde özgürlükçü ve demokratik değerler ortaya çıkardığı doğrudur. Birey feodal toplumun boğucu ortamından kurtularak daha özgürlükçü düşünür hale gelmiştir. Toplumsal gelişme de özgürlükçü ve demokratik karakterde olmuştur. Ancak kapitalizmin hakim olmasıyla birlikte Avrupa toplumunda gelişen düşünce özgürlüğü ve demokratikleşme kapitalizmin öngördüğü siyasal sınırlar çerçevesinde daraltılmıştır. Bu tabii halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesini engellememiş, demokrasi ve özgürlüğü halkın güçlenmesine dayanan demokrasi ve özgürlük doğrultusunda ilerletme mücadelesini sürdürmüştür. Bu açıdan Rönesans ve reformla ortaya çıkan ve halkın bugüne kadar sürdürdüğü demokrasi ve özgürlük mücadelesi ve bu temelde ortaya çıkan kazanımlarla kapitalist sistemin özgürlük ve demokrasi arasındaki farkı görmek gerekir.

Geliştiği ilk dönemlerde kapitalizmin kendisini yaygınlaştırması ve etkili kılması için gerekli olan liberalizm, aslında kapitalizmin oturması, giderek tekellerin ve büyük ekonomik güçlerin diğerlerini yutmasıyla birlikte aslında anlamsız hale gelmiştir. Aslında kapitalizmin emperyalist aşması denilen dönemde hem ulusal tekellerin hem de uluslararası tekellerin ortaya çıkmasıyla birlikte öyle çok fazla liberalizmden söz etmek mümkün değildir. Ama yine de kapitalist sistem kendisini meşrulaştırmak için ve ekonomik alanda fırsat eşitliği olduğunu söylemek için liberalizmin, liberal ekonomik sistemin düzenleyici ve geliştirici bir şey olduğunu hep iddia etmiştir ve bugüne kadar da bu iddiasını sürdürmüştür. Hatta reel sosyalizmin yıkılışından sonra liberalizmin, neo-liberalizmi tarihin son ideolojisi, son sistemi olduğu iddiasında bulunmuşlardır. Reel sosyalizmin kapitalizmde uygulanan serbest piyasaya karşı çıktığı, piyasaya devletçi müdahale ettiği için çöktüğü biçiminde iddiada bulunuşlardır. Tabii ki reel sosyalizmin devletçi ekonomi anlayışı yanlıştır. Bu yönüyle söylenenlerde doğruluk payı vardır, ama reel sosyalizmin esas çöküşünü buna bağlamak bir saptırmadır. Kaldı ki reel sosyalizmin ekonomi politikasının yanlışlığı kapitalist ekonomi politikanın doğruluğu anlamına gelmemektedir. Birisi devlet mülkiyetini esas almış, diğeriyse özel mülkiyeti ve sömürücü sistemi esas almıştır. Reel sosyalizmin serbest piyasayı esas almadığı için çöktüğü iddiası kapitalist sistemin kendisini haklı çıkarmak için ortaya koyduğu bir iddiadır. Çöküşün esas nedenleri reel sosyalimin ekonomik politikasından çok ideolojik ve siyasi tezlerindeki devletçi ve demokrasiye yer vermeyen anlayışıdır. Kaldı ki yanlış ekonomik politika da ideolojik ve teorik tezlerinin yanlışlıklarından ve yetersizliğinden kaynaklanmaktadır.

Kapitalizm lümpen üreten bir karaktere sahiptir

Kapitalist sisteme bu krizi yaşattıran esas temel etkenin finans kapitalin ortaya çıkardığı ahlaksızlığın, bedava yaşam anlayışının ve tüketim kültürünün olduğu vurgulanmalıdır. Bireycilik, bunun ortaya çıkardığı tüketim kültürü ve hırsı sistem doğasında var olan krizi büyüterek bugünkü düzeye çıkarmıştır. Kuponla yaşama, faizle yaşama, borsa oyunlarıyla yaşama tabii bedava yaşamadır. Bedava yaşama da "vur patlasın çal oynasın" anlayışıdır ya da böyle bir kişiliği ortaya çıkaran bir kazanç biçimdir. Nitekim dünyanın neresine giderseniz gidin en ahlaksız kesimler, toplumun ahlakını en fazla bozan kesimler bedava para kazanan kesimlerdir. Bunlara bir nevi lümpen kesimler de denilebilir. Aslında faizle beslenen, borsa oyunlarıyla geçinen kesimler ve bireyler de kapitalizmin en tekamül olmuş lümpenleridir. Tarihte her zaman lümpenler olmuştur, ama lümpenlerin kralı ya da lümpenlerin en gelişmişi finans kapitalin uluslararası kumar ortamında bedava yaşayan kişiliklerde somutlaşmıştır. Bu yönüyle finans kapitale dayanan kapitalist sisteme lümpen toplum sistemi de denebilir. Böyle bir sisteme dayanan bir toplum aslında lümpen bir toplumdur. Lümpenizm, kapitalizmde herhangi bir arızi bir durum değildir. Sistemin kendisi lümpenleşmiştir ya da lümpen üreten bir karaktere sahiptir. Çünkü sistem tamamen borsalardaki işlemlere dayanan bir kumar sistemi haline getirilmiştir. Kapitalizmin çürümesi ve çöküşü maddi ve manevi olarak bu temelde gelişmektedir.

Krizi ekonomik alanda ortaya çıkaran esas etken borçlanmalardır. Hayali borçlanmalar, temelsiz borçlanmalar, karşılığı olmayan borçlanmalar, hiçbir zaman ödenemeyecek borçlanmalar sistemde o kadar artmıştır ki sonunda borçla yaşayan, borç veren, borç alan, para satıp para alan, yani faizin en temel ekonomik faaliyet olduğu sistem, sonunda reel karşılığı olmayan zenginlikler, karşılığı olmayan bankalar, karşılığı olmayan şirketlere dönüşüp çökmüşlerdir. Düşünün bir banka vardır, ama parası yoktur. Ya da oradan buradan aldığı parayla varlığını devam ettirmektedir. Bir şirket vardır, değeri yoktur, tamamen başkalarından aldığı borçla, parayla kendini yaşatmıştır. Bu

"Nitekim dünyanın neresine giderseniz gidin en ahlaksız kesimler, toplumun ahlakını en fazla bozan kesimler bedava para kazanan kesimlerdir. Bunlara bir nevi lümpen kesimler de denilebilir. Aslında faizle beslenen, borsa oyunlarıyla geçinen kesimler ve bireyler de kapitalizmin en tekamül olmuş lümpenleridir"

sistem ve sanal zenginlik tabii ki bir gün gerçek yaşamla karşılaşınca çökmeyle karşı karşıya kalacaktır. Nasıl ki hiçbir varlığı ve mülkü olmayan birisi para borçla alır alır daha sonra ödemezse, nasıl çökerse, kendisi çöktüğü gibi para aldığı tefeciyi de çökertirse son ekonomik sistem çöküntüsü basit olarak böyle tanımlanabilir.

Kapitalizm tüketim kültürü üzerinde kendisini yaşatmaya çalışmaktadır

Günümüzün kapitalist toplumu tüketim toplumu olarak da tanımlanmaktadır. İnsan o kadar bireycileştirilmiştir, o kadar hırslı, o kadar tüketici hale getirtilmiştir ki maddi olarak doyumsuz bir topluluk ortaya çıkmıştır. Doyumsuz birey, doyumsuz şirket, doyumsuz bankalar, doyumsuz topluluklar ortaya çıkmıştır. İşte bu tüketim hırsı ya da zenginleşme, büyüme hırsı mevcut sistemin çöküntüsünün felsefesidir, yaşam anlayışı ve kültürüdür. Bu yaşam felsefesi ve kültür mevcut sistemi çökertmiştir. Çünkü tüketmede, tüketme hırsında, büyüme hırsında başkalarından daha zengin olma hırsı biçiminde hastalıklı bir anlayış ortaya çıkmıştır.

Öyle bir tüketim toplumu ortaya çıkmıştır ki bugün bir araba mı alıyor, bir yıl sonra modası geçti diye değiştiriyor, ayakkabı alıyor iki ay sonra atıyor. Şu marka olursa giyiyor, şu marka olursa giymiyor. Modası geçti mi kaldırıp adıyor. Birisi şunu mu giydi ben de bunu giyeceğim, diyor. Birisi bunu mu aldı ben de şunu alacağım, diyor. Biri herhangi bir maddi değere mi sahip oldu, ben de sahip olmalıyım, diyor. Öyle ki toplum maddi değerlere sahip olmak için yarışıyor, birbirini yiyor, birbirini tüketiyor, birbirini kandırıyor, birbirini aldatıyor, birbirini sömürüyor, birbirinin sırtına biniyor. Böyle bir anlamsız tüketim toplumu ortaya çıkmıştır. Kapitalizm böyle bir tüketim kültürü üzerinde kendisini yaşatmaya başlamıştır.

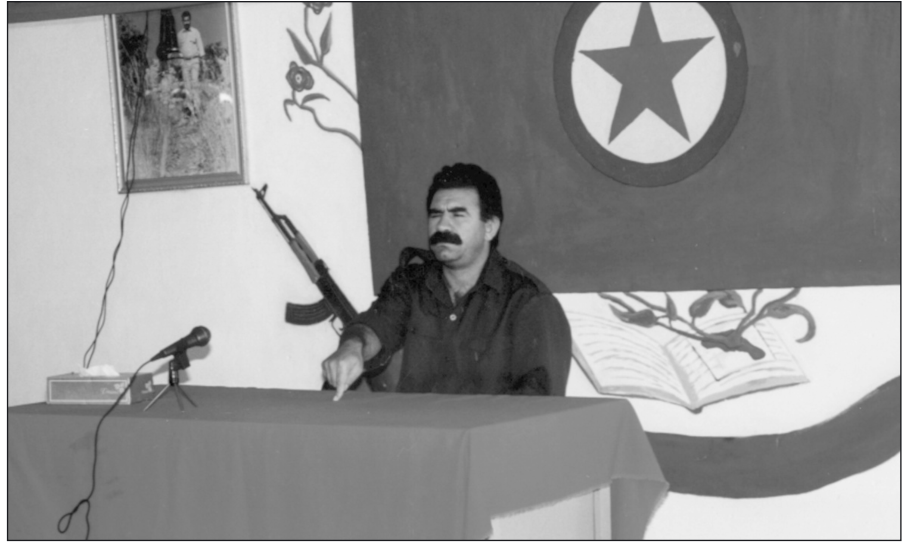
Günümüzde kapitalist sistem, ekonomik sistem eğer insanlar çok tüketirse, tüketimde yarışırsa kendini ayakta tutabilir. Kapitalizm ancak böyle bir tüketim toplumu ve tüketici bireyle kendini yeniden yaşatabilir ve yeniden üretebilir hale gelmiştir. Tüketim toplumuna dayalı bir sistem olmuştur. Sistem bireyler ve topluluklar daha daha tüketirse ayakta kalabilecek bir yaşam anlayışı üzerinde kendini üretmektedir. Şirketler ancak insanlar tüketirse zenginleşebilir ve birbiriyle yarışır hale gelmiştir. Tüketimi körüklemek için de kapitalist sistem insanları bireycileştirmiştir. İnsanlar bireyci olmadan, bencil olmadan toplumsallığından koparılmadan, toplumsallığı dağıtılmadan bu kadar tüketim peşinde koşturulamaz, tüketim yarışı içerisine sokulamaz. Böylece maneviyattan uzaklaşılmış, duygudan ve düşünceden uzaklaşılmış, tüketim yarışına sokulmuş, robotlaşmış bireylerden oluşmuş yığınlar ortaya çıkmıştır. Bireyler robot toplumlar yığına dönüşmüştür. Bu sistem bireyinden şirketlerine, uluslararası tekellerine kadar tüketme ve kendini şişirme hastalığına kapıldığı için sonunda çöküntüye uğramıştır.

Bireyciliğin, tüketim toplumunun en fazla körüklendiği yer de ABD'dir. ABD'de insanlar sürekli kredi alarak, faizle borç alarak ürettiklerinden daha fazla harcayan bir toplum haline gelmiştir. Bugün ABD'ye dünyanın en borçlu ülkesi diyorlar. Bireyler de öyledir, sürekli borçla daha fazla tüketme, daha fazla tüketmeyle maddi bir yaşamın esiri olmuşlardır. Tabii bu durum sistemi çöküntüye uğratmıştır. Bireyler bankalardan krediler almıştır, bankalar da başka yerlerden para almaya çalışmıştır. Böylelikle sonuçta bireyler de karşılığı olmayan, bankalar da karşılığı olmayan bir servet sahibi olmuşlardır. Sonunda bu tüketim toplumu, bu paraya dayanan sanal gelir tabii bir süre sonra gerçekle karşılaşınca ya da bu sanal durum sürekli bir biçimde yürütülmeyeceğinden bu faiz ve kredinin karşılığı istenince, sistemin bu parayı döndüremeyeceği görülmüş ve bankalar çökmüştür. En fazla borçla yaşayan ülke de ABD olduğu için kriz ABD'de patlak vermiştir. ABD bankalarının finans sistemi çökmüştür. Aslında ABD dünyaya kendi bankalarının, kendi şirketlerinin kuponlarını ve hisse senetlerini satarak hep başka yerden borç almıştır, para almıştır. Bu paraya, yani başka toplumların biriktirdiği paralara el koymuş, ülkenin yüksek gayri safi milli hasılasının getirdiği refahtan yararlanarak daha fazla bir refah içinde yaşamıştır. Ayağını yorganına göre uzatmadığı için ya da ayağını sanal yorganla örttüğü için daha sonra ayakları açıkta kalmıştır. Daha doğrusu aldığı borçları veremeyecek duruma düşmüştür. Kupon satarak bir nevi borç almıştır. Kendi şirketlerini hisse senetleri temelinde reel karşılığından daha fazlasına denk gelecek biçimde satmıştır. Aslında bu bir eşyasını ipotek ederek başkasından borç almak gibi bir şeydir. Ama bu borç alma maddi gelirlerinin belirli bir oranının hisse senetlerinin karşılıksız kalması gibi bir ekonomik sonuç ortaya çıkarmaktadır. Artık bu bankalara ya da şirketlere güven kalmamakta, dolayısıyla buralara yönelen paraların geri çekilme eğilimi ortaya çıkmaktadır. Bu da söz konusu finans sisteminin çökmesini ya da yakın zamanda çökme tehlikesini beraberinde getirmektedir. Krizin böyle bir finans sistemi ortamında ortaya çıktığı söylenebilir. ABD, bankalarının sattığı senetlerin, kuponların maddi karşılığı çökmüştür. Maddi karşılığı bulunamamıştır. Başka bankalardan çok fazla para almış, ama bu paraları ödeyecek kadar verimli bir finans sistemi kuramamıştır. ABD bu bankaları satın alarak bu çöküşün önüne geçmek istemiştir. Daha doğrusu bankayla işlem yapan bireylere, bankalara ve şirketlere güvence vermiştir.

Krizle birlikte halkın birikimleri devlete ve büyük şirketlere aktarılmıştır

Şimdi birçok ekonomist, Çin'den, Hindistan'dan, Arap ülkelerinden bilmem dünyanın hangi köşesinden Avrupa'ya kadar ABD'nin hisse senetlerini alanlar ya da bu bankalara ortak olanlar kendi değerlerini geri çekmek istese, ABD ekonomisi daha da hızlı biçimde çökecektir. ABD şimdi o dışarıya sattığı senetlerin, kuponların karşılıksız hale gelmemesi için verdiği kuponların, kredilerin, senetlerin karşılıksız kaldığı biçimde bir durum ortaya çıkmaması için bankaları satın almaya, kurtarmaya, tüm dünyaya pazarladığı bu kuponların, senetlerin, kağıtların karşılığı olduğunu

göstermeye çalışıyor. Karşılığı olan bankalar ya da finans kurumları olduğuna inandırmaya çalışıyor. Böylelikle krizin daha büyük patlamasına, ABD ekonomisiyle birlikte tüm dünya ekonomisinin çökmesine engel olmaya çalışıyor. Burada aslında ABD'den hisse senedi alan bireylerin bu yatırımlarının değeri düşmüştür. Amerika'da borsadaki şirketlerin sürekli değer kaybettiği söylenmektedir. Belki ABD ekonomisi krize girmiştir, ama en fazla da ABD ekonomisine güvenerek ABD'de yatırım yapan, ABD ekonomisine güvenerek borç veren bireyler ve ekonomik topluluklar kaybetmiştir. ABD içindeki halkın ve toplulukların birikimi bu krizle birlikte devlete ve büyük şirketlere aktarılmıştır. Toplumun alt tabakalarının bu birikimiyle toplumun üst kesimi ve belirli orta sınıflar bu parayla olduğundan daha fazla refah içinde yaşamış ve kendini şişirmiştir. Bu ekonomik müdahaleyle toplumun birikimlerinin değeri düşürülerek en fazla da ABD dışındaki bireylere ve ekonomik topluluklara kaybettirmiştir. Şimdi ABD devlet olarak ya da büyük şirketler olarak bu bankaların sahibi olmuştur. Ancak bugün değer gören senetleri almış olan devlet ve bu büyük bankalar ilerde senetlerin değerlenmesiyle büyük kazançlar elde edeceklerdir.

Ekonomik kriz büyük şirketleri daha zenginleştirdi

Bu krizin büyük şirketleri daha da zenginleştiren bir özelliği de olduğunu söyledik. Bunu 1980'li yılların başında Türkiye'de yaşanan bir örnekle anlatırsak belki bu boyutunu daha basit olarak kavrayabiliriz. Bilindiği gibi Özal'ın ekonomi bakanı olduğu 12 Eylül döneminde yüksek faizle halktan para toplayan bir bankerlik sektörü ortaya çıktı. Bunlar yüksek faizle halkın elindekini, avucundakini, kolundakini alarak büyük şirketlere aktardılar. Amiyane deyimle yastık içindeki halkın değerlerini yüksek faiz kandırmacasıyla ellerinden aldılar. Milyarlarca dolar değerindeki bu kaynak Türkiye ekonomisine, daha doğrusu Türkiye'nin zenginler kulübüne aktarıldı. Ancak halk bir sabah kalktığında baktı ki bütün bankerler çökmüş. Halkın parasını veremeyecek duruma düşmüştür. Halk, böylelikle elindekini, avucundakini bir gecede kaybetmiştir. 20 yaşında milyarder olan ve bu paraları patronlara aktaran Banker Yalçın gibiler ise birkaç yıl cezaevi yatarak kurtulmuştur. Burada bazı bankerler ve bankalar batmış, ama bu paraları alarak kendilerini büyüten ve geliştiren Türkiye'nin büyük patronları zenginleşmiştir. 1970'li yıllardaki ekonomik krizi atlatarak zenginliklerine zenginlik katmışlardır. 12 Eylül faşizminin bir de böyle bir yüzü olduğunu bilmek gerekir. Son dünya krizi de bazı bankaları batırmış olsa da esas olarak da halkın ve yoksul ülkelerin kaynaklarının kapitalist merkezlerin büyük bankalarına aktığını ya da ileride satın alınan değerlerin yeniden değer kazanmasıyla zenginliklerine zenginlik katan bir kriz zenginleri ortaya çıkacağını söylemek bu krizin bir boyutunu da iyi anlamak açısından gerekmektedir.

Kürt halk önderi sistemin yaşadığı krizlerin esas olarak da sistemde yaşanan sorunları halkların sırtına yıkılmak ya da halkları daha fazla kendi sistemine bağlamak için yağıldığı konusunda önemli değerlendirmelerde bulunur. Krizler konusunda ortaya koyduğu şu değerlendirmeler çarpıcıdır; *"Ekonomik krizler, Kapitalizmi bir ekonomik sistem olarak kanıtlama çabasındaki 'pozitivist-bilimci' rahip takımı, krizler sorununu da yanlış algılamakta ve algılatmaktadır. Ekonomik krizlerin tek bir izahı vardır. O da ekonominin can düşmanı, karşıtlığı kimliğinde yatmaktadır. Bazen fazla üretimden kaynaklanan krizler diye bir tanım geliştirilmektedir. Bir yandan dünyanın büyük kısmı açlıktan kırılacak, diğer yandan üretim fazlası bulunacak! Kapitalizmin ekonomi karşıtlığı en çok bu tür bilinçli olarak yaratılmış bunalımlarda kanıtlanmaktadır. Nedeni de gayet açık: Tekel kârı. Yok pahasına ürettiği emekçi güçlere bırakılan paylar alım gücüne yetmeyince sözde bunalımlar ortaya çıkıyor. Daha doğrusu çıkarılmış oluyor. Bu durumda hangi sahte rahip, daha doğrusu sözde ekonomist imdada yetişiyor? Keynes! Ne diyor? Harcamaları devlet arttırsın. Nasıl? Emekçilerin alım gücünü yükselterek! Oyun bütün iğrençliğiyle nasıl ortaya çıkar? Bir yandan cebini boşaltacaksın, diğer yandan elinle diğer cebini dolduracaksın! Bal gibi emekçileri ve tüm uygarlık dışı toplumu 'ölümü gösterip sıtmaya razı' etme politikasıdır. Çok açık ki, politik bir ilişkiyle karşı karşıyayız. Uygarlığa karşı demokratik güçlerin eylemi bastırılmak istendiğinde önce aç bırakılır, sonra yalvartılarak karınları doyurulur. En eski savaş taktikleriyle karşı karşıyayız: Bir halkı, bir şehri teslim almak istiyorsan, önce ablukaya alacak, aç bırakacaksın, sonra teslim olma karşılığında karnını doyuracaksın!*

Kapitalizmin sahte bunalım teorisinin gerçek özünün bu olduğunu yüzlerce örnekle kanıtlayabilirim. Sadece meşhur 1930 bunalımını çözümlersek, tüm mantığı sökmüş oluruz. Bu dönemde neler oluyor? İngiltere'nin hegemonyasını kabul etmeyen Sovyetler Birliği kalıcı ve başarılı bir rejim haline geliyor.

Hem de kapitalist adı verilen dünyayı tehdit ederek. Avrupa içinde ağır şartlarla teslimiyet antlaşması dayatılan Almanlar ve bağlaşıkları sağı ve soluyla direniş halindedir. Çin Mao önderliğinde büyük bir köylü başkaldırısını yönetiyor. Anadolu başta olmak üzere, İngiliz hegemonyacılığına karşı ulusal dirilişi dünya çapında başkaldırmaktadır. İngiliz dünya hegemonyacılığının verdiği yanıt, 1929-30 bilinçli bunalımıdır. Bir yandan dağ gibi yığılmış mallar, diğer yandan açlıktan kırılan halklar, emekçiler! İngiliz Keynes'in ilacı her şeyi açığa vuruyor. Dünya emekçilerine ve halklarına kırıntılar kabilinden ayakta kalma şansı. Sözde sosyal devlet politikaları. Sonucu ne olmuştur bu 'kapitalist sosyal devlet politikalarının'? Ekim Sovyet İhtilali ile başlayan dünya demokratik toplumunun, uygarlığın yeni hegemon gücü karşısında adım adım geriletilmesi, çarpıtılması, asimile edilmesi; 1990'larda Sovyet sisteminin çok önceden başlatılan (1930'larda Stalin'in antidemokratik politikaları, yani diktatörlüğü: Niçin? 1929-30 bunalımın etkisini bertaraf etmek için. Kim bertaraf oldu? Stalin ekibi, Sovyet ekonomisi) içten çökertilme politikalarıyla resmen ortadan kaldırılmasının ilanı. Ulusal kurtuluş devletlerinin sosyal içeriğinden (demokratik devrim ve toplum içeriğinden) boşaltılarak hegemon kapitalist sisteme entegre edilmesi. Tüm bunalımların ana amacının bu olduğu, bilinçli devlet politikalarıyla hegemonik sistemin varlığının sürdürülmesiyle amaca erişildiği, en azından kritik bir aşamanın geride bırakıldığı."

Krizden dolayı kapitalist sistemi değil kurumlarını suçlamaya çalışıyorlar

Bu krizden çıkarılacak en büyük sonuç, ya da kriz neden çıktı denilirse, kapitalist sistemin bedavadan yaşama, tefeciliğin para vererek kazanma, bireylerin de tefecilerden, şirketlerin de tefecilerden para alarak yatırım yapma, yaşamını böyle sürdürme biçimindeki bir sistemin çöküşüdür. Sisteme reel yatırımların, yani sanayi sektörünün hâkim olması değil de banka sermayesinin hâkim olduğu ve ekonomik faaliyetinin çoğunluğunun kredi, faiz oranları ve paranın kurlarıyla oynama gibi üretim alanı dışında olması ve insanların da hırsıyla, bencilliğiyle kısa sürede zengin olmak istemesi, köşeyi dönmek istemesi böyle bir sonuç doğurmuştur. Sistem kendi içinde böyle bir bunalımı yaşayınca hemen devlet müdahalesiyle bunları kurtarma ve böylece bu krizin yükünü emekçi halka ve dünyanın yoksul ülkelerine yıkmayı amaçlamıştır. Aslında bu krizlerle yoksul ve gelişmekte olan ülkelerin ve sistem içindeki halkın gelirleri bir günde azalmıştır. Reel ekonomik güçlere düşmüştür. Reel ekonomik değerler kaybolmayacağına göre, bu değerlerin birilerinin cebine aktığı açıktır. Bunlar da kapitalizmin büyük merkez ülkeleri ve bu ülkelerdeki en büyük tekeller olmaktadır.

Şimdi bu çöküş tartışılıyor. Özellikle IMF gibi, Dünya Bankası gibi güya bu sistemi denetleme rolü alan kurumların başarısız kaldığı söyleniyor. Aslında bu sonuca yol açan gelişmelerin bu kurumlar tarafından önceden görülüp engellenmesi gerektiğini belirtiyorlar. Böylelikle kapitalist sistemin kendisini değil de kurumlarını suçlamaya çalışıyorlar. Belki bir yönüyle sistem bu kurumlara böyle bir rol vermiştir, ama kapitalist sistemin azami kâr yasası bu kurumların da eninde sonunda en büyük şirketlere, uluslararası tekellere bağımlı olmasını getirmektedir. Büyük uluslararası tekellerin hakim olduğu ülkeler ve ABD ile ilişkisi ve bağımlılığı bu kurumları ister istemez böyle bir duruma düşürmektedir. Kime kredi verilecek, kimden alınacak biçiminde sistemi kontrol etmeye yönelik IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlar esas olarak da yoksul halkların, yoksul ülkelerin, gelişmekte olan ülkelerin sömürmesini kontrol etme, onların sömürülmesini garantiye alma, onların borçlarını zamanında vermesini sağlama, bu konuda denetim kurma dışında başka rol oynamamışlardır. Aslında uluslararası tekellerin dünyada yaptığı yatırımları, sömürü alanlarını garantiye alan bir kurum olmuştur. Ama en büyük şirketlerin, esas sömüren kesimlerin birbirlerini istismar etmesi, halkları istismar etmesi, kendilerini sanal büyütmelerine ise herhangi bir müdahale yapmamıştır. Bu durum aslında uluslararası alanda hayli büyümeler ortaya çıkarmıştır. Hızlı büyümelerden söz edilmiştir. ABD şu kadar hızlı büyümüş, şu ülke şu kadar hızlı büyümüştür. Şimdi açığa çıkmıştır ki Çin dışında bu büyümelerin önemli bir bölümü de sanaldır. Bu büyümeler aslında başka ülkelerden borçlarla alınan ve tüketilen değerlerdir. Dolayısıyla hormonlu meyveler ve sebzeler gibi büyüme ve şişmedir. Nitekim sistemde sanallığın çok fazla olduğu anlaşılınca bir balonda deliğin açılmasıyla patlama ortaya çıkması gibi bu sanal olarak şişirilen büyümler de patlamıştır.

Kapitalist ekonomiye müdahale olmamalı yaklaşımı anlamını yitirmiştir

Finans kapitalin yönlendirilmesindeki Küresel kapitalizmin bu krizine kapitalist ekonomistlerin bir yaklaşımı var. Klasik sosyalistlerin bir yaklaşımı var. Bir de bu sistemin hastalıklarının ve zayıflıklarının ne olduğunu önceden çok iyi biçimde ortaya koyan ve bu krizi önceden gören Kürt halk önderinin yaklaşımı var. Bunları ayrı ayrı değerlendirmek gerekiyor. Kapitalistler bu krizden gerçekten etkilendiler. Bir kere ideolojik olarak sarsıldılar. Kapitalist ekonominin liberal felsefesi sarsıldı. Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler, derken, tekellerin kontrolsüzlüğü, finans kuruluşlarının kontrolsüzlüğü, hırsı ve açgözlülüğü sistemi çökertme noktasına getirmiştir. IMF ve Dünya Bankası bundan sorumlu tutulmaktadır. IMF ve Dünya Bankası yeterince görevini yapmamıştır, ama restore ederek yeniden

"Krizden belirli kurumlarla müdahale ederek kurtulacağını sanma yaklaşımı yanlıştır. Bir nevi arabayı atın önüne koşmaktır. Kapitalist sistemin mantığı ve temel dayanakları değiştirilmeden bu krizleri ortaya çıkaran etkenleri ortadan kaldırmak mümkün değildir. Bu nedenle finans denetleme kurumlarını sorumlu görmek sorunu çarpıtmaktır"

düzenleyerek finans sistemini kontrol edecek, para akışını kontrol edecek bir sistem kuralım diyorlar. Bir diğer görüş ise, bunlar bu görevi yapamamıştır, artık yeni kurumlara ihtiyaç vardır. Liberalizmden vazgeçmeyelim, ama piyasadaki para arzını kontrol edecek, kredileri kontrol edecek, para akışını kontrol edecek, bugünkü çöküşe yol açan olumsuzlukların bir daha olmamasını sağlayacak sistemler kuralım diyorlar. Şimdi bu yönlü tartışmalar var. Bunu söyleyenlerin bir kısmı da bu finans kapital sermayesini frenleyelim, reel sektörü daha da güçlü hale getirelim, paraya dayalı, finansa dayalı değil de reel sektöre dayalı bir kapitalist sistem kuralım ya da reel sektörle finans sektörü dengeleyerek çöküşü engelleyecek kurumlar oluşturalım diyorlar. Bir nevi kapitalizmin işleyişini belirli kurumlarla müdahale ederek yaşatmaya çalışmak istiyorlar. Böyle bir yaklaşım var. Zaten devlet müdahalesini doğru bulmayanlar olsa da, sonunda doğru bulanlar baskın çıktı. Yani en liberalinden solcusuna kadar devletin müdahalesini gerekli gördüler. Demek ki kesinlikle kapitalist ekonomiye müdahale olmamalı yaklaşımı anlamını yitirmiştir. Nitekim iflas eden bankaların bir kısmına devlet müdahale etmiştir, bir kısmını tekelleşmeyi daha da güçlendirecek biçimde başka finans tekelleri tarafından ele geçirmiştir.

Krizden belirli kurumlarla müdahale ederek kurtulacağını sanma yaklaşımı yanlıştır. Bir nevi arabayı atın önüne koşmaktır. Kapitalist sistemin mantığı ve temel dayanakları değiştirilmeden bu krizleri ortaya çıkaran etkenleri ortadan kaldırmak mümkün değildir. Bu nedenle finans denetleme kurumlarını sorumlu görmek sorunu çarpıtmaktır. Kapitalist sistemin bu sorunları yaratan gerçeğinden kaçmaktır. Kimi kurumlarla kriz etkenlerini önlemek palyatif tedbirlerdir. Zaten bu sistemden çıkarı olan sınıfların ve çevrelerin krizin nedenini kapitalizmin doğasında var olan azami kâr yasası ve tekelleşme eğilimi olduğunu söylemleri beklenemez. Bunların yapacakları, devrevi olarak ortaya çıkan krizleri her zaman halk kesimlerinin sırtına yüklemek olacaktır. Halk toplulukları kendi sistemlerini kurarak bu sistemi daraltıp giderek anlamsız hale getirene kadar kapitalizm bu tür sorunlarla yaşamaya ve sıkıntılarını toplumların üstüne yıkmaya devam edecektir.

Sosyalistler krizi değerlendirirken eski yanlışlara düşmemelidir

Bu krizden sonra tabii ki klasik sosyalist eğilimde olanlar da değerlendirme yapmışlar ve yorumda bulunmuşlardır. Kimi klasik sosyalist çevreler "kapitalizm çöktü, kapitalizmin liberalizm felsefesi çöktü, ekonomik anlayış çöktü, bu açıdan reel sosyalizmdeki müdahaleci devlet anlayışı haklı çıktı" biçiminde değerlendirmeler yapmaktadırlar. "Bakın kapitalistler bile müdahaleci anlayışa geldiler, ekonomiyi müdahale etmeden sürdüremiyorlar" diyerek, müdahaleci ekonomik anlayışı haklı kılmaya çalışıyorlar. Bu bakımdan bir ekonomik sistem kurulacaksa orada devlet müdahale etmeli ya da müdahale eden güçler bulunmalı, demektedirler. Kapitalizmin yaşadığı bu krizden devlet kapitalizmini ya da reel sosyalist ülkelerde ve bundan etkilenen devletlerin uyguladığı merkezi devlet planlamasına dayanan, devletin ekonomiyi yönlendirdiği bir sistemin doğru olduğunu iddia etmek, bir yanlışın başka bir yanlış gerekçe gösterilerek doğrulanması anlamına gelmektedir. Bu çok yanlış ve reel sosyalizmin çöküşünden hiçbir ders çıkarmamak anlamına gelmektedir. Kapitalizmin krizinden bu sonucu çıkarmak, bu krizi ortaya çıkaran nedenleri de anlamamak olarak görülmelidir. Kapitalizmin krizinden ancak sıradan bir kahve sohbetinde yapılacak biçimde liberalizm yanlış çıktı, öyleyse devlet müdahaleli reel sosyalist sistem ya da devlet kapitalizmi doğrudur gibi değerlendirmelerde bulunmak, reel sosyalizmin ekonomik alandaki yanlışlıklarını görmemektir. En kötüsü de reel sosyalizmin birçok alandaki yanlışlığını kapitalist sistemin yanlış ekonomi politikasıyla örtme gibi bir duruma düşme tehlikesi yaşamaktır. Nasıl ki haçlı seferlerinde İslam ordularının kazanması sonrasında İslam toplumunun kendi eksikliklerini, yetersizliklerini sorgulamaması, haçlıların kaybetmesinden kendini tümden doğru ve güçlü görmeleri ve bunu giderek tüm İslam'ı benimsemiş toplumlarda dogmatizmi vardırarak Hıristiyan dünyası karşısında bir gerilemeyi yaşadıysa şimdi de kapitalist sistem karşısında böyle bir duruma düşmekle karşı karşıya kalabilir. Bilindiği gibi Hıristiyanlar Müslümanlar karşısında yaşadığı yenilgiden dersler çıkararak önlerindeki dogmaları yıkıp atma yeteneği göstermişlerdir. Dolayısıyla kapitalizmin bu çöküşü ve yaşadığı sarsıntılar sosyalistleri, geçmişteki klasik sosyalist anlayışlara geri götürme ve oradaki yanlışlıkları tekrarlama durumu ortaya çıkarmamalıdır. Özcesi eski yanlışlıklara dönüşün gerekçesi yapılmamalıdır.

Halklar siyasi ve ekonomik olarak kendi demokratik iradelerini esas almalıdırlar

Kapitalizmin bu krizinin yarattığı ağır sorunlar gerekçe gösterilerek reel sosyalist ülkelerin geçmişte yaptığı gibi diğer

sistemler ve toplumsal formlar arasına bir duvar örmek, içe kapanmak da yanlıştır. Tabii ki ülkeler, halklar kendi ekonomilerini, kendi siyasi iradelerini emperyalist kapitalist ülkelere bağlamamalıdırlar. Siyasi ve ekonomik olarak kendi demokratik iradelerini, demokratik kurumlaşmalarını esas almalıdırlar. Siyasetlerini de ekonomilerini de topluma dayandırarak geliştirmeli ve emperyalist kapitalist sistem karşısında hem siyasi hem de ekonomik olarak iradi bir duruş göstermelidirler. Böyle bir siyasi ve ekonomik duruş doğrudur. Ama böyle bir duruş göstermek içe kapanmacı, dünyaya kapalı bir toplum haline gelmek değildir. Ya da kendi sınırlarını çizmiş bir coğrafyada kapalı devre bir sistem kurmak değildir. Toplumlar kendi sistemini kurmalı, ama kendi sistemini kurumlaştırıp yaşamını sürdürürken siyasal ve ekonomik olarak kendi sisteminin haklılığına ve demokratik iradesine güvenerek dışındaki dünyayla çıkarı gerektirdiği an, kendisi için verimli olan, gerekli olan ilişkiyi kurmalı ve geliştirilmelidir. Halk topluluklarının kendi çıkarlarını koruması için ulus-devletçi olma ve reel sosyalizmin kendimi koruyorum diyerek kendini dışa kapatma yanlışını tekrarlamalarına gerek yoktur. Geçmişte ulusal kurtuluş savaşları verdikten sonra oluşan devletçi zihniyetlerle tepeden inmeci, dayatmacı yaklaşımlarla bir ekonomik siyasal sistem kurulması gibi siyasal ekonomik yaklaşımlar içine girmek de yanlıştır. Kapitalist emperyalist sisteme karşı doğru duruşlar böyle olamaz. Bu duruşlarla kapitalist sistem karşısında ayakta kalınamaz.

Toplumun ihtiyacına dayalı bir ekonomik sistem kurmak gerekmektedir

Kapitalist sistem karşısında ekonomik ve siyasi olarak durmanın yolu tabana dayalı demokratik siyasal sistemlerini ve tabana dayalı ve demokratik karakterli ekonomik modeli yaratmak ve geliştirmekten geçer. Bunu kurarken de tepeden inmeci veyahut da merkezi planlamalarla değil, kesinlikle yerelden başlayarak toplumun ihtiyacını karşılayan ve bu ihtiyacı diğer yerel alanlarla koordine içinde yürüten bir topluluklar ekonomisi, toplum ekonomisi, toplumun ihtiyacına dayalı bir ekonomik sistem kurmak gerekmektedir. Tabii bu ekonomik sistem aynı zamanda ekolojik olacaktır, eko sistemi dikkate alacaktır. Doğayı tahrip eden, havayı tahrip eden, canlılara zarar veren bir ekonomik sistemi de kabul etmemek gerekir. Eğer topluluklara dayalı bir toplumsal ekonomi ortaya çıkarsa, bu aynı zamanda toplumun ihtiyaçlarının dengeleneceği, diğer topluluklar tarafından yapılan üretimin birbirini dengeleyerek, birbirinden alıp vererek toplumun bütünlüklü ihtiyacını karşılayan bir ekonomik sistem ve bu ekonomik sistemi sağlayan bir toplumsal piyasa ortaya çıkarabilir. En büyük denetim de zaten budur. Toplumsal piyasa olursa, topluluklar ekonomisine dayalı bir ekonomik sistem olursa o zaman toplumsal ihtiyaç dışı yatırımlar, toplumsal ihtiyaç dışı ekonomik faaliyetler gerçekleşmez. Yine tefecilik gibi bir sistem kesinlikle bu ekonomik modelde yaşam bulamaz. Zaten demokratik toplumsal kurumlaşma gereği faize dayalı bir sistem, tefeciliğe dayalı bir sistem ya da faize dayalı bir banka sistemi bu ekonomik model içinde yer almayacaktır. Ekonomik doktrinimizin karakteri gereği sömürüyü doğal ve kabul edilebilir farklılıkları aşan hiçbir ekonomik ilişki ve faiz gibi hiçbir araç sistemimizin içinde yer almayacaktır. Çünkü faize dayalı sistem tamamen kumardır, emeğe dayanmayan bir sömürüyü ifade eder. Faizci, dolayısıyla emeğe dayalı olmayan ekonomik faaliyetlere yer veren bir sistem şu ya da bu biçimde sömürücü, kapitalist emperyalist zihniyeti ortaya çıkaran bir ekonomik yaşama götürür.

Önderliğimizin genel olarak öngördüğü ekonomik sistem budur. Kürt halk önderi son savunmalarında da aslında kapitalizmin bir ekonomik sistem de olmadığını, tamamen baskıcı, devletçi ve ekonomik yaşamı da öldüren, ekonomik sistemi felç eden bir ekonomik anlayışa sahip olduğunu söyler. Yine kapitalizmin serbest piyasaya dayanmak bir yana, azami kâr yasasıyla, tekelci anlayışıyla serbest piyasayı öldürdüğünü söyler. Bu temelde de esas olarak toplulukların kullanım değerini esas alan, toplumun temel ihtiyaçlarını karşılayan, doğayı dikkate alan, toplulukların örgütlenerek kendisi için üretim yaptığı, yani sosyal, kültürel yaşamının maddi ve ekonomik temeli olan bir ekonomik sistem yaratması gerektiğini söyler. Toplumların sosyal, kültürel yaşamlarıyla ekonomik yaşamlarının iç içe olduğunu, bunların birbirinden koparılamayacağını, ekonomik yaşamlarını toplulukların elinden almanın onların ruhunu, kalbini almak gibi bir şey olduğunu belirtir.

Ekonomi kelimesinin Yunanca anlamı aile yasası demektir

Şöyle der; *"Şahsi kanım, 'ekonomi' adı altında örgütlediği faaliyetlerin içindeki gasp ve hırsızlık boyutunun en fazla toplum biçimi olması esas özünü oluşturur. Ekonomi kelimesinin Yunanca anlamı 'aile yasası' demektir. Ailenin maddi geçim kurallarını, çevresini, malzeme ve diğer materyallerini ifade etmektedir. Uygar toplumda kavramı daha da genelleştirirsek, küçük toplulukların 'geçim kuralları' olarak ifade edilmesi mümkündür. En az devletleştirilmiş, özelleştirilmiş toplumsal gerçekliktir. Toplum kolektivizminin en temel dokusudur. Özelleştirilmesi, devletleştirilmesi düşünülemez bile. Ekonomiyi özelleştirmek, devletleştirmek, temel toplumsal dokuyu tahrip etmek demektir. Toplumu en hayati yaşam kurallarından yoksun bırakmaktır. Hiçbir toplum kapitalizm kadar bu nedenle özelleştirme ve devletleştirmeyi toplumun baş özelliği haline getirmeye ne cesaret etmiş, ne de düşünmüştür. Şüphesiz uygarlık toplumunda tüm toplumsal alanlar devletleştirildiği gibi, en temel dokusu olan ekonomisi de hem özel mülkiyetin hem devlet mülkiyetinin konusu olabilmiştir. Ama hiçbir toplum kapitalizm kadar resmen ve açıkça özel ve devlet mülkiyetini sistem olarak ilan etmemiştir.*

Şu husus çok önemlidir: Ekonominin özelleştirilmesi ve devletleştirilmesi erkenden gasp ve hırsızlık olarak yorumlanmıştır. Karl Marks bu hususu daha 'bilimsel' bir ifadeyle emek-değerdeki artı-değerin hırsızlandığını (kâr olarak) söyler. Konu daha derinlikli bir yorumu gerektirir. Ekonominin özel ve devlet mülkiyetine konu olması, bana

göre artık-değerin, daha önceleri artık-ürünün dışında bir gasp ve hırsızlık olarak değerlendirilebilir. Toplumun temel dokusu olarak ekonominin, özel ve devletsel dahil, tüm mülkiyetleşme biçimleri ahlaksızcadır. Gasp ve hırsızlık konusuna girer. Nasıl ki bir insanın kalbini veya başka bir organını özelleştirmek ve devletleştirmek anlamsızsa veya çok sakıncalıysa, ekonomi için de aynı şey geçerlidir."

Tabana dayalı toplumsal ekonomik planlamalar olmalıdır

Tabii biz devleti reddeden bir hareketiz. demokratik konfederal sistemi benimseyen bir sosyalist anlayışa, ekonomik alanda da aynı anlayışa sahibiz. Bu temelde ekonominin merkezdeki bir kurumun kesin direktifleri ve hakimiyetiyle oluşmasını doğru bulmuyoruz. Tabana dayalı toplumsal ekonomik planlamalar tabii ki olmalıdır. Bu temelde toplumun ekonomik ihtiyaçlarını da yine toplulukların tabandan kendisinin belirlemesinden yanayız. Tabii ki demokratik konfederal sistemde topluluklar kendi ihtiyaçlarına dayalı, kendi koşullarına, coğrafyasına, doğasına suyuna, birikimine ve emeğine dayalı bir ekonomik sistem kuracaklardır. Kendi ihtiyaçlarını da esas alacaklardır, ama diğer bölgelerle de koordineli bir ekonomik sistem kuracaklardır. Merkezi bir planlama değil, ama topluluklar ekonomisinin demokratik temelde ortak planlamaları olabilir. Nasıl ki toplumsal ve siyasal alanda tabandan örgütlenen topluluklar birbirini tamamlıyorlarsa hem özgünlüklerini ifade etme hem de birbirlerini tamamlama anlayışları varsa, toplumsal örgütlenmede, siyasal anlayışta böyle bir anlayışın içindeyseler, ekonomik alanda da hem özgünlüklerini koruma hem de birbirlerini tamamlama anlayışıyla hareket edeceklerdir. Buna topluluklar ekonomisi, demokratik konfederal ekonomi, demokratik konfederal sistemin ekonomi doktrini de denilebilir.

Bu konfederal sistemin yahut^ da demokratik komünal yaşamın ya da demokratik sosyalizmin ekonomik doktrini kesinlikle reel sosyalizmdeki bir ekonomik doktrin, ekonomik anlayış değildir.

O ekonomik anlayış devletçi kapitalizme götürdü. Tavanda belirli bürokratlar tarafından toplumun ekonomik sistemi yönlendirildi ve burada da bir rant sistemi, bürokratlaşma, belirli değerlere el koyma sistemi gelişti. Bu açıdan Önderliğimizin ortaya koyduğu topluluklar ekonomisi, kooperatifler, komünler öyle rant elde edilecek, sömürü elde edilecek değerler ortaya çıkarmayacaktır. Çıkarılan değerler de bütün toplumun ihtiyacı çerçevesinde kullanılacak ekonomik değerler olacaktır. Belirli bir ihtiyaç fazlası da depolanacaktır. Bu depolama neolitik toplumda da olmuştur. Bu depolama da kesinlikle herhangi bir kişinin, bir zümrenin, bir sistemin, bir kurumun elinde değil, tamamen topluluğun zor zamanlarda kendi ihtiyaçlarını karşılaması için tamamen toplumun kendisi tarafından kontrol edilen bir biçimde depolanan değerler olabilir. Tek tek halkların, toplulukların böyle bir demokratik konfederal ekonomik sistem içinde yaşamaları, demokratik sosyalizmin gereğiyken ve bu toplumun ve insanın doğasına en uygun sistem buyken, halklar arası da ekonomik sistem demokratik konfederal temelde olmalıdır. İçe kapalı bir ekonomik sistem yerine, kendi özgünlüğünü koruyan herhangi bir uluslararası ekonomik merkeze, ekonomik güce bağlı olmayan, ama halkların ekonomik olarak belirli dayanışma içinde oldukları bir sistem de ortaya çıkarılmalıdır. Uluslararası tekellere dayalı, küresel kapitalizm denen belirli merkezlerden ve tekellerden yönetilen ya da finans kapital denilen bugün kumar haline gelmiş ekonomik sistem yerine, yerellerin kendi özgünlükleri olan, kendi ihtiyaçlarına göre bir ekonomik sistem kuran ve bu ekonomik sistemin diğer ekonomik birimlerle demokratik temelde ilişki ve dayanışma içinde olduğu uluslararası bir ekonomik doktrin yaratılmalıdır. Halklar ekonomik faaliyetlerini ve ilişkilerini bu ekonomik doktrin ekseninde yürütmelidirler.

Halkların ekonomik faaliyetlerini birbirinden tümden koparmamak gerekir

Nasıl ki toplumda ekonomik faaliyet sosyal ve kültürel yaşamın kalbiyse ve toplum kolektivizminin harcıysa uluslararası alanda da ekonomik yaşam toplumlar arası ilişkilerde önemli bir rol oynar. Halkları birbirine yakınlaştıran, birbiriyle bütünlüklü davranmasını sağlayan temel bir olgudur. Halkların ekonomik faaliyetlerini birbirinden tümüyle koparmak tabii ki doğru olmaz. Bu, içe kapanık bir ekonomik sistem olur. Kaldı ki dünyanın hiçbir döneminde, ilkçağda da ve hiçbir zamanda toplulukların birbirine kapalı olduğu bir ekonomik sistem olmamıştır. Belki Sovyetler Birliği bunu denemiştir, ama Sovyetler Birliği başlı başına büyük bir dünya olduğu için ilk başlarda bunun sıkıntısı fazla hissedilememiştir. Kültürel ve ekonomik olarak diğer toplumlarla arasına büyük duvarlar örmek, aslında arızi bir durumdur. Tabii ki uluslararası tekellere, kapitalist sistemin merkezileştiren halkları, toplulukları kendilerine bağımlı hale getirip

sömüren ekonomik sisteme de karşı durmak lazımdır. Ama bunun yolu diğer topluluklara kapalı bir ekonomik, sosyal ve kültürel yaşam olamaz. Kaldı ki reel sosyalist sistem bile tümüyle böyle olmamıştır. Dünyanın üçte birine hakim olduğu söylendiğine göre, diğer birçok reel sosyalist ülkeyle ilişki içinde alıp vermişlerdir. Birbirleriyle ekonomik ilişki içinde olmuşlardır. Bu reel sosyalist ekonomik sistem de demokratik temelde işleyen bir karaktere sahip olmamıştır. Burada da merkezileşen, birilerinin daha fazla hükmettiği, diğerlerinin ekonomik faaliyet özgünlüğü, özgürlüğü ya da kendi coğrafyasına, doğasına, toplumuna göre bir ekonomik sistem kurma yerine, aslında reel merkezinde Sovyetler Birliğinin bulunduğu bir ekonomik sistem kurulmuştu. Tabii ki Arnavutluk gibi "ben kendi yağımda kavrulacağım" deyip diğer topluluklara kendini tümden kapatan ekonomik anlayışlar da doğru değildir. Ekonomik ve siyasal bağımsızlık böyle korunamaz. Kaldı ki Arnavutluk bile bir zamanlar Sovyetler Birliğiyle daha sonra Çin ile ekonomik ilişkisi olan bir ülkeydi.

Ekonomik bunalımların doğasında sömürü kâr hırsı ve tefecilik vardır

Özcesi uluslararası alanda nasıl ki demokratik konfederal sistemi savunuyorsak, ekonomik olarak da benzer bir yaklaşım içinde olunması gerekir. Bu yaklaşımlar, şu anda belirtilen ekonomik dengesizlikleri, ekonomik krizleri ortadan kaldıracak tek modeldir. Eğer toplulukların ve toplumun ihtiyacına dayalı bir ekonomik sistem olursa sömürgeciliğe dayalı olmayan, kâra, tefeciliğe, borsaya, kumara dayanmayan bir ekonomik sistem kurulabilir, böyle bir ekonomik sistemde kesinlikle ekonomik bunalımlar olmaz. Ekonomik bunalımların doğasında kâr ve sömürü hırsı vardır. Tefecilik vardır. Ekonomiyle toplum yaşamı, sosyal ve kültürel yaşam arasındaki ilişkinin koparılması vardır. Ekonominin toplumdan koparılıp özelleştirilmesi ya da devletleştirilmesi bütün ekonomik krizlerin kaynağıdır.

Ne devlet mülkiyetine ne özel mülkiyete dayalı ne değişim değerine dayalı ne de banka sermayesiyle tefeciliğin meşrulaştığı bir ekonomik sistem kabul edilmelidir. Bunların ekonomik krize yol açan, ekonomik doktrin olduğu görülüp tamamen tabandan başlayarak örgütlendirilen bir ekonomik doktrin çerçevesinde bir ekonomik yaşam örgütlendirilmelidir. Nasıl ki demokratik örgütlenme, demokratik irade tabandan başlıyorsa ekonomik örgütlenme, ekonomik ihtiyaçlar da tabandan başlayan bir örgütlenme temelinde sağlanmalı ve ekonomik yaşamın, bir nevi toplumun bütünlüğünün birleşmesinin, yaşamının en temel faaliyeti haline getirilmesi gerekmektedir. Ekonomik faaliyet, birilerinin işçi olarak çalıştığı, birilerinin sömürdüğü bir faaliyet olmaya devam ettiği müddetçe krizler de devam edecektir. Bu içerikteki bir ekonomik doktrin insanın insandan yabancılaştığı, insanın var olduğu toplumsallıktan koptuğu insan ve toplum aleyhine çalışan bir ekonomik sistem olmaktan kurtulmayacaktır.

Dünya ekonomik demokratik konfederalizm sistemi açısından ilk önce bölgesel ekonomik havzalar oluşturulabilir. Bölgeler kendi aralarında demokratik konfederal ekonomiler kurabilirler. Bunlar daha gerçekçi bir iş bölümünü yapabilirler. Çünkü ekonomide belirli iş bölümü yapmak her zaman gerekli olabilir. Ama bu iş bölümleri sömürüye, değişim ekonomisi temelinde birilerinin biriktirip diğerleri üzerinde hakimiyet kurmasına dayalı bir iş bölümü olmamalıdır. Nasıl ki demokratik yaşamda mahallede, sokakta örgütlenip siyasal irade olma açısından tüm faaliyetleri ortak yönetme oluyorsa ve bunlar diğer yerel birimlerle birbirini tamamlama temelinde demokratik konfederal örgütlenme kuruyorsa, ekonomide de birimlerin birbirini böyle demokratik bir temelde tamamlayarak bir ekonomik sistem kurması gerekir. Bu çerçevede Ortadoğu ekonomik havzası, işte Uzakdoğu'da bir-iki ekonomik havza, AB gibi ekonomik havzalar olabilir. Balkanlar, Kuzey Afrika ve Latin Amerika, ekonomik havzaları olabilir. Yine Kuzey Amerika başlı başına bir ekonomik havza olabilir. Bunlar da kendi aralarında demokratik konfederal bir ekonomik ilişki kurabilirler. Geleceğin küresel ekonomik dünyası nasıl olmalıdır diye sorulursa, böyle olmalıdır demek en gerçekçi ve en doğru cevap olur.

Küreselleşme, daha doğrusu sınırların ortadan kalkması, ülkeler arası ilişkilerin sıklaşması sadece kapitalizme ait bir şey değildir. Bu esas olarak da sosyalist dünyanın sömürü ve baskıdan kurtulmuş, komünal ve demokratik yaşam kurmuş dünyanın gerçekleştirmesi gereken bir siyasal, sosyal, kültürel yaşam anlayışıdır. Katı sınırlar, halklar arası kopukluklar, devletçi, sınıflı, sömürücü topluluklar için geçerlidir.

Finans kapital sistemine karşı kendi demokratik ekonomik ve siyasal iradesini koruyan eğilimler gelişebilir

Bu ekonomik krizin getireceği sonuçlar olacaktır. Bunların biz olumlu olacağını düşünüyoruz. Her işte bir hayır vardır denildiği gibi, bundan da hayırlı sonuçlar çıkarılabilir. Böylelikle bir kumar oyunu olan finans kapitale dayanan dünya ekonomik sisteminin insanlık açısından, topluluklar açısından ne kadar tehlikeli olduğu görülerek halklar ve topluluklar içe kapanmacı olmadan, ulus-devletçi zihniyete düşmeden bu küresel sisteme, tekelcilerin hakim olduğu finans kapital sistemine karşı kendi özgürlüğünü, demokratik ekonomik ve siyasal iradesini koruyan eğilimler gelişebilir. Bu tür eğilimlerin gelişmesini ulus-devletçi zihniyete dayalı kapanmalar ve direnmeler olarak görmemek gerekir. Bu eğilimlerin gelişmesi, kapitalist emperyalist sisteme ve küresel sermayeye karşı demokratik bir direniş olarak görülmelidir. Bu tür eğilimler hem halkların demokratik siyasal örgütlenmesi temelinde bir demokratik irade ortaya koymasıdır hem de kendi özgücüne dayanan ekonomik sistemlerle yerelden bölgeye ve evrensele doğru bir konfederal ekonomik sisteme gitme sürecinin yaratılmasıdır. Biz bu krizden sonra bu tür gelişimin gerekli, olumlu olduğunu görüyoruz ve böyle bir ekonomik yaklaşımın, anlayışın bütün topluluklarda gelişmesi gerektiğini düşünüyoruz. Bu, sadece ekonomik anlamda değil, demokratik anlamda da bir irade olmayı ve demokratik bir duruşu beraberinde getirir. Bu açıdan ekonomik kriz hayırlı olmuştur. Çünkü bu ekono-

mik kriz sadece ABD ve Avrupa'yı değil, bütün ülkeleri etkileyecektir. Özellikle küresel sermayeye bağlı ülkeler etkilenecek ve ağır sonuçlarıyla karşılaşacaktır. Yıkımlarıyla da karşılaşacaktır. Bu da toplulukları, toplumları küresel sermaye karşısında kendi öz kaynaklarına dayalı ekonomilere yönelmeye götürecektir. Böylece devletçi ve bir merkezden yönlendirilen ya da dışa bağımlı ekonomiler değil, topluluklara, topluma dayanan toplum ihtiyacını karşılayan ekonomik eğilimler ortaya çıkacaktır. Bunu da tüm insanlık açısından yalnız ekonomik olarak değil, siyasal ve sosyal düzeyde olumlu gelişmeler yaratacak süreç olarak değerlendirebiliriz.

Küresel sermayeyle bütünleşmeyen ülkeler krizden daha az etkilenecektir

Bu ekonomik krizi değerlendirirken merak edilen bazı konuları da izah edebiliriz. Bu ekonomik sistemden İran, Suriye gibi küresel sermayeyle bütünleşmeyen ülkeler daha az etkilenecektir. Çünkü onlar küresel finans sistemiyle göbek bağlıyla bağlı değildirler. Sistemin parçasıdırlar, ama tümden göbek bağı ile bağlı değildirler. 21. yüzyılda tamamen hakimiyetini ortaya koyan finans kapitale dayalı küresel kapitalizm, bütün ülkeleri göbek bağlıyla kendine bağlama eğilimindedir. Nitekim dünyanın büyük bir bölümü küresel kapitalist sistem içine alınmıştır. Dolayısıyla finans kapital merkezlerinde bir kriz çıktığında diğerleri de doğrudan etkilenir. İran gibi ülkeler belki doğrudan etkilenmezler. Daha doğrusu küresel sistemle bütünleşen ülkeler kadar bu krizden etkilenmezler. Bu durum, İran'daki ekonomik sistemin doğru olduğu anlamına gelmez. Bu sonucu çıkarmak doğru olmaz. Tabii ki küresel sermayeyle bütünleşmemek, küresel sermayeden ayrı bir ekonomik sistem kurmak doğrudur. İran ekonomisi küresel sermayeye çok bağımlı olmayabilir, ama topluluklar ve toplum ihtiyaçlarına dayalı bir ekonomik sistem değildir. Yine belirli merkezden yönlendirilen bir ekonomik sistemdir. Bu nedenle bu ekonomik sistem de her zaman yoksullar aleyhine işlemekte ve yoksullara zarar veren krizlerle karşılaşılmaktadır. İran'da da yoksullarla zenginler arasında önemli bir uçurumun varlığı dikkate alındığında bu ekonominin de yoksul halk aleyhine bir kriz olduğunu söylemek gerekir.

Tüm bu ekonomik olumsuzlukların giderilmesi için küresel sermayeye de karşı duran, devletçi ya da özel mülkiyetçi ekonomik anlayışta olmayan bu tür ekonomik politikalara karşı durarak toplulukların mülkiyetine, yani toplulukların sahiplendiği, topluma ait ekonomik sistemler ortaya çıkaracak bir ekonomik doktrinle sosyal ve kültürel yaşamın oluşturulmasının gerekli olduğunu düşünüyoruz. Böylece sadece ekonomik alanda değil, siyasal alanda kapitalist emperyalist ülkelerin itibarı, otoritesi zayıflayacaktır. Onlara karşı halkların demokratik iradesi, demokratik ekonomik duruşu gelişecektir. Bu krizden kurtulmanın ve bir daha bu tür ağır sonuçlarla karşılaşmamanın yolu budur.

"Tabii ki kapitalizm bir çürüme içindedir. Bu kriz kapitalist sistem bu çürüme ile birlikte baş aşağı gidecektir. Daha doğrusu yaşadığı gerileme ve anlamsızlığı daha da artacaktır. İnsanlığa ağır sosyal sorunlar getiren krizler sistemi haline gelmesi kapitalizmin topluluklar için, insanlık için gereksizliği daha da anlaşılacaktır"

Bu krizden sadece halklar, topluluklar açısından bir demokratikleşme eğilimi ortaya çıkmayacaktır. Sistem içinde de bu kadar tekelleşme ya da ABD'nin bu kadar ekonomiyi kendinde merkezileştirmesine karşı duruşlar da ortaya çıkacaktır. Nitekim Almanya merkez bankasının *"ABD ekonomik liderlikten vazgeçmeli artık dünya ekonomik liderliği yapamaz"* demesi bu krizin ortaya çıkardığı bir söylemdir. Daha öncede Sovyetler Birliği siyasi olarak ABD'nin dünya liderliğinin diğer ülkelere sadece kendi kararlarını dikte ettirmesi biçimindeki yaklaşıma karşı çıktığını gördük.

Kapitalizm çöktü çökecek biçimindeki değerlendirmeler çok abartılı olur

Bu ekonomik krizin siyasal sonuçları kesinlikle olacaktır. ABD nasıl ki dünya liderliğini II. Dünya Savaşında ve esas olarak da ekonomik gücüyle ele geçirdiyse ve bu liderliği bugüne kadar ekonomik gücüyle sürdürdüyse, bugün siyasal alanda yaşadığı sıkıntılara ekonomik alanda yaşadığı sıkıntılar da eklenince siyasal liderliğinde de kimi sarsıntılar ortaya çıkacaktır. Bu değerlendirmelerden ABD'nin siyasi ve ekonomik liderliğinin bittiği anlamı çıkarılmamalıdır. Ekonomik alanda da siyasi alanda da ABD'nin büyüklüğü, liderliği, en büyük olma durumu devam ediyor. Ekonomik ve siyasi liderlik piramit gibi bir hiyerarşi biçiminde devam edecek, ama ABD en üstte kalabilmek için piramidin altındakilerinin çıkarlarını da belirli oranda hesaba katan bir liderlik içinde olmak zorunda kalacaktır. Yani ABD'nin sadece dikte ettirdiği bir sistem olmayacağını söyleyebiliriz. Ekonomik alandaki sorunların siyasal alanda böyle yansımaları görülecektir.

Öte yanda kapitalizm bu krizinden kapitalizmin bugünden yarına çökeceği gibi değerlendirmeler yapmak yanlıştır. Kapitalizm çöktü çökecek biçimindeki değerlendirmeler çok abartılı olur. Tabii ki kapitalizm bir çürüme içindedir. Bu kriz bu çürüme ve sistemin iç zayıflıklarını ortaya koymuştur. Kapitalist sistem bu çürüme ile birlikte baş aşağı gidecektir. Daha doğrusu yaşadığı gerileme ve anlamsızlığı daha da artacaktır. Sürekli sorunlar yaşaması ve insanlığa ağır sosyal sorunlar getiren krizler sistemi haline gelmesi kapitalizmin topluluklar için, insanlık için gereksizliği daha da anlaşılacaktır. Ancak kapitalizm kâğıttan kaplandır, ayakları çamurdan heykeldir gibi kolay yıkılacağını öngören değerlendirmelere benzer yaklaşım içinde olmak yanlıştır. Tabii ki kapitalizmin bu bunalımı devam edecektir. Bu bunalımdan kurtulması beklenemez. Çünkü bu bunalımı ortaya çıkaran tekelleşme ve paranın daha fazla para ka-

zandırması azalmamış, daha da artmıştır. Bu etkenler, kapitalizmin iç zayıflıklarıdır. Sistemin doğasının gereği olan bu zayıflıklar da sistemi anlamsız hale getirip çöküntüye doğru sürükleyecektir. Ama onu daha da bunalıma sokacak ve anlamsız hale getirecek, onun etkinliğini daraltmak ve sömürü kanallarını kapatmakla mümkün olur. Ülkeler, halklar kendi topluluklar ekonomisini kurarlarsa ve ekonomik değerlerini sömürtmezlerse kapitalizmin bu tür sömürüden beslenmesi azalırsa, bu, sistemin daha ölümcül krizlere girmesini getirir.

Kapitalizm hâlâ krizini atlatma imkânına sahiptir

Son yaşanan kriz halkları uyandıracak ve kendi ekonomik iradelerini ortaya çıkarmaya vesile olacaktır. Bu da krizi daha da derinleştirebilir. Ama bir daha vurgulayalım; bugünden yarına kapitalizmin çökeceği gibi değerlendirmeler abartılıdır. Kapitalizm hâlâ kendi içinde zayıflıklarını onarma ve krizini bir süre atlatma imkânlarına sahiptir. Hâlâ krizlerin olumsuzluklarını halkların üzerine atıp kendini yaşatma imkânı bulmaktadır. Çürüyen yanları yanında, toplumları sömürme gücünü hâlâ sürdürmektedir. Bu sömürü kanalları kapatılamadığı ve zayıflatılmadığı müddetçe de kapitalizmin tümden yıkılışı gerçekleşemez. Çünkü özel mülkiyet hırsı, kâr hırsı ele geçen mülkiyeti bırakmamak için ve özel mülkiyete dayalı bu sistemi sürdürmek için her türlü yöntemi de mücadeleyi de göze alacaktır. Yani kapitalizm bu anlamda sadece bir ekonomik sistem değil, iktidarcı devletçi bir sistem olması itibariyle de siyasal ve başka araçlarla kendi ekonomik sistemini korumaya ve sürdürmeye devam edecektir. Ekonominin yeniden topluma devredilmesine direnecektir. Çünkü ekonomi topluma devredildiği taktirde artık sömüren sınıflı sistem olamayacaktır. Devletçi sistem olmayacaktır. Bu açıdan da sistemin beslendiği halkların ekonomik modelini toplulukların öz ekonomisi haline getirerek, onun yaşam kaynaklarını sınırlamak, bu sistemi ortadan kaldırmanın esas yolu olarak görülmelidir.

Krizin Türkiye'ye yansıması ağır olacaktır

Bu krizin Türkiye'ye yansıması da olacaktır. Hem de ağır olacaktır. Bu krizden Kürdistan halkı da nasibini alacaktır. Bu krizden biz etkilenmeyiz sözleri bir palavradır. Ya da panik yaratmamak için söylenen politik yaklaşımlardır. Dolayısıyla hükümetin bu ekonomik kriz bizi etkilemez demesi aldatmacadır. Hem dünya küreselleşmiştir, bu ekonomiden ayrı duramayız, denilecek ve bu sistemle bütünleşmek için her şey yapılacak hem de ekonomik krizden etkilenmeyiz denilecektir. Buna kargalar bile güler. Kaldı ki Özal'dan sonra Türkiye ekonomisi küresel kapitalist sistemle önemli düzeyde birleşmiştir. Dünya finans kapital sistemiyle göbek bağıyla bağlanmıştır. Nitekim Sabancı da Koç da bu krizden etkileniyor. Çünkü finans kapitalin merkezlerindeki sarsıntı ve kupona dayalı reel gelirlerin düşürülmesi bağımlı ülkelerdeki bankaların ve buna bağlı reel sektörlerin de değerlerinin düşmesi anlamına gelmektedir. TÜSİAD'ın canhıraş biçiminde haykırarak İMF ile anlaşalım, ekonomimiz ve borçlarımızı verebileceğimiz konusunda güven tazeleyelim ki biz de diğer ülkeler gibi ekonomik anlamda çökmeyelim demesi boşuna değildir. Herhalde bu kadar ekonomiyle uğraşan Koç ve Sabancı grubu, bunların ekonomik uzamları da bu işleri bilmektedir. Türkiye hükümeti esas olarak siyasal bir kurum olduğu için ekonomik sarsıntının siyasal sonuçlarından ürkmektedir. Bu yönüyle ben panik yapmayayım daha soğukkanlı olayım, bu krizi daha kolay atlatayım yaklaşımıyla bizi etkilemez demektedir. Yoksa hükümetin ekonomi uzmanları da küresel sermayeyle bütünleşen ekonomilerinin sarsılacağını bilmektedirler. Özellikle Türkiye'ye para akıtarak Türkiye'yi sömürmek isteyen finans kaynakları bu kriz ortamında Türkiye ekonomisinin kırılgan olduğunu bildiklerinden paralarını çekmektedirler. Bu da küresel sisteme bağlı Türkiye finans sistemi ve reel sektörünün altındaki halıyı çekmek anlamına gelmektedir. Bu nedenle ABD ve Avrupa gibi ülkeler bu krizden çıkma imkânları yanında, bu krizi kendileri için avantaj haline getirme imkânları da vardır. Türkiye'nin böyle bir konumu yoktur. Öte yandan Türkiye tamamen borçla yaşayan bir ülke olduğu için, hatta borcunu borçla kapatan bir ülke olduğu için bu kriz en fazla da Türkiye'yi alt-üst edecektir. Nasıl ki 2001 yılında borçlarını ödemek için halkın cebine el atılmışsa, bu defa da develasyonla halkın cebine el atılacaktır. Kaldı ki hükümetin develasyon yapmasına gerek kalmadan Türk parasının değeri hızla düşerek Türkiye'ye büyük bir ekonomik çöküntü yaşatmaktadır ve bu çöküntü artarak devam edecektir

Burada bir hususu da belirtmek gerekir. Türkiye'nin birkaç yıldır çok fazla borçlanması nedeniyle Türkiye içinde yatırım yapma imkânları tükenmiştir. Çünkü kaynaklarını bu borcu ödemeye ayırmak zorundadır. Dolayısıyla GAP'a kaynak aktaracağım, Doğu ve Güneydoğuyu kalkındıracağım yaklaşımları tamamen palavra ve propaganda amaçlıdır. Önceleri de bu kaynakları ayıramıyorlardı, şimdi hiç ayıramayacaklardır. Bu yönüyle Kürdistan'da ekonomik sorunların daha da artması beklenebilir. AKP yerel seçimler öncesi belki kısmi bir seçim ekonomisi uygulayacaktır. Şimdi seçim ekonomisi uygulama imkânlarını da kaybetmiştir diyebiliriz. Aslında yerel seçim öncesi seçim ekonomisi uygulayarak, daha doğrusu kısa sürede etkisiz olacak kaynaklar aktararak bu seçimde kazançlı çıkmayı düşünüyordu. Bu nedenle AKP hükümeti seçim öncesi beklemediği bir durumla karşılaşmıştır.

Sonuç itibariyle bu krizle birlikte dünyada yoksul ülkelerin ve alt tabakaların gelirleri bir gecede düşmüştür. Nitekim bugün Türkiye halkı da her sabah kalktığında cebindeki paranın değer kaybettiğini ve yoksullaştığını görmektedir. Bırakalım Türkiye'deki yoksul Türk ve Kürt halkını, Koç ve Sabancı'nın varlıklarının da değeri her gün düşmektedir. Ancak onlar da hükümetin alacağı tedbirlerle bu kayıplarını Türk ve Kürt halklarının sırtına yıkacaklardır.

Kadın partileşmesi PKK'lileşmenin esasıdır

"VII. Kongre PAJK'ın şehitler partisi olduğu gerçeğinde derinleşerek kadrolaşma ve partileşmeyi bu çizgide sürekli geliştirilmesi gereken olgular olarak tanımladı. Bu temelde Önderliğimizin özgürlüğünü yaşamının merkezine koydu. Önderlik çizgisi karşısında kendimizden başlayarak duruşumuzu çözümlemeyi ve eleştiri-özeleştiriyi yükseltmeyi, başta Önderliğimize karşı geliştirilen saldırılar olmak üzere tüm saldırılar karşısında 'Êdî Bese' deme irademizi ve özgür yaşamda ısrar iddiamızı yükseltecek tek yaklaşım olarak belirledi. Şehitlerimizin bizlere yüklediği bu mücadele görevinin gereklerini yerine getirmeyi kongremizde ortaya çıkan kararlaşmayı pratikleştirmenin tek ölçütü olarak kararlaştırdı"

PAJK VII. Kongresinde Önderliğimizin özgürlüğü ve kadın partileşmesi temel tartışılan noktalar oldu. Tarihsel-güncel gelişmelerin bizi karşı karşıya bıraktığı mücadele görevleri ve bu görevleri yerine getirme arayışı tartışmaların bu kapsamda geliştirilmesini beraberinde getirdi. Bu kadar tırmandırılan ve Önderliğimizin zehirlenmesini meşrulaştırarak başta kadrolar olmak üzere toplumsal vicdan ve ahlakı yıkmayı hedefleyen saldırılar karşısında elbette kongremizin sergilediği bu yaklaşım hayati önem taşıyor. Zihnimizi ve vicdanımızı ne kadar kendimize ait kıldığımızın temel ölçütü olarak Önderliğin özgürlüğüne kilitlenmiş bir parti ve kadroları olmayı ne kadar başarabildiğimizi sorgulamak, olumlu mirasımıza sahip çıkıp tarih dışına atmamız gerekeni ayıklayıp aşmak elbette bu saldırılar karşısında kabul edilecek tek tutumdur. Özgür yaşamda ısrar iddiası ancak böyle bir kararlaşma ve pratikleşme ile anlam kazanabilir. Nitekim Önderliğin özgürlüğünü merkezine almayan yaklaşımların özgürlük mücadelesi ile uzaktan yakından ilgili olamayacağı gibi yalnızca günü kaybettirmekle sınırlı kalmayıp uzun vadede toplum vicdanı ve ahlakını yıkıma uğratarak özgürlük yitimine yol açtığını mücadele tarihimiz yeterince kanıtlamıştır. Genelde partileşme, özelde onun ideolojik esaslarda pratikleşmesini sağlayacak temel güç olarak kadın partileşmesini doğru tanımlamak ve pratikleştirmek bu dayatmaları aşmanın tek geçerli yoludur. Kongremiz bu temel ilkeye dayanarak partileşme görevlerimizi ve bu görevleri ne kadar doğru tespit ederek yaşamsallaştırdığımızın temel ölçüsü olarak Önderlik karşısındaki duruşumuzu değerlendirdi. Bu temelde değerlendirme ve eleştiri-özeleştiri yoğunluk kazandı. Bu iki ilkeyi güçlü temsil etmede karşılaştığımız engellerin güncel örgütsel durumumuz açısından olduğu kadar tarihsel olarak da ifade ettiği riskleri tartışarak aşma kararlılığını ortaya koydu.

Kürdistan'da halk özgürlük eğilimi Apoculuk olarak kimlik kazanmıştır

Önderlik etrafında kenetlenme ve partileşmenin birbirinden koparılamaz iki temel konu olduğunu mücadelemizin başlangıcından bugüne yaşanan gelişmeler kanıtlamıştır. Kürdistan'da halk özgürlük eğiliminin partileşmeden önce Apoculuk olarak kimlik kazanması bu gerçekliğin temelidir. Partileşme daha başlangıcında Önderlik etrafında yeni toplumsallaşmayı ifade eder. Apocu çizgide yeni toplumsallaşma öncü kadrolar şahsında gerçekleştirildikçe kitleselleşme ortaya çıkmıştır. Marksizm biçimle ilgili yönleri etkilerken, Önderlik gerçekliğinin somutlaşması olarak özgür yaşam ilkesine dayalı partileşme kendimize ait yönümüzü, özümüzü oluşturmaktadır. Tüm mücadele tarihimiz boyunca partinin gerçek tanımını oluşturan bu yönünün, özünün yetersiz kadro duruşu ve buna dayanarak ortaya çıkan tasfiyecilik tarafından aşındırılması sürekli kaybetme nedeni iken kadrolar şahsında doğru temsil edilmesi asıl gelişme kaynağıdır. Önderliği yaşamının merkezine alan kadro gerçeği ve bu doğrultuda oluşan örgütsel güç her zaman tarihi ilerleten temel kaynak olarak rol oynamıştır. Tüm tarihsel kahramanlıklar bu gerçekliğin zirvede temsili olarak tarihi özgürlük lehine ilerleten asıl güçtür.

Önderlikte özgür yaşam arayışının derinliği kendi içinde yenilenebilmeyi, bağımsız kalabilmeyi sağlayan temel güçtür. Özün kendisi özgür yaşam arayışıdır. Arayışın sürekliliği özgürlük tanımının ve bu doğrultuda mücadelenin kapsam kazanarak gelişmesini sağlar. Hareketimizin halk özgürlük eğilimi olarak kendi özgür bağımsız ifadesine kavuşması, kendi yolunu çizmesi her şeyden önce bu gerçeklikle bağlantılıdır. Bu temelde partileşme, Önderliğimizde somutlaşan özgürlük arayışının derinliğine bağlı olarak daha başlangıcında özde iktidarla çelişen, iktidardan uzak anlam taşır. İktidar kavram olarak yer edinse de özü ifade etmemektedir. Partileşmeyi sağlayan özü, sosyalizmin iktidar aracı kılınmasının önünü alarak onu kendi gerçek tanımına kavuşturmayı ve giderek iktidar kavramının kendisini çözümlemeyi sağlamaktadır.

İktidar kavramı Önderlik açısından dönemin ulusal kurtuluş sorunlarına Marksizm dışında çözüm öngören bir yol ve aracın geliştirilmemiş olması nedeniyle kullanılmıştır. Bu nedenle kavramı zorunlu kullanma dışında bir rol atfedilmediği gibi klasik Marksizm'de ifade ettiği anlam yüklenmemiştir. Bu nedenle de hiçbir zaman kendisini klasik Marksist olarak tanımlamamış, tam tersine her fırsatta klasik Marksist olmadığını belirtmiş, Marksizm'i dogmatik yorumlamamıştır. Marksizm'e ve Marksizm yoluyla iktidara ve devlete dogmatik bağlılık yoktur. Bağlılık sosyalizme, özgür yaşamadır. Bu nedenle biçim özü tehdit ettiğinde, değişim iradesi özü korumak üzere devreye girmektedir. Özü oluşturan ve PKK'nin kendisini var kılan, özgür yaşam arayışıdır. Mücadelenin özü, bu konudaki engelleri ortadan kaldırma arayışı Önderliğimizin devlet ve iktidar kavramlarını çözümlemesinde, Marksizm'in tıkanıklıklarını aşmasında temel dayanaktır.

Çözüm aracı olarak devlet ve iktidarın, Önderliğimizin başta biçtiği misyonun dışına çıkarak yıkıcı sonuçlar ortaya çıkarması, kadronun algılayışı ile bağlantılı bir durumdur. Kadrolar şahsında bu iki kavramın özün yerini alması ve bu nedenle kendine göre özgürlük anlayışı ve partileşmenin dayatılması, ortaya çıkan sorunların ve tıkanıklıkların temelidir. Başlangıçta özgür ve bağımsız Kürdistan anlamına yüklenen devlet

ve iktidar olguları, giderek kadroların algılayışına bağlı olarak farklı anlamlar yüklenmiş ve kadrolar şahsında tıkanıklık etkenine dönüşmüştür.

Kadroda iktidarcı ve devletçi anlayış henüz aşılamamıştır

Geri geleneksel toplum yapısından kendisini koparamayan kadro duruşunun iktidara yüklediği anlam Önderliğin bu kavram altında ifade ettiği, özgür toplumsal irade ile özdeşleştirdiği halk iktidarıyla çelişkiyi, bireysel iktidarı içerir. Kadronun bu iktidar algılayışıyla şekillendirdiği, toplumsal özgürlük amaçlarıyla çelişen kendine göre özgürlük ve parti tanımı PKK'yi PKK içinde azınlığa düşüren temel etkendir. Önderlik, parti tanımında iktidara, devlet ve şiddete yönelik eleştiri yaparken asıl tehlike olarak gördüğü ve çözümlediği gerçekliğin bu konu olduğunu belirtir. Tüm yoğun kişilik çözümlemelerine rağmen, devleti ve iktidarı idealize etmenin kadrolar şahsında ortaya çıkardığı sonuçları çözümler. Kadroda özgürlük ütopyasının ve özgür kişilik gerçekleşmesinin önünde ortaya çıkan engelleri aşma arayışı Önderliğimizin bu temel kavramları çözümlemesinin de temelidir. Tek başına bu kavramlar değil, kadroların bu kavramlara yüklediği anlam tıkanmayı yaratmıştır. PKK'nin kuruluşunda, kadronun ideolojik yaklaşımına bağlı olarak toplumsal özgürlük amaçları belirginken, giderek kitleselleşme ile birlikte kadrolarda ideolojik esaslarda duruşun gerilemesinden kaynaklı, iktidara ve devlete yüklenen anlam devrimci öze karşıtlık niteliğindedir. Toplumsal özgürlük arayışından yoksun, ortaya çıkan imkân ve olanaklar üzerinde kendisini yaşatmaya dayanan, PKK'yi gerçek anlamda sınıflaşmaya ve devletleşmeye zorlayan bir algılama biçimi yaygınlık kazanmıştır. Bu nedenle Önderlikte gelişen özü koruma arayışının ve bunun sonucu olarak adım adım iktidar ve devleti aşma arayışının tersine, iktidarcılık ve devletçiliğe dogmatik bağlanma, özgürlük yerine koyma, PKK'nin özü karşısında dayatma söz konusudur.

Tasfiyecilik kadrolaşma ve partileşme sorununu tali plana itmiştir

Genelde partileşmeyi özelde kadın partileşmesini doğru tanımlamak, tarihsel mirasımızı doğru sahiplenebilmek ve pratikleştirmek için bu ayrımı yerli yerine oturtmak hayati önem taşır. Çünkü genelde tüm mücadele tarihimiz boyunca özelde 2003-2004'te ortaya çıkan tasfiyecilik ve ihanetçilik bu ayrımı görünmez kılarak, kadrolaşma ve partileşme sorununu tali plana itip büyük bir zihniyet ve vicdan çarpıtması ile inkârcılığın önünü açtı. Başta Önderliğe yaklaşım olmak üzere temel değer yargılarımızı aşındırarak, Önderliğin ideolojik-teorik açılımlarını mücadele tarihimizden, kadrolaşma ve partileşme sorunundan soyutlayarak PKK'nin devrimci özüne karşı en kapsamlı saldırıyı geliştirdi. Tarihsel gerçekliğimizi soyutlayarak tüm suçu adeta soyut bir kavram haline getirdiği stratejiye yükleyerek kadroda mücadele bilinci ve azmini çarpıttı. Özgürlük ütopyalarının zayıflatılmasında, stratejik dönüşümün tarihsel gerçekliğimizden kopuk ele alınmasının rolü büyüktür. Bu yolla geçmişin olumlu mirasını, özünü görünmez kılıp, temel değer yargılarında, moral ve ahlak değerlerinde aşınma yaratarak tümden inkârı dayattı. Biçim ve öz tanımını çarpıtarak demokrasi adı altında iktidarcılığı yaşam tarzına dayatıp yaygınlaştırarak,

kadrodan başlayıp örgütsel yeniden yapılanma sürecini tersine çevirmek ve hareketi sistem içileştirmek, değişimin rotasını teslimiyete çevirmek için bu sapmayı derinleştirdi. Kongremiz özelde bu süreçlerde ortaya çıkan tasfiyeciliğin ve ihanetçiliğin etkilerini tartışarak öz ve biçimi ilişki ve çelişkisini doğru tanımlamadan, ideolojik esaslarda kadrolaşma ve partileşme sorununu tüm sorunların kaynağı olarak değerlendirip bu konuda yaşanan yanılgıları aşmadan geleceğe sağlam adımlarla yürümenin mümkün olmadığı tespitini yaptı.

Kadın duruşu her zaman mücadelenin temel belirleyicisidir

Bu yaklaşım temelinde kadın özgürlük partileşmesinin ve militanlaşmasının mücadele tarihimiz içinde ifade ettiği anlamı çözümlemek ve bu konuda yaşanan yanılgıları aşmak tüm kadın ve erkek kadroların temel görevidir. Çünkü genelde yaşanan sorunlar kadın özgürlük mücadelesine yanılgılı yaklaşımdan kaynaklanmaktadır. Kadın özgürlük partileşmesi ve kadrolaşması tali plana itildikçe cinsler arası ilişkilerin sürekli iktidarcılığı üretmesi kaçınılmazdır. Partileşememe, kadrolaşamama, iktidarcılığı aşamamanın temelinde cins sömürüsünün tarihsel olarak ifade ettiği anlamı bilince çıkaramama, bu konuda yaşanan yetmezliklerin örgütü karşı karşıya bıraktığı riskleri görememe, kadın özgürlüğünün demokratik sosyalizmdeki rolünü bilince çıkaramama ya da tali plana itme vardır.

Nasıl ki insanlık tarihinde kadının toplumsallaşması komünal sisteme yol açmış ve sınıflaşma bu toplumsallaşmanın parçalanması temelinde cins sömürüsüne dayanarak gelişmişse saflarımızda da ortaya çıkan tüm tasfiyeciliklerin altında bu gerçeklik yatmaktadır. Hem olumlu, hem olumsuz açıdan kadın duruşu mücadelenin temel belirleyici gücü olarak önem kazanmıştır. Kadın katılımları ile mücadele kitleselleştiği gibi geleneksel toplum yapısının çözülmesi de bu temelde mümkün olmuş, özgür yaşam arayışının toplumsallaşmasının zeminleri artmıştır. Kürt kördüğümünün merkezinde yer alan aile kurumu bu yolla geriletilmeden feodal toplum yapısının çözülüşü, sosyal devrim düzeyinde ortaya çıkan gelişmeler sağlanmadan, toplumsal mücadele gücünün açığa çıkarılması ve ulusal dirilişin gerçek anlamda ulusal kapsam kazanması da beklenemezdi. Kadın katılımları bir yandan bu yönlü toplumsal dönüşüme yol açarak ulusal dirilişin motor gücü haline gelirken bir yandan da katılımların yoğunlaşması ile mücadele saflarında da insanlığın en temel çelişkisi çözümlenerek aşılmayı daha fazla dayattı. Ya mücadele saflarında bu çelişkiyi toplumsal özgürleşmeye öncülük edecek bir mücadele kapsamına kavuşturmak ya da bu çelişkinin beş bin yıllık ataerkil-devletçi uygarlık geleneğinde olduğu gibi bastırılmasıyla mücadele saflarımızın geleneksel toplum uzantısına dönüşmesi bu dönemin en temel ikilemidir. Çelişki çatıştırılıp özgür yaşam aracı kılınamazsa, mücadele saflarında özgür yaşamı tehdit eden en büyük güç olduğu açıktır. Önderliğimizin soruna bu kadar köklü yönelmesinin temelinde sadece bir cinsin haklarını koruma, kadın-erkek benzeşmesine dayalı eşitliği sağlama değil, tam tersine ulusal dirilişi sağlayan etkenin özgür yaşamın temel gücü olarak örgütlendirilmesi ve mücadeleye süreklilik kazandırılması arayışı yatar. Önderliğimizin bu temel çelişkiyi çözümlemesi özünde iktidarın uzantısı halinde şekillenmiş geri-geleneksel toplum yapısını kadrolar şahsında çözümleyerek aşma ve özgür yaşamı koruyup geliştirme mücadelesini ifade eder. Tarihte birçok özgürlük hareketinin yaşadığı, içte sınıflaşma ve buna paralel olarak sisteme eklemlenme riskini önleyen en temel açılım ve mücadelemize özgü yön budur.

> **“Kadrolaşma, kadrolar şahsında özgür insan gerçekleşmesi cins köleliğine dayalı ilişki biçimi geriletildiği oranda ortaya çıkarılabilmiştir. Partileşmede de bu temel nokta belirleyicidir. Önderliğin bir taraftan kişilik çözümlemelerini yoğunlaştırarak kadroda kişilik dönüşümünü dayatırken bir taraftan da Kadın özgürlük hareketini geliştirmesi bu gerçeklikle bağlantılıdır”**

Tüm tasfiyeci çıkışlar kadına dayanmak istemişlerdir

İktidarın sadece güncel yansıması ile değil, iktidarı üreten zeminle mücadele etmek, özgürlük mücadelemizin en radikal yanı olarak gelişmiştir. Önderliğimizin bu temelde geliştirdiği arayış ve yaklaşım da tüm diğer ideolojik-teorik açılımlarda olduğu gibi partiyi özgür yaşam temsili olarak tanımlamasına ve bu tanımla çelişen kadro duruşunu, örgütsel yapı gerçekliğini aşma arayışına dayanır. Nitekim sınıfsal eğilimlerin yoğunlaşması mücadele saflarında yansıyan egemen erkek-köle kadın ilişkileriyle bağlantılıdır. Ortaya çıkan tüm tasfiyeciliklerin kadına dayanmak istemesi, kendi kadın şekillenmesini dayatması iktidarcılığın hem en yaygın biçimi hem de en temel dayanağı, kendini üretme tarzı olmuştur. Kadın üzerinde egemenlik geliştirilmeden, mücadele saflarına akarak iradeleşen kadın militanlaşması bastırılmadan ve saptırılmadan bireysel ve sınıfsal iktidar odaklarının gelişmesi ve mücadele karşısında engel oluşturması, partiyi başkalaşıma uğratması beklenemez. Tüm tasfiyeciliklerde ve yanılgılı yetmez kadro duruşlarında kişilik dönüşümünün kadrolar şahsında talileştirilmesi, geri-geleneksel toplum kişiliğinde ısrar bu temel noktaya bağlı olarak, egemen erkek-köle kadın ikileminin dokunulmaz kılınarak gizlenmesiyle bağlantılıdır. Kadrolaşma, kadrolar şahsında özgür insan gerçekleşmesi bu dayatma aşıldığı, cins köleliğine dayalı ilişki biçimi geriletildiği oranda ortaya çı-

karılabilmiştir. Partileşmede de partileşememede de bu temel nokta belirleyicidir. Önderliğimizin bir taraftan kişilik çözümlemelerini yoğunlaştırarak kadroda kişilik dönüşümünü dayatırken bir taraftan da Kadın özgürlük hareketini geliştirmesi bu temel gerçeklikle bağlantılıdır.

Mülkleştirmeye iradesizleştirmeye dayalı ilişkilerin yıkılması özünde iktidarın aşılmasıdır

Beritan arkadaş şahsında Önderliğimizin ortaya çıkardığı sonuç, örgütü başkalaşıma uğratmayı, teslimiyete yatırmayı hedefleyen saldırılar karşısında iradeleşmiş kadının mücadelenin motor gücü olduğudur. Kadın ordulaşması ile başlayan süreç bu temelde anlam yüklüdür. Kadının iradesizleştirilmesi ve örgüt içi sınıflaşmayı dayatan tasfiyeci yaklaşımlar ve bu doğrultuda şekillendirilen kadro gerçeğini aşmada temel çıkış, kadın özgürlüğünü örgütlü mücadele aracına kavuşturmada aranmıştır. Kadında özgürleşmeyi dayatarak partiyi gerçek tanımına kavuşturma, partileşmeyi kendi rotasına oturtma mücadelesi esastır. Erkek egemenliği ve kadın gelenekselliği karşısında mücadele ilkesi temelinde örgütlenen kadın özgürlük mücadelesinin cinsler arası ilişkilerde mülkiyeti yıkmayı hedeflediği açıktır. Cinsler arası ilişkilerde ve cinslerin kendi içinde mülkleştirmeye, iradesizleştirmeye dayalı ilişkilerin yıkılması, özünde iktidarın aşılmasıdır.

Önderliğimiz iktidarı kavram olarak çözümlemeden önce, kadın özgürlük mücadelesi yoluyla özünde bugünkü anlamda iktidarcılığı aşma mücadelesini geliştirmiştir. Ulusal sömürüye yol açan iktidar sistemi eleştirisini bu yolla geleneksel toplum eleştirisiyle tamamlaması iktidarcı anlayış ve yaklaşıma karşı en radikal mücadele anlamını taşımaktadır. Daha sonraki ideolojik teorik açılımlar bu yaklaşımdan beslenmiştir. Önderliğimizin giderek reel sosyalizme dönük eleştirileri, sosyalizmi cinsler arası uçurumun ve eşitsizliğin yıkılması olarak tanıma kavuşturması bu ilişkiyi kanıtlamaktadır. Yine kadının erkek egemenlikli sistemden kopuşunun demokratik konfederal sistemle halkın devletten kopuşuna dönüştürülmesi de benzer bir gelişmeyi ispatlamaktadır. Kavram olarak iktidar kullanılsa da ve örgütlenme biçimine etkide bulunsa da özü ifade etmemektedir. Kadın özgürlüğü, kişilik dönüşümü, partiyi yeni yaşam temsili olarak tanımlama ve Kürt sorununun demokratik çözüm arayışı gibi birçok konu, PKK'nin özünü koruyup geliştirmeyi içeren, iktidarcılığa karşı mücadeleyi ifade eden yönlerdir. Stratejik dönüşüm sürecinde yeniden yapılanmanın yönünün saptırılmasında tasfiyeciliğin bu gerçekliği örtbas etmesi temel rol oynar. Tarihsel toplumsal özgürlük bilincinden uzak kadro yapısından beslenerek dayatılan bu yaklaşımla kadından başlayarak partileşme ve militanlaşma esasları muğlâklaştırılarak örgüt her türlü ideolojik saldırıya açık hale getirilmeye çalışıldı. Bu yaklaşım tasfiyeciliğin kendisini çok yönlü ve planlı örgütlemesine en çok hizmet eden yaklaşımdır. Değişim-dönüşümün dayanaklarını görünmez kılmanın ve yönünü saptırmanın da dayanak noktasıdır.

Önderliğimizin yeniden yapılanma perspektifleri mücadele tarihimizden ortaya çıkan sonuçlardan kopuk olmadığı gibi en temel dayanağı özgür yaşam seçeneğini koruyup geliştirme mücadelesidir. Bu nedenle kadrolaşma ve partileşmenin önemi stratejik dönüşümle azalmamış, tam tersine artmıştır. Bu gerçekliği görünmez kılarak çarpıtmak, özünde kadroyu Önderlik çizgisinden uzaklaştırarak muğlâklaştırmanın, etkisiz kılmanın ve bu yolla yaşanan tıkanıklıkları üstü örtülü olarak Önderliğe mal edip Önderliğe yönelik saldırılar karşısındaki refleksleri zayıflatmanın ve Önderliği devre dışı bırakma amaçlı saldırıların iç ayağını oluşturmanın da temelidir. Kadroyu kendi iktidarının uzantısı haline getirerek etkisizleştirme, kendi kadrolaşmasını yaygınlaştırarak kendi partileşmesini ve yapılanmasını Önderlik çizgisi karşısında dayatma savaşıdır. Bu nedenle tarihimizin en kapsamlı tasfiyeciliği ve ihanetçiliği olarak gelişmiştir.

Tasfiyeciliğin ilk elden saldırdığı alan kadın partileşmesidir

Partileşme ve kadrolaşmada yaşanan bu muğlâklaşmanın kadın partileşmesinin geriletilmesi ile bağlantısı bilince çıkarılmadan tüm partileşme tanımlarının er ya da geç benzer süreçleri üreteceği kesindir. Nitekim tasfiyeciliğin ilk elden saldırdığı alan kadın partileşmesidir. Önderliğimiz yalnızca Kürt sorununun çözümü açısından da değil, evrensel çapta sosyalizmin yaşadığı tıkanıklığı kadın özgürlüğüne getirdiği açılımlarla ve kadın partileşmesi ile aşmaya çalışırken buna karşıt duruş da ilk elden kadın iradesini kırmaya yöneldi. Kadın kurtuluş ideolojisinin kendine göre yorumlarının aşılamaması, kopuş teorisinin mücadele açısından ifade ettiği önemin bilince çıkarılamaması ve buna dayalı gelişen iktidarcı kadın duruşları ile egemen erkek

yaklaşımları bu saldırının temel dayanaklarıdır. Tasfiyecilik biçiminde ortaya çıkan sorunlar kadın kurtuluş ideolojisi ve kopuş teorisinin kendine göre, yetersiz, yanlış yorumlanmasından kaynaklanıyorken, dönemsel sorunların iktidarcı kadın ve erkek yaklaşımları ile çarpıtılması tarihimiz boyunca hareketimizin gidişatını en olumsuz etkileyen sonuçlara yol açmıştır. Dönemsel sorunların gerekçe yapılarak kadın özgürlük örgütlenmesinin adeta tehlike kaynağı gibi yansıtılması, kadın hareketinin tümünün tasfiyecilikle özdeşleştirilip kadında örgütlü kimlik bilincinin aşındırılması ve cins çelişkisinin dondurulmasına yol açtığından mücadele tarihimiz boyunca gelişen en büyük saptırmadır. Önderliğimizin demokratikleşme perspektiflerini en çok yoğunlaştırdığı süreçte iktidarcılığın yaygınlaşarak zihniyet ve vicdan bulanıklığını derinleştirmesinin, örgüt yapılanması ve kadro şekillenmesine yansımasının en temel nedeni bu yönlü yaklaşımlardır. Önderliğimizin kadın özgürlük hareketinin temel netleşme aracı olarak geliştirdiği kavramlaştırmaların adım adım neredeyse ideolojik mücadele dışına çıkarılması, örgütsel uyum adı altında egemen erkek ve köle kadın çelişkisinin çözümlenmesinde giderek geriye düşme, cinsler arası ilişkilerden başlayarak ideolojik esaslarda duruşun zayıflaması ve örgüt içinde iktidarcı duruşun yaygınlaşmasının temel nedenleridir. Kadında cins bilinci ve mücadelesi zayıfladıkça cins mücadelesi ile örgüt içi iktidarcı duruşları geriletmek yerine dâhil olan pozisyonun öne çıkması tüm sorunların temel kaynağıdır. Bir anlamda uluslararası komplo karşısında asıl tehlike kaynağı olan durumun yaygınlık kazanmasıdır. Kadında örgütlü kimlik bilincinin aşınması, kendine göre yaşam anlayışlarının, ölçü ve yaklaşımların, parti ve örgüt anlayışlarının gelişmesi, kadro tanımının giderek muğlâklaşması da yine kaynağını bu gelişmelerden alır. Çünkü bu yolla kadında kendi öz mücadele tarihinin sahiplenilmesi gereken mirasını da reddetmesi, giderek kendi kendisini tehlike kaynağı olmaya inandıran bir anlayış ve yaklaşımın gelişmesi kaçınılmaz olur. Önderliğimizin örgüt çizgisinin garantisi olarak canlı tutup geliştirdiği, mücadele aracına kavuşturduğu kadın özgürlüğünün bu tarzda tersyüz edilmesi, Önderlik çizgisinde kadrolaşma ve partileşmeye vurulan en büyük darbedir.

Geriletilen kadın partileşmesi geriletilen PKK'leşmeydi

Önderlik mücadelesinde devletçi ve iktidarcı sistemin kördüğüm haline getirdiği temel çelişkilerin açığa çıkarılıp çatıştırılması ve iktidar-kölelik ikileminin yıkılarak özgür kılınması esastır. Özgür birey ve toplumun bir birine sıkı sıkıya bağlı olgular olarak pratikleştirilmesi, bireyin toplumsallaşıp özgürlük amacına bağlanmasını ve militanlaşmasını bu temel yaklaşım sağlamaktadır. Yine sosyalizmin iktidar aracı haline getirilerek yozlaştırılması bu yolla önlenmekte, sosyalizm kendi öz tanımı doğrultusunda toplumsal bir sistem olarak yaşamsallaşmaktadır. Cins mücadelesi ve bu yolla ilişkilerin özgür kılınması bu gelişmenin özü ve örgütsel birliğin ideolojik esaslarda gerçekleşmesinin teminatı iken bu temel çelişkiyi kendi iktidarı önünde engel olarak görme ve tehlike kaynağı olarak gösterme örgütsel birliğin ideolojik esaslardan soyutlanması, iktidar düzleminde tanımlamasına kaynaklık eden başlıca nedendir. Kadından başlayarak parti tanımının muğlâklaştırılması daha sonraki ihanetçiliğin beslendiği en temel zemindir. Kadında bastırılan ve geriletilen örgütlü kimlik bilinci giderek partileşme ve kadrolaşmada yaşanan zayıflamayı, muğlâklaşmayı da derinleştirmiştir. Bireysel özgürlük anlayışı olarak ifade edilen saptırmayla ilişkilerde ölçü aşınması, kadının mülkleştirilmesi anlamına gelen geleneksel ilişki tarzları, kadroyu toplumsal özgürlük amaçlarından uzaklaştırdıkça giderek genelde de örgüt tanımının muğlâklaştırılması kaçınılmazdı. Geriletilen kadın partileşmesi, geriletilen PKK'leşmeydi. Kadın partileşmesi sağlanmadan genel partileşmenin sağlanamayacağı bu süreçte ortaya çıkan sonuçlarla yeterince büyük bedellere mal olarak kanıtlandı. Giderek kadroda yaygınlaşan bireycilik, maddiyatçılık, ütopyasızlık, kadroluğu meslek edinmeye indirgeme, sosyalizmden kopuk çarpık demokrasi anlayışları vb sorunların kadın partileşmesinde yaşanan aşınmayla bağı oldukça nettir. Son tahlilde cinsin kurtuluşu arayışı zayıflatılmış, örgütlü kimlik bilincini önemsizleştirerek tali plana itmiş, tarihsel mirasını sahiplenme gücünü zayıflatmış, giderek kendi kendisini tehlike kaynağı olduğuna inandırmış kadın duruşu, toplumsal özgürlük arayışından uzaklaşmış, ütopyaları zayıflatılmış, bireyciliğe, maddiyatçılığa yönelerek sistem içileşmiş kadro gerçeğine giden yolun temel taşıdır.

Tüm bu saptırmaların basit bir algılama sorunu olmayıp Önderliğe saldırı amaçlı geliştirildiği de yine çok yakıcı ortaya çıktı. Kadronun özgürlük ütopyalarından koparılmak istenmesi, özünde Önderliksiz yaşama alıştırılmaya çalışılmasıdır. Giderek bu yaklaşımın gerçekçilik adı altında sistematize edilmesi ve yeniden yapılanma sürecine dayatılma savaşı kadronun Önderliksiz çözüm konseptine basamak yapılmak istenmesidir. Sosyal reform böyle bir saldırıyı ifade etmektedir. Önderliğimizin Kongre-Gel projesi karşısında artık kadronun gereksizleştiği, mücadele önünde engel haline geldiği biçimindeki çarpıtma, tüm bu süreçlerde yapılmak istenenlerin özeti niteliğindedir. Bu yolla ihanetçilik, yeniden yapılanmada kadro öncülüğü devre dışı bırakıp Kongre-Gel

"Kadın partileşmesi sağlanmadan genel partileşmenin sağlanamayacağı bu süreçte ortaya çıkan sonuçlarla yeterince büyük bedellere malolarak kanıtlandı. Giderek kadroda yaygınlaşan bireycilik, maddiyatçılık, ütopyasızlık, kadroluğu meslek edinmeye indirgeme, sosyalizmden kopuk çarpık demokrasi anlayışları vb sorunların kadın partileşmesinde yaşanan aşınmayla bağı oldukça nettir"

projesini hareketi sisteme eklemleme aracına dönüştürerek halk özgürlük iradesini kendi bireysel çıkar ve iktidarları uğruna pazarlamaya yöneldi.

Yeniden yapılanma özgür yaşamda ısrar ve kararlılığının ifadesidir

PKK ve PAJK'ın yeniden yapılanması tüm bu gelişmeler karşısında Önderliğimizin özgür yaşamda ısrar iddiasını koruma ve geliştirme kararlılığının ifadesidir. Temel konularda yaşanan sapmalara, öze dönüşle, özünü sahiplenme olmadan yanıt verilemeyeceğinin göstergesidir. Cins mücadelesinin temel ilke ve esaslarını programa kavuşturup ayrı kadın partileşmesi sağlanmadan, bu konuda kendine görelikleri aşmadan, genelde de partileşmenin gelişemeyeceği gerçeğine dayanmaktadır. Yine mücadele tarihimizden ortaya çıkan sonuçları doğru bilince çıkaran kadro öncülüğü ve bu temelde yeniden partileşme olmadan, Önderlik çizgisi esaslarında demokratik konfederal sistemin yaşamsallaşamayacağı gerçeğinin ifadesidir. Partilerin kurmay örgütler olarak tanımlanması, partilerin işleyiş sorunları ile sınırlı olmayıp tüm bu gerçeklikler karşısında geliştirilen tanımlar olarak bilince çıkarılmayı ve yaşamsallaştırılmayı gerektirir.

Önderliğimizin PKK ve PAJK yapılanmaları ile başlattığı süreçte de tasfiyeci-ihanetçiliğin yarattığı muğlâklık etkilerini sürdürdü. Feminizmin çarpık yorumunu teorize ederek cins mücadelesini ulusal mücadeleden kopuk ele alan ve PAJK'ı kendi iktidar alanı olarak örgütlemeye çalışan bazı ucube şahsiyetler tasfiyeciliği, PAJK'ın misyonunu yeterince bilince çıkaramayan ve sahiplenemeyen kadro duruşu ideolojik netleşmeyi zorlaştırdı. İdeolojik mücadelede yaşanan aşınmalar, ideolojik mücadelenin talileştirilmesi tasfiyeciliğin iktidarcı yaklaşımları ile birleşince partileşmeyi bir kesim kadronun işi olarak gören anlayışla partili kimliğini tasarruf aracı haline getiren anlayış ve yaklaşımlar kadın partileşmesine dayatılan tasfiyeciliği en çok derinleştiren yaklaşımlar olarak rol oynadı. Bu yönlü yaklaşımlar tasfiyeciliğin daha erken aşılmasını ve PAJK'ın yeterince misyonuna denk örgütlenmesini de zorlaştırdı. PAJK'ın çekirdek kadro örgütlenmesini yaratma misyonunu partileşmeyi bir kesim kadronun görevi olarak ele alan ve çarpıtan yaklaşımlar kadroda kendine göre anlayış ve yaklaşımların çözümlenerek ideolojik mücadelenin yükseltilmesini ve iç netleşmenin sağlanmasını geciktirdi. Yine partileşme ile kadrolaşma ve örgütlenme bağını kopararak, partileşmenin entelektüel bir çalışmaya indirgenmesi eğilimini güçlendirdi, PAJK'ın kurmaylık misyonuyla örgütlenmesini zorlaştırdı. PAJK yapılanmasına dayatılan tasfiyeciliğin geriletilmesi ile Önderlik çizgisinde partileşme arayışlarında yaşanan yoğunlaşma kadroda toparlanmaya, kadroluk ilke ve esaslarında netleşmeye doğru bir gelişmeyi açığa çıkardı.

Tarihimize parçalı bakış, cins mücadelesini kendine göre yorumlama, tali plana itme gibi sorunlar partileşme önünde temel engeller olarak varlığını sürdürse de kongremiz, içinden geçtiğimiz sürecin yarattığı mücadeleyi yükseltme arayışı ile yaşanan toparlanmayı hamlesel çıkışa dönüştürme ve artık tüm bu sorunlar karşısında 'Êdî Bese' şiarıyla kendimizden başlayarak ideolojik mücadeleyi yükseltme kararlılığını açığa çıkardı. Bu temelde tüm kadın kadroların PAJK örgütsel kimliği ile her alanda öncülük misyonunun gereklerini yerine getirmesi, PAJK'ın KJB içindeki yerini bir bileşen olmayı aşıp kendini öncü ideolojik parti olarak tanımlama, kurmaylık misyonunu yerine getirmesini sağlayacak örgütsel sistem boşluklarını aşma temelinde kararlaşmalara gidildi. Parti kimliği ve misyonunu talileştiren gerek egemen erkek gerekse geri geleneksel kadın duruşları karşısında mücadeleyi yükseltme, partileşmeyi kadrolaşma ve örgütlenmeden koparan tüm anlayış ve yaklaşımları aşarak partiyi her alanda örgütleme temelinde örgütsel yapılanma kararını pekiştirdi. Verili kadın tanımını reddetme temelinde üçüncü cinsel kırılmayı erkek aleyhine geliştirme şiarıyla başta kendi mücadele tarihimiz olmak üzere özgürlük mücadelelerinin ortaya çıkardığı mirasla kendini geliştirme ve pratikleştirme kararlılığını yükseltti. Önderliğimizin özgür kadın militanlaşmasının temel ölçütü olarak geliştirdiği Tanrıça, Melek, Afrodit üçlemesini kadın kurtuluş ideolojisinin somutlaşmış ifadesi olarak yaşamsallaştırma ve bu temelde kadroda ölçüyü yükselterek PKK'yi de Önderliğimizin çizdiği temelde pratikleştirmede üzerine düşen öncülük misyonunun gereklerini yerine getirme temelinde mücadeleyi sahiplenme yaklaşımını derinleştirdi.

Özgürlük kadrolaşma ve partileşmedeki başarıyla mümkün olacaktır

PAJK'ın şehitler partisi olduğu gerçeğinde derinleşerek şehitler çizgisi karşısında kadrolaşma ve partileşmeyi sürekli geliştirilmesi gereken olgular olarak tanımladı. Bu temelde Önderliğimizin özgürlüğünü yaşamının merkezine koyarak Önderlik çizgisi karşısında kendimizden başlayarak duruşumuzu çözümlemeyi ve eleştiri-özeleştiriyi yükseltmeyi, başta Önderliğimize karşı geliştirilen saldırılar olmak üzere özgür geleceğimize yönelen tüm saldırılar karşısında 'Êdî Bese' deme irademizi güçlendirecek ve özgür yaşamda ısrar iddiamızı yükseltecek tek yaklaşım olarak belirledi. Şehit yoldaşlarımızın bizlere yüklediği bu en temel mücadele görevinin gereklerini yerine getirmeyi kongremizde ortaya çıkan kararlaşmayı pratikleştirmenin tek ölçütü olarak kararlaştırdı. Kongremiz bu temelde tüm kongre yapısının Önderliğin özgürlüğü temelinde şehitler çizgisinde partileşme görevlerini yerine getirme kararlılığı ile tüm kadro yapısında hamlesel bir çıkış süreci başlatma kararlılığıyla önümüzdeki iki yılın temel mücadele görevlerini netleştirdi. Bu temelde cins mücadelesini yükselterek kadından başlayarak kadrolaşma ve partileşmeyi ne kadar geliştirirsek uluslararası komployu o kadar aşabileceğiz. Yetersiz yoldaşlığımızın gerçek anlamda özeleştirisini vererek günümüzü ve geleceğimizi özgür kılacağımız açıktır.

Doğa dostu sevgi sanatçısı

"Yaşamın paramparça edildiği yitik bir ülkenin dirilişinde yer almak büyük savaşmayı gerektiriyordu. Bunun için savaşta başarıya kilitlenmeyi temel ilke edinmişti kendisine Tekin yoldaş. Bir şahinin keskin bakışlarıyla keşfeder, zamanını belirler ve tam hedeften vurarak başarıya tutkun bir gerilla olmuştur. Düşürülemeyen her hedef onun başarı ruhundan korkar hale gelmiştir. Savaşırken yok etme yoktur felsefesinde. Yapmak, diriltmek için kokuşmuş enkaz yığınlarını kaldırmak gerekmektedir. O yüzden bir yandan öfkeyle yıkarken, diğer yandan da en sevecen duyguları yaratmanın çabası içindedir. Ülkesinin kaderine yazılmış zordan yine zor yoluyla sevgi yaratan güçlü bir sanatçıdır o artık"

Kod adı: **Tekin AKIRÊ**
Adı soyadı: **Ali DEMİR**
Baba adı: **Maas**
Ana adı: **Hatice**
Katılım tarihi: **1989 askeri kanun**
Şahadet tarihi: **27 Mayıs 2002 Berdenaze- Kandil**

"Eğer bir gün
sol elimde bayrağımla dönersem
bil ki yanımda özgürlük de var
Eğer hiçbir zaman dönemezsem
bil ki özlediğime kavuştum
İşte o zaman
bayrağı sen devral"

Şehit Sipan

Botan'da doğğan her bebeğin ilk ağlayışı yaşam zorluklarına gösterilen ilk tepkidir adeta... Havasına, dağına, taşına, suyuna sinmiş isyan ve intikam çığlıklarını anlamak için büyümeye gerek yoktur. Bir kez soludu mu insan bu atmosferi, bu soluk o insanın yaşam savaşında yerini alması için yeterlidir. Ağlamakla başlar ilk tepki, öfke ve sevgiyle birleşir sonra ve ayaklanıp dağlara çıktığında bir volkan olur insan...

Tekin yoldaşı tanıyan her arkadaş onu bu gerçeklikle duyumsadı hep... Yeşile çalan derin gözlerindeki güleç, samimi ve olgun bakışlar büyük kavganın haberini verirdi. Çünkü hep kavgayla büyümüştü o...

Şırnak'ın yoksul bir köyünde gözlerini dünyaya açtığında, onun dağlarla arkadaş olacağını çok önceden yazmıştı tarih... Çok çocuklu Botan ailelerinden farklı olarak küçük bir ailenin tek erkek çocuğuydu Tekin yoldaş...

İki kız kardeş, anne ve babasıyla sevgiyi öğrenerek yaşam zorluklarına karşı yeni yeni savaşmaya başlamışken, çok erken bir ölümle annesinden ayrılmak zorunda kalmış, böylece yaşamının ilk büyük acısını ve kaybını yaşamıştı. Bir annenin sevgi ve şefkatini ararken, diğer yönüyle de kendisinde aynı şeyi yaratmaya çalışıyordu artık. Evin geçim sorumluluğuna ortak olduğunda henüz altı yaşındaydı. Ve vakti yoktu akranları gibi okula gitmeye, oyun oynamaya... Onun oynadığı oyunun adı yaşamdı ve çok ciddi olmayı gerektiriyordu. Küçük yüreğinin ve beyninin çocukluk dönemi gerilerde kalmalıydı artık. Yaşam tiyatrosunun en emekçi sanatçısı olmanın zamanıydı. Çocuk yüreği ile bunları hissederek sarılmıştı yoluna...

Artık kimi zaman evin reisi, kimi zaman iki kız kardeşinin arkadaşı, kimi zaman da kendine yoldaş arayan yalnız bir yolcuydu Botan'da... Aradığı anne duyarlılığını ancak kız kardeşleri ile paylaşımında giderebilmekteydi, bir de yakın akraba çocukları ile olan birlikteliğinde. Böylece koşulların dayattığı olgunluğu bir yönüyle yakalarken, diğer yönüyle ise çocuk masumluğunda, sevecenliğinde ve hareketliliğinde bir karakter şekillenmişti. Tekin yoldaşı en güzel, sevgisini ve özlemini Botan doğasıyla bütünleştiren kaval sesleri anlatır.

Botan dağlarıyla arkadaşlığına artık kimse engel olamayacaktır

Bir gün en yakın arkadaşlarının askeri kanunla partiye alındıklarını duyduğunda ne yapacağını bilemeyen Tekin yoldaş kendisinin de aynı yolun yolcusu olduğundan habersizdir henüz... Sonra aynı şekilde kendisi de partiye alınır. Asi ve iradelidir. Gönülsüz katılmayı uzun süre kendine yediremez. Devrimci olacaksa bile buna kendi karar vermelidir. Yine geride, bakılmaya muhtaç bir ailesi vardır. Bunun ağırlığı altında da ezilmektedir. Karmaşa içinde ilk bir yılını geçirdikten sonra, yakın arkadaşlarının gönüllü katılımı üzerine o da kutsal vatan uğruna hizmet etme kararını verir. Bir kere bağlandı mı bu bağlılığın gereğini sonuna kadar en samimice yerine getiren bir kişiliktir. Açıktır, saygılıdır. Bu nedenle kısa sürede arkadaşlar içinde çok sevilen, güven duyulan bir yere gelir. Son bir kez ailesini görmek istedi-

ğinde artık daha da bilinçlenmiştir. Ailesinin mutluluğunun dağlarda verilen savaştan geçtiğini net bir şekilde bilince çıkarmıştır artık. Sevgisi büyümüştür, bir değil yüzlerce aileye verebilecek kadar, savaşabilecek kadar büyümüştür hem de. Botan dağlarıyla arkadaşlığına artık kimse engel olamayacaktır.

Savaşırken yok etme yoktur felsefesinde

Yaşamın paramparça edildiği yitik bir ülkenin dirilişinde yer almak büyük savaşmayı gerektiriyordu. Bunun için savaşta başarıya kilitlenmeyi temel ilke edinmişti kendisine Tekin yoldaş. Bir şahinin keskin bakışlarıyla keşfeder, zamanını belirler ve tam hedeften vurarak başarıya tutkun bir gerilla olmuştur. Düşürülemeyen her hedef onun başarı ruhundan korkar hale gelmiştir. Savaşırken yok etme yoktur felsefesinde. Yapmak, diriltmek için kokuşmuş enkaz yığınlarını kaldırmak gerekmektedir. O yüzden bir yandan öfkeyle yıkarken, diğer yandan da en sevecen duyguları yaratmanın çabası içindedir. Ülkesinin kaderine yazılmış zordan yine zor yoluyla sevgi yaratan güçlü bir sanatçıdır o artık...

Kürdistan'da her şey zorluklarla yüklüdür ama gerilla olmak daha da zordur. Yaşamı dağlarda sürdürebilmek dağların doğası ile bütünleşmeyi şart kılar. Ancak Tekin yoldaştaki bütünleşmenin anlamı çok farklıdır. Doğadaki her şey canlıdır ona göre. Her ağaç bir şehit yoldaşın arkadaşıdır. Onların da dili vardır, gerillasını besler, onlar için siper eder kendisini. Onları anlamak için söze gerek yoktur. Tekin yoldaş hissederdi onları. Çocukluğunun kaval seslerinde suların çağlayışını, kuşların ötüşlerini ve her hayvanın çıkardığı sesi anlamayı, paylaşmayı öğrenmişti. Paylaşım vardı doğada. Nitekim doğa öyle bir denge ile yaratmıştı ki kendisini, her şey kendi özüyle yaşama hakkına sahipti. İnsan, kadın, çocuk, hayvan, ağaç, yani doğadaki bütün canlılar bu anlamda bir bütünlüğü ifade ediyordu.

Hiçbir şey bu bütünlüğü yabancılaştırmamalıydı. Hele kadını yabancı gören her düşünüş, her davranış büyük öfke uyandırırdı Tekin yoldaşta.

> **"Botan'da başladığı ülke yolculuğunun ilk heyecanı, Zağros'ta fazla anlamlandıramadığı bir bağlılığa dönüşmüştü. Sanki çok şey yaşanmış, şimdi geride doğasına sinmiş sessizlikle ifadelendiriyordu kendisini. Bir sezgi, bir hissediş, ama garip. Verimli Hilal'in yaratıcılığıydı belki bu gariplik"**

Bebekliğinin annesi, yoksul çocukluğunun yüreği en zengin arkadaşları ve dağların özgürlük yolcuları hep kadındı. Sevgiyle, açıklıkla ve paylaşımla yoldaş olma çabasındaydı her zaman.

Botan'da başladığı ülke yolculuğunun ilk heyecanı, Zağros'ta fazla anlamlandıramadığı bir bağlılığa dönüşmüştü kendisinde. Sanki çok şey yaşanmış, şimdi geride doğasına sinmiş sessizlikle ifadelendiriyordu kendisini. Bir sezgi, bir hissediş, ama garip. Verimli Hilal'in yaratıcılığıydı belki bu gariplik. Yaşanılmış, ama hiç yaşanılmamış varsayılan kendi tarihi gerçekliğinin bir başka dille ifadelendirilmesiydi belki de.

Yolculuğunun olgunluk sürecindeydi tarihin takvimi iki binli yılları gösterdiğinde. On üç yıllık savaşının barış zamanı gelmişti artık. İmralı'daki ses ülkenin dört bir yanına ulaşmıştı ve Önderliğimizin her takipçisi gibi o da kendini hazırlıyordu cevap vermeye. Barışın, hoşgörünün teminatı olarak gerilla yaşamına devam ederken en büyük umudun sahibi olmayı da hiç kaybetmedi Tekin yoldaş.

Yoldaş ve dost olmanın ahlaki bir değeri vardı onun için. Her ne kadar düşman, her türlü ihaneti bir yaşam yolu olarak dayatmışsa da Kürt'e, o bunun değiştiğine, değişeceğine inanmak istiyor ve bunun umut ve çabasını büyütüyordu yüreğinde. Bu hainliğin, bu düşman artığının bir gün gelip de kendisini vuracağını hiç düşünmemişti belki de. Çünkü kendisi yoldaştı, güzel bir dosttu. Ahlakında haince vurmak hiç olmamıştı. Dürüstçe özgür olmaya çağırırdı herkesi...

Tekin yoldaş, 2002 yılının yazında haince bir saldırı ile şahadet mertebesine ulaşırken, bizler de komplo ve ihanet dayatmalarını bir kez daha şiddetle lanetleyerek karşı savaşımda bağlılık sözümüzü yineliyoruz.

Özgürlük bayrağını senden devralıyor ve özgürlüğün kalesi olan asi dağlarımızda bu bayrağı sonuna kadar dalgalandırmaya devrimci onurumuzla devam edeceğimize dair sana söz veriyoruz Tekin yoldaş.

Yaşasın yoldaşlık ve dostluğun yaratıcısı Başkan Apo!
Kahrolsun ihanet ve komplo gerçeği!

Mücadele arkadaşları

umudunu yitirme güneşin doğuşunu yine izleyeceğiz

"Nedense, insan zirvelerdeyken anıları bir bir geliyor aklına ve o anılarda hep yaşayacak olan güzel insanlar. Ben de Eşref arkadaşı düşünüyorum. Ve tam o sırada semalarda uçan bir şahin, birilerini arıyor gibiydi. Görkemli kanatlarını rüzgarın ezgileri ile çırpıyor, keskin gözleri ile bütün dağlara bakıyordu. Asi bir görünüşü vardı. Yükseklere, bulutların daha da ötesine gidiyor bazen bir nokta gibi görünüyordu. Bazen de her şeye meydan okurcasına bir dalış yapıyor, özgürlüğün tadını doğayı seyrederek çıkarıyordu. İçime bir kuşku düştü... Şahinin keskin gözleri bana yabancı gelmiyordu. Yoksa bu O muydu? Güç vermek için mi gelmişti?"

Adı soyadı: **Davut KARAKOYUN**
Kod adı: **Eşref**
Doğum yeri ve tarihi: **1973 Helizon Köyü, Gürpınar-Van**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **Temmuz 1999 Hizan Yaylaları-Garzan**

Haziran ortalarında düzenlememiz oldu. Birliğimiz Garzan eyaletine gidiyordu. Garzan, 1995'ten sonra bir türlü kendisini toparlayamayan bir eyaletimizdi. Hedefimiz üstlenme ve yeni eylemliliklerle bir toparlanmayı yaşamaktı. Evet üç yıl boyunca eyaletin yaşadığı acıları kırmaya gidiyorduk. 'Olmaz' psikolojisini yıkma ve ne olursa olsun başarma iddiasıyla gidiyorduk. Başarmanın umudunu büyük coşkularla bize tattırmaya çalışan Eşref yoldaşın kararlılık ve moral gücü dilimizde bir türkü gibi tekrarlanıyordu.

Görmediğimiz, hiç bir bilgiye sahip olmadığımız yeni bir coğrafya ve halkla kucaklaşmaya, düşmanın yeni tarzı ile tanışmaya gidiyorduk. Son üç yıldır en ağır sancıları yaşayan alana, berraklığı özlemiş gürül gürül sularımıza, yeni hayallerle, umutlarla, sevdalarla, özlemlerle dopdolu gidiyorduk. Güzelliği-çirkinliği, iyisi-kötüsü, acısı-tatlısıyla ile bizi bekleyen, büyük bir özlemle yolumuzu gözleyen Siser, Küris ve Kenberi'nin orta yerinde Şex Cuma vadisinin kalbine gömdüğü yüzlerce yiğidin umutlarını ve sevdalarını gerçekleştirmeye gidiyorduk. Her yanda kollarını bize açmış, Mis, Gevos ve Hizan zozanlarının özlemlerini gerçekleştirme iddiasıyla, büyük moral gücü ile yürüyorduk. Kanisipi ve Azap Şer'in yasa gömüldüğü ve kara bağladığı yazmayı açmaya gidiyorduk.

Amed'den gelen arkadaşları görüp, birleşinceye kadar yaklaşık bir ay geçti. Alanı tanımamız, düşmanın yüklenmeleri, lojistik sorunu, manevralar bizi o kadar etkilemedi. Tek amacımız Amed'den gelen arkadaşları bulup, yeni bir düzenlemeyle erkenden görevlerimize başlamaktı. Çıkan ufak çaplı bir çatışma sonrasında tesadüfen arkadaşları gördük. 13 Temmuz'da her şeyimiz tamamlandı.

Eşref arkadaş bir bölüklük bir güçle Miks-Hizan, bizde Tatvan-Bitlis, alanlarına geçtik. Eşref arkadaşın içinde olduğu kararlılık, fedakarlık, güven dolu, cesaret veren bakışları hepimiz için büyük bir moral kaynağıydı. Onun bu yaklaşımları bize de tüm görevlere başarma hırsı ile sarılma kararlılığını geliştirdi. Türk Ordusu'nun, "Garzan'da gerilla tutunamaz" iddiasına karşılık "inadına başarı" bizim sloganımız olmuştu.

Alanı tanıma amacı ile gittiğimiz keşif görevinden döndüğümüzde saat üçtü. Bağlantıya giden arkadaşlar bizden ayrılan grubun Avaberva'da çatışmaya girdiğini, aralarında Eşref arkadaşın da bulunduğu on arkadaşın şehit düştüğü haberini getirdiler. Eşref arkadaş öncü arkadaşları kurtarmaya çalışmış ve kendisi iki defa çemberden kurtulmasına rağmen çemberde kalan arkadaşları almak için geri dönüyor ve bu esnada ayağından yaralanıyor, yürüyemeyeceğini anlayınca "herkes kendini kurtarsın" diye talimat veriyor. Bir taşın arkasına geçerek arkadaşları kurtarmak için mermisi bitene kadar çatışıyor ve ardından üzerinde bulunan örgütsel dokümanları parçalayıp en sonunda ise tanınmamak için bombasını yüzünde patlatıyor.

Evet olayın gelişimini böyle dinlerken beş dakika önceki kargaşalar tümden sessizliğe boğulmuştu. Herkes sessiz ve yorgundu. Sessizliği bozan, rüzgarın etkisi ile sık ormana savrulan dans eden yaprakların sesleriydi. Durgun ve hareketsiz geçen bir süreden sonra gözlerimden akan yaşların ardından birlikte yaşadığımız anılar ve en son türkü edinip paylaştığımız "*inadına başarı*" sloganımız aklıma gelmişti. Çünkü bu şarkının solisti oydu. Sevda türkümüz yarıda kalmıştı. Çok acı… Hayatımda duymayı istemediğim bir gerçeklikle karşı karşıyaydım. Hayatım boyunca hiçbir zaman inanmak istemediğim ve alışamayacağım bir gerçek yüreğimi yakmıştı. Yıllardır aynı umutları, sevdaları, acıyı paylaştığım yoldaşımı Eşref' yoldaşı kaybetmiştim. Bu kayıp tüm arkadaşlar üzerinde büyük bir etki yaratmıştı, ama benim üzerindeki etkisi çok daha büyüktü.

Baharın ilk aylarıydı. Geliyê Cengiz'de uzanan bir burundayız. Buradan önümüzde uzanan güzellikleri tüm canlılığıyla görmek en tatlı, en tutkulu duyguları uyandırıyordu. Kalın gövdeli meşe ağaçları görkemli sert görünüşünü kaybetmiş, yerini narin yeşil tomurcukların çatlamasıyla berrak bir yeşilliğe bırakmıştı. Güney yamaçları nergis, sümbül ve gelinciklerle bezenmişti. İnsanı büyüleyen nergis kokularıyla doğanın bin bir kokusu bir birine karışıyordu. Kışın dondurucu soğuk ve fırtınalardan saklanan bitkiler şimdi toprağın altından başlarını uzatıyordu. Güneşin sıcaklığına uzun zamandır özlem duyan tomurcuklar rengarenk çiçeklere dönüşmek için sabırsızlanıyor, dağların zirvelerinden aşağılara doğru süzülerek akan sular vadilerde birleşiyordu. Donuk maviyi andıran sulardan, keskin ışıltılar insanın gözünü kamaştırmaktaydı. Doğa, ressamların yaratamayacağı tonlarını olanca güzelliği ile sergiliyordu.

Göz yaşlarım sessiz ama çağlayan gibi

Nedense, insan zirvelerdeyken anıları bir bir geliyor aklına ve o anılarda hep yaşayacak olan güzel insanlar… Ben de Eşref arkadaşı düşünüyorum. Ve tam o sırada semalarda uçan bir şahin, birilerini arıyor gibiydi. Görkemli kanatlarını rüzgarın ezgileri ile çırpıyor, keskin gözleri ile bütün dağlara bakıyordu. Asi bir görünüşü vardı. Yükseklere, bulutların daha da ötesine gidiyor bazen bir nokta gibi görünüyordu. Bazen de her şeye meydan okurcasına bir dalış yapıyor, özgürlüğün tadını doğayı seyrederek çıkarıyordu.

İçime bir kuşku düştü… Şahinin keskin gözleri bana yabancı gelmiyordu. Yoksa bu O muydu? Güç vermek için mi gelmişti?

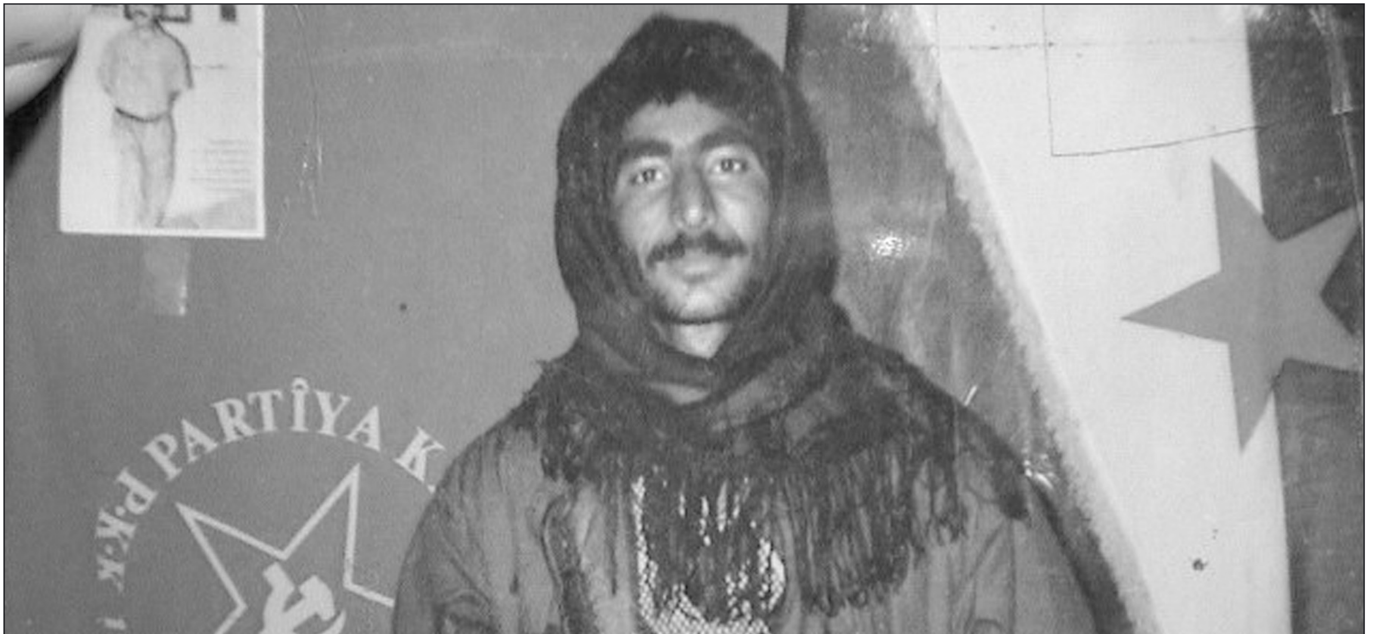
Soğuk gecelerde yıldızlar altında aynı kefiyeyi paylaştığımız geceleri anımsadım. Ve paylaştığımız her şeyi… Gün doğumunu görmemizi istemeyen kalleş çemberleri yardığımız karanlık geceleri ve her seferinde bana dönüp *"umudunu yitirme, güneşin doğuşunu yine izleyeceğiz"* deyişini hatırladım.

Elini uzatıp omzuma dokundu, gözlerim doldu. Ağlıyordum. Göz yaşlarım sessiz ama çağlayan gibi. Şimdi tam burada, yanı başımda durmuş ağlamama kızıyordu. "Ağlamak yakışmıyor" diyordu usulca. Konuşamıyorum. Konuşsam hıçkırıklara boğulacağım. Utanmadan, güzel bir insanın önünde göz yaşlarımı saklamadan, bir daha sesini duyamayacağım, yıldızlar altında derin dost sohbetlerine dalamayacağım bir daha göremeyeceğime ağladım. Kimin ne düşüneceği umurumda bile değildi. Yas tutmuyorum. Çünkü sen oradasın, kalbimde ölmedin ki…

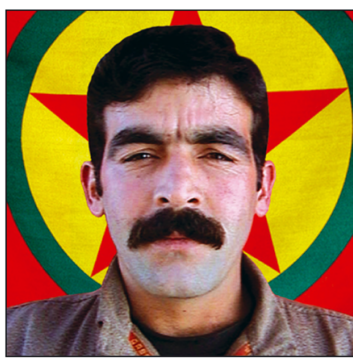
Şahin gökyüzüne derin bir daire çizdi. Gidecek miydi? Yine keskin gözlerini bana çevirdi.

"Bir kez daha görüşeceğiz"der gibiydi. Rüzgar, sanki dudağından çıkan kelimeleri alıyordu ve bana yetişmesini engelliyordu. Ardından gökyüzü, dağlar, nergisler, gelincikler, sümbüller ve acını omuzlayan yoldaşların büyük bir hüzünle izledi seni. Şahin, Eşref arkadaşın vurulduğu yere Avaberxwa'ya doğru uçtu ve gözden kayboldu.

Mücadele arkadaşları

Adı, soyadı:**Faysal Kaderci**
Kod adı:**Amed Hazro**
Doğum yeri-tarihi:**Amed 1978**
Şehadet tarihi:**28 Ağustos 2008**
Genç/Bingöl

Adı, soyadı:**Nusret Kalkan**
Kod adı:**Agit Hasan**
Doğum yeri-tarihi:**Mardin 1977**
Şehadet tarihi:**28 Ağustos 2008**
Midyat/Mardin

Adı, soyadı:**Ercan Tekin**
Kod adı:**Akif Kendal**
Doğum yeri-tarihi:**Varto 1977**
Şehadet tarihi:**30 Ağustos 2008**
Yedisu/Bingöl

Adı, soyadı:**Hamit Çiftçi**
Kod adı:**Munzur Erzurum**
Doğum yeri-tarihi:**Erzurum 1982**
Şehadet tarihi:**30 Ağustos 2008**
Yedisu/Bingöl

Adı, soyadı:**Ahmet Tevfik**
Kod adı:**Kahraman Haseki**
Doğum yeri-tarihi:**Haseki 1970**
Şehadet tarihi:**2 Eylül 2008**
Kiğı/Bingöl

Adı, soyadı:**Derviş Köşker**
Kod adı:**Özgür Roni**
Doğum yeri-tarihi:**İsviçre 1985**
Şehadet tarihi:**2 Eylül 2008**
Kiğı/Bingöl

Adı, soyadı:**Şirzat Paşayi**
Kod adı:**Sefkan Çiya**
Doğum yeri-tarihi:**Selmas 1983**
Şehadet tarihi:**2 Eylül 2008**
Kiğı/Bingöl

Adı, soyadı:**İrfan Gündoğan**
Kod adı: **Munzur Sara**
Doğum yeri-tarihi:**Dersim 1974**
Şehadet tarihi:**2 Eylül 2008**
Kiğı/Bingöl

Adı, soyadı:**Nurcan Karaman**
Kod adı:**Didar Legerin**
Doğ-yeri-tarihi:**Mersin 1978**
Şehadet tarihi:**3 Eylül 2008**
Çiyayê Bızına/Gabar

Adı, soyadı:**Beşir Özer**
Kod adı:**Felat Koçer**
Doğum yeri-tarihi:**Eruh 1982**
Şehadet tarihi:**3 Eylül 2008**
Çiyayê Bızına/Gabar

Adı, soyadı:**Serhat Döner**
Kod adı:**Agit Garzan**
Doğum yeri-tarihi:**Bitlis 1984**
Şehadet tarihi:**23 Eylül 2008**
Çukurca/Hakkari

Adı, soyadı:**Rıdvan Ekinci**
Kod adı:**Koçer**
Doğum yeri-tarihi:**Siirt 1979**
Şehadet tarihi:**23 Eylül 2008**
Nazimiye/Dersim

Adı, soyadı:**Dila Sida**
Kod adı:**Delil Afrin**
Doğum yeri-tarihi:**Afrin 1985**
Şehadet tarihi:**25 Eylül 2008**
Siirt

Adı, soyadı:**Şeyhmus Akdeniz**
Kod adı:**Diyar Dicle**
Doğum yeri-tarihi:**Muş 1983**
Şehadet tarihi:**25 Eylül 2008**
Siirt

Adı, soyadı:**Mütevver Çelik**
Kod adı:**Ronahi Avaşin**
Doğum yeri-tarihi:**Varto 1982**
Şehadet tarihi:**25 Eylül 2008**
Siirt

Adı, soyadı:**Mehmet Reşit Vançin**
Kod adı:**Karker Amed**
Doğum yeri-tarihi:**Amed 1979**
Şehadet tarihi:**15 Ekim 2008**
Cudi/Şırnak

